

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MÜCADELE

JENNIFER L. ARMENTROUT

TİTAN 3

Hayat sen planlar yaparken başına gelenlerdir...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

DE
X
PLUS

Mücadele

Özgün adı: *The Struggle*

© 2017 Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviri: Deniz Başkaya

Yayına hazırlayan: Tülin Er

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın yayın hakları Taryn Fagerness ve Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla alınmıştır. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yayıncının izni olmadan kullanılamaz.

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

1. Baskı / İstanbul 2017

ISBN: 978-605-09-4628-4

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No: 1 Kat: 10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar /İSTANBUL

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

MÜCADELE

JENNIFER L. ARMENTROUT

Kardeşimin eşi Jerry için...

1

Seth

oğru olanı yapmak, hiç o anki kadar yanlış gelmemişti. Belki de hep öyle geliyordu bana. Bilmiyordum.

Nadiren doğru işler yapardım ben.

El eklemlerim direksiyona yapışmaktan ağrımıştı. Bedenimdeki her hücre benden, aracı döndürüp Josie'ye gitmemi istiyordu. Çünkü o benimdi ve ben ona, onun içine ve yanına aittim.

Fakat dönemedim.

Artık her şey değişmişti.

İçimde inatçı ve ölümcül bir güç çalkalanıyordu. Üstelik bir Apollyon olmanın verdiği hisle ilgisi yoktu bunun. Yo, hayır, bu daha çok steroid almış Apollyon gibiydi. İçimden bir his, beklenmeyen uyanışın ve akabinde gelen, Atlas'ı öldürebilmemi sağlayan o şaşırtıcı becerinin yapabileceklerimin sadece başlangıcı olduğunu söylüyordu.

Çünkü şimdi bana bütün dünya farklı geliyordu.

Gök daha önce hiç görmediğim bir tondaydı. Pasifik Kıyısı Otopanı'nın ötesindeki deniz, mavi rengin hükmettiği baş döndürücü bir kaleydoskop gibiydi. Havadaki rutubeti hissedebiliyordum. Nefes aldığımda ağzıma deniz ve tuz tadı geliyordu. Arazi aracında yüz elli yapıyor da olsam bana daha hızlı gidebilirmişim -daha hızlı gitmeliymişim-gibi geliyordu.

Ve açtım.

Yiyeceğe değil.

Safkanların ve melezlerin, yarı tanrıların ve tanrıların içinde, Josie'nin içinde yaşayan ve nefes alan şeye açtım.

Bu çok tehlikeliydi.

Şimdi Josie'den kilometrelerce uzaktaydım. Yakında aramızda binlerce kilometre olacaktı. Öyle de olmalıydı. Fakat ben... Josie'nin bedeni hâlâ bedenimin yanındaydı sanki. Yumuşak teninin tenime değişimini hâlâ hissedebiliyor, hafif haykırışlarının kulaklarımda çınlayışını hâlâ işitebiliyordum.

Onu seviyorum.

Ayağımı gaz pedalına bastırdım. Nereye gideceğimi biliyordum. Buradan, her şeyden uzak bir yere. Düşünüp, plan kurabileceğim bir yere. Çünkü o lanet olasıların işini tek tek bitirip...

“Yaptığın bir hata.”

“Kahretsin.” Direksiyonu sağa kırdım. Tekerlekler ciyakladı. Yolun kenarındaki banktan toz kalkarken gözlerim yan koltuğa gitti.

O lanet olası peri yanımda oturuyordu.

Her zamanki gibi göğsü çıplaktı. Üzerinde geyik derisi pantolon vardı. Lanet bir disko topu gibi ışıl ışıldı.

“Neler oluyor?” diye parladım. Otobandan çıkmadan

direksiyonu düzelttim. Bir çarpma beni öldürmese de derimin ne kadar dayanıklı olduğunu sınaama zamanı değildi şimdi. “Senin yüzünden araba harap olacaktı.”

Peri hafifçe gülümseyip, “Sanki hayatın harap halde değilmiş gibi,” diye karşılık verdi. “Yanıt evet, hayatın harap halde.”

Direksiyonu sıkıca tuttum. “Ne halt istiyorsun benden?”

“Konuşmalıyız.”

Öfke tenimin altına dalga dalga yayıldı. “Konuşacağımız hiçbir şey yok.”

“Aa, var.” Peri elini salladı. Motor aniden susuverdi.

Bildiğim tüm küfürlerle küfrederek bir şekilde arazi aracını yolun dar tarafına, iki iri kayanın arasına çekebildim. Ellerimi indirip periye doğru döndüm. “Biliyorsun ki seni öldürmek için parmaklarımı şaklatmam yeter.”

“Öldürebilirsin. Belki bir gün.” Mora çalan gözleri parıladı. “Fakat bugün değil.”

“Bak orası belli olmaz.” Akaşa tenimin üzerinde çıtırtılar çıkarıyor, arazi aracının içine beyazımsı kehribar bir parıltı yayıyordu. Akaşa kolayca içimde canlanmıştı. Onu aklıma çok getirmem bile gerekmemişti. “Gerçekten havamda değilim.”

“Josie’den ayrıldığın için mi?” diye sordu peri.

Sertçe nefes verip boynumu küttettim. “Dikkatli ol peri.”

“Gitmeyi sen seçtin, doğru değil mi? Josie’nin savunmasız olmasına rağmen.”

“O savunmasız değil.” İçim huzursuzlukla doldu. Çünkü Josie o akıl almaz derecede mutlu Alex ve Aiden ikilisinin yanında ve bir yarı tanrı olsa da Titanlar tehlikeliydi. Fakat geçmiş tecrübelerimden dolayı Titanların bir süre geri çekileceklerini biliyordum. Atlas’ı kaybetmelerinin ardından bir süre Josie’ye ilişmeyecekler, bu da bana on-

ları bulup yok etmem için zaman verecekti.

Ayrıca ben onun için onlardan daha tehlikeliydim.

İçimde bir şey vardı. Soğuk ve zalim bir şey. Onu tatabiliyordum, hissedebiliyordum ve o şey Josie'yi yiyip bitirmek istiyordu.

“Kararını verdin mi Tanrı Katili?”

Ona birazdan pencereden dışarı fırlayacağını söyleyeceğim sırada aklıma perinin Akit'te sihirli bir şekilde ortaya çıktığı ve beni içimdeki şey hakkında uyardığı geldi. “Biliyordun?”

“Neyi?”

“Tanrı Katili olduğumu.”

Peri, “Tanrı Katili *olabileceğini*,” diyerek beni düzeltti. “Böyle bir ihtimal olduğunu hepimiz biliyorduk. Ne de olsa diğeri öldüğünde senin kaderin oldu bu.”

Ona şöyle bir baktım. “Şu kader saçmalığı da neyin nesî?”

Dudaklarının köşeleri ketum bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Bilmediğin çok şey var.”

O parıltılı gıcığı hâlâ neden arabadan fırlatıp atmadığımı tam bir muammaydı.

Peri alçak sesle, “Seni seviyor,” dedi. “Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın ki?”

Boğazım düğümlendi. Hainliğimi yüzüme vuran o kısacık anda aklıma, Josie'nin ondan beslendiğimde yüzünde beliren hüznü geldi. Onu Atlas'ın işini bitirdikten sonra, Aiden'ı Slurpee'ye* çevirmeden hemen önce görmüştüm. Onu ve saçlarını, Pegasus kanı sürülmüş bıçağı bana saplarken güzel yüzünün iki yanında dalgalanan o sarı saçlarını görmüştüm.

Bana ne olduğumu bilmeden bakarken görmüştüm onu.

* Buzlu, meyve aromalı bir içecek (ç.n.)

Sonra karanlık yanımin ona neler yapabileceğini görmüştüm. Gözlerimi yumup içimden küfretmişim. Josie'yi görmek istemiyordum.

“Hayır,” diye mırıldandı peri. “Hayır, bunun ne anlamı geldiğini bilmiyorsun.” Kısa bir sessizlik oldu. Sonra, “Fakat öğreneceksin,” diye ekledi.

Çenemi ovuşturup gözlerimi açtım ve otobanda arabalar vızır vızır yanımdan geçerken okyanusa baktım. “Sana bunu sadece bir kez daha soracağım. Ne istiyorsun?”

“Bir Tanrı Katili olmanın ne anlamı geldiğini biliyor musun?”

“Neredeyse her şeyi öldürebileceğim anlamına mı geliyor?”

“Bu zekice bir yanıt değildi. Bunu sana hakaret etmek için de söylemedim. Neler yapabileceğine dair bilgi içinde, derinlerde yatıyor. Seni uyanışı zorlamaya yönelten de bu oldu.”

İçimdeki o şeydi bu.

Peri, “Seçimini yaptın,” dedi.

“Evet,” diye yanıt verdim. “Yapamıyordum... Onlarla yan yana olamam.”

Perinin bana doğru eğilmesiyle deri koltuklar hışırdadı. Çok yakınımda olduğunu bilmek için ona bakmama gerek yoktu. “Peki, nereye gitmek istediğini biliyor musun?” Ben yanıt vermeyince bu kez, “Neden oraya arabayla gitme ihtiyacı duydun?”

Ona bakıp kaşlarımı kaldırdım. “Çünkü önce arabayla gidip oradan da uçağa binmem gerektiğini düşündüm.”

Perinin kıpkırmızı dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Sen Tanrı Katili’sin. Tek yapman gereken gitmek istediğin yeri zihninde canlandırıp oraya gitmek.”

Gözlerimi ona diktim. “Benimle kafa buluyorsun.”

“Dene.” Peri sırtını koltuğa yasladı. Gözleri iki mücevher gibiydi. “Ayrıca elinden gelenin sadece öldürmek olmadığını, çok daha fazlasına muktedir olduğunu öğreneceksin.”

Başta içimden sadece boğazına bir yumruk indirip onu arabanın kapısından dışarı atmak geldi. Fakat sonra suyuna gitmeye karar verdim. “Ne gibi?”

“Yaşam yaratmak gibi.”

Ağzımdan hırıltılı bir kahkaha çıktı. “Evet, varlığının sona ermesine sadece bir saniye uzaktasın.”

Peri tatlılıkla, “Bir dene,” dedi. Benden hiç korkmamıştı. “Nereye gitmek istediğini hayal et. Bir kez dene bunu.”

Ona öfkeli bir bakış atıp başımı iki yana sallasam da dediğini yaptım. Neden bilmiyorum fakat yaptım işte. Gözlerimin önüne kayalıkli sahilleri ve yeşil-mavi denizleri getirdim. Altın rengi güneşi neredeyse tenimde hissedebiliyordum. Fakat bundan fazlası vardı. Sesime benzeyen fakat benim sesim olmayan bir ses vardı. Bana nereye gitmem gerektiğini söyledi.

Andros.

İçim ısındı. Gözlerim açıldı. “Hay...”

Hayretten neredeyse yere yığılacaktım. Artık arazi arasında oturmuyordum. Birkaç adım geriye tökezlediğimde yıllardır görmediğim köpüklü denize baktığımı fark ettim. Ağzım açık kaldı. İmkânsız. Halüsinasyon olmalıydı bu.

Perinin, “Görüyorsun ya,” demesiyle irkilerek yana döndüm. O da oradaydı. “Elinden çok şey gelebilir Tanrı Katili.”

Başımı iki yana salladım. “Ben anla... Bu nasıl olabilir?”

Peri denize doğru dönüp ellerini kaldırdı. Kollarını iki yana açtı. “Her şey mümkündür.”

Gerçek olamazdı bu. Yine de kendi etrafımda dönmemele fark ettim ki... Tanrılar aşkına, bu gerçektir. Yarım sa-

niyeden kısa bir sürede Josie'yi dünyanın bir ucunda bırakmıştım. Zihnim bu gerçeği güçlkle sindiriyordu.

Andros'un beyaz kumdan ve taşlardan oluşan ince kıyı şeridinde, Kiklad Adaları'nın en kuzeyde olanındaydık. Dağlık ve çocukken aşırıldığım o meyvenin yetiştiği, sulak vadilerle dolu yer ehlileştirilmekten uzaktı.

Dik tepe boyunca uzanan merdivenlerden çıktığımda çok tuhaf, berbat bir his tenimin altında karıncalanıyordu. Derin bir nefes alıp gözlerimi en yüksek tepenin üzerindeki kumtaşı eve çevirdim. Devasa bir binaydı. Birkaç kanadı olan üç katlı binanın içinde -eğer aynı kaldıysa- tanrıların tasvir edildiği mermer heykellerden ve yağlıboya tablolardan başka bir şey yoktu.

Veranda boş değildi.

"Neler olu..." Sustum.

Verandada insanlar vardı. Dikildiğim yere bakan birçok insan. Safkanlardaki eteri ve eterin melezlerdeki daha zayıf izlerini sezebiliyordum.

Evin boş olması gerekiyordu. Annem öldükten sonra personelin orada kalması için hiçbir neden yoktu.

"Bu insanlar da kim?" diye sordum.

Peri başını eğdi. "Bazıları annenin emrinde çalışanlar, onun hizmetkârları...sırdaşları. Onlar artık senin hizmetkârların. Diğerleri ise uyanışınla birlikte geldiler. Onlar da senin."

Bu da neydi böyle? "Onları burada istemiyorum."

"Efendileri nihayet yuvaya döndü."

Efendileri mi?

"Farklı olacağını mı sanmıştın?"

"Evet." Verandadakiler bir bir dizüstü çöküp başlarını eğerken kaşlarımı çattım. Lanet olsun. "Başta boş olacağını düşünmüştüm."

Peri kıkırdadı.

Kollarımı kavuşturup sertçe nefes verdim. “İşime yaramazlar.”

“Yo, onları kullanmanın bir yolunu bulacağından eminim.”

Periye yan baktım. “Aynı şeyleri tekrar tekrar söylemekten gerçekten bıkmaya başladım. Hizmetkârlara ihtiyacım yok benim. Tanrılar aşkına. Bu melezlerin özgür bırakılması gerek.”

“Bu melezler kendi rızalarıyla buradalar,” dedi peri. “Burada olmalarının nedeni senin burada olman. Benim de senin yüzünden burada olmam gibi. Sana yardım etmek için buradayım.”

“Neden? Bana neden yardım edesin ki?”

Peri gülümsedi. “Türüm insandan çok daha önce, Olimpos’un tanrıları Titanları devirmeden bile önce bu diyardaydı. Titanların hâkimiyetinden bile önce.”

Eh, bu gerçekten uzun zaman önce gibiydi. “Umurumda Bile Değil” denen bir döneme karşılık geliyordu. “Bunların olanlarla ne ilgisi var?”

Perinin o tuhaf gözleri ışıldadı. Gerçekten. Bir çift küçük yıldız gibi. “Değişim zamanının birden fazla kez geldiğine inanıyoruz.”

Ne tür bir değişimi kastettiği sorusu dilimin ucunda eriyiverdi. Perilerin nelere inandıkları ya da ne istediklerini öğrenmek hiç umurumda değildi. Kendi hedeflerim vardı. Titanlar her ne deliğe saklanıyorlarsa orayı bulup büyük bir memnuniyetle hepsini tek tek yok edecektim. Josie için bir tehdit oluşturmayacaklardı.

“Adın ne?” diye sordum.

Perinin bir kaşı kalktı. “Ewan.”

Kıs kıs güldüm. “Ewok Evan.”

Peri kaşlarını çattı.

“Neyse, boş ver.” İç çekip yürümeye başladım. “Elveda Ewan.”

“Aşk hakkında bir şeyler öğrenmek ister misin?” diye sordu.

Gözlerimi devirip yürümeye devam ettim.

“Aşk iyi olan her şeyin kaynağı olduğu gibi kötü olan her şeyin de kaynağıdır,” diye seslendi. “Aşk Apollyon’un kaynağıdır.”

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. Durdum. Verandadaki safkanlar ve melezler bekliyordlardı. Kadınların soluk mavi ve gül rengi elbiseleri rüzgârda dalgalanıyordu. Perinin söylediklerinde bir şeyler bana son derece tanıdık gelmişti.

“Kader ağlarını örüyor,” diye ekledi peri. “Olaaklar değıştirilemez. Kader geçmişe ve geleceğe göz gezdiriyor. Tarih tekerrür ediyor.”

Yavaşça, istemsizce döndüm. Peri bıraktığım yerde dikkilse de bakışlarında kadim ve bilgece bir ifade vardı.

“İhtiyaç ve aşk arasındaki farkı öğren.” Tuzlu meltem Ewan’ın sesini taşıdı. Kara gözlerinin devrilmesiyle bembeyaz gözbebekleri ortaya çıktı.

“Of, kahretsin, olamaz,” diye mırıldandım. İçimde gerçekten işiteceklerimden kaçma isteğı vardı.

Peri öne süzölüp asıl muhatabı ilk Apollyon -Alex- olan ve bir zamanlar sonuna varmamış bir kehanete hayat veren sözleri söyledi.

“Zira tanrıların korktuğı an gelip çattı. Eskinin sonu gelirken yeninin başlangıcı müjdelendi.” Ewan’ın sesi yükselip denizin ve kayalıkların ötesine uzandı. “Zira güneş çocuğı ve yeni tanrı yeni bir çağı doğururken büyük yaratıcılar birer birer düşecek, evlerimiz ve ocaklarımızı

yeniden şekillendirip insanları ve diğer ölümlüleri hasat edecek.”

Of, günahım neydi ki?

Güneş Çocuğu mu? Yeni Tanrı mı? Doğum yapmak ve hasatlar mı? Evet, bunların bir parçası olmaya hiç mi hiç niyetim yoktu. “Biliyorsun ki sen...”

Ewan, “Kanlı bir yol seçildi,” diye devam etti. Şaşırtmadı. Belli ki bunu durdurmanın bir yolu yoktu. “Bir avuç savaşçısı olacak Büyük Savaş yolda ve sonunda güneş batıp ay, yeni güneş yükselene dek hükmedecek.”

Kaşlarımı kaldırdım. Bahsettiği bana normal bir gün gibi gelmişti.

Peri haykırırcasına, “Şunu bil,” dedi. “Fetih için güneşin gücüne ihtiyaç olacak. Zira savaşın ve kurnazlığın gücü yeterli gelmeyecek. Aşk ve ihtiyaç uzlaştırılmalı. Aksi takdirde ulu diyar yok olacak. Zira boğa aslanın evinde.”

Eh.

Resmen diyecek tek sözüm yoktu. Hiç. Bir tek bile.

Peri Ewan bir dizinin üzerine çöktü. “Elveda Seth, Yaşamın Tanrısı...”

Kıydan çıkan bir şimşek okyanusta yiterken, omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Peri başını eğdi. “Ve Ölümün.”

2

Josie

Gable'ın annesinin devasa malikânesinin zeminini, kartondan yapılmış gibi titreyip sarsıldı. Hızla kanepeden kalkmamla ince ve bir rüya kadar yumuşak battaniye yere düştü. Güçlenen gümbürtü, kollarımdaki küçük tüyleri diken diken eden bir kükremeye dönüştü.

Kitaplar raflardan düşüp yerden sekerken fal taşı gibi açılmış gözlerimle yavaş bir daire çizerek döndüm. Tepemdeki, muhtemelen bir arabadan da pahalı avize sarsılıp şangırdadı. Gözyaşı şeklindeki kristaller yere düşüp paramparça oldu. Devrilen uzun ince bir lambanın soluk gri siperi kırıldı. Arkamda başka kitaplar da yere çarptı.

“Neler oluyor?” diye fısıldadım. Sesim hırıltılı ve boğazımı yakan gözyaşlarımdan dolayı çok yorgundu.

Bir şey, büyük bir şey oluyordu. *Pek çok şey* de olabilirdi bu. Bir iblisler sürüsü. Öfkeli, müthiş güçlü bir başka

Titan. Tartarus'tan kaçan bir grup gölge. Hatta...Seth bile olabilirdi bu.

Hayır.

Seth bunu -bu her ne ise- yapmazdı. Alex ve Aiden onun hakkında ne düşünürlerse düşünsünler.

Titanyum hançerimi sehpanın üzerinden alıp düşen kitapların arasından koşarak kapıyı ardına kadar açtım. Bir gök gürültüsü patlaması küt küt atan kalbimi sağır ederken güzelce ışıktandırılmış koridora çıktım. Koridorun sonunda camlar parçalandı. Mutlaka paha biçilmez vazolardan biri tuzla buz olmuştu. Ev tekrar sarsıldı. Ben büyük çerçevelerindeki sanat eserleri duvarlardan kayıp düşerken geniş avluya doğru koştum. Gözlerim hemen, bir zamanlar Atlas'ın durduğu, ondan geriye sadece bir yanık izi kalan noktaya çevrildi.

Titan Atlas'ın öldüğü yere.

Oranın biraz ilerisinde Solos da son nefesini almıştı. Katın o kısmı temizlenmiş, kanlardan arındırılmıştı. Fakat kısacık bir an için onu dizlerinin bağı çözülmeden önce göğsüne, bir zamanlar kalbinin olduğu noktaya bakarken gördüm. Daha yere düşmeden ölmüştü. Bunu hak etmemişti o. Solos hâlâ burada olmalıydı.

Anıyı zihnimin bir kenarına attım. Gözlerim çift kanatlı, cam kapıya çevrildi. Kapılar kapalıydı. Fakat camların titreyişine bakılırsa kapılar uzun süre dayanamayacak gibiydi.

Evin bir yerlerinde kapılar gürültüyle açılırken biri tek sözcük haykırdı.

“Deprem!”

Deprem!

Ferahlama hissi karnıma bir yumruk gibi inerken güldüm. Yüksek sesle ve biraz da deli gibi. Sadece bir depremdi bu.

Hah, tabii ya.

Güney California'daydım.

Her şey de doğaüstü nedenlerden kaynaklanacak değildi.

Hançeri indirip sarmal merdiveni görmek için döndüm. Çok sayıda uyku mahmuru insan orada dikiliyordu. Tabii “insanlar” sözcüğünü esnek bir anlamda kullanıyordum.

Evin içinde bir tek ölümlü yoktu.

Deacon parmaklarını dağınık, sarı saçlarında gezdirirken sarsıntı devam etti. “California’dan nefret ediyorum,” diye homurdandı.

Arkasında duran Lûke bir eliyle gözlerini ovuşturuyordu. Bronz saçları kabarmıştı. Yanında Gable dikiliyordu. Zavallı Gable. Onu kelimenin tam anlamıyla bir sahilden koparıp babasının Poseidon, kendisinin de güçleri bağlı bir yarı tanrı olduğunu söylemiştik. Ardından kendisi bir Titan’ın yapabileceklerine bizzat tanıklık etmişti.

Bir köşede titremeyip orada dikilmesi gerçekten hayranlık vericiydi.

Gable uyku mahmuru bir sesle “Epeydir bu kadar şiddetli deprem olmuyordu burada,” dedi. “Bunu kesinlikle bir artçı takip eder.”

Deacon’ın soluk gri gözleri kocaman açıldı. “Artçı mı?”

Gable başını salladı. “Ya da belki bir öncü sarsıntıdır. Asla emin olamazsın.”

“Bu ne?” Deacon kaşlarını çatıp elini indirdi. “Sünnet-siz deprem gibi bir şey mi?”

Ağabeyi Aiden çenesini kaldırıp tavana baktı. Esmer başını yavaşça iki yana salladı. Onlar kadar birbirlerine benzemeyen erkek kardeşler olamazdı. Eh belki Lucifer ve Mikail. Onlar da kardeştiler.

Gable artçı sarsıntının ne olduğunu açıklarken du-

daklarım bitkin bir gülümsemeyle kıvrıldı. Aiden uzanıp kolunu Alex Andros'un omuzlarına doladı. Alex'in saçları dağılmıştı. Fakat seksi bir şekilde. Alex'in aksine ben uyandığımda saçlarım elektrik prizine parmağımı sokmuşum gibi oluyordu. Onun saçları dalgalı buklelerden oluşan bir yığındı.

Alex'in vahşi, dizginsiz bir güzelliği vardı. Birlikte şeytani, psikopat tanrılarla geçirdiğimiz zaman ve Apollo'yla olan gerçekten tuhaf ilişkimiz bizi geçici olarak birbirimize bağlasa da Deacon ve Luke'un arasındaki ilişkiye kıyasla ben Alex'e bir hayli uzaktım.

Alex ve Aiden birer efsaneydi. Gerçek *efsane*.

Ayrıca birbirlerine öyle âşıktılar ki başka kimseyi aralarına almadan sonsuzluğu birlikte geçirmek isteyeceklerinden hiç şüphem yoktu.

Aiden bir elini tırabzana koyup gözlerini avluya dikti. Gümüşü gözleri içeri ilk girdiğimde baktığım, Atlas'ın dikilip Solos'un kalbini eline aldığı; ardından Seth'in hepimizin güçlerinden ve içimizdeki eterden beslenerek Atlas'ı öldürdüğü yere çevrildi.

Normalde Seth'in yapamayacağı bir şey olmalıydı bu.

Tanrım, sanki tüm bunların üzerinden bir ömür geçmişti. Atlas'ın tam da bu kapılardan geçip Solos'un hayatını göz açıp kapayıncaya dek alışının üzerinden sadece bir gün geçmişti. Daha bir gün önce Seth, Alex'in dönüşmesini engellemek için tanrıların onun ölümlü yaşamını sona erdirdikleri bir şeye dönüşmüştü. Medusa'nın bana Pegasus kanı sürülmüş hançeri verip uyarmasının ardından, tam da uyardığı şeyi yapıp Seth'i en azından sakinleşene dek kanlı hançerle bayıltmamın üzerinde ise sadece *saatler* geçmişti. Daha bu sabah da Seth evin altındaki sığınaktan kaçmış, beni kütüphanede bulup benimle se-

vişmiş, kollarında tutmuş ve nihayet *-nihayet!-* beni sevdiğini söylemişti.

Saniyeler süren kısacık bir zamanda Seth öyle güçlü, öyle ölümcül bir şeye dönüşmüştü ki *beni* terk etmişti.

Yüreğimde bir sızı canlanırken gözlerimi kırptırıp akıtmamaya kararlı olduğum gözyaşlarımı dizginledim. Ağlamayacaktım. Çünkü buna zaman yoktu. Tanrılarla konuşmak ya da her ne yapacaksa onu yapmak için şafakta yola çıkan Herkül döner dönmez, her köşesinden aklımın almadığı kadar çok para akan bu evden çıkıp gidecektim.

Babam -Apollo- bana diğer iki yarı tanrıyı bulmamı emretse de artık bu görev öncelikler listemde epey aşağı sıralara düşmüştü. Umurumda da değildi. Bunun beni nasıl birine dönüştürdüğü de hiç umurumda değildi. Çünkü daha önce kimse, *hiç kimse* Seth için savaşmamıştı.

Ben ise savaşacaktım.

Son nefesime kadar onun için mücadele edecektim.

Ayrıca zaten güçleri bağlı iki yarı tanrıyı bulup onların önüne gaddarca yeni bir hayat tarzı koyacak başkaları da vardı. Deacon'ın deyişiyle Muhteşemler Ordusu yarı tanrıları geri getirme sözü vermişti. Onlardan biri Thunder Bay'de, diğeri İngiltere'de bir kasabadaydı.

Alex ve Aiden'a Seth'i bulmak için Herk'in dönüşünü bekleyeceğime dair söz vermiştim. İçimde Seth'in gitmiş olabileceği yere dair güçlü bir şüphe vardı. Oraya, Ege Denizi'ndeki o adaya gitmek ise kolay olmayacaktı.

"Josie?" diye seslendi Aiden.

Gözlerimi kırptırıp dikkatimi ona odakladım. Ben-den sadece bir-iki metre ötede dikiliyordu. Alex'in elini sıkıca tutmuştu. Herkes alt kattaydı. Onların geldiğini işitmemiştim bile. "Evet?"

“Sana uyuyup uyumadığını sormuştum...”

Başımı salladım. Yüzüme düşen küçük saç tutamlarını tutup yana attım. “Bir saat kadar uyudum.”

Aiden’in çarpıcı, gümüşü gözlerinden yalan söylediğini anladığını okudum. Fakat sonra o değil, Alex konuştu. “Gerçekten dinlenmelisin Josie. Herk yakında döner. Ayrıca dinlenirsen daha sağlıklı düşünebiliriz.”

Herk, Seth’in zapt edilip zapt edilemeyeceğini öğrenmek için tanrılarla görüşmeyi planlamıştı. Fakat artık Seth zaten kaçtığından, onun bunu yapmasının ne faydası olacağından emin değildim.

İç çekip yere, düşen sanat eserlerinden birine baktım. “Depremden sonra uyuyabileceğimi sanmıyorum.”

Gable yanımdan geçip mutfağa yöneldi. İnternette depremle ilgili herhangi bir haber olup olmadığını araştırmak hakkında bir şeyler geveledi. Mutfakta bir MacBook olduğunu görmüştüm.

Luke kollarını başının üzerine kaldırıp gerinirken Gable’in ardından baktı.

Deacon, “Karnım biraz acıktı,” dedi.

Luke’un dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Sen hep açsındır.”

“Evet fakat deprem beni daha da acıktırdı.” Deacon sırtarak kolunu kendisinden uzun adamın beline doladı. “Nasıl getirtilir bilmiyorum fakat şimdi bir kâse *nachos* olsaydı keşke.” Üçümüze baktı. “Hiçbirinizin havalı güçleriniz olmaması ne kötü.”

Aiden, “Havalı güçler mi?” diye mırıldandı.

“Evet. Siz ikiniz sonradan da olsa güya yarı tanrı olmuştunuz.” Deacon başını kardeşine ve Alex’e doğru salladı. “Ve sen...” deyip hakkımda konuşmaya başladı. “Dört başı mamur, gerçek bir yarı tanrısın. Buna rağmen hiçbi-

riniz yoktan bir tabak *nachos* var edemiyorsunuz. Bunu yapamıyorsanız yarı tanrı olmak ne işe yarar ki?”

Alex, Aiden’a yaslanıp güldü. Aiden, Alex’e bakmadan onun elini bıraktı. Kolunu omuzlarına doladığı Alex’i kendisine yaklaştırdı. “Eh, sanırım epey işe yaramazız.” Alex sırıttı.

“Ne zamandır söylediğim şey.” Kardeşi gözlerini devirirken Deacon gülümsedi. “Bu arada saat kaç?”

“İkiyi biraz geçiyor.” Hâlâ elimde tuttuğum hançere baktım. Hançerle ne yapmayı planlıyordum ki? Bir dep-remi bıçaklamayı mı? Elimdeki hafif nesne bana bir yıl önce her şeyin ne kadar farklı olduğunu düşündürdü. O zamanlarda yer sarsılşa, sarsıntılara alışık bir yerde ol-masam da bunun ne anlama geldiğini hemen bilirdim. Ya şimdi? Şimdi kendimi savaşa hazırlıyordum.

Hançeri daha da sıkıca kavradım.

Bir an için bana her şey neredeyse normal gibi gelmiş-ti. Eh, yani en azından şimdiki hayatımda bir şeyler ne kadar normal olabiliyorsa o kadar işte. Ayrıca neredeyse Seth’in o gösterişli cam kapılardan ya da çok sayıdaki ko-ridorun birinden geçip içeri girebileceğine kendimi inan-dırarak haldeydim. Yanıma gelecek ve ikimiz tıpkı Alex ve Aiden gibi yan yana olacaktık.

Tabii bu gerçekleşmeyecekti.

Alex sesli sesli esneyip geniş odaya bakındı. “Merak ediyorum acaba hiç...”

Ayaklarımızın altındaki zemin bir kez daha sarsılıp hepimizi farklı yönlere savurdu. Dizlerimin yer karoları-na çarpmasıyla hançer elimden düştü. Hançer yerde ka-yarken ellerimi zemine yaslayıp kendimi dengeledim. Ai-den bir küfür savurdu. Bir saniye donakalmamın ardın-dan hareketlendim. Zemin, duvarlar -her şey- sarsılırken kollarımı ileri uzattım.

Gable mutfaktan hızla çıktı. Yüzü sararmıştı. Korku kalbime bir ok gibi saplandı. Çünkü o burada, yer-sarsıntıların sık olduğu bir yerde yaşıyordu. O bile korktuysa bizim de korkmamız gerekirdi.

Alex'le göz göze geldik.

"Lanet olsun!" Tüm ev sanki temelden sarsılırken Deacon tırazbana tutundu.

Havaya tozlar kalktı. Kapının üzerinde bir ışık belirdi. Kıvılcımlar saçıldı. Çift kanatlı kapıların kalın, güçlendirilmiş camları çerçevelerden kurtulup yerde paramparça oldu.

"Bu çok ama çok kötü." Tavandan düşen alçı parçaları zemin karolarına çarpıp parçalanırken Alex, Aiden'in kolunu tuttu.

Tavandan bir başka büyük parça yere inerken yana kaçtım. Gösterişli, ışıltılı avize yere çarpıp dağıldı.

Sonra yer ikiye ayrıldı.

Luke haykırdı. Kolunu Deacon'ın beline dolayıp onu merdivenden uzağa çekti. Atlas'ın yok olduğu yerde kalan noktadan geçen, kırık kapılardan avluya dek uzanan derin bir yarık geniş odayı ikiye bölerken çılgılık atmamak için kendimi tuttum. Zeminde metrelerce derinlikte bir uçurum oluşmuştu.

Sarsıntı azalırken yeryüzü yine hareketsizleşti.

"Tanrılar adına," diye mırıldandı Aiden. Bir eli hâlâ Alex'in omzundayken diğer eli siyah, dalgalı saçlarının buklelerini geri attı.

Kalbim hızla çarparken dönüp yerdeki yarığa doğru yavaş ve küçük bir adım attım.

"Dikkatli ol," diye uyardı Gable. "Zemin dengesiz. Aslında şu an muhtemelen tüm ev dengesiz."

Gözlerimi gözlerine çevirip, "Bu... Bu normal mi?" diye sordum. "Depremeler böyle şeylere yol açıyor mu?"

O yanıt veremeden havaya tuhaf bir koku yayıldı. Propan kokusu ya da bu tür bir sarsıntıdan sonra elektrik kablolarından çıkması beklenecek bir koku değildi bu. Küflü, nemli bir kokuydu. Verimli toprağın ve çürüyen köklerin kokusu gibi.

Kalbimin teklediğini hissettim.

Koku bana gölgeleri anımsattı.

Alex, “İçimde cidden kötü bir his var,” dedi.

Aiden bir adım gerileyip yarıktan uzaklaşırken Alex’i de geriye çekti. Deacon, “Hadi oradan,” dedi.

Gable, “Sanırım buradan gitmeliyiz,” dedi. Geri geri, mutfığa doğru yürüdü. “Gerçekten buradan gitmemiz gerektiğini düşünüyorum.”

Zemindeki yarıкта bir hareketlilik vardı. Düşen, birbirlerine çarpıp seken taşların sesi geliyordu sanki. Hafif bir ürperti tenimde gezinirken nefesim kesildi. İçgüdülerim yüzeye çıkıp beni istemsizce gerilemeye zorladı.

Sessizlik çöktü. Tek işitebildiğim kalbimin kuvvetli atışlarıydı. Toprakla kirlenmiş bir el belirdi. Yarıktan dışarı uzanıp kırık karoların üzerine sertçe indi.

3

Josie

Bir şey ya da biri zemindeki çukurdan tırmanıyordu. İyiye işaret değildi bu. Yerin derinlerinden iyi bir şey tırmanamazdı. Bunu bilecek kadar korku filmi izlemiştim.

Dönüp yerde düşürdüğüm hançeri arasam da karoların üzerindeki dağınıklık yüzünden hançeri göremedim.

Hay lanet.

Alex yana çekilip bedenini Gable'a siper etti. Bacaklarını ayırıp omuzlarını dikleştirdi. Üzerinde tayt ve bluzdan başka bir şey olmasa da sert ve her şeye hazırlıklı görünüyordu. Alex artık bir yarı tanrıydı. Fakat her şeyden önce bir avcıydı.

Aiden ve Luke için de aynı şey geçerliydi. Onların da bedenleri Alex'le aynı savunma pozisyonunu adı. Etkili bir şekilde Deacon ve Gable'ı arkalarında durmaya zorladılar.

Tüm bunları görmemin nedeni bir şekilde yarığın diğer yanında olmamdı.

Bir başka el belirdi. Sonra da toprakla kaplı kel bir kafa yüzeye çıktı. Uzaktan gelen bir öğürme sesi işittim.

“Tanrılarım aşkına,” diye fısıldadım. Gözlerim dehşetle fal taşı gibi açılmıştı.

Soyulmuş ve yüzülmüş deri başın arkasından sarkıyordu. Çökük yanaklardan geniş deri parçaları sökülüyordu. Kollardaki deri de daha iyi durumda değildi. Göğüsten şerit halinde deri parçaları sarkıyordu. Gözlerin birinden geriye boş ve çürümüş bir çukur kalmıştı. Kalçalarına bir tür kumaş dolanmıştı. Bir zamanlar beyaz ve temiz olduğu anlaşılan fakat şimdi çamur kaplanmış ve is bulaşmış bir kumaş.

Sülfür kokusu odaya yayıldı.

Sağlam göz gözümle buluştu. Gözbebeği bulanık, mavi bir tondaydı.

“İblis bebeleri adına!” diye fısıldadı Alex. “Bu bir zombi mi? Gerçek bir zombi yani?”

“Bu bir deprem değildi.” Aiden’in eli beline gitse de boş kaldı. Uykudan kalkmışlar, aşağıya hançerleri olmadan inmişlerdi.

Deacon, Luke’un arkasından, “Bence bu zaten belli,” diye mırıldandı.

Hepimiz hayretten donakaldık.

Yaratığın kafası bir bana, bir diğer yana doğru sallandı. Ardından kendisini yarıktan dışarı çekip elleri ve dizleri üzerinde kırık karolara çarptı. Perişan beden büyük bir ürpertiyle sarsıldı. İki büklüm olup ağzını açan yaratık şiddetle öksürdü. Ağzından toprak parçaları ve küçük taşlar fırladı. “Δωρεάν.”

Yaratık dizüstü çöktükten sonra belini geriye atıp kollarını iki yana açtı.

Ses telleri tahrip olmuş gibi boğuk bir sestir bu. Yaratı-

ğın konuştuğu dili başta tanımadım. Yarı tanrı becerilerimin üzerindeki kilit kalkmasa belki de asla hangi dilde konuştuğunu anlamayacaktım.

Yarığın diğer yanına bakıp, “Özgür,” dedim. “Özgür” dedi.”

Sesimi işitmesiyle yaratık başını tekrar bana çevirdi.

“Neden kurtulup özgür kalmış acaba?” diye sordu Deacon. “*Walking Dead* setinden mi?”

Başka bir zaman olsa buna gülerdim. Fakat çıplak ayakları üzerinde doğrulan o şey, kemirilmiş kaslar ve kemiklerden ibaretti.

“Daha fazla yaklaşma,” diyerek yaratığı uyardım. Söylediklerimi anlayıp anlamadığından emin değildim.

Yaratık ayaklarını sürüyerek bir adım daha ilerledi.

Alex odanın diğer ucundan, “Sanırım senden hoşlanıyor,” dedi.

Güç göğsümün ortasında, Apollo’nun izinin hemen ardında toplandı. Bu da bana savaşmak için bir hançere ihtiyacım olmadığını hatırlattı. Bir elimi kaldırıp bu şeyin -artık her neyse- düşman olmamasını ve beni dinlemesini umdum. “Dur.”

Boğum boğum elini bana doğru uzatan yaratık dudaksız ağızıyla kırık dişlerini gösterdi.

Peki.

Belki de dostane bir yaratık değildi.

Tepkim güce, akaşaya uzanmak oldu. Hava elementini çağırırken enerjinin kolumdan aşağı aktığını hissettim. Bir rüzgâr yaratığın göğsüne çarptı.

Yaratık geriye uçtu.

Alex boğuk bir ses çıkarıp Aiden’la birlikte yere düştü. Yaratık yarığın diğer yanına uçup karşı duvara çarptı. Bu hali saatte yüz elliyle giden bir arabanın ön camına

çarpan bir sineği aklıma getirdi. Yaratık kanla dolu bir kene gibi patlarken ürkütücü bir ses kulaklarımı yaktı.

“Aman Tanrım.” Elimi indirdim.

Gable, “Sanırım kusacağım,” diye inledi. “Cidden. Her an çıkarabilirim.”

Alex ve Aiden doğruldular. Yarığın diğer yanından bana fal taşı gibi açılmış gözlerle baktılar. Aiden’in siyah kaşları kalkmıştı. “Vay canına,” dedi.

“Ben... Niyetim bu değildi,” dedim. Yutkundum. “Demek istediğim niyetim onu durdurmaktı. Patlatmak değil.”

Luke, “Sanırım kazara bizi de ateşe vermediğin için şanslıyız,” dedi.

Başımı hızla ona doğru çevirdim. “O dediğini sadece bir kez yaptım!”

Luke sırttı.

“Bu oldukça etkileyiciydi.” Alex omzunun üzerinden bakıp yüzünü buruşturdu. “Havayı kontrol edebiliyorum fakat bu tür bir güçle değil.”

“Eh, bunun nedeni onun gerçek bir yarı tanrı olması,” dedi Deacon.

Alex gözlerini devirdi. “Biz gerçek yarı tanrılarız...”

“Çocuklar... Sanırım başka misafirlerimiz de var.” Luke yarığa işaret etti. Başka eller de belirdi. “Gerçek yarı tanrı olup olmama meselesini sonra tartışalım.”

Yaratıklar, yarıktan az önce tek başına çıkan yaratığa kıyasla daha hızlı çıkıyordu. Hepsinin de bedenleri çürümüşü. Kemikleri açığa çıkmış ayakları, zemin karolarının üzerinde tıkırdıyordu.

Neredeyse bir düzine kadar vardılar.

Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim.

Çenelerinin açılmasıyla deriyi kolayca yırtabileceği anlaşılan sivri dişleri ortaya çıktı.

İçlerinden biri, uzunca bir yaratık sürüden ayrılıp Alex'in üzerine atıldı. Alex geriye zıplayıp kolunu uzattı. Bir saniye sonra zombiyi andıran yaratık geriye savrulup yarığın içine düştü.

Aiden sakince, "Deacon," dedi. Parmaklarının uçlarından dumanlar çıkıyordu. "Gable'ı mutfağa götürün. Orada tutun onu."

Deacon ilk kez tartışmadan verilen emri yerine getirdi. Dönüp, hayretten nutku tutulan Gable'ı tuttu ve onu mutfağa çekti. Sonra kapıyı sertçe kapattı. Tam o sırada, son derece ölü görünen yaratıklardan birinin ağzından öfke ve kana susamışlık dolu bir ses çıkmasıyla omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

Saldırdılar.

Neler olup bittiğini, bu şeylerin gerçekten ne olduklarını ya da neden bize saldırdıklarını anlamaya zaman yoktu. Bu şeyler hızlı hareket edebiliyordu. Yarıları Alex'in ve diğerlerinin üzerine yürüdü. Geri kalanlar bana doğru koştu. Kısacık bir an içimi korku kapladı. Korku beni hareketsizleştirdi. Bir yarı tanrı olsam da bu şeyler çok ürkütücüydü. Ben ise kemiklerindeki etler koparılmak üzere olan ölümlü bir kızdım sadece.

Fakat ölümlü bir kız değildim ben.

Ölümlü bir kızla uzaktan yakından alakam yoktu.

İçgüdülerim beni kontrol altına alıp hareket etmeye zorladı. Sola kaçıp içimde kaynayan güçlere uzandım. Ortadaki platforma çıkıp kendi etrafımda döndüm. Küçük bir alev topu yaratıklardan birini sırtından vurdu. Yayılan ateş yaratığın bedenini yuttu.

"Kahretsin," diye fısıldadım.

Yarığın diğer yanında, Aiden'in parmakları arasında son derece parlak alevler dans ediyordu. Aiden dönüp bir

yaratığın daha işini bitirirken Luke hançerini sağa sola salladı. Anlaşılan yatak odasından hazırlıklı çıkan sadece oydu. Herkese fark atmasa olmazdı. İleri sıçrayıp hançerini yaratıklardan birinin göz çukuruna soktuktan sonra kolunu geri attı. Vişneçürüğü renginde kanın üzerine sıçramasıyla dudağını tiksintiyle büktü. Yaratık bir çığlık atarak yere düştü. Çarpmanın etkisiyle paramparça oldu.

“Bu çok iğrenç,” diye mırıldanan Luke hançeri elinde döndürdü. Dönüp gözüne bir başka yaratığı kestirdi. “Hem de ne iğrenç.”

Ateş elementine uzanıp damarlarımda dolaşmaya başlayan lavı buyur ettim. Sağ kolum ısınırken avcumdan bir ateş topu çıkıp bana en yakın yaratığın göğsüne çarptı. Yaratık alevler içinde yıkıldı. Dönüp bir başka yaratığa vurdum. Üçüncü yaratık zikzaklar çizerek üzerime geldi. Kokuşmuşluk ve ölüm midemi bulandıracak kadar bana yaklaştı. Bir adım gerileyip bir kez daha ateş elementine uzandım. Alevlerin sardığı yaratık öne düştü. Dönüp bir kolumu ileri uzattım. Parmaklarımin üzerinde ateş çıtırdıyordu. Tam bir başka yaratık öne atıldığında, ateşi elimden gönderdim. Dördüncü yaratık omzundan vurulup kendi etrafında döndü. Beşinci yaratık bir kır tavşanı gibi zıplayıp en fazla otuz santim kadar önüme indi. Geriye kaçsam da yaratık kemikli, etsiz elini önkoluma doladı.

Nefesimi kesen, müthiş bir acı duydum. Yaratığın dokunuşu tenimi dağlarken ağzımdan boğuk bir çığlık çıktı. Yaratık güldü. Ağzından havaya toprak saçıldı. Geri çekilip kolumu onun elinden kurtardığım sırada, bir hançer yaratığın başına arkadan saplanıp yüzünü delip geçti.

Yaratık ne seğirdi ne de kasıldı. Öylece yere düşüverdi. Ardından patlamasıyla etrafa topak topak küller saçıldı.

Şimdi Luke’la yüz yüzedik.

Luke belinden dönüp, "Bana biraz yardıma ihtiyacın olabilir gibi geldi," dedi. "İyi misin?"

Acı içinde nefes alarak koluma baktım. Parmak büyüklüğünde dört iz kolumu yakıyordu. "İyileşeceğim."

Luke'un cevap vermeye fırsatı olmadı. Çünkü yanan yaratıklar yerden kalkıyordu. Alevlerin sönmesiyle kömürleşmiş derileri ve kemikleri ortaya çıktı.

Nefes nefese, "Neler oluyor?" dedim. Yaralı kolumu karnıma bastırıp avluya göz gezdirdim.

Aiden ve Alex yüzlerinde aynı şaşkın ifadeyle geri çekildiler. Alex, "Bu iyi değil," dedi. "Ateşin zombileri öldürdüğünü sanırdım ben."

Aiden, "Evet, ben bu şeylerin zombi olduklarını sanmıyorum bebek," diye yanıt verdi.

"Kafadan vurmak işe yarıyor gibi," diye seslendi Luke. "Bu yüzden zombi gibi oldukları söylenebilir."

"Hançerimiz yok bizim." Aiden yana çekilip Alex'in önüne geçti. İstemsiz, savunmacı bir hamle gibiydi bu. "Onları yarığa geri itebiliriz."

Aiden susar susmaz, tanrılar bizimle alay ediyormuşçasına çukurdan daha da çok yaratık çıktı.

"Bunun işe yarayacağını sanmıyorum." Alex iç çekti.

Kırık zemin karolarının arasında hançerimi bulamıyordum. Yarığa düşmüş olabilirdi. Ateş bu şeyleri öldürmüyorsa o halde...

Aklıma sadece bir şey daha geliyordu.

Acıyı görmezden gelmek yerine onu beni beslemesi için kullanarak derinlerime, varlığımın özüne uzandım. Akaşa kükreyerek yüzeye çıktı. Bu büyük gücü serbest bırakmak, bir çiçeğin güneşe doğru açması gibiydi. Bu bir boşalımdı. Beyaz bir ışık bir hortum gibi kolumdan aşağı yürüdü.

İşığı serbest bırakıp Luke'a ve bana doğru hantal

adımlarla yaklaşan, kömürleşmiş yaratıklardan birine gönderdim. Soluk ışığın yarım saniye kadar sardığı yaratık patlayıp küle döndü.

“Eh, bu da işe yarıyor.” Luke sırttı. Belli ki bunlar onu epey eğlendiriyordu. Avcı olmaktan nasıl vazgeçebildiğine şaşıttım.

Alex ve Aiden da benim gibi akaşayı çağırırken Luke ellerini ve hançerini kullandı. Yarım düzine kadar yaratığı indirdik. Fakat yarıktan sonu gelmez bir *Yaşayan Ölülerin Gecesi* filmi akıyordu.

Ben bir akaşa topu daha gönderirken bitkinlik kemiklerime işlemeye başlamıştı bile. Bitkinliğimin nedeni yokkusuzluk, Atlas’la mücadelemiz ya da Seth’in...hepimizden beslenmesi olabilirdi. Fakat direnişimizi sonsuza dek sürdürmemiz mümkün değildi.

Akaşa kolumdan aşağı yürürken sülfür kokusu kuvvetlendi. Zemin bir kez daha sarsılıp beni geriye savurdu. Yere yıkıldığımda yaralı kolumun üzerine düştüm ve akaşam söndü. Sırtüstü dönüp dişlerimin arasından hava çektim.

Aiden, “Josie!” diye bağırdı.

Yaratıklardan biri hemen yanımdaydı. O acı veren, son derece iri ellerini uzattı. Yattığım yerde yan dönüp kollarımdan güç alarak bedenimi kaldırdım. Sol elim zeminde gezinip pürüzsüz ve soğuk bir şeye değdi. Başımı eğip hançere göz gezdirdim. Parmaklarımı hançere dolayıp ayaklandım. Haykırarak hançeri indirdim. Keskin metal deriyi ve kemiği kesip kafatasının derinlerine gömüldü. Hançeri yaratığın başından çekip aldım. Ben geriye selderken yaratık parçalara ayrıldı.

Zemindeki yarık genişlerken ev sarsıldı. Kömürleşmiş bedenlerin arasından yeni bedenler çıkarken bir at başı belirdi.

Yaratıklardan biri bana uzanırken, “Hayal mi görüyorum?” diye sordum. Hançeri indirip açıklığa doğru koştum. Bir başka, sonra bir başka at başı belirdi.

“Bu da nesi?” Alex’in kolundaki akaşa söndü.

Odaya bir güç akımı yayıldı. Güç tenimin üzerinde gezindi. O noktada neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Fakat üç at başı yarıktan çıktı. Gece kadar kara ve siyah zırhla kaplı atların üzerinde biniciler vardı. Dışarıdaki iki binici tepeden tırnağa siyaha bürünmüştü. Ortadakinin deri giysileri vardı. Deri pantolon ve deri, kolsuz bir gömlek. Kaslı pazısında altın bir şerit takılıydı. Etrafına güç yayıyordu. Dalgalı, siyah saçları olan adamın yüzünün haşin bir güzelliği vardı. Yüz hatları granitten yontulmuş gibi.

İki adam bellerine bağlı gümüş kementleri çıkardı. Hayret verici reflekslerini belli eden bilek hareketleriyle kementleri yıldırım gibi fırlattılar. Kementler yaratıkları ısıtılmış bıçakların tereyağını biçtiği gibi biçti.

İki adamın yaratıkların işini kısa sürede bitirini izlerken, şaşkınlıktan kaşlarım kalktı. Beş dakika önce şu kemendi andıran şeyin bize gerçekten faydası dokunabilirdi. Çünkü saniyeler içinde yaratıkların hepsi yok oldu. Onlardan geriye sadece zemindeki kurum ve kül kaldı.

Aiden uzun bir nefes verdi. “Bize katılman ne hoş Hades.”

Luke geri geri gelirken bana çarptı. Bakıştık.

Hades mi?

Tanrılar adına.

“Üzgünüm dostum,” dedi Hades. Aksanlı konuşuyordu. “Persephone’u eğlendiriyordum ki bir anda kıyamet kopu-verdi.”

“Onlar sana mı ait?” Alex eliyle kül yığınlarına işaret etti.

Hades sıırttı. “Aittiler.”

Neler oluyor böyle?” diye sordu Alex. Ellerini beline götürüp Hades’e -o meşhur Hades’e- baktı. “Yer yarıldı ve bu şeyler hamamböcekleri gibi dışarı çıktılar.”

“Bilmiyor musunuz?” Hades iç çekip atını dönmeye zorladı. Sonra attan inip devasa hayvanın yanında dikildiğinde onun ne kadar uzun boylu olduğunu gördüm. Boyu bir dev gibi uzundu.

“Evet, burada olup bitenlerden biraz habersiziz,” diye yanıt verdi Aiden. “Yaratıklar çıkmaya başlayana kadar deprem olduğunu sanmıştık.”

Mutfak kapısı aralandı. Deacon’ın sarı saçları kapıdan dışarı çıktı. “Orası güvenli mi...” Sustu. Atları, adamları ve Hades’i görmesiyle gözleri fal taşı gibi açıldı. “Evet, ben gidip Gable’i biraz daha oyalasam iyi olacak.”

Kapı kapandı.

Sırıtişısı daha da yayvanlaşan Hades odaya göz gezdirdi. Tamamen beyaz gözleri çok ürkütücüydü. Ben ise iki yanımdan sarkan kollarımla orada öylece dikiliyordum. Elimdeki hançeri unutmuştum. Genişçe yarılmış zeminde küle dönmüş ölü yaratıklar vardı. Atlar da vardı. Normal irilikte olmadıklarından gayet emin olduğum devasa savaş atları. Bir de sadece bir-iki metre ötemde dikilen Ölüler Diyarı’nın tanrısı Hades.

Luke’a, “Diz çökmemiz filan gerekiyor mu?” diye fısıldadım.

Luke bana yan yan bakıp, “Kımıldayıp daha fazla dikkat çekmeye niyetim yok,” dedi.

Hades bize doğru dönüp, “Çok geç,” dedi. “Bir melez ve Apollo’nun kızı. Farklı koşullarda karşılaşmamızı beklerdim.”

Farklı koşulların muhtemelen ölümlerimiz olabileceğini düşünmemle ürperdim.

“O şeyler de neydi?” diye sordu Aiden.

Hades başını adamlarına doğru salladı. Adamlar süper özel kementlerini bellerine bağladılar. Atlarından inmediler. Atlarının üzerinde gözleri dosdoğru ileri bakar halde, mezar kadar sessiz oturuyorlardı. Aynı anda dönen adamların topukları atlarının böğürlerine gömülüyordu. Yarığın başında nöbet tutmaya başladılar.

Bir anda bir şeylerin kafama dank etmesiyle endişelendim. İki adamın Hades’in hizmetkârları, onun adamları olduğunu fark ettim. Seth de öldüğünde bu görevi üstlenmeye, Aiden’in yerini alıp Hades’e hizmet etmeye yemin etmişti.

Birden midem bulandı.

Hades ayağındaki çizmeyle kül yığınlarını eşeleyip, “O yaratıklar Tartarus’ta ateş mağaralarının derinlerinde tutuluyorlardı,” dedi. “Bir zamanlar iblisti onlar.”

Oturmam gerekiyordu.

Alex’in bile beti benzi sararmıştı.

Hades, “İblislerim öldüklerinde bir daha var olmadıklarını mı sanıyordunuz?” diye sordu. Sesinin tonu kibirliydi. “Size ne derlerse desinler nihayetinde her şey yerini bulur.”

“Hogwarts’ta olduğu gibi mi?” diye sordu Alex.

Hades başını yana eğdi.

Alex iç çekti. “Boş ver gitsin.”

“İblisler sonsuzluğu, diri diri yakılıp sonra yeniden birleştirilerek geçiriyorlar. Üstelik bu ikisi neredeyse aynı anda gerçekleşiyor.”

Cidden oturmam gerekiyordu.

“Bazen cezalarını değiştiririm. Onları diri diri yeteri kadar lava gömmek derilerini dökmeye yetiyor, ardından taşların ve toprağın arasından çıkmalarına izin vermek

de eğlenceli oluyor.” Hades omuz silkip, “İşkence onları delirtiyor,” diye ekledi. Sonra duraksadı. “Yine de onlar iblis. Kafalarının içinde beyin namına pek bir şey yok.

Tanrım.

Alex ağır ağır konuşarak, “Pekâlâ,” dedi, “bunları öğrenmeden de sonsuza dek yaşayabilirdim. Peki burada ne arıyorlar?”

Odaya bir enerji dalgası yayıldı. Ardından kör edici, parlak, altın rengi bir ışık geldi. Elektrik, saf güç akıp bedenimdeki tüm küçük tüyleri kaldırdı. Işık azalınca yerinde iki siluet belirdi.

Hades iç çekti. “Şaşalı bir giriş yapmasan olmaz, değil mi?”

Apollo merdivenin başında, yanında Herkül’le dikiliyordu. Güneş tanrısı -babam- öne çıktı. Bembeyaz gözleri parladı. Konuştuğunda sesi öfkeli çıktı. “Siz, hepiniz, ne yaptınız böyle?”

4

Babam benden sadece birkaç yaş büyük görünüyordu. Bu da kulağa ne kadar tuhaf geliyorsa o kadar tuhaftı. Hades gibi giyinmiyordu. Kafamdaki tanrı imajından da farklı bir görüntüsü vardı.

Apollo'nun üzerinde soluk renkli blucin ve dar, siyah bir gömlek vardı.

Onunla ilk kez çocukken, yalnız bir kızken karşılaşmıştım. Bob adında, bana şekerler ve oyuncak bebekler veren tuhaf bir adamdı sadece. Şimdi geçmişi düşündüğümde bunun ne denli ürkütücü olduğunu anlıyordum. Fakat kısa bir yaz boyunca Apollo benim tek arkadaşım olmuştu.

Şimdi de arada sırada ortaya çıkıp dakikalar içinde kaybolan, ihmalkâr babam olmuştu. Onunla şimdiki gerçekten öfkeli haline şahit olacak kadar yan yana olmamıştım hiç.

Apollo bir adım öne çıkarken titrek bir nefes aldım. Tamamen beyaz gözlerinde benimkiler kadar mavi gözbe-

bekleri belirdi. “Birinizin bile ne yaptığınıza dair bir fikri var mı?”

Ağzımı açsam da ben ne diyeceğime karar verene kadar Alex yanıt verdi. “Biraz daha ayrıntıya inmen gerekecek. Çok şey yaptık biz.”

Apollo gözlerini kısıp torununun torununun torunun binle çarpılmış torununa baktı. “Atlas’ı öldürdünüz.”

“Şey, selam *baba...*” Apollo’nun altın rengi saçlı başı bana doğru dönerken yüzüme hissiz bir ifade kondurdum. “Bu neden bir sorun oluyormuş ki?”

Hades’in ağzından kasvetli bir kıkırtı çıktı. “Tatlım, çevrene şöyle bir bakarsan bu sorununun yanıtını alırsın.”

Aiden kaşlarını çattı.

“Atlas ya da Titanlardan herhangi birini öldürmemeniz gerekiyordu.” Apollo’nun sesi fırtına kadar şiddetliydi. “Onları *mezara koymanız* gerekiyordu.”

“Peki. Özür dileriz?” Tenime iğneler batırılıyordu sanki. Psikolojim şu yaşadıklarına hiç de uygun değildi.

“Özür mü?” dedi Apollo. “Belki de Titanların mezara konulması gerektiğine dair talimatlarım yeterince açık değildi.”

Alex iğneli bir kahkaha attı. “Talimatların asla açık olmaz ki.”

Apollo’nun gözleri mavi alevler saçıyordu. Bana dinlemeyi hiç istemeyeceğim bir nutuk atacakmış gibi geldi. “Bizi öldürecek,” dedim. Bunun yeterince iyi bir açıklama olması gerektiğini düşündüm. “Bizi *öldürüyordu*. Solos’a neler olduğuna bak. Seth olmasa biz...”

Apollo, “Şu an gerçekten o ismi duymak istemiyorum,” diyerek sözümü kesti. Ve evet, kafasının taşı atmıştı.

“Özür dilerim fakat onun hakkında konuşmamız gerekecek.” Aiden’in sesi dengeli ve sakin çıkıyordu. Fakat

ben çok gerilmiştim. Aiden, “Çünkü hepimizin ona olanlar konusunda soracağı çok şey var.”

Ne Hades ne de Apollo yanıt verdi.

Alex, “Seth nasıl bir Tanrı Katili’ne dönüştü?” diye sordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kalçasını yana yatırmıştı. Çok kızgındı. “Bildiğimiz kadarıyla bu mümkün değildi. Tanrı Katili bendim. Ölümlü ölümümün gerçekleşmesinin ardından da Tanrı Katili meselesi kapanmıştı.”

Dişlerini sıkan Apollo’nun yüzünden sabrının tüendiği okunuyordu. “O olayın ne kadar olağandışı olduğunu anımsadığından emin değilim.”

Alex bir kaşını kaldırdı.

“Sana ya da Seth’e ne olacağını bilmiyorduk. Seni -bir zamanlar Apollyon olan ve bir başka Apollyon varken uyandırılan Tanrı Katili olan seni- bir yarı tanrı yapmak daha önce hiç yapılmamış bir işti. Sizi -hepinizi- her şeyin mümkün olabileceği konusunda uyarmıştım.” Apollo böyle söylese de *beni* bunların hiçbirine karşı uyarmamıştı. Fakat zaten *bana* pek bir şey anlattığı da yoktu. “Her şey mümkündü,” diye ekledi.

“Yani bana Seth’in bizden beslenip Tanrı Katili’ne dönüşebileceğine dair hiçbir fikrin olmadığını mı söylüyorsun?” Alex’in sesinden şaşkınlık akıyordu.

Apollo sertçe, “Söylediğim bu,” diye yanıt verdi.

Bir yandan hayal kırıklığı, diğer yandan kolumdaki acı arttı. “Tamam. Dünyadaki süper-özel tanrılar bile Seth’in Tanrı Katili’ne dönüşebileceğini bilmeseler de bu durum onun Atlas’ı nasıl öldürdüğünü açıklamıyor. Bize -ve *ona*- sadece yeteneklerinin üzerindeki kilit kaldırılan yarı tanrıların onları öldürebilecekleri söylenmişti.”

Apollo’nun çenesi gevşedi. “Onları *mezara koyabilecekleri*.”

Her neyse.

Hemen sonra Hades, “Tanrı Katili’nin bunu yapabileceğinden emin değildik,” diye araya girdi. Hepimiz ona doğru döndük. Sohbetten epey sıkılmış bir hali vardı. “Kontrol Titanlardayken Tanrı Katilleri yoktu. O denge-siz gerzeğin aklına bir Titan’ı yok edebileceği ihtimalini sokmamamızın en doğrusu olacağını düşündük.”

“Seth dengesiz bir gerzek değil.” Ellerimi yumruk yaptım.

Hades sırtıttı. “Bu bir görüş meselesi tatlım.”

Uzun bir nefes verdim. “Esasen sizler Seth’in bu şeye dönüşebileceğini biliyordunuz. Ne de olsa Alex ve Aiden’a onu gözetleme görevini siz vermediniz mi?”

“Eh...” Alex sustu.

“Ayrıca onun bir Titan’ı öldürebileceği olasılığından da haberdardınız,” diye devam ettim. “Fakat bu konuda tek kelime etmediniz. Ben de şimdi depremin ve mangalda pişmiş iblislerin bununla bir ilgisi olduğunu düşünüyorum. Yanılıyor muyum?”

“Ares öldüğünde olduğu gibi hepimizde bir zayıflama oldu. Bu da Titanların kaçışını kolaylaştırdı.” Atına doğru yürüyen Hades’in çizmesi ezilmiş karoları tıkırdattı. “Atlas’ın ölümünde ise dalgalanma etkisi çok daha şiddetli oldu.” İri eli hayvanın böğründe gezindi. “Bu etki dünyada bir çukur açtı. Olimpos’a ve diyarıma uzanan bir çukur. Ne yazık ki bu çukur ateş mağaralarına hasar verip burada ve başka birçok yerde açıklıklar oluşmasına neden oldu.”

Dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim. “Bir çukur açıldı... Dünyayı delip geçen bir çukur, öyle mi?”

Hades başını salladı. “Ne de olsa *Atlas*’tı o.”

Mutfak kapısı bir kez daha açıldı. Deacon aniden durdu. Apollo’yu görmesiyle gri gözleri kocaman açıldı.

Arkasından gelen Gable ona çarptı. “O da kim?”

“Hayır,” dedi Deacon. Hızla arkasına döndü. “Ben bu işte yokum arkadaş.”

Böylece Deacon, Gable’ı mutfağa geri itti.

Luke parmaklarını saçlarında gezdirip sessizce, “Tanrılar,” diye mırıldandı.

Aiden’in çenesi öfkeyle gerildi. “Peki. Hiçbirinizin aklına Seth’in bir Tanrı Katili’ne dönüşebileceğini ve bir Titan’ı öldürebileceğini bize söyleseydiniz onun bir Titan’ı öldürmesine engel olabileceğimiz geldi mi acaba?”

Herk, “Peki Tanrı Katili’ni tam olarak nasıl durdurmayı düşünüyorsun?” dedi. Geniş, kaslı omuzlarını silktilti. “Ben, Herkül bile onu durduramazdım. Beni *öldürebilirdi*.”

Hades, “Ah, trajediye bak,” diye mırıldandı.

“Bu diyeceğimi muhtemelen bir daha asla söylemeyeceğim fakat Herkül haklı,” dedi Apollo. “Bunu bilmeniz hiçbir şeyi değiştirmezdi.”

“Bu...” Hayretle başımı iki yana salladım. “Bu herhalde hayatımda işittiğim en aptalca şey. Bilgi her şeydir. Onun neler yapabileceğini önceden bilsek bu bize onu, ona da kendini durdurma şansını verebilirdi.”

Apollo tek kelime etmedi. Zira bu sözlerimi nasıl inkâr edebilirdi ki? Bunu yapmak aptalca olurdu.

“Bu bizim suçumuz değil,” dedi Aiden. “Her zaman olduğu gibi bize her şeyi anlatmama gereği duyuyorsunuz, sonra da işler hızla sarpa sarıyor.”

Apollo, “Size bilmeniz gereken şeyleri bilmeniz gereken zamanda söylüyoruz,” diye çıkıştı.

Herk gözlerini devirdi. “Güvenin bana, siz bir şeyleri ancak gerektiğinde öğrendiğiniz şeylerle şunun şurasında birkaç yıl uğraşmışken benim, Herkül’ün yaşadıkları...”

“Seninle işim bitti.” Apollo’nun elini sallamasıyla Herk kayboluverdi. Bir saniye önce oradayken hemen sonra gitmişti.

Ağzım hayretten açık, platforma çıktım. “Onu öldürdün mü?”

Hades güldü.

“Keşke,” diye mırıldandı babam. “Onu Olimpos’a geri gönderdim. Şimdilik ona ihtiyacım yok. *Bizim* ona ihtiyacımız yok.”

Başımı iki yana salladım. “Hâlâ diğer yarı tanrıları bulmamız gerek.”

“Nerede olduklarını zaten biliyorsun ve daha büyük sorunlarımız var.” Apollo, Alex ve Aiden’a doğru döndü. “Şu anki sorunumuz kaçak bir Tanrı Katili. Hepimiz için tehlike olan bir Tanrı Katili.”

“Sizin için bir tehlike değil o.” Hades’in, adamlarının ve atlarının uzağından geçerek yarığa doğru yürüdüm. “Öyle olsa yaptığı şeyi yapmazdı.”

Alex bana baktı. Sonra, “Kimseye zarar vermeden gitti,” diyerek beni destekledi.

Luke hissiz bir tonda, “Bana vurdu,” dedi. “Fakat öldürmedi ki istese bunu rahatlıkla yapabilirdi.”

“Onun ne yaptığını biliyorum,” diye gürledi Apollo. Yüzümün kızardığını hissettim. Seth’in gerçekten gitmeden önce neler yaptığını biliyor muydu? Çünkü... Of! Apollo, “Seth’e güven olmaz,” dedi. “Şu an için.”

Gözlerimi kapatıp ona kadar saymaya çalıştım. Ancak üçe varabildim. “Size ona güvenmemeniz için hiçbir baha ne vermedi. O sadece...”

Sırtı bana dönük Apollo, “Onu sandığın kadar iyi tanımıyorsun,” diye yanıt verdi. “Aslında onu tanımıyorsun bile.”

Gözlerim öfke ve hayal kırıklığıyla yaşardı. “Onu senden iyi tanıyorum.”

Apollo’nun sırtı kaskatı kesildi. “Şimdi diğer yarı tanrıları bulmanız gerek. Titanların mezara konmaları gerek...” Bir elini kaldırdı. “...ve öldürülmemeliler. Tanrı Katili’yle biz ilgileneceğiz.”

Aiden’la bakiştık.

Damarlarıma buz yürümüştü sanki. “Onunla ilgilenen-
ceğiz demekle ne kastediyorsun?”

Apollo, “Diğer yarı tanrıların yerini belirlediğinizde onları Akit’e getirin,” diye emretti.

Öne çıktım. Geniş yarığa karo parçaları düştü.

Bir metre kadar gerimde duran Luke, “Dikkatli ol,” dedi. “Peşinden oraya gitmeyi hiç istemem.”

Ben de oraya gitmeyi istemiyordum. “Onunla ilgilenmek ne demek oluyor?”

Atına sadece tanrılarda olacağını düşündüğüm bir zarafetle binen Hades, “Sence ne demek oluyor tatlım?” diye sordu. “Onu öldüremeyebiliriz. Yine de onu etkisiz halde getirebiliriz.”

O buz gibi his içime iyice yayıldı. “Nasıl?”

“Bunun önemi yok,” diye yanıt verdi Apollo. “Odaklanmanız gereken diğer yarı tanrıları bulup...”

“Ne yapmam gerektiğini biliyorum,” diyerek sözünü kestim.

“Neymiş peki o? Onun peşinden gitmek mi?” Apollo’nun ağzından çıkan her sözcük öfke doluydu. “Size yapmanızı emrettiğim şey bir o kadar önemli değil mi sanki?”

Sakince uzun bir nefes aldım. “Alex ve Aiden’in kararı bana...”

“Onların ne karar aldıklarını biliyorum. Bunun önemi yok.” Apollo başını yana çevirse de bana doğru bakma-

dı. “Diğer iki yarı tanrıyı bulup beni Güney Dakota’daki Akit’te bekleyeceksiniz.”

Az kalsın gülecektim. “Ya, sanmıyorum.”

“Bana itaatsizlik mi ediyorsun?” Apollo bunu beni huzursuz edecek kadar yumuşak bir sesle söylemişti.

Karşımda duran Alex ve Aiden bir kutu patlamış mısır istiyor gibi dursalar da ikisi de hiç ses etmeden babamın sırtına bakıyordu. “Doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaparım. Yapmam gereken de Seth’i bulmak. Seth’i seviyorum. Kimse ona inanmazken onu seviyorum ve herkes onun gerçekte kim ve ne olduğunu anladığında da onu seveceğim. Bu asla değişmeyecek. Fikrimi değiştirmek için söyleyebileceğin hiçbir şey de yok. Bu yüzden buna kalkışmaman ve sadece bana Seth’i nasıl etkisiz hale getirmeyi planladığınızı söylemen daha iyi olacak.”

“İçini kuruttuğunda onu sevmeyeceksin.”

Bir an için nefesim kesildi. “Bunu asla yapmaz.”

“Yapmaz, öyle mi? Çünkü onun senden beslendiğinden gayet eminim.”

Gözlerimi Alex ve Aiden’a çevirdim. Apollo’ya bundan onlar mı bahsetmişti? Hayır. İkisi Apollo’yla son kez benimle aynı zamanda görüşmüştü. En azından sonrasında görüştüklerini sanmıyordum.

“Anlamıyorsun Josie. Seth’e dair her şeyi siyah ya da beyaz görüyorsun. Hiç grilere yer yokmuş gibi. Onu benim kadar, hepimiz kadar tanıımıyorsun. İtiraf etsen de etmesen de Seth’in neler yapabileceğini bilmiyoruz. Asla da bilmedik. Ayrıca sen onu Ares için çalıştığı zamanlarda tanımadın.”

Bir yanım Apollo’nun haklı olabileceğini söylese de babam yanıliyordu. O zamanlar Seth’i tanımasam da o Seth farklı bir Seth’ti. İnsanlar değişebilir, değişirlerdi. “Madem

uzaktan tam bir röntgenci gibi olanları izliyorsun o halde onun bana neler olduğunu anlattığını da bilmen gerek.”

Apollo başını geri attı. Kısa bir süre sonra, “Öfke nöbeti geçiren aptal bir çocuk gibi davranıyorsun.”

Luke arkamdan, “Of, Tanrım,” diye mırıldanırken Alex’in gözleri kocaman açıldı.

Bir an için Apollo’nun sözlerinin geride bıraktığı izler içimi kemirdi. Birkaç saniye için. Sonra geçmişte babamı, onun nerede olduğunu ve neden hayatımın bir parçası olmadığını her düşündüğümde yaptığım gibi hissettiğim acıyı bir kenara bıraktım.

Apollo’yu gördüğümde kucağına atlamak istediğim zamanlar olmuştu. Ondan tek isteğimin, Alex’le babasının birbirlerine sarıldıkları gibi bana sarılmasını istediğim, benimle Alex ve Aiden’la konuştuğu gibi konuşmasını istediğim zamanlar...

Fakat şimdi en çok istediğim şey boğazına bir yumruk atmak.

Öfke içimi doldurup bitkinliğimi ve kolumdaki acıyı bastırdı. “Öfke nöbeti geçiren bir çocuktan ne anlarsın ki sen? Bunu bilecek kadar çocuklarla yan yana kalıyor musun ki? Demek istediğim, ben öfke nöbetleri geçirirken sen ortada yoktun. Ya da doğum günlerimde ya da tatillerde. Ya da annemin hastalığının nüksettiği ve onun kazara kendisine zarar vereceğinden ölümüne korktuğum zamanlarda.”

Sözlerim amacına ulaştı. Bunu havanın elektriklenmesinden anladım. Alex ve Aiden huzursuzca kıpırdandılar. İçimden bir his Luke’un sıvışmaya başladığını söylüyordu.

“Sence böyle olmasını mı istedim?” diye sordu Apollo.

“Bana ihtiyacın olduğunda yanında olmamayı mı seçtim?”

“Şu an benimle konuşurken yüzüme bile bakmamayı

seçiyorsun. Bu yüzden, evet, sana ihtiyacım olduğunda yanımda olmadığını düşünmeyi tercih edeceğim.”

Apollo öyle hızlı döndü ki hareket ettiğini güçlkle gördüm. Yüzündeki hisleri okuyamadım. Okumayı istemedim de.

Ondan önce davranıp söze girdim. “Ortaya çıkmaya karar verdiğinde benimle doğru dürüst konuşmuyorsun bile. Lanet olsun; benimle, kızınla görüşmekten çok onlarla görüşmek seni daha mutlu ediyor gibi.” Yarığın diğer yanındaki Alex ve Aiden’a işaret ettim. Beni zıvanadan çıkaranın ne olduğunu bilmiyordum. O noktada hemen her şey olabilirdi bu. Fakat içimde gitgide büyüyen katıksız bir acı vardı. “Bana annemden bahsetmiyorsun bile. Ben sana onun hakkında bir şey sormadan ortadan kayboluyorsun.”

“Josephine...”

“Annemi görmek istiyorum,” dedim. İsteğimi anlamayabilir diye ağır ağır ve açık seçik söylemişim bunu.

“Göremezsin.” Sesi yüzündeki ifade kadar gergindi.

“Annemi görmeme izin vermezsen gidip kendim görürüm.”

Okyanus mavisi gözleri şaşkınlıkla doldu.

“Olimpos’a açılan bir geçit olduğunu biliyorum,” dedim. Sonra büyük bir blöf yaptım. Çünkü Medusa’nın bana izin vereceğinden ya da onu aşabileceğimden emin değildim. “O kapıdan geçebilirim ve geçeceğim de.”

Hemen sonra Apollo tam karşımda dikildi. “Sana söylediklerimin, o zaman için söylememin doğru olacağını düşündüklerim olduğunu anlaman gerek. Kızım olduğunu ve bir Titan’ın senin peşinde olduğunu kısa süre önce öğrendin. Büyükbabamın ve büyükbabanın öldürüldüğünü de yeni keşfettin. Sana söylediklerimi söyledim. Çünkü gerçeklerle başa çıkabileceğini düşünmüyordum.”

Artık içimde her şey tepetaklak olmuştu. Çatlaklardan ve güçbela bir arada duran kırık parçalardan ibarettim sanki.

Apollo sesini alçalttı. “Büyükannen ve büyükbabanın evine gittiğinde Hyperion’ı durdurmaya çalışsam da oraya zamanında ulaşamadım. Annen...”

“Hayır,” diye fısıldadım.

Gözlerini yumdu. “Annen çoktan ölmüştü.”

Apollo konuşuyor, ben de onun söylediklerini işitiyordum. O sözcükleri işitiyor, her birinin yanan iğneler gibi tenime battığını hissediyordum.

Annem ölmüş müydü?

Ağzımı açmamla içimden bir inkâr haykırışı kopup çığlığa dönüştü. Öfke ve yürek sızısı bedenimdeki tüm hücreleri kaplamıştı. Öfke ve korku damarlarımdaki tüm eterle karışırken defalarca haykırdım.

Apollo'nun okyanus mavisi gözleri açıldı. Bir saniye sonra gözbebekleri beyaz kürelere dönüştü. Elini bana uzattı. "Josie..."

Saf güç fışkırdı. Bir yanardağ gibi patladım. Parlak ışık içimden akıyor, çıtırdıyordu. Odayı doldurdu. Ta ki geriye ışık, güç ve içimden kopan, beni parçalayan acıdan başka bir şey kalmayana dek. Çığlığım boğazım tahriş olana dek sürdü.

Sona erdiğinde ışık bir kez daha göz kırıp kırık zemin karolarının üzerine havaya atılan parıltılı bir boya gibi düştü.

Alex ve Aiden sırtüstü yatıyordu. Luke da öyle.
Babam gitmişti.

Evden ayrıldığımı anımsamıyordum.

Hemen sonrasında uçları beyaz, köpüklü dalgalara bakan bir kayalıkta dikiliyordum.

Güneş ufukta belirmeye başlayıp dalgaları maviden pembeye döndürürken dizlerim titriyordu. Sonra bacaklarım ağırlığımı kaldırmaz oldu. Dizlerimin bağı çözüldü. Sert toprağa kık üstü düştüm.

Çok bitkindim. şoka uğramıştım. Her şey... Her şey çok fazlaydı. Kımıldamadım. Yapamadım. Gözlerim yanıyordu. Kurumuşlardı. Bir yandan da çukurlarından yaşlar boşanıyordu. Yavaşça gözlerimi masmavi göge çevirdim.

Apollo bana yalan söylemişti.

Başından beri yalan söylemişti bana. Bana annemin... öldüğünü söylediğinde, her şeyin bulanıklaştığı o anda bana yaptığının nedenini açıklamaya çalışmıştı.

Bu yalanın gerekli olduğunu iddia etmişti. İyiliğim için. Büyük bir stres altında olduğumu söylemişti. Güvende olmam için psikolojimin düzgün olması gerektiğini. Hatta bana o yatakhane babam olarak ilk kez baktığında benim daha büyük acılar çektiğimi görmeye dayanamayacağını düşündüğünü de.

Annemin cennette olduğuna yemin etmişti.

Bu sözler tenime dövmeyle işleniyormuş gibi geldi. Ağzından çıkan hiçbir söz yalanını telafi etmedi. Çünkü onca zamandır, aylardır, annem hayatta ve güvendeymiş gibi yaşıyordum. Onu yeniden göreceğime ve yeniden sarılaca-

ğıma inanmıştım. Ona artık bana anlattığı, hastalığına bağladığım öykülere inandığımı söyleyecektim. Artık bu olmayacaktı.

Gözlerimi sımsıkı yumup dudaklarımı kenetledim. Bir başka öfke kükremesi, bir başka acı haykırışı göğsümün içinde büyüdü. Ben buradaydım ve annem...

O ölmüştü.

Annem uzun zamandır hayatta değildi. Benim de bundan hiç haberim yoktu. Ben hayatıma devam ederken onun hayatı sona ermişti. Bunu nasıl öğrenememiştim? Nasıl mümkün olabilirdi ki bu?

Öne çıkıp ellerimi toprağa yasladım. Göğsüm bir kez daha açıldı. Acı öyle güçlüydü ki dokunulabilirdi. Ağzımda ve boğazımda buruk bir tat bırakmıştı.

Artık herkes gitmişti.

Büyükannem ve büyükbabam. Oda arkadaşım ve sonradan bir furi olduğu ortaya çıkan Erin. Solos. Annem. Seth.

Parmaklarım toprağa gömülüp toz kaldırırken kollarım titredi. O burada olmalıydı. Bu sözcükler zihnime girdikten sonra onları ne uzaklaştırabilirdim ne de farklı bir hale sokabildim. Seth bunun için, benim için burada olmalıydı. Çünkü ona ihtiyacım vardı.

Şimdi ona her zamankinden de çok *ihtiyacım* vardı.

“Josie?”

Alex’in sesini işitince derin bir nefes alıp gözlerimi açtım. Bakmıyor ya da konuşmuyordum. Hemen sonra onun yaklaştığını hissettim.

Alex dizlerini göğsüne çekerek yanıma oturdu. “İyi olup olmadığını sormayacağım. İyi olmadığını biliyorum.”

Çenemi indirip titrek elimi kaldırdım ve yüzüme düşen birkaç saç tutamını geriye attım. Ağzımı açtığımda söyleyecek bir şey bulamadım.

Aramızdaki sessizlik uzarken Alex, “Annemi öldürmek zorunda kaldım,” dedi.

Bu sözler dikkatimi çekti.

Başımı hızla ona doğru çevirdim. Alex okyanusa bakıyordu. Güzel yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Bu öyküyü daha önce işitmiş olabileceğimi düşündüm. O an Deacon’ın bana bundan bahsedip bahsetmediğini anımsayamadım. Boğuk bir sesle, “Neden?” diyebildim.

Kahverengi saçlarını geriye atan Alex, çenesini dizlerinden kaldırmadan konuşmaya başladı. “Annem Apollyon olacağımı öğrendiğinde beni Akit’ten almıştı. Sıradan ölümlüler olarak yaşadık. Ta ki bir grup iblis bizi bulana dek. Saldırdılar. Kaçmam gerekti. Anlıyorsun ya? Annemi öldürdüklerini sandım. Aiden ve Apollo -eh, Apollo’yu o zamanlar Leon olarak tanıyorduk da her neyse- beni bulup Akit’e geri getirdiler. Sonrasında kendimi ölümü hakkında düşünmeye zorlayamadım.”

Cılız günışığı Alex’in yanaklarına değdi. “Bunu düşünmemek kolayıma geliyordu. Ne de olsa başımda bir sürü dert vardı. Belki de yapılacak en zekice iş değildi. Fakat sonrasında annemin ölmediğini öğrendim. Bir iblise dönüşmüştü ve bizim, *benim* peşimdeydi.”

“O neden...böyle bir şey yaptı?”

Alex dudaklarını kenetledi. “Kim olduğumu biliyordu. İblise dönüştüğünde hakkımda bildikleri zihninde kaldı. Bu onu değiştirdi. Kötü yaptı. Beni dönüştürebilirse Apollyon’u kontrol edebileceğini düşündü.” Alex titrek bir nefes aldı. “Dönüştüğünü öğrendiğimde onu öldürmek vazifem oldu.”

Başımı iki yana salladım. “Ve bunu yaptın, öyle mi?”

Bana bakıp başını salladı. “Dönüştüğü şey olmayı asla istemezdi. Ayrıca onun o halde kalmasına göz yumamaz-

dım. Onu buldum...ve ömrümde yaptığım en güç iş oldu bu.”

Bunları aklım almıyordu bile.

Alex sessizce, “Neler hissettiğini biliyorum,” dedi. “Bunu iki kez hissettim. Öfkeyi. Acıyı.”

Altdudağım titredi. “Ortak bir tarafımız bu.”

Alex, “Anlaşılan ortak noktalarımız en berbat şeyler,” diye yanıt verdi. Dudaklarında buruk bir sırıtış vardı. “Biliyorum ki sana kendini daha iyi hissetmen için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Annenin daha iyi bir yerde olduğunu *bilmem* hariç.”

İçimde bir öfke parlaması oldu. “Nereden biliyorsun bunu?”

“Çünkü oraya gittim.” Gözleri gözlerimle buluştu. Ne aptalcaydı ki Alex’in ölümlü ölümünden geçtiğini unutmuştum. “Yılın altı ayı orada oluyorum,” dedi. “Konu Apollo olduğunda aklına gelen gaddarca düşüncelere yüzde yüz hak veriyorum. Fakat her ne olursa olsun, Apollo annenin cennet bahçelerinde olmasını sağlamıştır. Neye isterse ulaşabilecek ve yalnız da değil. Muhtemelen büyü-kannen ve büyükbaban şu an onun yanındadır.”

Alex’in dedikleri doğruysa, ki doğru olduğunu tahmin ediyordum, annemin öylece...öylece yok olduğunu veya yalnız olduğunu düşünmem gereksizdi. *Annem yalnızlık-tan nefret ederdi.* İçimde bir ümit yeşerdi. Annem Ölüler Diyarı’ndaysa onu ziyaret edebilir miydim? “Onunla görüşebilir miyim?”

Alex’in dudaklarına hüzünlü bir gülümseme yerleşti. “Cennet bahçelerine varmak, oraya ait değilsen kolay değildir.”

“Fakat ben bir yarı tanrıyım.”

“Fark etmez. Karşıya geçmek için Hades’ten yardım alman ya da geçitlerin birinden geçmen gerek ve bu ko-

lay değil. Cennete gitmek için Ölüler Diyarı'ndan geçmen gerek." Duraksadı. "Belki bir gün, ortalık durulduğunda Hades anneni ziyaret etmene izin verir. Fakat bu öyle sıkça verilen bir izin değildir. Annen güvende ve büyük olasılıkla mutlu. Fakat o ölü ve yaşayanlar ölüleri ziyaret etmezler."

İçimdeki ümit ışığı söndü. Dudağımı ısırıp başımı çevirdim. "Sen hariç."

"Aiden ve ben hariç," dedi Alex.

Teknik açıdan güçlerimin üzerindeki kilit kalktığında ölümlü ben ölmüştüm. Fakat benim durumum Alex'le aynı değildi. Ben sadece ölümlüyken bir anda yarı tanrı olmuştum. Ölüler Diyarı'na gönderilmemiştim. O süre zarfında teknik açıdan ölmüş sayılabileceğimden bile emin değildim. "Sen orada anneni ziyaret ediyor musun?"

Alex duraksadı. "Evet."

İşte Alex'le ortak noktamız olmayan bir şeydi bu. Gözlerimi okyanusa çevirip Apollo'nun Erin hakkında söylediklerinin doğru olup olmadığını düşündüm. Bildiğim kadarıyla o da ölü olabilirdi.

İçimden bir şeyler kopuverdi.

"Zamanla acı azalıyor," dedi Alex. "Gerçekten."

Bu konuda sözüne güvenmem gerekecekti.

İkimiz yan yana otururken gök sakın bir mavi tona büründü. Bulutsuz ve sonsuz. "Apollo berbat bir baba," dedi Alex. Aniden ağzından bir kahkaha çıkıverdi. Alex'in yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. "Yo. Cidden. Öyle."

"Evet," diyebildim. Gözlerimi kısa bir süre için yumdum.

"Bence çabalıyor. Yani herhalde sana annenden bahsetmemekle doğru olanı yaptığını düşünüyordu. Tanrılar... Onların hayata bakışı karmaşık oluyor." Alex bacaklarını uzattı. "Biz ne yaparsak yapalım bu değişmeyecek."

Ona başımı hafifçe iki yana sallayarak karşılık verdim. “Bence yeterince çok çaba sarf etmiyor. Buradayken benimle doğru dürüst konuşmuyor bile. Seninle ve Aiden’la daha çok konuşuyor. Bunun kulağa nasıl geldiğini de biliyorum. Kıskanıyormuşum gibi...” titrek bir nefes verdim. “Kıskanıyorum da. Onunla daha iyi bir ilişkin var.”

“Onu daha uzun zamandır tanıyorum ve omuz omuza savaştık.”

Kollarımı kaldırıp öfkeyle küfrettim. “Kesinlikle. Daha öncesinde birbirimizi tanımıyor olmamız gerektiğini anlıyorum ve yakınlarımda olmasının artık onu zayıflattığını da. Fakat ben... bunu umursamıyorum.” Son iki sözcüğü tükürürcesine söylemişim. “Ben sadece... O buralardayken beni tanımaya çalışabilirdi. Bir baba olmaya. Bana yalan söyledi ve bunu neden yaptığı umurumda bile değil.” Hızımı alamayıp konuşmayı sürdürdüm. “Ayrıca Seth’in bir Tanrı Katili’ne dönüşüp bir Titan’ı gerçekten öldürebileceği konusunda da bizi asla uyarmadığını da unutmayalım, olmaz mı? Bunu bilmemiz gerekiyordu.”

“Bence de.” Alex bana doğru döndü. Kahverengi gözleri sert bakıyordu. “Aiden ve benden Seth’i gözümüzden ayırmamız istendi.” Ben ağzımı açmaya yeltenince Alex, “Ve bunu işitmekten hoşlanmadığını biliyorum,” diye ekledi. “Apollo’ya kimsenin Seth’i senin kadar iyi tanımadığını söylediğinde de haklıydın.”

Çenemi kapattım.

“Sen bu Seth’i tanıyorsun ve şimdi onun gerçekten kim ya da ne olduğundan emin değilim. Fakat biz de eski Seth’i tanıdık. Bu yüzden de temkinli olmalıyız. Tanrıların temkinli olması gerek.” Dudakları bir yana doğru kıvrıldı. “Ve onların temkinli davranmasının nedeni belli ki bize açık ettiklerinden fazlasını bilmeleri.”

Belki bininci kez, “Seth kötü değil,” dedim.

Yine okyanusa doğru dönen Alex’in kaşları kavuştu. “Sanırım...sanırım haklısın.”

Hararetle, “Haklıyım,” dedim.

Alex başını tekrar salladı. Kısa bir sessizlik oldu. “Annen için üzgünüm.”

Aldığım sonraki nefes canımı acıttı. “Teşekkür ederim.”

Alex parmaklarının uçlarını yabani otların ve kumun içinde gezdirdi. “Bu konuda konuşmak istersen seni dinlerim.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. Ne söyleyecek sözüm ne de bir şeyler söyleme isteğim kalmıştı. Başka tek kelime etmedim. Alex de etmedi. Orada öylece, omuz omuza oturduk. Yaşadığımız korkunç şeyler, hissettiğimiz yürek sızısı ve bizi bekleyen bilinmeyene dair ortak korkumuz bizi bir şekilde birleştirmişti.

6

Seth

Ben bir daha dönmemeye yeminli olduğum oda-
da dikilirken ev bir hayalet kadar sessizdi.
Kapıdan içeri bir metre kadar geçmiştim ki
ayaklarım donakaldı.

Bu lanet olası eve girdiğime bile inanamıyordum. Ayrıca buraya, bu odaya neden geldiğim hakkında da hiçbir fikrim yoktu. Olmak istediğim son yer bu odaydı. Fakat buradaydım ve muhtemelen saatlerdir burada dikiliyordum.

Saatlerdir.

Evdeki insanlar -personel, hizmetkârlar ya da her neyseler- içeri girdiğimde benden uzağa kaçtılar. Biri hariç hepsi. O kişi erkek bir melezdı. Ben merdivenden çıkarken geride kalsa da onun koridorda olduğunu biliyordum. Melez her kimse peşimden odaya girmediğine göre büyük bir sağduyusu ve hayranlık verici bir içgüdüğü vardı.

Ya girseydi?..

Göğsümdeki soğukluk bir buz ve rüzgâr hortumu gibi yayıldı. Biri peşimden o odaya girse hayatta yaptığı son iş bu olurdu.

Çıtırtılar çıkaran güç gözeneklerimden sızarken ellerim bir açılıp bir kapandı. Oda yıllar önce bıraktığım haldeydi. Geniş odamın ortasında güzelce yapılmış bir yatak vardı. Yatağın yanındaki komodinin üzerinde sadece en köşesinde duran bir lamba vardı. Kaç kez o lambayı yatağa yaklaştırmıştım da ertesi sabah yine komodinin uzak ucunda bulmuştum acaba? Her lanet gün. Yatağın karşısındaki dar şifonyerin üzerinde o aynı, lanet olası televizyon duruyordu. Hepsi de bundan ibaretti. Odada bunların haricinde sadece şifonyer ve komodinin üzerindeki ince toz tabakası vardı.

Burası bir zamanlar yatak odamdı.

Bu odayı yakmak isterdim.

Neden buraya gelmek istemiştım? Mutlu anılarımın olduğu bir yer değildi burası.

Soğuk ve cansız odaya göz gezdirirken içim boşlukla doldu. Bu eve geri dönmek demek sadece bin kişinin arasını olacağım demek oluyordu. Andros kalabalık değildi. Buraya dönmek akıllıca bir hamle olsa da bu odaya dönmek bir hataydı.

Avcumla göğsümü ovsam da hiçbir şey oradaki gediği doldurmuyordu. Çünkü bu boşluğun bu evle ya da yatak odasıyla bir ilgisi yoktu.

Sertçe bir nefes verip ağır perdelerle kapanmış pencerenin başına gittim. Perdeyi çektim. Alacakaranlık aşağıdaki avluya inmeye başlamıştı. Gözlerimi yumdum, pencereden dışarı bakarak annemi izlediğim o uzun gecelerin ve sabahların çekimine kapılmak yerine orada Josie'nin yüzünü gördüm ve orada olmak istedim. Onu görmek istedim ve...

Sonra öyle de oldu.

Kalbim bir kez attı ve bedenimdeki tüm hücreler dağıldı. Bir an eski yatak odamdayken sonrasında bir otel olduğu anlaşılan bir binanın küçük bir odasında dikiliyordum. Bir adım geri gidip odaya göz gezdirdim. Kalın perdeler güneşin ışıklarını engelliyordu. Bir yastığa yayılan sarı saçlar gözüme çarptı.

Kahretsin.

Bunu yapmak değildi niyetim.

Fakat yapmıştım.

Kendimi Josie'nin yanına getirmiştim.

Lanet olsun.

Her şey sadece bir saniye sürmüştü. Sadece bir saniye. Sonrasında birden kendimi onun bir-iki metre ötesinde buluvermiştim. Oradaydı işte. Yan yatıp kıvrılmıştı. Sırtı bana dönüktü. Yine de onun Josie olduğunu biliyordum. Üzerindeki ince, beyaz battaniyeye rağmen bedeninin çizgilerini tanıyabiliyordum. Kalçasının ve belinin aldığı o tanıdık kavis. Josie'mdi bu. *Psychi mou*. Ruhum.

Ondan ayrılalı henüz saatler olsa da bana bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Bir nefes aldım. O nefes göğsümde bir yere takıldı.

Josie hemen *ötemdeydi*.

Hareket etmedim ya da seslice nefes almaya cesaret edemedim. Josie uyanmamalıydı. Uyanır da ismimi söylerse, bana bakarsa bir daha asla ondan uzaklaşamazdım.

Burada olmamalıyım.

Saniyeler birbirini ağır ağır takip ederken kafamın içinde yüz soru dolaşıyordu. Josie neredeydi? Onunla son görüştüğümüz eve benzemiyordu burası. Hâlâ Malibu'da mıydılar yoksa oradan ayrılmışlar mıydı? Yeterince konstantre olduğumda dışarıda okyanusun sesini iştirir gibi

oluyordum. Diğer herkes neredeydi? Alex ve Aiden neredeydiler? Ya bizim çocuklar ve Poseidon'ın oğlu? Bunca yolu nasıl farkına bile varmadan kat etmiştim?

Bir şey karnımı açlık sancısı gibi kemiriyordu.

Buradan gitmeliydim. Josie yanımda güvende değildi.

Bir ayağım diğerini izlerken Josie'nin arkasına vardım. Kalbim göğsümün içinde küt küt atıyor, sırtımdaki ve omuzlarımdaki kaslar geriliyordu. Düşünce sürecim sekteye uğrarken sağduyum kendisini bir uçurumdan aşağı attı. Parmaklarım Josie'nin yumuşak, ipeksi saçlarında gezindi. Elime aldığım kalın bir tutama parmaklarımı doladım. Gözlerim çıplak omzunun üzerindeki eğime ve sıkça giydiği bluzlarından birinin ince askısına kaydı. Saçlarını yastığa bıraktım. Gözlerim bir aşağı bir yukarı oynayan göğsüne çevrildi. Elimi indirip ince battaniyenin kenarını tuttum. Battaniyeyi indirip belinin derin çukuru ortaya çıkardım. Bluzu biraz kaydığından teninin bir kısmı ve külotunun dantelli kenarları görülüyordu.

Uykusunda kıpırdanan Josie sırtüstü dönecek gibi olsa da tam dönmedi. O kalın kirpikler oynarken nefesimi tuttum. Her an gözlerini açabilirdi. O beni bulur, ben ise kaybolurdum. Bunun dönüşü de olmazdı.

O gözler açılmadı.

Josie'nin eli yana düşüp koluma hafifçe sürttü. Bedenimdeki tüm hücreleri etkileyen bir elektrik akımı gibiydi bu.

Uyan.

Zihnimde bu emir fısıldandı. Yaptığım yanlış, hem de çok yanlıştı. Fakat Josie gözlerini açıp beni görürse ben... arkama dönüp gidemezdim.

Onu uyandırmak istiyordum. Ona dokunmak, ona sarılmak istiyordum. Bedenimi ona sarmak istiyordum.

Teninin tenime değdiğini hissetmek istiyordum. İsmimi dudaklarında ıstıtmek istiyordum. Gözlerim göğüslerinin tümseğine kaydı. İçimdeki açlık güçlü bir uyarılmayla birleşti. Ona dair her şeye ihtiyacım vardı.

Her şeye.

İçim korkuyla, ona dair endişelerle doldu. Battaniyeyi bıraktım. İlkel ve ham içgüdüye karşı mücadele ederek kendimi geriye tek tek adımlar atmaya zorladım. Boğazım yanıyordu. Ellerimin eklemleri yumruklarımı sıkmaktan ağrımıştı.

Burada olamazdım.

Gözlerimi yumup Andros'taki evimi gözlerimin önüne getirdim. Sonra o çekıştirilme hissi geldi. Bir saniye sonra yeniden evde, eski yatak odasındaydım.

"Tanrılar!" diye homurdandım.

Sarsılmış bir halde kendi çevremde dönüp yatak odasından kapıyı çarparak çıktım. Koridordaki melezin yanından hızlı adımlarla geçtim. Ana kata vardığımda çalışma odasına, dosdoğru içkilere doğru yöneldim.

Lanet olsun.

Yaptığım röntgencilikte seviye atlamaktı. Ayrıca feci tehlikeliydi de. Ona, onun içindekine olan açlığım pençeleriyle tutunarak içimden çıkan bir canavardı. Bunu bir daha yapamazdım. Asla olmazdı. Josie'yi aramadan bir tek gün geçirememiştim.

Dolap kapısı ben daha elimi uzatmadan açıldı. Titreyen elimle ilk, kare tabanlı, kristal şişeyi aldım. Kapağı açıp şişeyi ağzıma götürüp tüm bedenim yanana dek içkiyi içtim. Şişe boşalana dek içtikten sonra ikinci bir şişeye uzandım. Kehribar rengi sıvı lıkırdadı. Josie'yi unutana dek içtim.

Her şeyi unutana dek.

Josie

Gözlerimi açtığımda kendimi aşına olmadığım yatak odasının duvarlarına bakar halde buldum. Kalbim küt küt atıyordu. Derin derin soludum. Burnuma ahşapsı bir koku geldi. Başımı kaldırıp örtüyü üzerimden attım ve çıplak bacaklarımı yataktan aşağı sarkıttım.

“Seth?” İsmi ağzımdan çıkıvermişti.

Dönüp karanlık odaya göz gezdirdim. Elbette çağrıma yanıt gelmedi. Seth burada değildi. Gerileyip yataktan inerken içimde bir boşluk hissi vardı. Ellerimi saçlarımda gezdirip tutamları çekiştirirken sertçe nefes verdim. Başım zonkluyor, gözlerim yanıyordu. Ne kadar uzun süre uyuduğumu bilmesem de birkaç saatten fazla uyumuş olmayacağımı biliyordum. Uykuya dalmak istememiştim. Yapacak çok şey olsa da bedenim Gable’ın amcasının evine vardığımızdan beri hüznün karıştığı bitkinliğe direnememişti. Yoksa Gable’ın teyzesinin evi miydi? Büyükanesinin mi? Hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim burasının onun ikinci evi olabileceğiydi.

Zenginlerde bu tarz şeyler oluyordu.

Alex’le içeri döndüğümüzde herkesin eşyalarını hazırladıklarını görmüştük. Gable’ın evi açıkça güvenli değildi artık. Tartışamayacak kadar bitkin bir halde arazi aracının arka koltuğuna geçmiştim ve kıyı boyunca kilometrelerce yol alıp bir başka geniş malikâneye varmıştık.

Orada da Atlas’ın başlattığı depremin yol açtığı hasara şahit olacağımızı düşünsem de Gable’ın evinin bir blok ötesinde geniş palmiye yaprakları meltemde usulca sallanıyor, arabalar yollarda hızla ilerliyordu.

Belli ki ölümlüler yaşananın bir depremden ibaret olduğuna inanmışlardı.

Denize bakan bir başka kayalığın üzerine kurulu eve vardığımızda Gable'ın peşinden konuk odasına gittim. Sonra blucinimi çıkarıp yatağa yattım. Bir yandan uyu-mak istemiyor, diğer yandan istiyordum. Çünkü uyursam annemi, Seth'i ya da babamı düşünmeyecektim.

Fakat artık uyanmıştım.

Boğazımdaki buruk düğümü yutkunarak çözüp ayağa kalktım. Koyu kahverengi bir sandalyenin üzerine bırak-tığım blucinimi almaya gittim. Blucini giyip sandaletleri-mi ayağıma geçirdim.

Yatak odasından çıkıp geniş, helezoni bir merdivenden indim. Ev sessizdi. Fakat devasa bir oturma odası oldu-ğunu tahmin ettiğim odaya girdiğimde Luke ve Deacon'ın şaşaalı, beyaz bir kanepede oturduklarını gördüm. Luke başını koluna yaslamış, sırtüstü uzanıyordu. Deacon yan yatıp kıvrılmıştı. Sarı saçları Luke'un göğsünün üzerin-deydi. Deacon bir ayağını ve bir bacağını Luke'un beline ve bacaklarına sarmıştı. Luke'un kalkmayıp dinlenmesi-ni garantiye almak istemiş gibi. İkisi de uyuyordu. Onla-ra bakarken yüreğimin sızladığını hissettim.

Bir sandalyenin sırtına yumuşak görünümlü, gri bir battaniye serilmişti. Battaniyeyi alıp dikkatle ikisinin üzerine serdim. İkisi de hiç kımıldamadı. Onları ancak ikinci bir depremin uyandırabileceğini düşündüm. Uma-rım bu deprem cayır cayır yanan iblisler eşliğinde gerçek-leşmezdi.

Evde gideceğim yönü kestirip gölgeli verandaya açılan Fransız kapıları araladım. Veranda boş değildi. Alex şez-longlardan birinde oturuyordu. Elbette şezlong beyazdı. Belli ki burada yaşayan insanların beyaz mobilya zaafı vardı.

Alex başını geriye atıp bana gülümsedi. "Selam."

“Selam.” Verandanın ortasında durup kollarımı kavuşturdum. “Burada ne yapıyorsun?”

“Uyuyamıyorum,” dedi Alex. Elini kalçalarında gezdirdi. “Yani bir saat kadar uyudum. Fakat uyanınca yeniden uykuya dalamadım. Sonra da başkalarını uyandırmayayım diye buraya geldim.” Duraksadı. “Sen uyuyor olmalıydın.”

“Evet,” diye fısıldadım. Toprağın ve yabani otların arasındaki taşlık patıkaya baktım. “Sence şu yol kayalıklara ya da sahile mi çıkıyor?”

“Bilmem. Öğrenmek ister misin?”

Dudaklarımda bitkin bir gülümseme belirdi. “Kesinlikle.”

Alex umduğumdan hızlı doğruldu. Tabii yine de Terminatör’den farkı yoktu onun. Aşınmış patıkada sessizce yürüdük. Kısa bir süre sonra patikanın bir kayalığa uzandığını fark ettik. Malibu’daki gibi sarp bir kayalık değildi bu. Sonra patika yokuş aşağı ilerleyip kumluk ve taşlık bir alana uzandı.

Tepeye göz atıp gerçekten geri tırmanmak istemediğime karar verdim. Bu yüzden bir kaya bulup üzerine oturdum. “Burası gerçekten güzelmiş.”

“Evet, öyle.” Denize bakan Alex’in saçları omuzlarından havalandı. “Sanırım böyle bir yerde yaşayabilirdim. Aiden ve ben yerüstüne döndüğümüzde böyle bir yere yerleşmek hakkında konuşuyoruz. Şimdilik Deacon neredeyse biz de oradayız fakat sonunda kendimize ait bir yerimiz olsun istiyoruz.”

“Sence o yer California’da olabilir mi?”

Alex’in bir omzu kalktı. “Belki. Fakat Aiden dağların arasında bir yeri daha fazla severdi.”

“Ya sen?”

Viski rengi gözleri gözlerimle buluştu. “O neredeyse orayı severim ben.”

Yüreğim burkuldu. Alex sözlerinde samimiydi ve Tanrım, ben... Ben de Seth'e karşı aynı şeyi hissetmişim. O neredeyse ben orada mutlu olurdum. Şimdi de hislerim aynıydı. Tek yapmam gereken adalara gitmek ve güç de olsa onu büyük...çok büyük bir aptallık yapmamaya ikna etmekti.

“E, planın nedir Josie?” diye sordu Alex. “Planın değiştiyse bize söyle, biz de elimizden gelen her şeyi...”

Arkamızda gök yarıldı. Alex ve ben aynı anda hareketlendik. Bedenimdeki her kas isyan etse de kendimi zorladım. Hızla ayaklanıp döndüm. Ne ummam gerektiğini bilmeyerek kendimi her şeye hazırladım.

Gördüğüm şey hariç her şeye.

 nümüzde dikilen iriyarı adamın kim olduğunu fark ettiğimde kalbim tekledi. Aradan bir ömür geçse de o kavisli, kapkara gözleri, saçları kazınmış o başı ve ne siyah, ne beyaz ne de bronz olan o teni unutabilirdim.

Hyperion'ı asla unutamazdım.

Alex, "Lanet olsun," diye mırıldandı.

Durumu idrak etmemle içim korkuyla doldu. Telaşlı bakışlarım Hyperion'la Gable'ın olduğu ev arasındaki mesafeyi ölçtü. Adım gibi biliyordum ki ev bana birkaç metre ötede de olsa hiçbir şey fark etmeyecekti. Ev güvenli değildi ve Pegasus kanı sürülmüş hançeri Seth'in üzerinde kullanmıştım. Geri kalan hançerler büyük olasılıkla evin içindeydi. Hyperion'ın kesinlikle görmemesi gereken Gable'la aynı yerde. Öte yandan lanet olası bir Titan'ı nasıl mezara koyacağımı hiç ama hiç bilmiyordum.

Aynı şekilde ne acıydı ki bu mücadeleyi kazanamayacağımızı da biliyordum.

“Beni özledin mi?” diye sordu Hyperion.

Sağ kolumdan aşağı parlak bir ışık yürüdü. “Bir silah yarası ne kadar özlenirse o kadar.”

Hyperion karanlık bir kahkaha attı. “Ya... Fakat ben seni özledim.”

Korku omurgamdan aşağı akarken eteri harekete geçirdim. Güç içimde titreyen bir alev gibiydi. Aşırı kullanmaktan ve doğru dürüst dinlenmediğimden zayıflamıştı. Alex, “Kaç,” diye bağırdı.

Üzerine iyi gizlediği bıçakları çıkarıp bacaklarını ayırarak pozisyon aldı. Elindeki bıçaklardan birinin Pegasus kanlı hançer olduğunu fark ettim. “Asla.”

Hyperion, “Onu dinlemelisin,” diye uyardı Alex’i.

Ona, “Sen de konuşmayı kesmelisin,” diye karşılık verdim.

Dudakları zalim bir gülümsemeyle kıvrılan Hyperion’ın gözleri bana odaklandı. “Seninle görülecek bir hesabım var, Günışığım. Birlikte geçirdiğimiz o son günün ardından...” O konuşurken ben ürperdim. “Kendimi tekrar bir araya getirmem gerekti ki bu hoş bir deneyim olmadı.”

Kalbim hızla çarpıyordu. “Benim için hoş bir deneyim olmadığını söyleyemem.”

“Eh, seninle işim bittiğinde nasıl bir his olduğunu gayet iyi anlayacaksın. Sana geri döneceğimi söylemiştim.” Çenesini Alex’e doğru çevirdi. “Yanıandaki ahmak arkadaşın da iyi bir atıştırmalık olacak. Bir sonradan yarı tanrı. Ah, ne düşüncelisin Günışığım.”

Alex’in gözleri alev alev oldu. “Yo, hiç de sandığın gibi atıştırmalık değilim ben.”

Hyperion havayı koklayıp tekrar güldü. “Yakında hiçbir şey olmayacaksın zaten. Sadece ölü olacaksın. Hem de ne ölü!”

Alex'in saldırmaya meylettiği anı sezdim. Öfkesi neredeyse elle tutulabilirdi. Böylece ilk ben saldırdım. Bir akaşa topu gönderdim. Akaşa Hyperion'ın omzuna çarptı.

Hyperion güldü.

Güldü.

Öne adım atarken gülümsemesi daha da yayvanlaştı. Ayaklarının altındaki zemin sarsıldı. "Bundan iyisini yapman gerekecek."

Alex ileri fırlayıp havada döndü. Bacağı etkileyici bir tekme savurmak için uzanırken ben de yeniden etere uzandım.

Hyperion'ın attığı kahkaha buz gibi bir rüzgârdan farksızdı. Alex'e doğru hareketlendi. Elini şimşek kadar hızla uzattı. Ayak bileğinden yakaladığı Alex'i bir frizbi gibi fırlattı.

Alex geriye uçarken, "Alex!" diye haykırdım. Bir kayaya çarptı.

Düşen Alex yerde yuvarlandıktan sonra kalkıp çömeldi. Başını geriye atmasıyla kahverengi saçlarının uzun bukleleri yüzünden geriye savruldu. Bıçakları hâlâ sıkıca elinde tutuyordu.

Öyle çetin cevizdi ki.

Akaşa'yı serbest bıraktım. Bu kez güç Hyperion'ın göğsüne çarptı. Hyperion bir adım geriye sendelerken Alex ismimi haykırdı. Ona doğru dönmemle bıçaklardan birini bana attığını gördüm. Pegasus kanı sürülmüş bıçak değildi bu. Yine de hiç yoktan iyiydi.

Alex sıçrayarak ayağa kalkarken Hyperion'a doğru dönüp hava elementine uzandım. Uzakta bir rüzgâr çıkarırken omuzlarıma düşen gevşek saç tutamları havalandı.

Çenemi kaldırdım.

Hyperion alçak sesle *cık cık* etti.

Her şey bir anda olup bitti.

Hyperion, hançerini havaya kaldırarak arkasından ona saldıran Alex'e dönüp bakmadı bile. Bir elini hâlâ bıçağın kabzasını tutan elime dolarken diğer elini uzatıp Alex'i göğsünden tuttu. Alex'i bir sivrisineğe fiske atarmış gibi geriye uçurdu.

Ateşin gücünü çekip elim yanana dek bıçağı ısıttım.

Hyperion bileğimi öyle sertçe büktü ki dudaklarımın arasından bir acı haykırışı çıkıverdi. Yumruk yaptığı diğer eli de yüzümün yan tarafına indi. Gözlerimin ardında yıldızların uçtuğunu hissettim.

Kolumu Hyperion'ın elinden kurtardım. Geriye doğru epeyce bir sendeledim. Bir yandan gözlerimi kırptıştırıp görüşümü netleştirmeye çalıştım. Hyperion elini aşağı götürüp göğsündeki bıçağı çıkardı.

Bıçak elinde paramparça oldu.

Ağzımdan hayret dolu bir, "Lanet olsun," çıktı.

Kendi etrafında dönen Hyperion Alex'in kolunu tutup kuru bir dal parçasıymış gibi kırdı. Kirli bıçak yere düştü. Alex'in acı dolu haykırışı kulaklarımı yaktı. Hyperion diğer elini Alex'in boynuna dolarken içim katıksız, büyük bir dehşetle doldu.

Hyperion, Alex'i öldürecekti.

Hiç tereddüt etmeden.

İleri fırlayıp ayak bileğimi Hyperion'ın sırtına indirdim. Birkaç santim ilerledi. Eğilip Alex'in düşürdüğü hançere uzandım. Hyperion'ın ağaç gövdeleri gibi iri bacaklarının arasından Aiden'in kumluk tepeden çıktığını gördüm. Yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Hyperion gülerek Alex'i top yapılmış bir kâğıt parçası gibi yana savurdu. Aiden'in yön değiştirip Alex'e yöneldiğini gördüm.

Gür bir ses haykırdı. Sonra bir ateş seli göğe yükselip

Alex ve Aiden'in etrafını çevirdi. Hyperion dönüp hançere bir tekme indirdi. Hançer metrelerce öteye savruldu. Gözlerim Hyperion'ın gözlerini takip ederken Luke ve Deacon'ın koşarak bize doğru geldiğini fark ettim.

"Ah, ne hoş, oynayacak yeni oyuncaklar." Hyperion parmağıyla havaya bir fiske attı. Bir *fiske*.

Luke aniden yerden yükselip havada bir kurşun gibi uçtuktan sonra bir palmyenin tabanına çarptı. Sonra yere düştü. Deacon durmadı.

Deacon elini bir kez daha havaya kaldırırken gözlerim korkudan fal taşı gibi açıldı. Deacon'ın parmaklarından dumanlar çıkıyordu. Yo, hayır, hayır. Hyperion'la baş edemezdi o. Ne yaptığını sanıyordu?

Hyperion, Aiden'in kardeşine doğru ilerlerken hızla ayağa kalkıp yerimden fırladım. Koştum. Hayatımda hiç koşmadığım kadar hızlı. Hyperion'ın önüne gelince kayarak durdum ve döndüm. Bedenimle ikisinin arasında duvar ördüm.

Deacon, "Josie!" diye haykırdı.

"Kaç," dedim. Derin derin soludum. "Lanet olsun Deacon. Kaç git buradan!"

Hyperion bizimle, "Onu dinleyip eğlencemi mahvetmeyin sakın," diye dalga geçti.

Gerileyip Deacon'ı geri gitmeye zorladım. Bu sırada Alex ve Aiden'in etrafını çeviren alevden duvarlar düştü. Alex ayağa kalktı. Bir koluyla diğer kolunu tutuyordu. Aiden'in tunç grisi gözleri kardeşini görmesiyle fal taşı gibi açıldı.

Hyperion'ın ona, diğerlerine zarar vermesine izin vermezdim.

Arkada duran bacağımla kendimi iterek döndüm. Esaslı bir tekme indirmeye hazırlandım. Hyperion kolu-

nu uzatıp beni belimden kavradı. Bedenimi havaya kaldırmasıyla haykırdım. Kollarımı boşlukta sallıyordum. Beni yere çarptı. Çarpmanın şiddetiyle bedenimdeki tüm kemikler zangırdadı.

Hyperion saçlarımı avuçladı. O beni havaya kaldırırken yine bağırdım. Kafa derimde müthiş bir acı hissediyordum. Ellerini tuttum. Ayaklarım yerden kesilirken birden Hypeiron'la göz göze geldim.

“Sana yapacaklarımın hayaliyle günler, haftalar, aylar geçirdim.” Sesi yumuşak olsa da sözleri birer balyoz gibi iniyordu. “Başlamak için sabırsızlanıyorum.”

Kısa bir nefes aldım.

Sonra geriye uçtum. Kendimi çarpmanın şiddetine hazırlamaya fırsatım bile olmadı. Yere çarptığımda akciğerlerimdeki hava boşaldı. Afallamış halde birkaç saniye hareket edemedim. Hay lanet! Doğrulurken akaşayı çağırmak için derinlerime uzanmam gerekiyordu. Fakat kendimde bunu yapacak gücü bulamadım. Elimde sadece içgüdüler, hayatta kalma güdüsü vardı. Bir elimi diğerinin önüne atıp dizlerimi oynattım. Tozlu zeminde süründüm. Parmaklarım ince otların arasına gömülüyordu.

Ayağa kalk. Ayağa kalk. Ayağa kalk.

Gökte bir şimşek çakıp havayı elektrikle doldurdu. Sessizce göğün yarılışını izledim. Kanatlar. Sadece kanatlar görüyordum. İki yana iki buçuk metre kadar açılan ve uzun, ince bedenlere bağlı kanatlar. Baş döndürücü hızlarla daireler çiziyorlardı. Çığlıklar, öfke çığlıkları havada dalgalanıyor, bedenimdeki tüm tüyler diken diken oluyordu.

Biri, “Furiler!” diye bağırdı. Aiden mıydı bu?

Erin. *Erin!*

Destek gelmişti. Nihayet. Tek yapmam gereken ayağa kalkmaktı. Yapmam gereken sadece...

Bedenim ters çevrilirken acı kaburgalarımda patladı. Sırtımın sert toprağa çarpmasıyla hava akciğerlerimden kaçırıldı.

Hyperion tepemde dikildi. "Gitme zamanımız geldi."

Ağzımı açsam da yeni bir acı dalgası nefesimi kesip görüşümü bulandırdı. Sonrasında ise sadece karanlık vardı.

Bir ürperti beni uyandırdı.

İlk fark ettiğim şey yan yattığım ve sert, ıslak bir zeminin üzerinde olduğumdu. İçerisi soğuktu; çok soğuk. Gözlerimi kırıştıtarak açtım. İnlememek için kendimi tuttum. Etrafımı doğru dürüst göremiyordum. Betondan olduğunu anladığım zemine bir elimi yaslayıp bedenimi dikkatle kaldırdım.

Neredeydim ki? Diğer herkes neredeydi? Ya furiler?

Bir elimi bileliğime götürdüm. Hafif bir şokun kollarımdan yukarı yürümesiyle parmaklarımı hızla geri çektim. Bileklerime bir şeyler bağlanmıştı. Bilezikler. İnce bilezikler.

O bileziklerin kesinlikle daha önce orada olmadıklarından emindim. İçimde bu bileziklere dair kötü hisler vardı. İçinde bulunduğum bu duruma dair de.

Yattığım yerde sırtımı doğrultmamla kaburgalarım acıdı. Şakaklarımdaki sürekli zonklama başımın dönmesine neden oluyordu. Gözlerim ağır ağır karanlığa alıştı. Tepede küçük bir pencere vardı. Toz zerrelere içeri sızan cılız ışıktaki dans ediyordu. Kısa nefesler alarak gözlerimi beton duvarlarda gezdirdim. Burnuma nem ve küf kokusu geldi. Bu koku bana ölümler diyarından gelen gölgelerin kokusunu anımsattı.

Bir kez daha ürperdim.

Hafifçe döndüm. Bedenimin bu harekete acı hissiyle karşılık vermesiyle dudağımı ısırardım. Sonra irkildim ve ağzımdan bir panik nidası çıkıyordu. Yalnız değildim.

Odada iki kişi daha vardı. İkisi de yan yatmıştı. Biri kadındı. Kahverengi ve siyah arası bir tonda olduğu anlaşılan kirli, dağınık saçlar kadının yüzünü örtüyordu. Kadının üzerinde anlaşılan sadece bir bluz ve iç çamaşırı vardı. Soluk ışıktaki bile ince bacaklarının ya çürüklerle ya da toprakla kaplı olduğunu görebiliyordum. Hemen yanımda ise belden üstü çıplak, göğsü ve karnı çökük bir adam vardı. İkisine bakarken hissettiğim korku bana doğrulup oturur pozisyona geçecek gücü verdi.

Kim olduklarına ve nerede olduğuma dair korkunç şüphelerim vardı.

Boğuk bir sesle, “Merhaba?” dedim.

İki beden de yerlerinden kımıldamadı. Bu iki kişinin hayatta olup olmadıklarından bile emin değildim. Kendimi hareket etmeye zorladım. Bedenimi biraz ötemdeki bedene çekerken yüzümü buruşturdum. Yaklaştıkça adamın yüz hatlarını seçebildim. Çıkık elmacıkkemikleri ve dolgun dudakları vardı. Fakat görebildiklerim bundan ibaretti. Adamın çenesinde çürükler ve kir vardı. Elimi hareketsiz koluna götürdüm. Soğuk, yapış yapış tenini hissederken heyecanla nefes aldım.

Sonra gözleri açıldı.

Geri çekilip o donuk, boş gözlere baktım. Konuşmak için ağzımı açsam da hissettiğim dehşet boğazımı düğümledi. Çünkü *biliyordum*. O gözlerde hiç hayat olmadığını biliyordum.

Adam neredeyse bir kabuğa, kurutulmuş bir bedene dönmüştü ve onlar... Bu iki kişi kayıp yarı tanrılardı. Bulmak için yola çıktığımız iki yarı tanrı.

Tekrar oturdum. Daha doğrusu kış üstü düştüm. Acı duymadan gözlerimi adama diktim. “Aman Tanrım,” diye fısıldadım. “Hayır. Olamaz.”

Gerçek olamazdı bu. Orada olamazdım. İçim panikle doldu. Gözlerim odada gezinirken kalbim deli gibi çarpıyordu. Ah, Tanrım, orada olamazdım ben. Uyanacaktım ve...

Hayır. Bir kâbus değildi bu. Titanların eline düşmüştüm ve bunun benim için bir tek anlamı vardı. Kimse yardımına gelmeyecekti. Seth esir alındığımı bilmiyordu. Ben de Alex'e, Aiden'a, Deacon'a ve Luke'a ne olduğunu bilmiyordum. Hayatta olup olmadıklarını, burada -burası her neresi ise- ya da başka bir yerde olup olmadıklarını ya da furilerin onları koruyup korumadıklarını bilmiyordum.

Parmaklarımı kıvırdım. Tırnaklarım avuçlarıma gömüldü.

Ciğerlerime güçlkle bir nefes çektim.

Hapı yutmuştum.

Ayrıca korkmuş hatta *dehşete* kapılmıştım. Korku hissetmek istemiyordum. Alex'in benim yerimde olsa sergileyeceğinden emin olduğum tavrı sergilemek istiyordum. O korksa da güçlü olurdu. Şaşkınlığına rağmen uyandığı andan itibaren kurtulmanın yollarını arardı. Fakat ben o değildim. Doğumumdan itibaren eğitim almamıştım. Daha bir sene öncesine kadar sadece bir ölümlüydüm ve başıma gelecekleri -ah tanrılar- gayet iyi biliyordum. Geçen sefer Seth imdadıma koşana kadar Hyperion'ın bana fısıltılarla ettiği o korkunç yeminler. Hyperion verdiği tüm o sözleri tutacaktı. Bundan *emindim*.

Elimin sırtını ağzıma yaslayıp gözlerimi sımsıkı yumdum. Panik bedenimdeki her damara dolarken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. Ne kadar uğraşsam da...

Odanın dışından yankılanan konuşmalar ve ayak sesleri geldi. Donakaldım. Ne yapacağımdan emin olamadan konuşulan dili anlamaya çalıştım. Bir süre sonra söylenenleri anlamaya başladım.

Bir kadın konuşuyordu. “Sen bir budalasın Hyperion. Burada kontrol sende değil.”

“Konseyinizi ben istemedim.”

Kadın öfkeli bir ses çıkardı. “Ya kız? O kızı kurtarmaya gelecek ve o şimdiden...”

Hyperion kadını, “Çenenı kapat yoksa dilini koparıyım Tetis,” diye uyardı. “Yaparım, bilirsin.”

Kalbim duracak gibi oldu. Birkaç saniye boyunca sadece sessizlik vardı. Sonra yutkundum. Kapıdaki kilitle-
rin döndüğünü işitmemle gözlerim panikle açıldı. Gidecek hiçbir yerim yoktu. Bunun önemi de yoktu. Çünkü kapı
ardına kadar açılmıştı bile. Işığın odaya sızmasıyla dar
bir tünel göründü. Hyperion tünelin ortasında dikiliyordu.

Yanımda duran erkek birden hareket etti. Gerileyip
duvara yaslandı. Kamburunu çıkarıp kollarını yüzüne
bastırarak sağa sola sallanmaya başladı.

“Güzel.” Hyperion öne çıktı. Bacakları deriyle kaplıydı.
“Uyanıksın. Şimdi eğlence gerçekten başlayabilir.”

Bir elimi uzattım. “Daha fazla yaklaşma.”

Hyperion durdu. Sesindeki alaycılığı sezebiliyordum.
“Yoksa?”

Yanıt vermemin bir anlamı yoktu. Konsantre olup içi-
me uzandım. Eteri aradım ve...hiçbir şey bulamadım.

“Ne oluyor?..” Elimi karnıma, bedenimin merkezine
bastırısam da *hiçbir şey* hissetmedim.

Hyperion kıkırdadı. “Elinden hiçbir şey gelmez. An-
lıyorsun ya, Günışığım. Hiçbir şey mutlak değildir. Her
zaman etkisizleştirici bir etken vardır. Kollarındaki o bi-
lezikler bir zamanlar bizim kollarımızdaydı.”

Kollarımı kaldırıp ince bileziklere baktım.

“Olimpos’ta Zeus ve Kronos’un kanıyla dövüldüler,”
dedi Hyperion. “Titan kanı güçlüdür. Ya Olimposlu’ların

kaniyla karıştırıldığında? Çocuklarımızın bizi mezara koyabilmelerini mümkün kılan buydu işte. O bilezikler o mezarlara konmamıza yetecek kadar uzun bir süre boyunca güçlerimizi etkisizleştirdi. Biz asla uyanmamak üzere derin uykuya daldığımızda bilezikler çıkarılmıştı. Neyse ki bunlardan birkaçını bulabildik.”

Nefes alamıyordum.

Hyperion odayı nasıl dekore edebileceğimizden bahsediyormuş gibi rahat bir tavırla, “Tanrıların güçlerini, ölümsüzlüklerini nasıl koruduklarını biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır,” diye homurdandım. Kalbim küt küt atıyordu. “Fakat sanırım bana anlatacaksın, değil mi?”

“Hayır, Günışığım. Sana bizzat göstereceğim.”

Gözlerimi gözlerine çevirip, “Yaşasın,” diye mırıldandım.

“Sergilediğin cesaret sahte. Gözeneklerinden korkunun kokusu sızıyor.”

Ürperdim.

“Fakat sorun değil. Cesurmuşsun gibi davran. Direncini kırmak çok eğlenceli olacak ve bu kez bunu yapacağım.” Hyperion önümde çömeldi. “Fakat şimdi sohbetimizin daha ilginç kısmına dönelim. Tanrıların, bizim Olimpos’un dışında yaşayabilmemiz için...beslenmemiz gerekir.”

İçimin ürpermesiyle titredim.

“Bunu hoş bir hisse de çevirebiliriz, tenin kemiklerinden ayrılıyormuş gibi bir hisse de. Fakat sen...” Hyperion kolunu uzatıp eliyle çenemi tuttu. Ben dokunuşu karşısında yüzümü buruştururken o gülümsedi. “Sen zaten bunu biliyorsun.”

Kesik kesik nefes alıyordum. Erkek yarı tanrı sızlanırken bir çığlık boğazımdan kurtulmaya hazırlandı.

“Ve şimdi beslenme zamanı.”

8

Seth

“**B**eslenmeniz gerek Kiryos.”
Kadehi indirdim. Kehribar rengi sıvı kristal
boyunca akarken bir kaşımı kaldırdım. Bir
ara içki sürahisinden ve şişeden içmeyi bırakmıştım. Bu
bir ilerlemeydi.

Gece çökmüş, gök yıldızlarla kaplanmıştı. Basil konu-
şana dek balkonda yalnızdım. Kıyıya vuran dalgaların
sesleri ve düşüncelerimle baş başaydım.

Düşüncelerimde de sadece Josie vardı.

Her fırsatta onu düşünüyordum. Neler hissediyordu?
Hâlâ Solos’un ölümünden dolayı yas tutuyor muydu? İyi
miydi? Kızgın mıydı? Yaralı mıydı? Bana öfkeliydi. Öyle
de olmasını ümit ediyordum. Çünkü öfke acıdan -ona ya-
şattığım acıdan- iyiydi. Ve ben bunu düşünmediğimde ak-
lıma gelen onun bedenine -ipeksi tenine, yumuşacık saçla-

* Antik Yunancada “efendim,” “beyefendi,” “beyim” anlamlarına gelen
hitap şekli (ç.n.)

rına ve kadifemsi dudaklarına- temas ettiğimde bana hissettirdikleriydi. Onun genizden çıkan gülüşünü ve-fısıltı gibi iniltilerini anımsadım. Bazen sözde ev olan bu devasa mezarda Josie'nin bana seslendiğini işitiyordum.

Aklımı kaçıırıyordum.

Dudaklarım bir yana kıvrılırken kadehi kaldırdım. Hiç olmazsa istemsizce yeniden Josie'nin yanında bitivermemiştim. Fakat zihnim bir türlü inemediğim tek yönlü çalışan bir tren gibiydi. Buraya geldiğimden beri, Josie'yi son kez uyurken gördüğümünden beri üç gün geçmiş, tek yaptığım ise bir odada kaybolup diğerinde ortaya çıkmak olmuştu.

Eh, yapabildiğim tek şey bu değildi. İçki stokunu etkileyici bir hızla eritmişim. Buradaki içkiler tam olarak türümüze uygun bir şekilde harmanlanıyor, içlerine tanrılar bilir neler karıştırılıyordu. Bunların bir kadehi muhtemelen bir ölümlüyü yere serer, belki de öldürürdü bile.

Son üç günü çoğu kişinin sarhoşluğun verdiği uyuşukluk olarak niteleyeceği bir halde geçirmiştim.

“Kiryos?”

Tanrılar adına, bu adam vazgeçmiyordu.

“Bir şeyler yedim ben.” Bir içki daha aldım. Dudaklarım açıldı ve yangı boğazımdan aşağı indi. Her akşam bir orduyu doyurabilecek bir ziyafet hazırlanıyordu. Ördekler. İnekler. Domuzlar. Tavuklar. O gece kızarmış tavuk ve ızgara balığın yanına ilıştırılmış pizza da vardı. “Ayrıca sana kaç kez bana efendim diye hitap etmemeni söylemiştim?”

Koyu aksanlı bir İngilizceyle, “Evet Kiryos,” diye yanıt verdi.

Gözlerimi devirdim. Parmaklarım kadehi daha da sıkıca sardı. Siyah saçlı Basil'in dikildiği yere baktım. Benden belki on yıl büyüktü. Keten giysileri bembeyazdı. Bir melezdı.

Bir hizmetkâr.

Fakat alnında köle damgası yoktu.

Hizmetkârlık eden yarım düzine melez olduğunu fark edince onlara gitmelerini söyledim. Onları azat ettim ya da her neyse işte. Hiçbiri gitmedi. Safkanlara toz olmalarını söyledim. Hiçbiri gitmedi. Basil'a göre onlar *theós*'larına hizmet etmekten memnundu.

Ben Tanrı Katili'ydim. Fakat tanrı değildim.

En azından kendi kendime sık sık yinelediğim buydu. Melezler ve safkanlar beni gördüklerinde eğilerek selamladıklarından ve burada kehribar rengi giysileri olan erkek kadınların rahipler ve rahibeler olduklarından bunu yapmak güç oluyordu.

Ayrıca boğazlarına kadar eterle doluydular. Bir yarı tanrı ya da tanrı kadar olmasa da bir safkandan ya da melezden daha çok eterleri vardı.

Sırf Tanrı Katili olmam ve Apollo gibi bir anda bir odada kaybolup diğerinde puf diye ortaya çıkmam bir tanrı olduğum anlamına gelmiyordu. O perinin uzun zaman önce Alex için yapılan kehanette neler söylediğinin bir önemi yoktu.

Ben bir tanrı değildim.

Ayrıca kayıgımı delice akan inkâr nehrinde sürdüğümü fark etmişim.

Fakat umurumda değildi bunlar.

“Beslenmeniz gerek Kiryos. Türünüzün gereği bu.” Basil şansını bir kez daha denedi. Boynundan bir madalyon sarkıyordu. Madalyonun ortasında ucu kapalı bir, “S” vardı. Yenilmezlik işareti. Rahipler ve rahibeler bu sembolü boyunlarına takardı. Madalyonun sembolize ettiği şeyi hâlâ kabullenemiyordum.

Basil'ın beslenmekle ne kastettiğini biliyordum. Evet, kalori tüketiminden bahsetmiyordu.

Burada her şey gerçekten tuhaftı.

Oradan gidebilirdim. Denize bakan geniş yatak odasına, bana ait olmasına karar verdiğim o odaya girdiğim ve orada beni bekleyen bir rahibe bulduğum ikinci günden beri düşünüyordum. Rahibe yatağımdaydı... Çırılçıplaktı.

Muhtemelen dünyanın tüm erkekleri kadının gözümün önünden kaybolmasını emrettiğinde başlarını utançla eğmişlerdi. Lanet olsun, Josie'den önceki Seth olsa tanrılara şükrederdi. Fakat kadını gördüğümde tek gördüğüm, tek istediğim Josie'ydi.

Josie'ye olan fiziksel ihtiyacımı üzerimden atmam muhtemelen ondan kopma sürecimi hızlandıracaktı. Fakat bunu bir türlü beceremiyor, bu fikri aklıma bile getiremiyordum.

Tuhaf bir şekilde buraya dönme arzusu hissetmemin başka bir anlamı olup olmadığını düşünmeye başladım. Belli ki bunun Ewan'la, hizmetkârlarla, rahipler ve rahibelerle ve o lanet olası madalyonla ilgisi vardı.

Gözlerimi kapatıp başımı sandalyeye yasladım ve bir dizimi büktüm. Midemin derinlerindeki bir yangı içimi kemiriyordu. Hiçbir yiyeceğin doyuramayacağı bir ateşti bu. İçki ihtiyacımı biraz köreltiyordu. Çok olmasa da.

Basil parmaklarını şaklatıp dikkatimi tekrar çekti. Gözlerimi açınca bir kadının balkondan çıktığını gördüm. Altın rengi elbisesi bacaklarının arasında dalgalanıyordu.

Donakaldım.

Sarışın ve uzun boyluydu... Tıpkı... Kısa bir nefes aldım. Elbise bedeninin kıvrımlarını pek de gizlememişti.

Basil alçak sesle, "Lydia size hizmet etmekten onur duyuyor," dedi. Bunu öyle sessizce söylemişti ki gaipten sesler işittiğimi düşündüm.

Safkan öne çıktı. Önümde diz çökmesiyle kaşlarımı kaldırdım. “Lütfen,” dedi. Kıyılardaki deniz kadar mavi gözlerini üzerime dikti. “Size yardım edebiliriz.”

Sersemce, “Bana yardım etmek mi?” diye sordum.

Kadın başını salladı.

Boğuk bir sesle, “Sarışınsın,” dedim. Neden o ana dek gördüğüm tüm o lanet olası rahibelerin sarışın olduklarını merak ediyordum.

Kadının yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Eli uzun buklelerine gitti. “Siz...sarışıklardan hoşlanmıyor musunuz?”

İşin aslı öyle bir tercihim yoktu. Josie’nin saçı ise sarının ya da kahverenginin bir tek tonunda değildi. Daha önce hiç görmediğim tuhaf bir karışımdı.

Ayrıca o sözcüğün ağzımdan çıktığına inanamıyordum.

Sinirlendim. “Bu kadar.” Bir elimi sallayıp Basil’a uyarı mahiyetinde bir bakış attım. “Bu gerçekleşmeyecek.”

Rahibe tereddüt etti. Sonra soran gözlerle omzunun üzerinden baktı. Basil başını sallayınca rahibe kalkıp hızlı adımlarla balkondan çıktı.

Sertçe, “Git,” diye emrettim.

Basil hantalca eğilip beni selamladıktan sonra kemerli kapıdan geçerek eve girdi. Bir kez daha yalnızdım.

Buraya ne olmuştu ki böyle?

Evi annemin yönettiği döneme kıyasla bir ilerleme olmadığını söyleyemezdim. O zamanlar dayak ve partiler, dayak ve konuklar vardı. Rahipler ve rahibeler yoktu.

Ya da burada olmayı gerçekten isteyen çalışanlar.

Bal kokan, kaya kekiğiyle dolu avlunun ucunda daha önce sütunlu bir tapınak da kesinlikle yoktu. Peki bunun tuhaf yanı neydi? Tapınağın inşa edilmesi bir yıl kadar almış olmalıydı. Son birkaç haftada öylece ortaya çıkmış olamazdı.

Tapınağı ilk gün görmüştüm. Giriş yerinin üzerindeki kumtaşına yenilmezlik sembolü kazınmıştı. Kehribar rengi cübbeleri olan iki rahibe dışarıda bekliyordu.

İçeri girmemiştım.

Girmeyecektım.

Burası son derece tuhaftı.

Zira tanrıların korktuğu an gelip çattı.

“Lanet olsun,” diye mırıldanıp gözlerımı yıldızlı geceye çevirdim. “Orada mısın Apollo? Gizlice dinliyor musun? O perinin söylediklerini işittin mi?”

Yanıt gelmese de bir kahkaha attım. “Eski tedavülden kalkarken yerine yenisi geliyor ha? Senin zamanının dolduğu anlamına mı geliyor bu?”

Hâlâ yanıt yoktu.

Tanrılardan hiçbirinin bana bir kilometreden fazla yaklaşacağını beklemiyordum artık.

Bir süre oturdum. Belki bir ya da üç saat kadar. Yerel bir içki olan Metaxa’nın kalanını da dikip kadehi havaya kaldırdım. Kristalin kendi içine doğru bükölüp toza dönüşünü izledim. Bunu yapmam için düşünmem ve düşünmekten de az efor sarf ederek eteri harekete geçirmem yetmişti.

Yeni bir şeydi bu.

Ayağa kalktığımda sağa sendeledim. Ayağım boş bir baharatlı brendi şişesini devirdi. Diğer şişenin ise yarısı boştu. O şişeyi yerden alıp diktım. Kadehe kimin ihtiyacı vardı ki?

Kapılardan geri yürürken yürümenin eziklere göre olduğunu anımsadım. Sırtarak seçtiğim odaya girmek istediğime karar verdim. Sonra bedenimin yer değiştirdiğini hissettim. Gerçek anlamda. Sanki bedenimdeki tüm hücreler birbirlerinden ayrılıp yeniden birleşiyordu.

Alabildiğine tuhaf bir histi bu.

Bir saniye sonra annemin *özel* konuklara ayırdığı geniş odadaydım. Annemin eski odasına hâlâ gitmemiştim. Oraya gidersem herhalde odayı ateşe verirdim.

Gözlerimi açıp küfrettim. “Hadi oradan!”

Bir başka rahibe yatağın dibindeki süslü banka tüne-mişti. Ellerini zarıfçe kucagında kavuşturmuştu. Bu rahibenin yaşı diğerinden büyüktü. Herhalde otuzlu yaşların ortalarındaydı. Hâlâ güzeldi. Arkada toplanmış saçları sırtının ortasından aşağı iniyordu.

Ve lanet olsun ki sarışın değildi.

Şişeyi tutup ağzıma götürdüm. “Bu odayı beş saniye içinde terk etmezsen buradan tek parça halinde çıkmayacak-sın.”

Rahibe yavaşça doğrulup parmaklarını açtı. “Lütfen önce beni bir dinleyin.”

Yakıcı sıvıyı yuttum. “Dört saniye.”

“Adım Karina.”

Üç saniye.

Karina’nın yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. “Seçilmişin Tapınağı’nın başrahibesiyim ben.”

Basil bir ara tapınağın isminin bu olduğunu bana söylemiş olmalıydı. Ben de bu bilgiyi kendime hızla unutturmuş olmalıydım. “İki saniye.”

“Ve siz, Seçilmiş Seth, bir tanrısınız.”

Dudaklarım bir sırtışıla bükülürken şileyi bir kez daha kaldırdım. “Bana bunu beş yüz kez söylemiş olabilirler.”

Karina’nın kaşları şaşkınlıkla çatıldı. “Şaka yapmıyorum Kiryos. Uyandığınızda Delfi kâhinlerinin uzun zaman önce bildirdikleri kehaneti gerçeğe çevirdiniz. Artık bir tanrısınız ve ölümlülerin heveslerine ve yükümlülüklerine tabi değilsiniz. Yükseldiniz siz.”

Gözlerimi kısıp ona diktim. Karina'nın farklı bir yanı vardı. Biraz sarhoş olabiliyordum. Fakat Karina diğer rahibelerin yaymadığı bir uğultu yayıyordu.

Karina sözlerini, "Yeninin müjdecisi olacaksınız," diye sürdürdü. Çekingence bir adım öne çıktı. "Fakat önce tanrı olmanın anlamını öğrenmelisiniz."

Yanından geçip, "Ya?" diye mırıldandım. Kalan brendiyi bitirip boş kadehi şifonyerin üzerine bıraktım.

"İstedığınız kadar içip keyiflenebilirsiniz," dedi Karina. "İstedığınız şekilde eğlenebilirsiniz. Fakat beslenmeniz *şart*."

Dönüp kollarımı kaldırdım ve şifonyere sırtımı yasladım. "Sizin bu beslenme meselesiyle derdiniz nedir? Burası Adsız Alkolikler Derneği'nin tam zıddı."

Karina başını yana eğdi. "Anlamıyorsunuz. Basil size bilgi vermedi mi?"

Kesik kesik nefes verdim. "O konuşuyor, herhalde ben de içiyordum."

Karina bana doğru küçük bir adım attı. İfademde bir şeyler okumuş olacaktı ki birden durup kaskatı kesildi. "İsteddiğiniz kadar çok ölümlü yiyecekleri yiyebilirsiniz fakat o yiyecekler sizi uzun süre idare etmez. Tanrıların eterle beslenmeleri gerek. Sizin eterle beslenmeniz *gerek*."

Kızgınlık dolu bir tonla söze girdim. "Ben bir..."

"Siz bir tanrısınız," dedi Karina. Yeşil gözleri parladı. "Ve zeki bir tanrıysanız kendinize yalan söylemeyi kesersiniz."

Kaşlarım kalktı. "Sen az önce aptal olduğumu mu söyledin?"

"Öyle bir şey söylemedim." Karina ellerini kavuşturdu.

Elimi çenemde gezdirip geniş yatağa göz attım. "Gitmen gerek."

“Gidemem.”

Başım yavaşça ona çevrildi. Beyazımsı-kehribar bir ılık kollarımda ve çıplak göğsümde çıtırdadı. Odanın rengi değişti. “Beni sınamayı gerçekten istemezsin.”

Çenesi kalkarken burun delikleri şişti. Bu yaptığı aptalca fakat aynı zamanda cesurcaydı. “Anlıyorum.”

Sesim kalınlaştı. “Hiçbir şey anladığın yok.” Ona doğru bir adım attım. Ona otuz santim yaklaştığımda midem düğümlendi. Karina’nın içindeki eter bana sesleniyordu. Başım zaten epeydir dönse de şimdi oda sağa sola yatıyor gibi geliyordu.

“Aklınız karışmış. Biz izledik, bekledik ve hazırlandık. Siz ise bunların hiçbirini beklemiyordunuz.”

Bekliyorlar mıymış? Özümdeki uğultu büyürken içimdeki boşluk genişledi.

“Ve acı içindesiniz.” Karina elini kaldırıp göğüslerinin arasına koydu. “Acınız burada. Yüreğinizde büyük bir acı var. Anlıyorum.”

Bunu nereden biliyordu? Hah, tabii ya, şu bekleme ve izleme meselesi. Güzel.

“Yine de beslenmeniz gerek.”

Uğultu yeterince azalınca, “Bunu yapamam,” diyebilirdim. Boğazım kaşınıyor, yanıyordu. “Bu beni...”

Beni...delirtiyor. Kontrolden çıkarıyor.

“Artık Apollyon değilsiniz. Artık bir melez ve safkanın çocukları da değilsiniz. Bir tanrısınız.” Karina bir adım daha öne çıktı. Gözlerini gözlerimle buluşturmak için başını geriye atması gerekti. Kısa boyluydu. Alex gibi kısa boylu. Ayrıca sarışın, uzun boylu ve vücudu kıvrımlı bir kadın değildi.

Ona baktığımda Josie’yi görmedim.

Gözleri gözlerimi aradı. “Apollyon beslenebilir. Her ne

kadar ondan beklenen bunu yapmaması olsa da. Safkanlar birbirlerinden beslendiklerinde ise bu hem bir tabu hem de tehlikeli bir eylemdir. Çünkü normalde bunu yapmamaları gerekir. Bu şekilde bir iblis yaratılabilir. Fakat tanrılar... Olimpos'ta dört yanları eterle çevrilidir. Eter solurlar. Size gelince, Olimpos'un dışında var olan bir tanrı olarak beslenmeniz gerek.”

Elini omzuma koymasıyla irkildim.

“Beslenmelisiniz,” dedi Karina. “O zaman anlayacaksınız.” Sesi kafamın içinde yankılanıp omurgamdan aşağı indi ve...ve o, Josie'ye hiç mi hiç benzemiyordu.

Israrla, “Beslenmelisiniz,” dedi. Uzanıp soğuk parmaklarını bileğime doladı. Elimi kaldırıp avcumu iki göğsünün ortasına götürdü. “Hemen.”

Midemdeki gerginlik bir zemberek gibi boşandı. Hareket ettim. Bir elimi kadının ensesine dolayıp avcumu boynuna bastırdım. Bedenimin her yanı canlandı. Çölde nadiren çıkan bir yağmur fırtınası gibi.

Ve yaptım.

Beslendim.

9

Josie

N

efes al.

Nefes ver.

Yan yatıp sadece aralıksız acıya tahammül etmeye odaklandım. Beslenmenin yol açtığı yangı durulsa da aldığım her nefeste acı kaburgalarımaya saplanıp enseme yürüyordu.

Nefes al.

Nefes ver.

Hyperion beni buraya getirdiğinden beri zamanın nasıl geçtiğinden haberim yoktu. Bir gün mü geçmişti? Daha uzun süre mi? Daha mı kısa? Boş midem guruldadı. Karnım aç olsa da yemek yeme düşüncesi bile midemi kaldırıyordu.

Kendimi gözlerimi açmaya zorlayıp temkinli gözlerle odaya bakındım. Diğer iki mahkûmun bedenlerini seçebiliyordum. Yalnız değildim. Avcumu toprak zemine yasladım. Bedenimi yukarı itip kendimi oturur pozisyo-

na getirdim. Geriye gidip duvara sırtımı yasladığımda, kaburgalarım yanıyormuş gibi geldi. Gözlerim karanlığa uyum sağlarken birazcık hareket etmeme rağmen nefessiz kaldığımı hissettim. Zihnim bulanıktı.

Kurumuş boğazımı temizledim. Canım yandı. “Merhaba?..”

Ne zaman uyansam, ne zaman yalnızlık hissetsem diğer ikisine seslendim. Onlardan hiç yanıt almadım. İşin aslı bu kez de durumun farklı olmayacağını umuyordum. “Sen... Kimsin sen?”

Adamdı konuşan.

Öyle bir ferahlama hissettim ki az kalsın haykıracaktım. O hayattaydı ve konuşabiliyordu. Bu...iyiydi. Başımı yavaşça duvara yaslayıp yutkundum. “Adım...Josie. Senin adın ne?”

Kısa bir sessizlik oldu. “Mitchell. Adım Mitchell Cousins.”

İsmi kafamda tekrarladım.

“Sen...” Nefesi aksadı. “Onların ne olduklarını, seni neden esir aldıklarını biliyor musun?”

Kollarımı kucağıma koyup Mitchell’in karanlık silüetini odaklandım. “Onlar Titanlar ve bizden besleniyorlar.”

Mitchell ümitsiz, boş bir kahkaha attı. “O halde delirmedim ve bu olanlar...gerçekten oluyor.”

Ona, “Evet, gerçekten oluyor,” dedim. “Sen...güçleri bağlanmış bir yarı tanrısın.” Başımın gerisine keskin bir acının saplanmasıyla irkildim. “Biz...ikinizi arıyorduk. İkinizin onlar tarafından...”

“Bunların olacağını önceden biliyordunuz demek?” Sesinde hayret vardı.

“Ben... Bunu bir yıl kadar önce öğrenmiştim.” Ona bildiklerimin ne kadarını aktarmam gerektiğinden ya da

burada yaklaşık bir yıldır tutulan birine söylediklerimin ona ne kadar inandırıcı geleceğinden emin değildim. “Babam beni seni korumam için göndermişti. Fakat Hyperion beni buldu. Onu püskürtsem de ikinizi bulamadık.”

Mitchell uzunca bir süre yanıt vermedi. “Biri...biri seni arayacak mı?”

Göğsüm sızladı. “Evet.”

“Bizi bulacaklar mı?”

“Onlar...ellerinden geleni yapacaklar,” dedim. Mitchell ve buraya geldiğimden beri hiç kımıldamayan kız için yüreğim sızlıyordu. Gerçeği söylemiştim. Alex ve Aiden beni bulmaya çalışacaklardı. Deacon ve Luke da. Başıma gelenleri bilse Seth de beni bulmaya çalışırdı. Buna inanıyordum. Gerçekten. Fakat onların bizi nasıl bulabileceklerine dair hiçbir fikrim yoktu. Boğucu karanlıkta Mitchell’ı görmeye çalıştım. “Diğer kişinin kim olduğunu biliyor musun?”

“Lauren.” Sesi zımpara gibi çıkmıştı. “Pek tanı mıyorum onu.”

Lauren’ın yattığı yere baktığımda bedeninin bir tek parçasının bile kımıldamadığını gördüm. “Sen...ne kadar zamandır burada tutulduğunu biliyor musun?”

Mitchell titredi. “Bilmiyorum. Epey zaman oldu. Lauren ben gelmeden buradaydı ve onlar...”

“Ve onlar ne?..” diye fısıldadım.

Mitchell hemen yanıt vermedi. “İri adam... Seni içeri getiren değil.”

“Hyperion mı?” İsmi söylemek bile bende kusma isteği uyandırmıştı.

“Evet, o değil. Biri daha var. Mohawk tarzı saçları var. Sanırım saçları mavi.” Mitchell duraksadı. Konuşmasını sürdürmek için gereken gücü toplamaya çalışıyormuş gi-

biydi. “Adam Lauren için geliyor. Artık çok sık gelmese de başlarda hemen hemen...her uyandığımda onu burada görüyordum ve o...”

Bir yanım bunu işitmek istemese de konuşmasına engel olmadım.

“Lauren’ı sürükleyip buradan çıkarıyordu. Çok da uzağa gittiklerini sanmıyorum. Lauren çılgınlık atıyordu. Adamla mücadele ettiğini de anlayabiliyordum... Daha doğrusu eskiden mücadele ettiğini. Adamın ona yaptıklarını işitebiliyordum.” Sesi titredi. Nefesim kesildi. “O... Lauren’in canını yakıyordu. Ona bir şeyler yapıyordu. Sesleri işitebiliyordum.”

Tanrılar adına.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken dehşetten nutkum tutuldu. Hyperion’ın anlattığı tüm o korkunç şeyler Lauren’a tekrar tekrar yapılmıştı.

“Gayret ettim... Adam, Lauren’ı götürmeye geldiğinde onu durdurmaya çalıştım. Bana inanman gerek. Çabaladım. Ben gerçekten...”

“Sana inanıyorum.” Gölgelemin içindeki, duvara yaslanan kızı görmeye çalışırken gözyaşlarım gözlerimi yaktı. “Sana inanıyorum.”

Konuştığında sesi öncekinden de kısıktı. “O...şimdilik sadece ondan besleniyor. Bunu şuracıkta yapıyor ve ben... onu durduramıyorum.”

Sağ bacağımı kendime çekip kaldırıp dizden büktüm. Kızın başından geçenleri, Mitchell’ın başından geçenleri hayal bile edemiyordum. “Ya senden beslenmek için kim geliyor?”

“O kadın. Adını telaffuz edemiyorum.”

Belki de Hyperion’ın yanındaki, onunla tartışan kadından bahsediyordu. Mitchell’ın nasıl yerde iki büküm olup kendisini onlardan sakındığını gözümde canlandırdım.

“Benim için...bir şey yapabilir misin?” diye sordu. Aklıma onun için yapabileceğim hiçbir şey gelmiyordu. “Lauren’ın hâlâ hayatta olup olmadığına bakabilir misin? Onlar seni buraya getirdiklerinden beri Lauren hiç kımıldamadı... Ayrıca ondan beslenmeye de gelmediler. Benim...yerimden kımıldayacak gücüm yok.”

Bakışlarım Mitchell’dan diğer karanlık siluete çevrildiğinde içimi bir endişe sardı. Konuşmaya çalışsam da sesim bir an için kayboldu. Boğuk bir sesle evet demem için aradan birkaç saniye geçmesi gerekti. Sonra elimi duvara koyup kendimi ittim.

Kızın uzandığı yere sürünmek daha kolaydı. Ayağa kalkmak ve yürümek çok efor gerektirecek, kaburgalarıma çok yük bindirecekti. Sürünerek yavaşça ona doğru ilerledim. Beline vardığımda boğazım düğümlendi. Yüzü duvara çevriliydi. Titreyen elimle yüzüne düşen uzun, kümelenecek saç tutamlarını geriye attım. Etraf kirle kaplı yüzünün hatlarını fark edemeyecek kadar karanlıktı.

Lütfen ölmüş olma. Lütfen, lütfen, lütfen.

Parmaklarımı boynuna bastırdığımda kolum titredi. Soğuk tenine dokunmamla nefesim kesildi. Parmaklarımı oynatıp nabzını kontrol ettim. Hiçbir şey hissetmedim. Geriye çekilip yutkunmaya çalıştım.

“Yoksa o?..”

Dikkatle onu sırtüstü çevirdim. Daha doğrusu çevirmeye çalıştım. Bedeni kaskatıydı. Bir kolu zemine gömülmüş gibiydi. Saçı yana düşmüştü. Gözlerinin açıldığını gördüm. Sabit ve boş bakıyordu. O...

Geriye devrildim. Geri geri sürünüp uzaklaşarak o zavallı kızla arama mesafe koydum. Beynim bunun ne anlama geldiğine -bizim ve dünya için ne anlama geldiğinedair olasılıkları kavramakta güçlük çekiyordu.

Mitchell, "Josie?" diye fısıldadı.

Sırtım duvara değene kadar hareket ettim. Kaburgalarındaki ve başımdaki acıya aldırış etmedim. "O... Üzgünüm. O ölmüş."

"Ah, Tanrım."

Fal taşı gibi açılmış gözlerimi Lauren'ın olduğu yere diktim.

Mitchell, "Bu bir kâbus olmalı," diye haykırdı. "Ah, Tanrım. Ah, Tanrım! Ne..."

Bir başka sarsıntıyla öne arkaya sallandım. Bu kez sarsıntı durmadı. Dizlerimi karnıma çekip kollarımı dizlerime doladım. Lauren ölmüştü. O kız -güçleri bağlı o yarı tanrı- ölüydü ve cesedi yanımızda yatıyordu.

Mitchell nefes nefese, "O öldü," dedi. "O öldü ve sırada biz varız."

10

Seth

E niden balkona döndüğümde güneşin doğuşunu ve okyanusun mavilere, eflatunlara ve pembelere bulanışını izledim.

Dün gece bebek gibi uyumuştum.

Josie'den ayrıldığımdan beri kolay kolay gözüme uyku girmiyordu. Ona dair, içimi kemiren düşünceler beni ayakta tutuyordu. Onun yanına gitmemek için kendime karşı verdiğim duraksız mücadele de. Muhtemelen gündür kanımdaki yüksek alkol oranı da huzurlu bir gece geçirmeme engeldi. Fakat ben...beslendikten ve Karina izin isteyip yanımdan ayrıldıktan sonra kendimi yakar top oynayan kafası güzel bir çocuk gibi hisseder olmuştum.

Şimdiki beslenme farklıydı.

Eskiden kafam allak bullak olurdu. Çakırkeyif olur-
dum. Uyarıcı almışım gibi yüksek oktanlı enerjiyle dolardım. Bu kez ise öyle olmamıştı. Evet, içimdeki gücü

hissedebiliyordum. Beslenmeden öncekine göre daha güçlüydüm. Fakat ben...*dengeliydim*. Şafağın sökmesine dakikalar kala uyandığımda enerji dolu fakat sakindim.

Daha önce hiç böyle olmamıştım.

Fakat herkesin söylediğine inanacak olursam artık tamamen farklıydım.

Belimi büküp kolumu taş tırabzana koydum. Okyanusu izlemeye başladım. Göğsümün içinde suçluluk tomurcukları filizlendi. Beslenmenin hiçbir cinsel yanı olmasa da gerektirdiği yakınlık düzeyi inkâr edilemezdi. Beslenmek bariz bir fiziksel yakınlık gerektiriyordu. Diğer insana dokunmam gerekiyordu.

Gözlerimi yumdum. Josie'den aldığım şeyi sahiplenmemem gerektiğini anımsadım. Josie'nin göğüslerinin hemen aşağısına yaslanmış bir el. Akit'te mezarlığın kenarında yapmıştım bunu.

Karina'dan da aynı şekilde beslensem de orgazm, öpüşme ve diğer hiçbir şey gerçekleşmemişti.

Josie'den ayrılmak artık onunla birlikte olamayacağım anlamına gelse de bir başka kadınla beraber olmaktansa hayalarımı ateşe vermeyi yeğlerdim. Belki bu fikrim bir dün değişirdi. Fakat bundan şüpheliydim. Tıpkı onun bir başkasıyla olması fikrine tahammül edebileceğimden şüpheli olduğum gibi. O kişi onu hak etse de.

Josie'nin bir başkasıyla olduğu fikri bile beni öfkelen-dirmişti. Ona dokunan pisliği öldürürdüm. Evet, bu yanlış bir şeydi. "Ben seninle olamıyorum fakat sen de bir başkasıyla olamazsın" demek takıntılı âşık olmak konusunda bir kez daha seviye atlamam demekti. Fakat hislerimi değiştiremiyordum.

Nefes verip sırtımı dikleştirdim. İçeri dönecekken epey ilerideki bir kapı açıldı. Karina kapıdan çıktı.

“Günaydın Kırkos.” Durdu. Ellerini kavuşturdu. “İyi dinlenmiş gibisiniz.”

“Öyleyim.” Kalçamı tırabzana yasladım. “Fakat içimden bir his bunu görmeyi beklediğini söylüyor.”

Çenesini eğdi. Siyah gözleri cılız sabah ışığında parıldadı. “Bekliyordum.” Süzülürcesine öne çıktı. Ayaklarının yere değdiğinden şüphe ettim. “Sorularınız olduğunu seziyorum ve güneş yolculuğuna başladığında bilginin daha kolay kabullenilebilir olduğunu düşünüyorum.”

Bu sözlerine bir kaşımı kaldırarak karşılık versem de Karina haklıydı. Sorularım vardı. Hem de çok. Bir yanımda umursamaz davranmak istese de içimde bir şey, yeni ve güçlü bir şey buna -dönüştüğüm şeye- sırt çevirmeme izin vermiyordu.

Nihayet, “Sorularım var,” diye yanıt verdim. Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

Gülümsemesinde tuhaf bir ferahlık vardı. “Sorun.”

“Tam olarak nesin sen?”

Gülümsemesi yüzünden silindi. “Ne demek istiyorsunuz?”

“Rahibe bir safkansın. Bunu anlıyorum. Fakat normal bir safkan değilsin. İçindeki eter daha güçlü, neredeyse bir Apollyon’un içinde sezeceğim eter kadar.” Aklıma hemen uyanışından önce ve sonra Alex’in yakınlarında olmamın bana neler hissettirdiği geldi. “Fakat rahibelerin hâlâ tanrılara hizmet ettiklerinden habersizdim. Ayrıca neden içindeki eterin sıradan bir safkanın içindeki eterden güçlü olduğunu da bilmiyorum.”

“Zamanın şafağından beri tanrılara hizmet ediyoruz. Olimpos’a çekildiler diye onlara hizmet etmeyi bırakamayız. Biz sadece artık...daha sessiz hizmet ediyoruz.”

“Yani artık bakire ölümlüleri kurban etmiyor musunuz?”

Karina’nın dudağının bir yanı yukarı kıvrıldı. “Evet

ediyoruz. Fakat tanrılara hizmet edenler doğar doğmaz seçilirler. Hizmet ettiğimiz tanrılar hepimizi ikonlarıyla damgalar. Seçilmiş olduğumuz için de safkan özelliklerimiz daha güçlü. Tanrısal özelliklerimiz de. Kanımızda daha fazla eter olmasının nedeni de bu. Başından beri böyle oldu. Sonuna dek de böyle olacak.”

Karina’nın bakirelerin kurban edildiğini inkâr etme-yişi gözümünden kaçmamıştı. Belki de tapınağa bakireleri toplamadıklarından emin olmak için yakında oraya bir ziyaret gerçekleştirsem iyi olabilirdi. Bunu yapılacaklar listesine ekledim.

“Peki sen hangi tanrının ikonunu taşıyorsun?” diye sordum.

Karina başını yana eğdi. Özenle örülmüş saçlarının dengesini bozmaması epey etkileyiciydi. “Bunun yanıtını zaten biliyorsunuz.”

Belki biliyordum. Fakat bekledim.

Bir elini diğerinden kurtarıp uzanarak parmaklarını elbisesinin kıvrımları arasında kıvırdı. Elbiseyi yana çekti. Bir an için memelerini ortaya çıkaracağını sandım. Eh, o zaman bu sohbet çok hızlı sona ererdi. Fakat beş para etmez tanrılar sağ olsun ki bunu yapmadı.

Sadece sağ memesinin üst yarısını ortaya çıkardı ve işte oradaydı; yenilmezlik sembolü şeklindeki, gül pembe-si doğum izi. Tapınağın üzerindeki aynısı.

Çenemde bir kas seğirdi.

“Yaşam ve Ölüm Tanrısı’nın işareti bu. Mutlak olanın.” Karina giysisinin yenini düzleştirdi. “Seçilen Tanrı.”

Alaycı bir tavırla, “Bir tek tanrı için ne uzun bir isim,” dedim. Nedense zihnimde tuhaf bir anı canlanıvermişti. Alex annesinin katıldığı iblis saldırılarını tartıştığına dair sahte beyanlarla konseyin huzuruna çıkarılmıştı.

Alex bir entrikayla hedef alınmış ve Apollyon'u alaşağı etmeye kararlı bazı pisliklerin kurduğu gizli bir gruba üye olan Konsey Başkanı Telly entrikayı onu köle yapmaya çalışmak için kullanmıştı. Sorgulama sırasında Telly'nin Alex'e taktığı isim ensemdeki tüyleri diken diken etmişti.

Telly ona Ölümün Habercisi demişti.

Öte yandan onların endişe etmelerini gerektirecek kişi asla Alex olmamıştı. O kişi bendim.

"Uzun, çok uzun bir süre beklediğimiz bir tanrı." Bir kez daha ellerini kavuşturdu. "Seçilmiş Kişi hakkındaki kehanet boşluğa yüzyıllar önce yazılmıştı. Yüzlerce yıl boyunca da Seçilmiş Kişi'ye hizmet etmek için doğanlar hevesle tanrılarının gelişini beklediler. Yirmi iki yıl önce o tanrı nihayet doğdu. Nihayet kehanet gerçekleşmeye başlarken, bizler Andros'a gelmemiz için yapılan çağrıya karşılık verdik. Siz Seçilmiş Kişi, Yaşam ve Ölüm Tanrısı'sınız."

Karina'ya uzunca bir süre baktım. "Bu kulağa inanılmaz geliyor. Hislerime de."

"Aynı nesilden iki Apollyon çıkması birkaç on yıl önce-sine kadar inanılmaz görülüyordu. Öyle, değil mi?"

Haklıydı. Fakat... "Bu anlamsız."

"Neden ben?" sorusunu dillendirmesem de o soru oradaydı. Daha uygun insanlar varken neden ben gerçek bir tanrı konumuna yükseltilmiştim? Yani, hadi ama! Akaşa üzerindeki kontrolümle bile sırf keyif olsun diye bir seri katile dönüşebilirdim.

"Derinlerinizde çok bilgi var. Sizden önceki Apollyon'ların öğrendiği her şey içinizde. Uyanıp bir Tanrı Katili olmanızı sağlayan da bu bilgi."

"Bunu anlıyorum fakat ilk Tanrı Katili ben değildim."

"İlki Alexandria'ydı. Fakat onun kaderi de yazılmıştı ve onun alın yazısı asla sizin alın yazınız olamaz." Kari-

na dönüp küçük ellerini tırabzana koydu. “Alexandria’nın görevi dünyayı savaşa sokmaya uğraşan tanrıyı yok etmektir. Hepsi o kadar. Çünkü yaratıcısı Apollo hâlâ var olduğundan Alexandria’nın gerçek bir Tanrı Katili’ne dönüşmesinin önüne geçebildi. Alexandria’nın alın yazısı hep bugün ne ise o olmaktı. Bir yarı tanrı.”

“Peki ya ben neydim? Her şeyi mümkün kılan mı?” O eski öfke yeniden yüzeye çıktı. “O halde yaptığım her şeyi yapmam kaderim miydi?”

“Evet. Yaptığınız her şeyi yapacağınız yazılmıştı.”

İnanmazlık içimi bir fırtına gibi dövüyordu. “Hayır, mümkün değil. Buna inanmam. Korkunç şeyler yaptım ve beni iddia ettiğiniz kadar iyi tanıyorsanız neler yaptığımı da biliyorsunuzdur.”

“Neler yaptığınızı biliyorum ben.”

Karina’ya doğru bir adım atıp kollarımı iki yandan sarkıttım. “Bana tüm bunların gerçekleşeceğinin önceden belli olduğunu ve olduğum bu şeye dönüşeceğimin önceden yazıldığını mı söylüyorsun... Ne olarak? Bir ödül mü?”

“Ben bunu ödül olarak görmezdim.” Okyanusa odaklandı. “Fakat bunların gerçekleşeceği önceden belirlenmişti. Ares tarafından yaratılacak ve gerçek Apolloyon’u -Alexandria’yı- uyandırmak için kullanılacaktınız. Kaderinizde, arkadaşlarınızın kaderlerinde de Titan Perses’i serbest bırakmak vardı. Perses de kendi kardeşlerini serbest bırakacaktı. O zamandan sonra gerçekleşen her olay alın yazısıydı. Hatta etrafınızdaki ölümler...”

Karina’yı, “Bundan bahsetme,” diye uyardım. “*Kaderimin* gerçekleşmesi uğruna birilerinin ölümüne şahit olduğumu işitmek istemiyorum.”

“Onların kaderleri sizin kaderinizin küçük bir kısmı. Onların başlarına gelenlerden kaderiniz sorumlu değil.”

Karina başını eğdi. “Fakat her şey buraya varacaktı. Kaderinizde hep olacağınız şeye.”

“Bir tanrı mı?” Sesimden alaycılık akıyordu.

“Alexandria’nın Apollyon olması beklense de sizin kaderinizde hep çok daha fazlası olmak vardı.” Karina bana baktı. “Kabullenmesi güç olabilir fakat bunu kabullenmeniz gerekiyor.”

“Yoda gibi konuşuyorsun,” diye mırıldandım.

“Anlamadım?”

“Önemli değil.” İç çekip yeniden konuya odaklandım. “Daha önce hiç oldu mu bu? Rastgele yaratılan bir tanrı?”

Karina elini tırabzana birkaç kez hafifçe vurdu. “Olimposlu’ları Titanlar doğurdu. Tanrı Katili tanrılar tarafından tüm ulu varlıklara karşı mutlak bir önlem olarak yaratıldı. Alexandria uyandırıldığında bunu yapıp Ares’in hükümdarlığını başlamadan bitirdi. Siz uyandırıldığınızda ise bunun amacı yeni çağı müjdelemektir.”

“Yeni çağı mı?” Bir kahkaha attım. “Bu da ne demek şimdi?”

Uzun ince bedenini bana doğru çevirdi. “Anlamı bildiğimiz her şeyin sona ereceği ve yeni bir çağın başlayacağı.”

“Eh, kulağa izlemekten hoşlanacağım bir geçit töreni gibi gelmesi haricinde bu söylediğin benim için bir muam-ma.”

Karina hafifçe gülümsedi. “Şu an bunun bir önemi yok. Josie sizin kaderinizin bir...”

“Hayır,” diyerek Karina’nın sözünü kestim. “Artık benimle ilgili hiçbir şeyin parçası değil o.”

“Neden?” Kaşları bitişti. “Ona yakınken kendinizden mi korkuyorsunuz? Onu inciteceğinizden mi korkuyorsunuz? Hiçbir şeyin farkına varmadınız mı? Beslenmek...”

“Seninle onun hakkında konuşmak istemiyorum. Seni

ilk ve son kez uyarıyorum.” Ellerimi yumruk yaptım. “Buradan sonra yapacaklarımın onunla hiçbir ilgisi yok.”

“Titanlardan intikam alma arzunuzun güdüsü bir başka ihtiyaç o halde?”

Gözlerimi kısıtım. “Dikkatli konuş.”

Karina bir omzunu kaldırıp okyanusa doğru döndü. Bir süre sonra, “Siz ilksiniz,” dedi. “Yükselen, tüm tanrısal becerilerle donatılan tek tanrısınız. Tüm tanrıların Tanrı Katili’nden neden o kadar korktuğunu biliyor musunuz? Sebep sadece onları öldürme beceriniz değil. Sizin sadece üç tanrı gibi mutlak olmanız. Zeus, Hera ve Kronus. Sizden korkuyorlardı. Çünkü onlara dönüşebileceğinizi biliyorlardı.”

“Peki şu mutlak da ne demek?” diye sordum. Tanrıların ne diye Tanrı Katili’ni yarattıklarını zaten hiç anlamamıştım. Bunu bir kez Apollo son derece belli belirsiz bir şekilde açıklamaya çalışmış, bunun bir güçler ayrılığı sistemi olduğunu ileri sürmüştü. Ares de bir açıklama yapmamıştı. Onları nihayetinde yok edebilecek bir şeyi yaratmaları mantıksızlıktı.

Yine de tanrılar hayatta kötü seçimler yapmakta us-taydılar.

Ölümlüler ise durmadan kendilerini yok oluşlarına taşıyacak şeyler yaratıyorlardı.

O halde, hey, ben ne bilirdim ki?

Karina sabırla açıklamaya koyuldu. “Sizde tanrıların becerileri var. Fakat tanrısal bir varlığı yok edecek nihai güce sahipsiniz. Ares’in yok oluşundan beri başlangıcınızın doğal bir sonu yok. Artık sizin için gerçek tehditler sadece Zeus, Hera ve Kronus.”

Kaşlarım kalktı. “Bekle. Kronus’un canıma okuyacağını anlıyorum. Fakat Zeus ve Hera ben Apollyon’ken bunu

yapamamışlarken şimdi nasıl yapacaklar?”

“Çünkü o zaman Apollyon’dunuz. Bu size bir miktar koruma sağlıyordu. Fakat inanın bana sizi yok etmenin bir yolunu bulurlardı. Çünkü bunun mümkün olduğunu biliyorlardı.” Duraksadı. “Hep bildiler.”

Elbette bilseler de tüm bunlardan bana bahsetmemişlerdi. “O halde sanırım onlar mutlak?”

“Sadece mutlak varlıklar mutlak bir şekilde öldürebilirler,” dedi Karina. “Sizinle savaşırılar ve muhtemelen kazanırlar. Fakat siz Tanrı Katili’siniz, Seçilmiş olansınız. Sizinle savaşmak onlar için akıllıca olmaz.”

İşe bak.

Eh, sandığımdan daha çetin cevizdim o halde.

“Siz ölümsüzsünüz Kiryos. Bir tanrısınız.”

Nihayet ama *nihayet* bu sözleri idrak etmiştim ve o zaman anladım. Hayretten nutkum tutuldu. Uzun zamandır bir geleceğim olmadığını kabullenmiştim. Tanrıların bir kez sonumu getirmenin yolunu bulduklarında bunu yapacaklarını ve öte dünyadaki hayatımın Hades’in köpeği olmak anlamına geldiğini de. Ancak onunla...Josie’yle karşılaştığımda uzun ve mutlu bir hayat sürmeme hiçbir imkân bırakmayan anlaşmayı yaptığımı pişman olmuşum. Fakat şimdi?

Bir geleceğim vardı.

Sonsuzluğum.

Artık hangi anlaşmayı yaptığımın bir önemi yoktu. Artık tanrılar eylemlerimi ya da geleceğimi kontrol edemezlerdi. Artık *beni* kontrol edemezlerdi.

Tüm bunların şaşkınlığı içinde başımı iki yana sallasam da artık gerçeği inkâr edemezdim. “Ben bir tanrıyım.”

“Evet.” Karina tırabzandan uzaklaşıp yüzünü bana çevirdi. “Ve öğrenmeniz gereken çok şey var.”

Josie

Ölecektim.

Ölüyordum.

Yüksek karaağaçların -ağaçlar öylesine kalın ve dolgundu ki ışık çalığı andıran dalların arasından yer yer seçiliyordu- arasında dikilirken yaşamın içimden kayıp gittiğini hissettim.

Serin hava çıplak kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Bir nefes almaya çalışsam da ayaklarımın uçlarını gıdıklayan güzel, beyaz elbiseye -o elbiseyi giymek beni o kadar mutlu etmişti ki- bakarken nefesin ciğerlerime ulaşmadığını hissettim.

Göğsümden akan kan elbisenin önünü kirletiyordu. Titrek ellerimi göğsüme bastırsam da parmaklarımın arasından akıp giden kanı durduramadım.

Tanrılar adına... Ölecektim.

Dizlerimin bağı çözülse de yere düşmedim. Kollar bana sarılıp sakinleştirdiler. Kendilerine doğru çektiler. Gözle-

rimi kırpıştırıp sıcak ve sert göğse yaslanırken odaklanmaya çalıştım. Kehribar rengi gözler gözlerime çevrildi.

“Seth,” diye fısıldadım. “Bırakma beni.”

“Hayır.” Seth’in yüzü buruştu. Elimini tutup ağzını alnına yaslarırken gözleri yaşlarla doldu. “Seni asla bırakmayacağım Josie. *Asla.*”

Ellerim kayıp iki yanına düştü. Bir daha konuşmaya, ona onu sevdiğimi, her zaman seveceğimi söylemeye çalışsam da yapamadım.

“Josie.” Beni öne arkaya sallayan Seth’in sesi çatallaştı. “Seni seviyorum. Seni seviyorum ve seni bırakmayacağım. Seni asla...”

Nefes almaya çalışarak dimdik doğruldum. Gözlerim açıldı. Karanlık beni selamlarken bedenim ani hareketime acıyla karşılık verdi. Her yanımda -kaslarım, kemiklerim ve derim- acıyordu. Belki saçım bile. Her yanımda acı da hayattaydım.

Boğuk bir sesle, “Sadece bir rüyaydı,” dedim. Sırtımı yavaşça sert ve soğuk duvara yasladım. “Sadece bir rüya...”

Fakat bu rüyanın farklı bir yanı vardı. Çok berrak, canlı ve gerçekti. Taze havayı tenimde hissedebiliyor, kanın metalik kokusunu alabiliyordum. Seth’i işitiyor, bedenime yaslanan bedenini hissediyordum.

Fakat o burada değildi.

Güney Dakota’daki Akit’te gördüğüm rüyalar gibiydi bu. Beni onun gelişine karşı uyaran sesler. Rüyalarımdaydı ki o sesin Atlas’a ait olduğu ortaya çıkmış ve o gelmişti. Rüyalar kehanet havasındaydı. Ayrıca şimdi de tıpkı o rüyaları gördüğümde olduğu gibi, şakaklarımda aynı ağrı vardı. O gördüklerimin rüya olduğundan bile emin değildim ve basit rüyalar değillerse kendimi üzerimde beyaz

bir elbiseyle gördüğüm, oluk oluk kanımın aktığı şu rüya da bir uyarı mıydı?

Şu an bunların hiçbirinin önemi yoktu.

Bitkin halde gözlerimi yumup boğazımda büyüyen o acı hıçkırığı durdurmak için dudaklarımı kenetledim. Düşüncelerim bulanıktı ve bulanıklık geçene dek dakikalara hareketsiz kaldım.

Boğazım kuru, midem boştu. Müthiş susamış ve acıkmıştım. Ayrıca en son ne zaman soğuk su içtiğimi ya da bayat hamburger veya çürük kızarmış patates olduğunu sandığım şu şeyler haricinde bir şeyler yediğimi anımsamıyordum.

Titanlar bizi beslemeyi unutmaya eğilimindeydiler. Beslediklerinde ise kasten verebilecekleri en iğrenç yiyecekleri bulup veriyorlardı. Fakat açlık iç organlarımızı kemirdiğinde ağızımızdan içeri girenin ne olduğu gerçekten umurumuzda olmuyordu. Çaresizdik.

İşte o kadar çaresizdim.

Gözlerimi açıp kısarak karanlığa baktım. Yine yalnızdım. Bir süredir Mitchell'ı görmemiştim ve hayatta olup olmadığını ya da...sonunun o zavallı kız gibi olup olmadığını bilmiyordum.

Başka bir yere götürülmemden önce kız...çürümeye başlamıştı. Koku boğucuydu. Dişi Titan -Tetis- nihayet güçleri bağlı yarı tanrıyı götürmüş, bunu da ona karşı bir nebze bile özen ya da saygı göstermeden yapmıştı. Titan kızı omuzlarından tutup cesedini odadan dışarı sürüklemişti. Onu sürüklemişti.

Bedenimde bir ürperti gezindi.

Artık daha küçük, zemini sıkıştırılmış topraktan, kök ve küf kokan bir odada tutuluyordum. İçeride fareler de olabilirdi. Fakat bunu düşünmemeye çalıştım.

Düşünmemeye çalıştığım birçok şey vardı.

Hyperion beni Malibu'daki kayalıklardan kaçırılı ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. En az üç gün geçmiş olmalıydı çünkü Hyperion beni yukarı çıkardığında üç kez güneşe çıkmama izin verilmişti. Bana o anların arasında günler geçmiş gibi gelse de ziyaretlerinin bir düzeni olduğundan başka hiçbir şeyden emin değildim.

Hyperion besleniyordu.

Bacaklarımı göğsüme çektiğimde içimi bir ürperti daha kapladı. Bazen bunu Seth gibi yapıyordu... Seth'in benden beslendiği ve bunu fark etmediğim zamanki gibi. Fakat Hyperion ne yapıp edip yaptığının farkında olmamı sağlıyordu. Tenim morarana dek elini göğüs kemiğimin üzerine bastırıyor, ben de acı beni sarıp tek yapabildiğim o acının içinde soluk alabilmek olana dek mücadele ediyordum.

Bana bedenimdeki tüm hücreler dağılıyormuş, derim küflü bir tereyağı bıçağıyla kaslarımdan ayrılıyormuş gibi geliyordu. Bununla baş edemiyordum da. Ne kadar güçlü ve cesur olmaya çalışsam da çektiğim acı çok büyüktü. Tek yapabildiğim o acıdan uzaklaşmaya çalışmak, sona ermesi için ve sonrasında gelen mutluluk verici hiçlik için dua etmekti.

Bazen de Hyperion...bir iblise dönüşüyordu.

Dişlerini kullanıyordu.

Başımı dizlerimden kaldırmadan kollarımı baldırlarıma sardım. Sağ bileğimde, altın bileziğin hemen altında bir ısırık izi vardı. Çok derin olmasa da yara morarmış ve çevresindeki deri soyulmuştu. İyileşiyordu. En azından bana öyle geliyordu. Sol kolumdaki yara daha kötü ve tazeydi. Derimin hali fenaydı ve yaradan hâlâ kan -ya da düşünmek bile istemediğim farklı bir sıvı- akıyordu.

Yarı tanrıların yaraları enfeksiyon kapar mıydı ki?

Hiçbir fikrim yoktu.

Hyperion işini bitirince sanırım bir gün ya da daha uzun süre yalnız bırakılıyordum. Bedenim çalınmış eteri tazelesin diye. Tıpkı bir ölümlü bedeninin kaybettiği sıvıları ve hücreleri yenilediği gibi. Hyperion bana bu açıklamayı yapmıştı... Ya da daha doğrusu bunları söyleyerek benimle dalga geçmişti. Çünkü benimle gerçekten sohbet ettiği söylenemezdi. Dişi Titan da öyle.

Dişi Titan Hyperion kadar, belki ondan da zalim olmasına rağmen korkuyordu da. Bu kadarını anlayabiliyordum. Fakat Hyperion korkmuyordu. Hem de hiç.

Ve neler olacağını biliyordum.

Benden kendisini takip etmemi istiyor, bunu yapmazsam beni buraya sürüklüyordu. Gerçek anlamda sürüklüyordu. Sonra beni önce bir depo olduğunu anladığım yerden, sonra da bir yükleme peronundan geçirip boş park yerine götürüyordu. Orada öylece o güneşin altında oturmama da izin vermiyordu.

Yo, hayır.

Konuşmadan duramıyordu.

Sonra beni yeniden içeri taşıyordu. Başta onunla ne kadar anlamsızca da olsa mücadele ediyordum. Çünkü bunu yapmak zorundaydım. Mücadeleleri hep o kazanıyordu. Fakat ertesi gün orası burası geceleyin elimin armut toplamadığını ispatlayan çürüklerle kaplı oluyordu.

Bunları daha ne kadar süre yaşayabileceğimden emin değildim.

Bunu istemiyordum.

Ağzımdan hırıltılı bir inilti çıktı ve ellerimi kaldırıp kuru, keçeleşmiş saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. Saçlarımın sertleşip berbat bir hale girdiğini hissediyordum. Üzerimdeki giysilerin de.

Buraya geldiğimden beri duş almamıştım. Kötü koktuğumdan emindim. Fakat bunu dert etmiyordum. Çünkü Hyperion'a olabildiğince cazibesiz görünmek istiyordum.

Birinin, herhangi birinin gelip beni kurtaracağı ümidi Hyperion'ın benden ikinci kez beslenmesinin ardından sönüp yok olmuştu. Çünkü ben...çığlık çığlığa babamdan yardım istemiştım.

Seth'ten de.

Aşağılanmışlığımın akıttığı gözyaşlarım gözlerimi yakmıştı. Sesim kısılana dek Seth'in adını haykırmıştım. Hyperion gülmüştü.

Apollo asla gelmemişti.

Ve Seth...bana asla yanıt vermemişti.

O beni terk etmişti ve ben onu bulmayı, onu sevdiğimi ispatlamayı ve onun aşkıma layık olduğunu göstermeyi planlarken o beni terk etmişti ve ben...buradaydım.

Seth'in kaçırıldığımı bilmediğinden emindim. Halimi bilse beni kurtarmaya geleceğinden gayet emindim. Bunu biliyordum. Fakat burada olmak göğsümdeki açık bir yara gibiydi. Bu yara irinlenip çürüyor, Seth'i her aklıma getirişimde yüreğimi sızlatıyordu. Onun bir anda içeri girip beni kurtarmayacağını her fark edişimde.

Beni kurtarmaya kimse gelmiyordu.

İçinde bulunduğum durumdan canlı çıkmam, kaçmam sadece bana bağlıydı.

Elime geçen tek fırsat Hyperion beni dışarı çıkardığında geldi. Hyperion bir keresinde bunun eterin tazelenmesine faydası dokunduğunu söylemişti. Tahminimce bunun babamın güneş tanrısı olmasıyla bir ilgisi vardı.

Artık elimdeki tek ihtimal kaçmaktı. Olabilecek en iyi plan olmasa da boş bir kabuğa dönene dek geleceğimin, hayatımın bu olduğunu kabul etmekten iyiydi.

Ayrıca düşünmem gereken sadece kendim değildim. Mitchell da vardı. Hayattaysa buralarda bir yerlerde olması gerekiyordu. Kendine yardım edemeyecek durumdaydı. Çok geç olmadan onu buradan çıkarmalıyım.

Hyperion'ın iri bedeni kapıyı kapladı. "Tünaydın Günışığım."

Gergince, "Canın cehenneme," dedim.

Kıkırdayarak yanıma geldi. "Ah ne zarıfsın. Bir deneme daha yapmak ister misin?"

Yutkundum. "Siktir ol git desem?"

"Buna gerek yok." Tepemde dikildi. "Ayağa kalk."

Bir yanıma ona itiraz etmek istese de emrini yerine getirmesem ellerini bedenime götürürdü ve bununla uğraşmak istemiyordum. Bu yüzden zayıf bacaklarımın üzerinde doğrulup yanından geçip gittim. Önden yürümeye başladım. Odanın ortasına geldiğimde elini sırtımın ortasına indirip beni ileri itti.

Az kalsın dengemi kaybedecektim. Bir elimi uzatıp son anda tutundum. "Bu...kabacaydı."

"Çok yavaşsın." Parmakları omzumun etine gömüldü. "Aşırı beslenmiş bir inek gibi yürüyorsun."

Dar merdivene girdiğimizde dudağımın içini ısırdım. Hyperion beni ite kaka yukarı çıkardı.

Menteşelerinden sarkan çift kanatlı kapılardan geçerken, "Bana bir ineği anımsatıyorsun," dedi. "Şişman, benekli bir ineği."

"Güzel sözler konusunda tam bir uzmansın," dedim. Ahşap sandıkların ve boş, toz kaplı bankların arasından geçtik. "Kalbim pır pır atıyor."

Parmaklarının tenime daha da gömülmesiyle yüzümü ekşittim. "Şimdiye kadar biraz kilo verirsin diye düşünmüştüm. Bedenin müthiş yağ tutuyor olmalı."

“Vay,” diye mırıldandım. İşin aslı kilo vermiştim. Blucinim belimde güçlkle duruyordu.

Hyperion kolunu yanımdan uzatıp gri kapıyı açtı. İçeri günışığı akarken parlaklık karşısında gözlerimi kısıtım. Beni rampadan aşağı indirdi. Dışarı ilk çıkarılışımdan beri orada olan iki kargo kamyoneti hariç, park yeri boştu. Eski model araçlardı bunlar. Kamyonetlerden birinin üzerinde soluk, kırmızı boyayla MILL VE OĞULLARI ŞTİ. yazılmıştı. Çatlak betonun içinden yer yer otlar çıkmıştı. Park yerinin metrelerce ötesinde sık bir ağaçlık vardı.

Buralarda başka da hiçbir şey yoktu.

Bunu biliyordum çünkü etrafta ne binalar görmüştüm ne de arabaların seslerini işitmiştim. Ayrıca kimse...kimse çığlıkları soruşturmamıştı.

Hyperion’ın önünden giderken dizlerim titredi. Çıplak ayaklarımın altındaki beton çok sıcaktı. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim olmasa da hâlâ ABD’deyse güneyde bir yerlerde olduğumuzu tahmin ediyordum.

Hyperion, “Otur,” diye buyurdu. Elini indirdi.

Derin bir nefes alıp bana söyleneni yapmaya başlasam da son saniyede ileri sıçrayıp bacaklarımı hareket etmeye zorladım. Koştum.

“Ciddi misin sen?” Hyperion güldü. “Benden kaçacak mısın?”

Bacaklarımı ve kollarımı hızla oynatırken tutulmuş kaslarıma ve acıya aldırış etmeden elimden geldiğince hızlı koştum. Küçük taşlar ayak tabanlarıma batıp derimi kesse de koşmaya devam ettim. Park yerini aşip ağaçların arasından hızla geçtim. Akciğerlerim yanıyor, kalbim küt küt atıyordu. Ne kadar uzağa koşabileceğimi bilmesem de elimden geldiğince...

Önümde bir ateş parlayıp bir ağacı yuttu. Çığlık attım.

Aniden durmamla ayağım kaydı. Kollarımı çevirerek hızla geri döndüm. Bu sırada karnımın yanında bir acı hissettim. Dizlerimin bağı çözüldü ve yere düştüm.

“Aslında eğlenceli sayılırdı bu.” Hyperion uzanıp parmaklarını saçlarıma doladı. Başımı geri çekti. “Direncini çoktan kaybetmiş olabileceğini, seni kolayca yıldırıldığımı düşünmeye başlamıştım.”

Acı içinde, nefes nefese gözlerimi Hyperion’ın tamamen siyah, ruhsuz ve dipsiz gözlerine çevirmeye zorladım.

Bana bakıp gülümsedi. “Bu beni hayal kırıklığına uğrattırdı.”

Güçlkle, “Bunun olmasını istemem,” diyebildim.

“Hayır, istemezsin.” Çömelirken beni daha da sıkıca kavrayıp başımı geri çekti. “Tahmin et, ne yaptım Günışığım?”

Saçımı tekrar çekiştirmesiyle homurdandım. “Bilmiyorum. Yaşlı bir kadını karşıdan karşıya mı geçirdin?”

Hyperion’ın yüzüne keyifli bir ifade yayıldı. “Dostlarını ziyaret etmek için döndüm.”

Nefes alıp vermez oldum.

Hyperion’ın dudakları yukarı büküldü. “Orada yoktular.”

Hava yeniden akciğerlerime yürüdü. “Hayattalar mı?”

“Şimdilik.” Hyperion diğer elini uzatıp çenemi avcuna aldı. “Küçük grubun izini ta Akit’e kadar sürdürdüm. Oraya giremiyoruz. Henüz.”

İçim ferahladı. Deacon, Luke, Gable, Alex ve Aiden şimdilik güvendeydiler. Bu da önemliydi. Her şeyden önemli.

“Neyi bilmek isterdim, biliyor musun?”

“Nasıl öleceğini mi?” Ensemde ağırlı bir gerginlik baş gösterdi.

“Ah ne sevimlisin.” Başparmağını altdudağımın üzerinde gezdirdi. Parmağını ısırarak için kendimi zor

tuttum. “Senin şu küçük Tanrı Katilin nereye gitti ki? Diğerlerinin yanında değildi.”

Gözlerimi gözlerine dikip sertçe nefes verdim. “Bilmiyorum.”

“Ben de bilmediğine inanmıyorum.” Saçımı bırakmasıyla otuz santim kadar yüksekte yere düştüm. Boynumdaki baskı kayboldu. “Hem de bir saniyeliğine bile.”

Tek kelime etmedim.

Hyperion başparmağını dudağıma bir kez daha sertçe sürttü. Sonra üzerime abandı. Sırtımdaki kasların kas-katı kesilmesiyle canım yandı. “Seni konuşturmak için birçok yöntemim var.”

Kalbim kaburgalarımaya çarpıyordu.

“Sana bu yöntemleri henüz göstermedim bile.” Soğuk nefesi ağzımın üzerinde gezindi. Aklıma bahsettiği yöntemlerle ilgili korkunç düşünceler geliyordu. Eli çeneme kayarken parmakları kapanıp tenimi morarttı. “Onun nerede olduğunu...”

“Hyperion.”

Hyperion’ın çenesindeki bir kas gevşedi. Sonra ayağa kalkıp elini saldı. “Ne var Tetis?”

Külçe gibi öne yıkılırken ellerimle bedenimi yere çarpmaktan kurtardım. Tetis’in araya girmesine minnettar olup olmamam gerektiğinden emin değildim. Sessiz kaldım.

Tetis, “Dışarıda onunla ne yapıyorsun?” diye sordu. Saçlarımın keçeleşmiş tutamları arasından baktım.

Tetis çok güzeldi. Boyu iki metreye yakındı. Uzun, simsiyah saçları vardı. Yüz hatları hem nazik hem de sertti. Hyperion gibi onun da deri pantolonu olsa da Tetis onun gibi üstsüz gezmiyordu. Dar, siyah bir bluz göğsünü ve karnını örtüyordu.

Hyperion, “Beni cidden bu soruyu sormak için mi rahatsız ettin?” diye karşılık verdi.

Tetis ona doğru yürüdü. “Diyelim öyle yaptım, ne olacak?”

“Bu hoşuma gitmez Tet.”

“Neyin hoşuna gidip gitmediğini önemser gibi bir halim mi var?”

Ağzımdan istemsiz bir kahkaha çıkıverdi.

Tetis gözlerini kısarken Hyperion dönüp hızla hareket etti. Darbesinden kaçma şansım olmadı. Yumruğunun çeneme inmesiyle devrildim. Yere yanlamasına çarptım. Afalladım. Bir süre yerde uzandım. Başım dönüyordu.

Hyperion, “İkimiz de bunu önemsedığını biliyoruz,” deyip Tet’e doğru döndü.

Elini havaya kaldıran Tetis’in yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. Fakat Hyperion daha hızlıydı. Tetis’i kolundan tutup onu göğsüne yaslariken diğer eliyle de saçlarını tuttu. Hyperion başını sertçe geriye attı. Tetis’in çıkardığı acı dolu sesi ağzıyla engelledi. Onu öpse de bu yaptığı öpücüğe hiç benzemiyor, daha çok bir cezalandırma ve gaddarlık eylemini andırıyordu. Fakat Tet bundan hoşlanmış gibiydi. Çünkü Hyperion’ın ağzı Tetis’in iniltisini susturamamış ya da Hyperion’ın boynuna kaslı kolunu dolamasına engel olmamıştı.

Pöf!

Akraba değil miydi onlar? İğrençti bu. Fakat dillerini birbirlerinin boğazlarına sokmakla meşgul olduklarından dikkatleri dağılmıştı. Bu yüzden kollarımla bedenimi yuvarları iterek omzumun üzerinden baktım. Ağacı yutan ateş sönmüştü. Kalbim hızla çarparken geriye bir adım atıp derin bir nefes aldım.

“Sakın deneme,” dedi Tet.

Başımı çevirdim. Sevişmeyi bırakıp bana odaklanmış-

lardı. Kaçma şansımı kaybetmiştim. Hüsrân içinde kedere teslim oldum. Hyperion tek başına yeterince berbatken Tet'in de gelmesiyle hayat benim için kesinlikle daha beter bir hal alacaktı. Bir kolumu belime dolayıp bekledim.

Hyperion bir kez daha, "Neden buradasın?" diye sordu.

Tet siyah kaşını kaldırdı. "Sebebi hiç hoşuna gitmeyecek."

Hyperion iç çekip dişi Titan'a doğru döndü. "Çıkar şu baklayı ağzından."

Tet gergince gülümsedi. "Kronus kızdan haberdar olmuş. Onu görmek istiyor. Hemen."

12

Hyperion'ın kolumu tutan eli sonunda kemiğimi kıracaktı. Kolumu kırmayı sorun edeceği de yoktu.

Sadece süper havalı tanrılara özel olduğunu düşündüğüm şu tanrı nakil numarasını yaptı. Bir an için Hyperion ve Tetis'le -yüzümün yanından akan ve açık yaralarımı yakan terle- ormanda dikilirken, bir saniye sonra üçümüz daha serin bir yerde; bir dağ kenarına inşa edilmiş, devasa bir malikânenin önünde bitiverdik.

Hyperion beni geniş bir ön verandaya sürüklerken başım dönüyordu ve dengede zor duruyordum. Başta onları neredeyse fark etmeyecektim. Ben yaklaştıkça dek yerde hareket etmeyen nesneler gibi görünüyorlardı.

Fakat bunlar cesetti.

Dehşete kapılıp sendeledim. Hyperion beni öyle sımsıkı tutmasa düşerdim de. Onlarca ceset vardı. Üzerlerinde sinekler uçuşuyordu. Boğazıma safra yürüse de midemde

kusacak hiçbir şey yoktu. Çenemi sımsıkı kapatıp karşıma, evin ön kapısına odaklandım. Evin duvarına yaslanan bir erkek insan vardı. Biz basamaklardan çıkarken çürümüşlük ve rutubet kokusu arttı.

Karanlığın gözlerine akıp irislerini kararttığı erkek insan sırttı.

O bir gölgeydi.

Gölge duvardan uzaklaşıp bize ön kapıyı açtı. Tet uzun adımlarla önden gidiyordu. Onu takip etmekten başka seçeneğim yoktu.

Kronus.

Beni Kronus'a götürüyorlardı.

Endişeden ve korkudan uyuşmuş halde üst kata çıkıp dar koridordan güçlükle geçebildim. Kısa, hırıltılı nefeslerim çift kanatlı bir kapının geniş bir yatak odasına açılmasıyla kesildi. Odaya girmek istemiyordum. İçgüdülerim bana avaz avaz odaya girmememi haykırsa da seçme şansım yoktu.

Yatağın iki yanında iki Titan dikiliyordu. İkisi de erkekti. Biri kel ve koyu tenliydi. Diğeri daha açık tenliydi ve çarpıcı, açık mavi saçları vardı. Aklıma hemen Mitchell'ın bana söyledikleri geldi. O kıza tüm o korkunç şeyleri yapan Titan işte buydu. Midem feci bulandı. Gözlerimi kaçırmam gerekti. O zaman yatağın ortasını görüp iki Titan'ı unutuverdim.

Şaşkınlıktan ağızım açık kaldı.

Adamın saçları bembeyazdı. Derisi kırıışmıştı. Yüzünün yarısı birbirine dolanmış sakallarla kaplıydı. Omuzları ince, göğsü ve karnı içe göçüktü. Bir yastık dağıyla desteklenen bu adam incecik kollarını kaldıramayacak gibi görünse de Kronus'tu.

Ünlü Kronus.

“Yaklaşın,” dedi adam. “Kızı yanıma getirin.”

Hyperion öne çıkmaya fırsat bulamadan koyu tenli Titan hareket etti. “Ben yaparım,” dedi. Diğer kolumu daha gevşek ve şefkatli bir şekilde tuttu.

Hyperion beni bırakmadı. “O bana ait Perses.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Perses mi? Alex, Aiden ve Seth’in Ares’le savaşması için Tartarus’tan kurtardığı Perses değil miydi bu? Sonrasında kaçmış ve geri kalan Titanları özgür bırakmıştı.

Perses, Hyperion’a kasvetli bir kıkırtıyla karşılık verdi. “Yeterince oynadın onunla. Tam bir hafta.”

Bir hafta mı? Sadece bir hafta mı geçmişti? Bana daha uzun gelmişti. Koluma acı saplanırken dişlerimi sıktım. Bir saniye için Hyperion’ın kolumu omzumdan söküvereceğini düşündüm. Fakat sonra kolumu bırakıp geri çekilerek Tet’in yanına gitti.

Hemen Perses’e baktım. Fakat o beni tutup yatağın az önce dikildiği yanına götürürken başını eğip bana bakmadı. Ben yatağa yaklaşınca Kronus çenesini yavaşça kaldırdı. Siyah gözlerinde hissiz bir bakış vardı.

“Beklediğin gibi çıkmadım mı?” Kuru, zayıf bir kahkaha attı. “Karşında sadece yaşlı ve kırılğan bir adam görüyorsun, değil mi?”

Ne diyeceğimi bilemedim.

Kronus’un parmakları yorganın üzerinde seğirdi. “Onlar gibi değilim.” Soluk dudaklarının aralanmasıyla şaşırtıcı derecede beyaz dişleri ortaya çıktı. “Beni beslemek için birkaç safkandan ve güçleri bağlı bir yarı tanrıdan fazlası gerek. Daha yaşlı ve güçlüyüm. Daha fazlasına ihtiyacım var.” Duraksayıp derin bir nefes verdi. “Bir yarı tanrıyla birkaç gün geçirmem...bana yeterli gelecektir.”

Yo, hayır, hayır, hayır.

Tüylerim diken diken oldu. Dışarıdaki cesetler aklıma geldi. Onların ölümlüler olmadıklarını fark ettim. Safkandılar. Kronus onların içini kurutup çöpmüşler gibi bir kenara atmıştı. Mitchell'ı düşündüm. O da o kız gibi, Lauren gibi ve o safkanlar gibi bir kenara atılmış mıydı?

Benim sonum da onlar gibi mi olacaktı?

Diğer Titan, mavi ve diken diken saçları olan söze girdi. "Dikkatli olmalıyız. Burada uzun süre kalamaz. Senin için güvenli olmaz bu. Gücünü tamamen geri kazanana kadar yani."

"Bu yüzden onu bu zamana dek buraya getirmedim Okeanus," dedi Hyperion.

Mavi saçlı Titan sırttı. "Biz de buna inanacağız, öyle mi? Kızın kim olduğunu biliyoruz. Senin neyin peşinde olduğunu da. Tek derdin kendi kişisel kan davan."

Hyperion hiçbir şey söylemedi.

Perses, "Kızın Apollo'yu ortaya çıkmaya zorlayacağını düşünüyor," dedi. Kaçacakmışım gibi hâlâ kolumu tutuyordu. Kaçmak istiyordum tabii. Fakat aptal da değildim. Kaçacak yerim yoktu. "Fakat tek becerebileceği Tanrı Katili'ni kapısının önüne getirmek olacak."

Seth'ten bahsedilince ciğerlerimdeki hava boşalıverdi.

"Kızı bulamayacak," dedi Hyperion. "Koruma altındayız."

"Korumalar kalıcı değil," diye karşı çıktı Perses. "Ayrıca sen onu tanımıyorsun. Ben tanıyorum. Korumaları aşacaktır. Bir yolunu bulur."

"Henüz bulmadı." Hyperion'ın sesinde kibir vardı. "Önce ben onu bulacağım."

Seth artık gerçek bir tanrı mıydı? Tanrı Katili olduğu için bu bana mantıklı gelse de Apollo onun tanrı olduğuna dair tek kelime etmemişti. Hades de öyle.

Hyperion gözlerini devirdi. “Ondan korkmuyorum.”

Preses başını dikleştirdi. “Belki de korkmalısın. Hepimiz temkinli olmalıyız.”

Kronus elini acı içinde kaldırıp ağır ağır konuşarak, “Gücümü tamamen geri kazandığımda işimi bitiremeyecek,” dedi. Bir parmağını büküp, “Kızı getirin,” dedi.

Göğsümün içinde panik büyüdü. Dirensen de Perses güçlüydü. Çıplak ayaklarım parkede kaydı. Elimi uzatıp yatağın kenarını tuttum.

“Neden?” diyebilirdim. “Neden yapıyorsunuz bunları?”

Hyperion’a bu soruyu sormuştum ve aldığım tek yanıt Apollo’ya onu mezara koyduğu için duyduğu nefret olmuştu. Bu yüzden Kronus’un yanıt vereceğini sanmıyordum.

Fakat verdi. “Çocuklarımızın bizden aldığı şeyi istiyoruz. Onlara yaptıklarının bedelini ödetmek istiyoruz.”

İntikam? Tüm bunların sebebi *intikam* mıydı?

Lanet olsun, zamanın muhtemelen daha kaydedilmeye bile başlamadığı kadar geçmişte olup biten bir şey yüzünden hayatlar mahvediliyor ve kaybediliyordu. Üstelik Hyperion’ı da kişisel kan davası gütmekle itham edebiliyorlardı, ha? İkiisi bana pek de farklı gelmemiştir.

Okeanus yatağa doğru hareketlendi. Bir kolunu Kronus’un sırtına koyup onu dikleştirdi. “Acele etmeliyiz.”

“Daha yakına,” diye buyurdu Kronus.

Korkum paniğimi aştı. Mücadele ettim. Elimden geldiğince. Fakat mücadelem başlamadan bitiverdi. Perses beni debelenen bir kedi yavrusuymuşum gibi kaldırdı. O beni yatağa itip kalkmama izin vermezken panik beni yiyip bitiriyordu. Buraya kadardı. Burada bitecekti. Biliyordum. Rüya doğru çıkmamıştı. Burada ölecektim. Evrensel bir güç adaptörü olarak kullanılıp ölecektim...

Kronus hırıltılı bir sesle, “Korkma,” dedi. Kemikli elini göğüs kemiğime yaslamasıyla gözleri parladı. “Acı geçicidir.”

Seth

Basil az önce oturduğum yerde dikilmiş, ellerini önünde kavuşturmuştu. Beyaz giysilerinde bir toz zerresi bile yoktu. Sessizlik içinde bekliyordu. Oturduğum lanet olası koltuk neredeyse bir taht kadar genişti. Aslında, kendime karşı dürüst olmam gerekirse -ki bunu yapmaya çalışıyordum- bir tahttı bu. Bir zamanlar oturma odası olan odadaki tek koltuktu. Bir ara bir platform inşa edilmişti. Koltuk da o platformun üzerinde duruyordu.

O halde, evet, lanet olası bir taht.

Ellerim Titanyum kaplama kolçakları sıkıca kavrarken bir kez daha denedim. Gözlerimi yumup Hyperion’ın yüzünü zihnimde canlandırarak kendimi boşluğun içine kaymak için serbest bıraktım. Tüm duyularımı açıp karanlıkta onu aradım.

Bunun neredeyse *Profesör Xavier’in Cerebro’yu kullanması gibi* bir iş olduğunu düşünüp sıırttım. Titan’ın geride bıraktığı izi arıyordum. Belli ki Apollo bu şekilde her zaman yerimizi bilebiliyor ve biz neredeysek orada ortaya çıkıverebiliyordu.

Şişeyi elimden bırakıp Basil ve Karina’nın söylediklerine kulak vermemin ardından yapabileceğim pek çok şey olduğunu anlamıştım. Karina bütün bunların nasıl mümkün olabileceğini, benim olduğum şeye nasıl dönüştüğümü açıklamıştı. Bir yanımda hâlâ bunlara inanamıyordu.

Fakat kanıt Pegasus’taydı.

Öncelikle, bir kişiyi ya da yeri gözlerimin önüne getirdiğimde o kişinin yanına ya da o yere kolayca gidebili-

yordum. Bunu kendimi Josie'nin yanında buluverdiğimde anlamıştım. Akaşa ya da bir başka elementi çağırman için ise düşünmem yetiyordu. Çok sessiz ve hareketsiz olduğum anlarda tenimin altında uğuldayan gücü hissedebiliyordum.

Fakat...beslenmem gerekiyordu.

Eskisinden, yıllar önce Alex'le ya da Josie'yle yaşadıklarımın farklıydı bu. İhtiyaç ve istek arasında bir kargaşa yoktu. Karina'nın sunduğu etere *ihitiyaç* duyuyordum, fakat bunu *ondan* istemiyordum.

Ondan ve Josie'den beslenmem arasındaki fark buydu. Eteri Josie'den almak istememin nedeni onu, ona dair her şeyi istememdi. Fakat bunu ona yapamazdım.

Ayrıca, açıkçası, Karina'dan beslediğimde yanımdan ayrılırken rengi epey atan ve hemen izin isteyip dinlenmek için güçbela tapınağa giden Karina'dan beslenmeyi umursamıyordum. Sadece bir kez gece geldiğinde ve gözlerinin altında morluklar olduğunu gördüğümde bir nebze vicdan azabı hissetmişim.

Fakat ondan beslenmesem uzun boylu, sarışın rahibelerin birinden beslenmem gerekecekti ki bunu yapamazdım.

Peki, bu benim hakkımda neler ima ediyordu?

Kesinlikle iyi şeyler değil.

Neyse ki her gün beslenmem gerekmiyordu. Belirtileri fark edebilmeye başlamıştım; bitkinlik, ölümlü yiyeceklerine duyulan açlık ve asabiyet. Tüm bu belirtiler şarj zamanımın geldiğini gösteriyordu.

Tanrıların ne zamandır güçlerini bu şekilde koruduklarını kimselerin bilmemesi beni hayrete düşürüyordu.

Sertçe nefes verip boşluğu araştırdım. Fakat daha öncesinde olduğu gibi hiçbir şey bulamadım. Hayal kırıklığıyla gözlerimi açtım. "Onu bulamıyorum."

“O halde hareket halinde olmasa gerek,” diye yanıt verdi Basil. “İyiye işaret olmalı bu.”

“Bundan o kadar da emin değildim. Hyperion’ın etraf-ta gezinmemesi diğer Titanların da gezinmeyecekleri anlamına gelmiyordu. Ve Josie... O hâlâ oralarda bir yerde, belki hâlâ Malibu’daydı. Ya da belki diğer iki yarı tanrıyı bulmak için oradan ayrılmışlardı.

Huzursuzluk hissettim. Bunun eterle bir ilgisi de yoktu. Göğsümün ortasında tuhaf bir his vardı. Uyandığımdan beri orada olan bir his. Hani neredeyse bir şey almak için bir odaya girip bunun ne olduğunu unutmak gibi. Bu hissi üzerimden atamıyordum.

Ters giden bir şeyler olduğunu hissediyordum.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirip gözlerimi kısarak dar, boş odaya baktım. “Bu sabah Apollo’nun da yerini tespit etmeye çalışsam da yapamadım.”

“Olimpos’ta olmalı, Kiryos.”

Artık şu herife bana “efendim” diye hitap etmeyi bırakmasını söylemekten vazgeçmiştim. Olimpos’ta ortaya çıkamazdım. Çünkü hiç orada bulunmadığımdan Olimpos’u arayamıyordum. Fakat içeri girmek için kullanabileceğim geçit kapılarını biliyordum. Bu kapılardan birini bulmak...ilginç olacaktı.

Muhtemelin eğlenceli de olacaktı.

Ayağa kalkıp platformda yürüdüm. Ben inip odanın diğer ucuna yürürken Basil, “Onu buraya getirmelisiniz Kiryos,” dedi.

Bir kez daha olduğum yerde kalakaldım.

Basil temkinli bir tonla, “Ondan bahsetmeyi sevmediğinizi biliyorum,” dedi. “Belki de kalbinizde ona karşı aynı hisler yok artık. Fakat onunla olmak istemeseniz de orada olması onun için güvenli değil.”

Yavaşça dönüp yüzümü Basil'a çevirdim. Tenimin üzerinde güç dalgalanıyordu. "Ona olan hislerim değişmedi. Asla da değişmeyecek."

Basil başını yana eğdi. "O halde hâlâ ona çok değer veriyorsunuz demek?"

Bir yanımla Basil'a kendi işine bakmasını söylemek istese de bunu yapmadım. "O *psychi mou*. Onu seviyorum. Onu hep seveceğim."

Basil'm yüzüne bir şaşkınlık ifadesi oturdu. "O sizin ruhunuzsa neden onunla değilsiniz? Yanında olmanız tek başına onun emniyetini garantiye alır."

Yanıt vermek için ağzımı açsam da söyleyecek tek söz bulamadım. Basil anlamıyordu. Daha önce kendimi durduramamıştım. Fakat o ses kafamın içinde artık *her şeyin farklı* olduğunu fısıldadı. Sese kulak vermek, onu dinlemek çok riskliydi.

Arkama dönüp odadan çıktım. Toz alan ya da onca odada her ne halt yapıyorlarsa onu yapan hizmetkârların yanından geçip gittim. Tabii ben geçerken neredeyse yeri öpecek kadar eğildiler.

Onlara aldırış etmeden dışarı çıktım. Gölgenin altında durup ufku taradım. Denizde çok sayıda küçük tekne yüzüyordu. Elimi göğsüme, kalbimin altına sürttüm. Sorunun ne olduğunu biliyordum. Josie'nin iyi olup olmadığını bilmem gerekiyordu. Bunu daha önceki gibi o farkına bile varmadan yapabilirdim. Ona uzaktan göz kulak olabilirdim.

Ne de olsa lanet olası bir tanrıyım ben.

Bunu yapabilirdim.

Bunu çoktan -onu uyurken gördüğüm-den beri- yapmam gerekirdi. Basil haklıydı. Josie kendisini koruyabilmesine ya da yanındakilerin onu korumasına rağmen tam anla-

myla güvende değildi. Fakat onu yeniden görsem, ondan yine ayrılabilir miydim?

Başımı eğip gözlerimi yumdum ve yüzünü hayal ettim. Dudaklarıma bir gülümseme oturdu. Yüz hatları çabucak ve mükemmel bir şekilde bir araya gelmişti. Öyle ki sanki önümde dikiliyordu. Görüntüsünü zihnimde canlandırmaya devam ederek onu aradım.

Hiçbir şey bulamadım.

“Neler oluyor?” Gözlerimi açtım.

Kalbim hızlandı. Tekrar denedim. Boşluğa uzandım. İzini aradım ve hiç...hiç bir şey bulamadım.

Şaşkınlık içindeydim. Bu anlamsızdı. Josie her nereden olursa olsun onu bulabilmem gerekiyordu. Zihnimde onun bulunduğundan emin olduğum son adrese döndüm. Gable'ın evine. Evi zihnimde canlandırdım ve yer değiştirdiğimi hissettim.

Bir saniye sonra Gable'ın yaşadığı evin önünde dikiliyordum.

“Lanet olsun,” diye gürledim. Orada bir terslik olduğunu anladım.

Araba yolu çatlamış, hatta çatlamakla kalmayıp ikiye ayrılmış, geniş ve dik bir yarık oluşmuştu. Başımı kaldırdım ve yarığın ötesine geçip kapıyı açtım. Kapı gıcırdayıp menteşelerinden ayrılarak yere düştü. Fakat sesini işitmedim bile.

Ev mahvolmuştu.

Dışarıda yaşananlar içeriye de taşmıştı. Ortalıkta hiç yaşam belirtisi olmasa da çok kuvvetli olduğundan bu diyara ait olmadığı anlaşılan bir güç kalıntısını hissedebiliyordum. Tek değil, çok sayıda tanrıya ait olduğu anlaşılan bir kalıntıydı bu. Yıkımdan uzaklaştım. Huzursuzluk içimi sararken ellerimi yumruk yaptım.

Burada bir şey olmuştu.

Feci bir şey.

Josie'yi hissedemem de iki anlama geliyordu. Varlığı bloke ediliyor, bana karşı korunuyordu...ya da artık bu diyarda değildi.

13

Bir anda yüzlerce kilometre öteye, California sahilinden ve çorak arazilerden geçip Akit Üniversitesi dekanının ofisine gittim.

Odanın ortasında ortaya çıkmamdan yaklaşık üç saniye sonra bir ziyaretçileri olduğunu fark ettiler. Marcus maun masanın ardındaki koltuğa oturup geriye yaslanmıştı. Bacak bacak üstüne atmış, kollarını göğsünde gevşekçe kavuşturmuş karşısındakileri dinliyordu.

Deacon oturuyordu.

Luke, Deacon'ın hemen sağında dikiliyordu.

Onları yanlarında Solos olmadan görmek acıydı. O piç kurusu başına gelenleri hak etmemiştii.

Beni ilk gören Marcus oldu.

Beti benzi solan Marcus hızla ayaklandı. Açık yeşil gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Kutsal tanrılar adına..."

Luke döndü. Kaskatı kesildi. Gözleri üzerimde, çevik bir hareketle yana kayıp bana hayalet görmüş gibi bakan Deacon'a siper oldu.

Bu bariz korumacı hamle karşısında gülümsedim.

Deacon ayağa kalkıp, "Seth," diye fısıldadı. "Sen...öylece ortaya çıkıverdin..."

"Biliyorsun, Apollo'nun ya da diğer tanrıların her istediklerinde öyle rastgele ortaya çıkmaları kadar sinir bozucu bir şey yoktu," dedim. Gözlerimi üzerlerinde gezdirerek masaya doğru yürüdüm. "Fakat kabul etmem gerekiyor ki bunu yapabilmek müthiş bir şey."

Marcus gözlerini bana dikmeye devam etti.

Sırıttım. "Evet, burada *spoiler* uyarısında bulunmam gerek. Artık bir tür tanrıyım." Duraksadım. Öne eğilip ellerimi masanın düz yüzeyine yasladım. "Korkutucu değil mi?"

"Evet," diye fısıldadı. "Öyle."

Bir kaşımı kaldırıp masadan ayrıldım. Kollarımı kavuşturdum. Gözlerimi Luke'a çevirdim. "Seni bayılttığım için üzgünüm. Kişisel algılama."

Luke'un çenesinde bir kas gerildi. "Özrünü kabul edip etmemem gerektiğinden emin değilim."

Omuz silktim. "Herkes rahat olabilir. Buraya kargaşa çıkarmaya ya da çatıyı başınıza yıkmaya gelmedim."

"Nasıl?" diye mırıldandı Deacon. "Sen nasıl..."

"Uzun hikâye ve içimden açıklama yapmak gelmiyor hiç." Göz ucuyla Marcus'un yavaşça oturduğunu fark ettim. Dizlerinin bağı da çözülmüş olabilirdi. En azından bir dizinin bağı. "Burada kalmaya niyetim yok."

"Elbette yoktur," diye yanıt verdi Marcus.

Kaşlarımı hafifçe çattım. "Malibu'daki eve gittim. Anlaşılan orada acayip şeyler olmuş."

Deacon'ın normalde canlı, gümüş rengi gözlerinin altında morluklar oluşmuştu. "Hım, evet. Anlaşılan asla bir Titan'ı öldürmememiz gerekiyormuş."

Aslında “umurumda bile değil” diyen ses tonumla hissizce yanıt verdim: “Ya? Gerçekten mi?”

Luke kaşlarını çatıp, “Atlas’ı öldürmen büyük depremlere yol açtı,” diye açıkladı. “Bunu bilmiyor muydun?”

Bir kaşımı kaldırdım.

Deacon koltuğa sırtını yaslayıp, “Ayrıca bu yüzden Tartarus’a kadar inen bir çukur açıldı,” diye ekledi. “Yanmış iblisler dosdoğru Gable’ın oturma odasına üşüştiler. Bir korku filmi sahnesi gibiydi.”

İçimi endişe kapladı. “Ne?”

“Hades ve adamları iblislerin icabına bakmak için gelecekte onları savuşturduk.” Luke parmaklarını saçlarının da gezdirdi. “Sonra Apollo geldi. İşler epey...”

Yine, “Ne?” dedim. Endişem daha da büyümüştü.

Bana bakan Deacon’ın yüzünde nadir görülen bir öfke belirdi. “*Orada değildin. Nasıl orada olmazsın?*”

Sözlerinin anlamı karşısında omurgamın kaskatı keşildiğini hissettim. Konuştuğumda sesim çok yumuşaktı. “Seni severim Deacon. Hep sevmişimdir. Bu yüzden bunu sadece bir kez söyleyeceğim. Gitmem *gerekliyordu.*”

Deacon, “Fakat şimdi buradasın,” dedi. Soluk yanakları kızardı.

Luke, Deacon’ın koluna dokunup onu uyardı: “Deacon.”

“Hayır.” Deacon melezin elini silkeledi. “Josie seni korusa, sen bizi *-onu-* terk ettikten sonra seni savundu. Senin şeytani Seth’e dönüşmenden ve herkesi öldüreceğinden korkan Alex ve Aiden’a karşı direndi.”

Gözlerimi kıstım.

“Gelip senin hakkında atıp tutan babasına, Apollo’ya karşı çıktı. Seni *savundu.*” Deacon ellerini iki yanında yumruk yaptı. “Sen ise orada değildin.”

Suçluluk duygusunun takip ettiği öfkem yüzeye çıktı.

“Orada, onun yanında olamazdım Deacon,” diye gürledim. “Onun güvende olması için bunu yapmamalıydım.”

“Güvende olması mı?” Kahkahası sert, Deacon’dan beklenmeyecek türdeydi.

Akaşa içimde kaynarken saldırma arzumu bastırdım. Deacon’ı gerçekten seviyor, onu pencereden dışarı yollamak istemiyordum. “Bak, buraya Josie’nin iyi olduğundan emin olmak için geldim. Çünkü ben...onu hissedemiyorum. Hepsi bu kadar.”

Deacon’ın ağzı açık kaldı.

Masada oturan Marcus gözlerini bir süre yumdu. “Bilmiyorsun.”

Luke, “Lanet olsun,” diye mırıldandı.

Onlara bakarken tedirginlik damarlarımda pilin içindeki asit gibi dolaştı. “Neyi bilmiyorum?”

Deacon gözlerini bana dikse de ilk konuşan Luke oldu. “İblislerin icabına bakıldıktan sonra Apollo, Josie’ye annesinin büyükannesi ve büyükbabası gibi öldüğünü söyledi.”

“Hayır.” Hayret içindeydim. “Apollo demişti ki...” Aniden durumu anlayıp sustum. “Apollo onca zaman boyunca ona yalan söylemiş.”

Luke başını salladı. “Josie kendini kaybetti. Bir akaşa patlaması göndermesiyle Alex, Aiden ve ben kış üstü yere serildik. O noktada Apollo ortadan kayboldu.”

Yüzümde buruk bir gülümseme belirdi. *İşte benim kızım.*

Fakat o acı çekiyordu. Tanrılar adına, acısı büyüktü. Çünkü her şey yoluna girince annesini yeniden göreceğine inanmıştı hep. Hatta ikimizi tanıştırmayı bile planlamıştı. Bu tür bir plan son derece ölümlülere has bir iş olsa da o Josie’ydi. *Benim* Josie’m. Güçlü bir yarı tanrı da olsa

hâlâ son derece ölümlüydü. Onu bulmak, çok ihtiyaç duyduğunu bildiğim teselliye ona sunma arzusu beni sarsa da Josie artık benim kızım değildi.

Fakat aklıma yatmayan bir şeyler vardı. Apollo'nun Josie'ye annesi hakkındaki gerçeği söylemesi benim Josie'yi sezemememin nedenini açıklıyordu.

"Hepsi bu kadar değil." Marcus ellerini masanın üzerine koydu. "Burada olmamalısın. Seth, evinde olmalıydın."

Kollarımı kavuşturdum. Kaşlarım daha da çatıldı. "Evimde mi?"

"Adalarda," diye açıkladı Luke. "Josie senin büyüdüğün adalara geri dönebileceğini düşünmüştü. Bu yüzden o da adalara gitmeyi planlıyordu. O..."

"Josie, Andros'a mı gitti?" Şaşkınlıktan nefesim kesildi. Oraya gideceğimi nereden anlamıştı ki? Ona adalardan sadece birkaç kez bahsetmiştim.

Düşüncelerimin gerisinden seslenen o ses, *Çünkü seni seviyor*, diye fısıldadı. Ses yüzde yüz haklıydı. Josie beni sevdiği için sonraki adımlarımın ne olacağını biliyordu. Bana destek olmak için yanıma gelecekti.

Hemen geri dönmeliydim. Tanrılar adına, Josie adalara giderse ve Basil onu görürse, Josie tapınakları görürse ve Karina'yla karşılaşırsa... Bedenimin o odadan silinmeye başladığını hissedebiliyordum.

"Seth, bekle." Bana seslenen Deacon'ın gözleri kocaman açılmıştı. "Josie başaramadı."

Durdum. Kalbim, akciğerlerim durdu. Her şey durdu. Dünya hariç. Çünkü dünya ayaklarımın altından kayar gibiydi. "Ne demek istiyorsun?"

"Hyperion ona saldırdı." Luke'un çenesi gerildi. "Gable'ın evinden ayrılıp onun akrabalarından birinin evine gittik. Böylece herkesin ne yapacağını planlayacak

zamanımız olacaktı. Josie dışarıda, Alex'le birlikteydi. Hyperion'la savaştılar. Aiden müdahale etse de Hyperion, Josie'yi kaçırdı."

Odanın kenarları bulanıklaşmaya ve beyaza dönmeye başladı. "Hyperion onu kaçırdı mı?"

Deacon çenesini kaldırdı. "Onu kaçırdı ve...dokuz gündür Josie onun elinde."

Dokuz gün mü?

Josie *dokuz gündür* Hyperion'ın elindeydi.

Cayır cayır yanan bir öfke damarlarımda dolaşırken korku göğsümün içinde parladı. O Josie'yi ele geçirmişti.

Marcus tekrar ayağa kalktı. "Alex ve Aiden seni bulmak için yola çıktılar, Seth. Adalara gittiler."

Deacon'ın, "Orada olman gerekirdi," dediğini işittiğimde, bedenim yarı yarıya o mekânı terk etmişti bile.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

Josie'den hiç iz yoktu. Tıpkı Titanlardan hiçbir iz olmadığı gibi. Panik göğsüme pençelerini takıyordu. Josie'yi aramak, aramaya başlamak için seçebileceğim uygun bir yer yoktu.

Dokuz gündür Hyperion'ın elindeydi.

Endişe içimi kapladı. Kumların arasında, nazikçe dalgalanan okyanusun metrelerce ötesinde dikilirken bana her an kusabilirmişim gibi geliyordu.

Düşüncelerimin arasından akan, her saniyemi işgal eden o sürekli görüntüler bir türlü kesilmiyordu. Josie'yi ele geçirmişlerdi ve ona ne yaptıklarını biliyordum.

Dokuz gün.

Onun yanında olmadın.

Olmadım.

Ne annesinin öldüğünü öğrendiğinde ne de Hyperion ona saldırdığında Josie'nin yanında olmuştum. Yanında olsam Josie'yi teselli edebilirdim. Ona tüm yürek sızını ve acısını unuttururdum. Yanında olsam Hyperion'ı durdurabilirdim.

Birkaç gün orada kalsam Josie buradan güvenle ayrılabilirdi. Çünkü şimdi, artık bunların bir önemi kalmamışken, Basil ve Karina'nın haklılıkları ortaya çıkmıştı. Josie'nin Titanlardan zarar görmeyeceği tek yer burası, yanı başımdı.

“Lanet olsun,” dedim tükürükler saçarak. Bir kez daha odaklandım. Onu aradım. Ona dair herhangi bir şeyi bulmak için. Hâlâ ortada bir şey yoktu.

Öfke içimi kavuruyordu. Dönüp gürledim. Gönderdiğim akaşa topu kayalığın ortasındaki yüksek bir ağaca çarptı. Kim bilir ne zamandır o ağaç o taşlık yokuşta köklerini salıp tehlikeli bekleyişini sürdürmüştü? Belki yüz yıllardır. Güçlü rüzgârlara, sağanaklara ve toprak kaymalarına direnmişti.

Ve akaşa bir saniyede ağacı yok etmişti.

Bu olamazdı.

Peri Ewan'a, Basil'a ve Karina'ya göre ben bir tanrı, Tanrı Katili'ydim. Ölüm ve Yaşamın Seçilmiş Tanrısı'ydım.

Lanet olası bir *mutlaktım*.

Ve orada dikilmiş ağaçları havaya uçuruyor, Josie'ye yardımcı olabilmek için hiçbir şey yapamıyordum.

Gökte şimşekler çakarken siyah, iç içe geçmiş bulutların güneşi kapatmasıyla hava karardı. İçimde fırtınalar esiyor, içimden etrafıma taşıyordu.

Saçlarımda gezdirdiğim elimle enseme kavrayıp bir aşağı bir yukarı yürüdüm. Onu bulmam gerekiyordu. Hemen. Aniden durup göğe baktım. Saatlerdir burada

Josie'nin yerini kestirmeye çalışıyordum ve bu işe yaramayınca Apollo'ya seslenmeye çalıştım. Bana yanıt vermedi. Babası nasıl olur da bilmezdi?

Ya ben Josie'yi severken kaçırıldığını nasıl bilmezdim? Apollo'dan ne farkım vardı ki?

Yoktu.

Kahrolası, acı bir gerçektir bu. Josie'ye yalan söylemiştim. Onu tehlikeye atmıştım. Onu terk etmiştim. Onu korumamıştım. Bir açıdan babasından da beterdim. Çünkü en azından Apollo, Josie'ye hiç yaklaşmamış, ona asla biraz olsun inanç aşılamamıştı. Josie'nin bir şekilde Olimpos'a girip babasıyla yakınlaşmak gibi bir niyeti yoktu. Josie bana destek olmak için okyanusları aşmayı planlarken ben onu terk etmiştim. Artık doğru olanı yapmanın bir önemi yoktu.

Durup okyanusa doğru döndüm ve titrek bir nefes verdim. İçimde korku ve öfke suçlulukla savaşıyordu. Bir şimşek göğü bir kez daha aydınlattı.

Basil'in varlığını hissettim. "Şu an bana yaklaşmamlırsın."

Elbette Basil kuyruğunu kıstırıp kaçmadı. "Herkes endişeli. Bir terslik olmasından endişe ediyorlar."

"Zaten bir terslik var." Döndüğümde Basil'in kumun hemen üzerindeki platformda, kayalığın ön cephesine uzanan basamakların dibinde dikildiğini gördüm. "Josie, Hyperion'un elinde," dedim.

Basil'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ben...ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Josie'yi bulamıyorum. Onun varlığını sezemiyorum bile."

Basil'in yüzünde anlayışlı ve endişeli bir ifade belirdi. "Yapabileceğimiz bir şeyler olmalı Kiryos."

Yapabileceğim, zamanında yapmam gerekendi. Sorun da buydu.

Kayalığın kenarında bir rahibe belirdi. Uzun, güçlenen rüzgârlar saçlarını dalgalandırıyordu. Yatak odamdan attığım rahibeydi bu. Konuşurken başını eğip yere baktı. “Kuzey kapısına bir araç yaklaşıyor Kiryos.”

Araçta kimin olduğunu gayet iyi bildiğimden sahilden uzaklaşıp evin girişini kapatan aşılmaz Titanyum kapılardan geçtim.

Pencereleri siyah, lüks, siyah bir Mercedes metrelerce ötemde bir anda durdu. Motorun uğultusu sustu. Hemen sonra aracın öndeki iki kapısı açıldı.

Hay lanet.

Alex ve Aiden gelmişti.

Josie

Soğuk su alnımdan aşağı ağır ağır damlıyordu. Su. Su. Gözlerimi kırıştıtırarak açtım. Etrafımı göremeden başımı çevirdim. Su kuru dudaklarıma çarptı. Ağzımı açmamla öğürmem bir oldu. Su bozuk yumurta tadındaydı. Fakat boğazım yanıyordu. Çok susamıştım. İğrenç sıvıyı damla damla, midem kalkana dek içtim.

Sığ bir nefes alıp yan döndüm. Yine mahzendeydim. Kronus beslendiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Artçı bir acının bedenime yayılıp kemiklerimi ve dokularımı yakmasıyla gerildim.

Sanırım...Hyperion fazla beslenmişti.

Ellerim ve kollarım kontrolsüz bir şekilde titriyordu. Karanlık mahzene baktım. Küçük pencerenin önünde cılız bir ışık vardı. Köşede, kapının yakınında, yerde bir şeyin hızla koştuğunu gördüğümü sandım.

Orada uzanırken ne korku ne de endişe hissediyordum. Eskiden bir fareyle aynı odada olma fikri bile çılgılık atma-nı neden olurdu. Ya şimdi? Korkacak gücü bile toplaya-mıyordum. Hissizleşmişim.

Hiçbir şey hissetmiyordum.

Her şey...her şey benden sökülüp alınmıştı. Demek bura-ya kadardı. Artık bunu anlıyordum. Sonum böyle gelecek-ti. Çünkü Kronus benden bir kez daha beslenirse hayatta kalabileceğimi hiç ama hiç zannetmiyordum.

Ya da Hyperion'la yine baş başa kalırsam.

Ümit... Kendimi kurtarabileceğim ümidi Kronus'un beslenmesinin sonlarına doğru tükenmişti. Mücadele etme, var olma isteği silinip gitmişti. Ümidim cılız, ben zayıftım. Fakat ben...bunu daha fazla yapamayacaktım ve ben...sadece annemi, büyükannemi ve büyükbabamı gör-mek istiyordum. Tek isteğim buydu.

Dışarıdan ayak sesleri gelince bitkin gözlerim seslerin geldiği yöne çevrildi. Bir saniye sonra kapı gıcırtıyla ara-landı. Gelen ne Hyperion ne de Kronus'tu.

Perses'ti.

Ahmak, uzaklardan seslenen bir yanımla onun burada ne aradığını merak etti. Bildiğim kadarıyla buraya hiç gelmezdi.

Çizmeli ayakları bir metre kadar önümde durdu. "Ca-nını yakmayacağım."

Ona inanmadım. Bir saniye için bile.

Perses önümde eğildi. Soğuk parmaklarını çenemin al-tına bastırıp başımı geriye attı. "Eh, uyanmışsın. Ayağa kalkabilir misin?"

Sorusuna aldırış etmemeyi ne kadar istesem de birkaç santim geriledim. Sığ, cılız bir nefes aldım. Ellerimi top-rağa koyup bedenimi yukarı ittim.

“İlginç,” dedi Perses. “Ölmüş olacağını düşünüyordum.”

Boğuk bir sesle, “Henüz ölmedim,” dedim. Bacakları-
mın üzerinde çömeldim. Ayağa kalktığımda iki yana sal-
landım. Bir dakika, ben mi sallanıyordum yoksa oda mı?

Bir adım ilerlediğimi sansam da öyle olmamıştı. Önce
sağ, sonra sol dizimin bağı çözüldü. Yere düştüm. Fakat
çarpmanın şiddetini hissetmedim.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Perses. Gözleri düştü-
ğüm yerde gezindi. Ona baktım. Yüzü bir bulanıklaşp bir
netleşiyordu. “Beklediğimden kötü durumdasın.”

Bir yanım kahkaha atmak istiyordu. Ne ummuştı ki?
Cidden? Fakat kahkaha ağzımdan hiç çıkmadı. Siyah be-
nekler görüşümü bulanıklaştırırken ben nefes aldıkça ak-
ciğerlerimden hırıltılar çıkıyordu. Akciğerlerime yeterince
oksijen alamıyordum. Kaslarım acıyla gerilirken kalbim
tekledi. Bedenimde çok...çok büyük bir sorun vardı. İşle-
vine son veriyordu ve bunu durdurmak imkânsızdı sanki.

Karanlık beni sararken işittiğim son sesler Perses’in iç
çekişi ve, “Çok kızacak,” deyişi oldu.

14

Seth

“emek doğru?” Aiden Mercedes’in önüne geçip Alex’in önünü kapatacak şekilde dikildi. “Sen bir tanrısın.”

Başka zaman olsa bu bariz koruma hareketine gülerdim. Fakat içimde azıcık olsun espri duygusu kalmamıştı. Sadece Josie’den dolayı hissettiğim öfke ve korku vardı. “Bunun olmasına nasıl izin verdiniz? Hangi cehennemdeydiniz?”

Aiden belkemiğinin yerine çelik yerleştirilmiş gibi kaskatı kesildi. “Bunun olmasına *biz* mi nasıl izin verdik? Sen hangi cehennemdeydin?”

“Hyperion’ı durdurmaya çalıştım.” Alex, Aiden’in arkasından çıkınca nihayet onu doğru dürüst görebildim. Yüzünün yanında rengi açılan bir morluk vardı. Morluklar sağ koluna doğru iniyordu. “Aiden da. Hyperion bir anda ortaya çıkıverdi. Hazırlıksızdık. Bitkin düşmüştük ve...” Sustu. Yeniden konuştuğunda sesi boğuk çıktı. “Onunla

savaştık Seth. Josie'yi kaçırmaması için elimizden gelen her şeyi yapsak da onu durduramadık."

"Alex'i öldürecekti." Aiden'ın sesi sertti. "Hepimizi öldürecekti."

Sertçe nefes verirken öfkemin mantıksızca ve yersiz olduğunu hissettim. Çünkü kendime öfkeliydim ve asıl suçlunun kendim olduğunu biliyordum. Gözlerim yeniden Alex'e çevrildi. "Sen iyi misin?"

Alex başını sallayıp öne çıktı. Bir-iki metre önümde durdu. Gözleri üzerimde gezindi. "Farklı görünmüyorsunuz." Kaşlarını çattı. "Yani artık bir tanrıysan görünüşünün daha...nasıl desem? Tanrısal olması gerekmiyor mu?"

"Bence ben hep tanrısal görünüyordum."

Alex güldü.

Arkasında duran Aiden gözlerini devirdi. "Konuşabilir miyiz?"

Yana çekilip elimi sallamamla ağır kapılar sessizce açıldı. "Sizinle içeride buluşuruz."

Aiden karşılık vermek için ağzını açsa da ben artık taht odası olduğunu tahmin ettiğim geniş salonun sağında kalan kabul odasına yürüdüm.

Basil bir hayalet gibi ortaya çıkıverdi. "Konuklarımız mı var?"

"Evet. Alex ve Aiden." Fazlasıyla kullandığım içki dolabının altındaki küçük buzdolabına yürüyüp bir şişe soğuk su aldım. "Herhalde kim olduklarını biliyoursundur."

Basil başını salladı. "Tabii Kiryos."

"Kiryos demeyi keser misin biraz?"

Basil, "Elbette Kiryos," dedi. O an bir duvarla konuştuğumu anladım.

Basil kendi etrafında döndü. Birkaç dakika sonra savaş bunalımını üzerinden atamamış çifti odaya getirdi.

İçki dolabına işaret edip, “İçecek bir şeyler ister misiniz?” diye sordum. “Ne isterseniz alın.”

Alex’in dudakları kımıldasa da sesi çıkmadı. Sonra kendisini külçe gibi battal koltuğa bıraktı. Kalp şeklindeki yüzü solgundu. “Artık önünde eğilmemiz filan gerekiyor mu?”

Bir kahkaha attım. “Her ne kadar bu beni çokça eğlendirecek de olsa...” Susup Aiden’a imalı bir bakış attım. “Yapmasak daha iyi.”

Aiden ellerini Alex’in oturduğu sandalyenin sırtına koyup öne eğildi. “Bu nasıl mümkün olabilir?”

Bahsetmek istediğim son konu bu olsa da onlara Meraklısına Seçilmiş Tanrı kitabından alıntılar yapmadıkça bir yere varamayacağımı biliyordum. Bu yüzden beslenme meselesine hiç girmeden konuya girdim. Benim bile zor anladığımı idrak edecekleri de yoktu.

Alex gözlerini bana dikmeye devam etti. “Aman Tanrım, Seth.”

Suyu bir kez daha yudumlayıp, “Evet,” diye mırıldandım. “Kesinlikle aynı hisleri paylaşıyoruz fakat şu an... Josie için daha fazla endişeleniyorum.”

“Senin Josie’ye bakmak için üniversiteye gittiğini ve bu şekilde öğrendiğini işittik.” Aiden hareketlenip koltuğun kolçağına oturdu. O zaman ikisinin üzerinde Avcı giysileri -siyah, askeri pantolonlar ve siyah tişörtler- olduğunu fark ettim. Öldürülebilir, anlaşmalar yapabilir, yarı tanrılara dönüşebilirlerdi. Fakat hâlâ avcıydı onlar. Aiden, “Deacon ve Marcus aradılar,” dedi. “Bize senin bir tanrıya dönüştüğünü ve Hyperion’ın Josie’yi kaçırdığından haberin olmadığını söylediler.”

“Josie’yi sezmeye çalışıyorum. Fakat yapamıyorum.” İkisi de bana boş gözlerle bakınca iç çektim. “Kendimi bir

yerden diğerine bu şekilde götürüyorum. Apollo ve diğer tanrıların yaptığı da bu. Bu şekilde bir belirip bir kayboluyorlar. Bir yerde ortaya çıkıvermek için o yeri ya da kişiyi tanıman gerekiyor. Fakat Josie'yi sezemiyorum. Titanlardan hiçbirini de."

Aiden elini göğsünde gezdirdi. "Güvende olması için Gable'ı üniversiteye götürdük. Deacon ve Luke, Thunder Bay'deki yarı tanrının yerini belirlemeye çalışacaklar. Gable'ı bırakıp buraya geldik. Seni bulmakta biraz zorlandık."

"Senin Andros'tan ve soyadımdan bahsettiğini anımsadım." Alex saçının bir tutamını geriye attı. "Böylece Josie'nin durumunu sana bildirmek için elimizden geldikince çabuk hareket ettik. Sen gidince..." Alex sustu.

Cümlesini onun yerine tamamladım. "Demek istediğin bayılılmaman ve beni bir sığınağa kilitlemenizin ardından mı?"

Alex pişman görünmüyordu. "Sanki bunu neden yaptığımızı anlamıyorsun da. Neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyorduk. Senin Tanrı Katili'ne dönüşüp bize manyak gibi saldıırıp saldırmayacağını bilmiyorduk. Hey, geçmişte işler böyle yürüyordu, unuttun mu?"

"Peki, pes ettim," diye mırıldandım.

"Josie senin yanına..."

"Biliyorum," diyerek Alex'in sözünü kestim. Kendimden, tüm bu yaşananlardan tiksiniştim. "Josie'nin ne planladığını biliyordum ve ondan ayrılmamam gerekirdi. Atlas'ı yok etmemin ardından bir süre sessiz kalacaklarını sanmıştım. O arada onları bulup yok edecektim."

Alex başını yana eğip kaşlarını çattı. "Bu senin suçun değildi Seth."

Suyu dolaba bırakıp başımı iki yana salladım. "Benim

suçumdu. Hyperion'ı durdurabilirdim." Yumruğumu sık-tım. "Ve bu yaptığından dolayı onu öldüreceğim. Hepsini öldüreceğim."

Aiden ağır ağır konuşarak, "Eh," dedi, "Onları öldür-mememiz gerekiyormuş. Bunun belli yan etkileri oluyor. Apollo senin Atlas'ın işini bitirmene hiç de memnun ol-madı."

"Umurumda bile değil," diye gürledim. Sabrım öyle taşmıştı ki yerimde duramıyordum. "Hele konu Apollo'ysa hiç mi hiç umurumda değil."

Aiden akıllılık edip konuyu değiştirdi. "O halde plan nedir? Ha, sen yardımımıza ihtiyacın olmadığını söyleme-den ben sana yardım edeceğimizi söyleyeyim."

Alex, "Josie bizden biri," diye araya girdi. "Onu çok ta-nımasam da severim ve başına bir şey gelmesini istemiyo-rum." Gözlerini gözlerime çevirdi. "Sana yardım etmemiz gerek."

Yardım etmek için gösterdikleri istekliliği takdir ettim. "Benim elimden hiçbir şey gelmezken sizin nasıl yardımcı olabileceğinizden emin değilim. Josie'yi ne kadar arasam da hiçbir sonuç alamıyorum."

"Bir yol olmalı." Aiden ayağa kalkıp bacaklarını ayıra-rak durdu.

Okyanusa bakan cam duvarın başına gidip Josie'yi asla bulamama düşüncesinin verdiği paniği bastırdım. Odaklandım. "Apollo ve Herkül kayıp yarı tanrıları seze-memişti. Titanlar onları nerede tutuyorlarsa Josie'yi de orada tutuyor olmalılar."

"Tamam. O halde bir yol olması gerek," dedi Aiden. Gü-müşü gözleri parladı. "Alex ve ben yolda buna kafa yorup durduk."

Alex imalı bir tonda, "Ne uzun bir yolculuktu ama,"

dedi. Bu sözlerinin ardında bir hikâyenin olduğundan emin olsam da içimden ona ayrıntıları sormak gelmiyordu. “Bu yüzden de konuyu enine boyuna düşünmek için çok vaktimiz oldu.”

Benden daha çok zamanları olmuştu. Çünkü ben kendimden geçene dek içki içmekle ve nihayet neye dönüştüğümü öğrenmekle meşguldüm. Utanç göbek adımdı benim.

“Titanların güçlerini geri kazanmak için etere ihtiyaçları var, değil mi?” diye sordu Aiden. “İki yarı tanrı yanlarında Josie de olsa altı Titan’a yetmez. Sen Atlas’ı yok edene dek yediydiler. Bu kadarı onlara yetemez. Bu yüzden bir sonraki hedefleri safkanlar olacaktır.”

Ne kastettiğini anlamamla ona doğru döndüm. “Bir grup kayıp safkan bulabilirsek Titanların olduğu yere yaklaşırız demektir.”

Alex başını salladı. “Tabii safkanları farklı yerlerden almıyorlarsa. Öyleyse başladığımız yere döneriz demektir. Ümit edelim de belli bir yerden daha çok sayıda safkan kaçırmış olsunlar.”

“Safkan topluluklarını korumakla görevli muhafızlardan bazılarını aradım bile,” dedi Aiden. “Yakında onlardan haber almayı umuyorum.”

En azından bir başlangıç noktası bulmamızın beni ferahlatması gerekse de bedenimdeki tüm kaslar gergindi. Çünkü...ya çok geç kaldıysak ne olacaktı?

Ya ben çok geç kaldıysam?

Karanlık çöktü. Alex ve Aiden’in nerede olduklarını bilmiyordum. Onları son gördüğümde akşam yemeğinden sonra tapınakta gördükleri rahipler ve rahibeler karşısında büyülenmiş haldeydiler. Şimdi ev de, okyanus da sessiz-

di. Düşüncelerimle baş başa kalmıştım ve o düşünceler Josie'yle doluydu.

Bir elimi yüzümün üzerinde gezdirip gözlerimi yumdum. Aiden'ın temas kurduğu muhafızlardan haber almazsak...

"Seth?"

Elimi indirip döndüm. Alex balkona geldi. Üzerine blucin ve gevşek bir tişört giymişti. Bir dakika için gözüme herhangi bir ölümlü gibi göründü.

"Burası güzel," dedi. Bakışları benden karanlık okyanusa çevrildi. "Gerçekten burada büyüdün demek?"

Yanıt vermedim. Alex tırabzanın yanına gidip başını yukarı kaldırdı. Gözlerini hoş kokulu esinti karşısında yumdu.

"Nasılsın?" diye sordu.

Buruk bir gülümsemeyle sırtımı ılık, kumtaşı duvara yasladım. "İçimden bir şeyleri havaya uçurmak geliyor."

Alex alçak sesli bir kahkaha attı. "Anlaşılr bir durum." Kısa bir sessizliğin ardından başını indirip gözlerini açtı. "Sen bir tanrısın Seth -ve sakın aptalca bir şey söyleme- hem de gerçek bir tanrı."

"Tuhaf, değil mi?"

Gözlerini kocaman açtı. "Gerçekten çok tuhaf. Şu, şey, Basil'la... Adı buydu, değil mi? Evet, Basil'la konuştuk biraz. İyi birine benziyor."

"İyidir."

Omzunun üzerinden açık kemerli kapıya bakan Alex'in gözleri kısa bir süre sonra yine gözlerime çevrildi. "Sana bir şey açıklayabilir miyim?"

"Hayır desem ne fark edecek ki?"

Kısa bir an için Alex'in yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözlerimin önünden onunla geçmişimiz geçti. İyisiyle,

kötüsüyle. Caleb öldüğünde Alex'e destek olmuştum. Fakat onu defalarca kandırmıştım da. Alex uyanmadan önce onun gücünü kullanmıştım. Evet, o zamanlar beynim biraz yıkanmıştı. Fakat bu bir mazeret değildi. Nihayetinde Alex'in -Alex ve Aiden'in- yardımına koşsam da bunlar beni aklamıyordu.

Bazen Alex'in karşında durup da boğazıma bir yumruk indirmek istemediğine inanmakta güçlük çekiyordum.

Alex'in gözleri gözlerimle buluştu. "Bir şeyleri havaya uçurmak istediğini söylüyorsun fakat yapmıyorsun."

"Az önce bir ağacın çanına okudum."

Alex'in kaşları kalktı. "Fakat benim tanıdığım Seth kontrolden çıkar, bir ağacı havaya uçurmaktan fazlasını yapardı," dedi. "Görünüşün aynı olsa da çok daha sakinsin."

Kendimi sakın hissetmiyordum.

"Bir tanrıya dönüşmenin sana tuhaf bir...zen etkisi olmuş." Duraksadı. "Bu yüzden sana bir soru daha soracağım. Neden gittin?"

Omuzlarım gerildi.

"Sormam gerek." Elini uzatıp saçını ip gibi gerdi. Bu hareketi bana Josie'nin gerginken yaptığı hareketi anımsattığından bir an için gözlerimi ondan kaçırmam gerekti. "Yani, açıkça kontrolsüz değilsin. Etrafta koşuşturup kötü şeyler yapmıyorsun." Burnunu kırıştırdı. "Dediğim gibi, hiç görmediğim kadar sakinsin."

Çenemi sıktım.

"Ve giderken kimsenin canını yakmadın. Evet, Gable ve Luke'u bayılttın fakat sen de, ben de daha kötüsünü yapabileceğini biliyoruz. Daha kötüsünü yapmanı *bekliyorduk* da."

“Güvenin için teşekkür ederim.”

Dokundurmamı duymazlıktan geldi. “Fakat Josie’yi gördükten sonra gittin. Sırf bu bile durumunun iyi olduğunu işareti.” Dudaklarını büzdü. “Senin standartlarına göre.”

Ona tuhaf bir bakış attım.

“Ve sana karşı dürüst olacağım. Herk’i Apollo’ya seni kafesinde tutmanın bir yolunu bulmak için göndermiştik. Josie’nin ise aklı fikri seni bulmakta, sana destek olmaktaydı ve senin için mücadele etti. Demek istediğim...”

“Anlamıyorsun Alex.” Duvardan uzaklaştım. “Ya da belki biraz düşünürsen anlayacaksın. Herkesten çok senin anlamanı bekliyorum.”

Alex irkildi. “Seth...”

“İçimde bir şeylerin son derece farklı olduğunu hissettiğimde, o yeni hissi tattığımda neler yapabileceğimi bilmiyordum. Josie’yi bıraktım çünkü onun güvende olmasını istiyordum. Çünkü onu incitirsem yaşayamazdım.”

Alex başını geri atıp gözlerini sert bakan gözlerime dikti. “Ya şimdi? Onu geri alırsan sonrasında ne yapacaksın?”

Bir süre ona baktıktan sonra başımı iki yana salladım. Yeniden okyanusa doğru döndüm. “Vakit geç oldu Alex ve birden çenemi kapatmam gerektiğini hissettim.”

“Şu an gerçekten seni yumruklamak istiyorum.”

“Durma o zaman,” diye mırıldandım.

Alex beş saniye sessiz kaldı. “Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Neler hissediyorsun? Bunu hayal bile edemiyorum.”

Dudaklarımı birbirine kenetleyip tek kelime etmedim. Bu gayet işe yaramıştı. Çünkü omzumun üzerinden baktığımda Aiden’in kemerin altında dikildiğini gördüm.

“Hey.” Aiden, Alex’in yanına gelip kolunu omuzlarına

doladı. Onu kendisine doğru çekti. “Neden yatmaya gitmiyorsun? Birazdan yanına gelirim.”

Alex duraksadı. Çünkü kendisinden istenileni hatta kendisine tavsiye edileni nadiren yapardı. Bu yüzden, “Tamam,” dediğinde çok şaşırdım.

Belli ki eskisinden sakın davranan sadece ben değildim.

Hızlıca öpüşmelerinin ardından Alex el sallayıp bizimle vedalaştı. Kemerden geçip gitti. Kuliste bekleyen Basil’in çıkıp hemen ona eşlik ettiğini gördüm. Muhtemelen evde konukların olması hoşuna gitmişti.

Aiden, “Üçüncü kattaki, okyanusa bakan yatak odasını seçtik,” dedi. Tırabzana yaklaşıp yanıma geldi. “Uygun mudur?”

“Benim için sorun yok. Burada sadece bin kadar kullanılmayan yatak odası var.”

“İçinde büyüdüğün ev bu mu?”

Başımı salladım. “İngiltere’deki Akit’e gönderilene dek.”

“Demek arka bahçede bir tapınağın vardı?”

Dudaklarımın bir yanı yukarı kıvrıldı. “Hayır. Anlaşılan o yakın zaman önce eklenmiş.”

Aiden kollarını üzerinde kavuşturduğu tırabzana yaslandı. “Burası gerçekten güzel bir yer.”

Bir kaşımı kaldırdım. Aiden’in burada ne aradığını merak ediyordum. Hepimizin arasındaki ilişki değişmişti. Evet, Aiden ölümsüzlüğe kavuşsun diye ben öbür dünyadan feragat etmiştim. Alex’in peşinde olmadığım da ortadaydı. Birkaç kez beraber çalışsak da birbirimizden hoşlanmamıştık ve Aiden’in belli etmese de birçok nedenden ötürü beni affetmediğinden emindim. Bunun için onu suçlayamazdım da. “Alex bana Atlas’a olanların ardından ikinizin beni hapsetmek istediğinizi söyledi.”

“Bunun için bizi suçluyor musun?”

“Hayır.” Onu süzdüm. “Burada takılmanın bir nedeni var mı?”

“Belki.”

“Öyleyse neden çabucak sadede gelmiyorsun?”

Aiden sessizce gülse de cılız gülümsemesi bana bakmasıyla kayboldu. “Şu an neler yaşadığını biliyorum.”

“Ya, öyle mi?”

“Evet, biliyorum.” Gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. “Alex sana bağlandığında onu tanımaz olmuştum san ki. Bambaşka birine dönüştü. Üstesinden gelmem güç olsa da en kötüsü bu da değildi. Bıçaklanıp kollarımda öldüğünde ve elimden hiçbir şey gelmediğinde neler hissettiğimi düşünebiliyor musun? Ona sarılıp kanının üzerime ve yere akışını izledim.”

Çenemde yine bir kas seğirmeye başladı.

“Sonra Alex üniversitede Ares’le yüzleştiğinde, Ares’in ona yaptığı her şeyi işittim fakat orada olup ona yardım edememek... Hayatımda kendimi hiç o kadar çaresiz hissetmemiştim. Her hücrem öfkeyle doluydu. Fakat nihayet o odaya girdiğimde ve iyileşmesi için Olimpos’a götürülen Alex’i bulamadığımda hissettiğim korku beni yiyip bitirdi. Ayrıca Alex senin kollarında öldüğünde ve onu bir daha asla göremeyeceğimi düşündüğümde neler hissettiğimi söylememe gerek olduğunu sanmıyorum bile.”

Hafifçe titredim.

“Bu yüzden, evet, neler hissettiğini anlıyorum. Her saniyenin bir saat gibi, her saatin de bir yıl gibi geldiğini biliyorum. Seni anlıyorum. Bir şeyler yapman, onu geri almak için ne gerekirse yapman gerektiğini düşündüğünü fakat diğer yandan elinden bir şey gelmeyeceğini biliyorsun.” Aiden derin bir nefes verip sırtını dikleştirdi. “Senden hâlâ hoşlanmıyorum.”

Bu sözü beni güldürdü.

Aiden, “Fakat şu an yaşadıklarını kimse yaşasın istemem,” diye ekleyip bana doğru döndü. “Onu geri alacağız.”

“Biliyorum.” Josie’yi geri almak için seve seve her şehri yakıp yıkardım.

Aiden elini omzuma koydu. “Muhafızlardan haber alır almaz ilk seni haberdar edeceğim.”

“Sağ ol.” Bu iki sözcüğü telaffuz etmek eskisinden kolay olmuştu.

“Biraz dinlen.” Geriledi. “Ya da en azından dinlenmeye çalış.”

Başımı salladım. Fakat Aiden balkonun diğer yanına geçer geçmez gözlerimi yumup Josie’yi aramaya başladım. Bu gece bana uyku yoktu. Yarın...beslenmem gerekecekti. Fakat şu an bunun hakkında düşünmek istemiyordum. Boşluk açıldı ve hiç ummadığım bir şekilde... *İşte!* Josie’yi hissediyordum. Tüm benliğini hissediyordum ve okyanusun kenarında değil de bir ormanın ortasında dikiliyormuşum gibi çam ağaçlarının ve verimli toprağın kokusunu alabiliyordum. Josie’nin izini görebiliyordum ve o ize bağlanabileceğimi biliyordum.

“Aiden.” Döndüm. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı. “Onu seziyorum.”

“Ne?” Aiden döndü. “Josie’yi mi?”

“Evet. Onu seziyorum. Lanet olsun, onu hissediyorum. Orada.” İçimde yanan bir ışık gibiydi bu. Bana sesleniyordu. “Gitmem gerek.”

“Bekle.” Aiden hızla geri koştu. “Beni de yanında götür. Bunu yapabilirsin, değil mi? Bir tuzak olabilir. Biliyorsun.”

Bir tuzak olabileceği aklıma gelmişti. Tuzak kurdularsa hepsini tek tek havaya uçururdum. Fakat akıllıca ha-

reket etmem gerekiyordu. Aiden işime yarayabilirdi. “Ben kavganın ortasında kalırsam sen Josie’nin yanına git. Onu oradan çıkar. Sonra oradan kaç da nereye gidersen git. Sizi bulup buraya geri getiririm.”

Aiden bana hafifçe başını sallayarak karşılık verdi.

Aiden’in kolunu tutup bir kez daha Josie’nin izini buldum. Sonra Josie’nin olduğu yere odaklanıp Aiden’i da yanımda götürdüm. Saniyeler içinde balkondan, dünyanın bir başka ucunda olduğu belli olan bir yere gidip kendimizi günışığını kesen kalın gövdeli karaağaçların altında bulduk.

“Tanrı aşkına,” diye homurdandı Aiden. Bir adım geriye sendeledi. “Bu son derece tuhaftı.”

Bir adım öne çıkıp ağaçlara ve zemine göz attım. Kalbim hızlı atıyordu. Duyularım dur durak bilmeden çalışıyordu. Yalnız değildik. Orada çok güçlü bir şey vardı. Josie de değildi bu. Gövdesi biçilip devrilmiş, yosun kaplı bir ağaca yaklaşıp çevreye bakındım. Tüm duyularım son derece tetikteydi.

Dizlerimin zayıfladığını hissettim ve... Lanet olsun, öne atıldığımda yere kapaklanacak gibi oldum.

Onu gördüm.

Josie’yi.

Yan yatmıştı. Sırtı bana dönüktü. Saçları karmakarışık olmuştu ve tişörtünün arkası tamamen toprakla kaplıydı. Hareketsizdi. Fazlasıyla hareketsiz.

“Josie?” Sesim titredi. Hatta çatladı.

Hiç hareket yoktu. Bir kıpırtı bile.

Elimi gövdesine koyduğum ağacın üzerinden aşırıp çömelir pozisyonda Josie’nin yanına düştüm. Elim Josie’nin koluna koydum. Teni soğuktu. İsmi yeniden söylemek istesem de sesim çıkmadı.

Dikkatle onu sırtüstü döndürdüm. Yüzüne yapışmış saçlarını nazikçe iki yana çektim ve... nefes almayı unuttum.

O anda iki şeyin farkına vardım. Kesinlikle bir kalbim vardı. Orada, göğsümün içindeydi ve bir kalp gerçekten kırılabilirdi. Çünkü benimki paramparça olmuştu.

“Josie,” diye fısıldadım. İsmi kulağıma kederli ve kırıl-gan geldi.

Solgun yüzü her renkten çürüklerle kaplıydı. Mosmor bir bere sağ yanağından gözüne kadar uzanıyordu. Derisi şişmişti ve uyansa gözünü açabileceğinden şüpheliydim. Bir başka koyu mor çürük alnına yayılmıştı. Dudakları çatlamıştı. Altdudağında bir kesik vardı. Şakağının üzerinde bir kurumuş kan çizgisi vardı. Ona göz gezdirdim. Boynunda çürükler, teninde parmakların bıraktığı belirgin izler vardı. *Isırık izleri* de. Ayakları bile çizilmiş ve kurumuş kanla örtülmüştü. Teninin görebildiğim her noktası zarar görmüştü.

Fakat yaşıyordu.

Bu kadarından emindim. Çünkü Josie’nin göğsü kısa ve düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu.

Aiden yakınlarda bir yerden, “O iyi mi?” diye seslenince bileklerinde daha önce görmediğim ince, altınımsı bilezikler olduğunu gördüm.

Bir kez daha konuşmaya çalıştım. Boğazımı temizlemem gerekti. “Ben...sanmıyorum.”

Aiden bir küfür mırıldandı.

Bir kolumu Josie’nin bedeninin altından geçirdim. İnlemesiyle yüzüm buruştu. İçimi güçlü, kör edici, yakıcı bir öfke kapladı. Serbest kalmak için yalvaran, ilkel bir öfke. Yanmış ozon kokusu ve bir güç patlaması ormanı doldurdu.

Josie’yi kollarıma alırken Titan’ın varlığını sezdim. Hemen kalkıp, “Aiden,” dedim. “Burada...”

“Yalnız değiliz,” diye yanıt verdi. “Biliyorum.”

Döndüğümde Aiden’ın metrelerce ötesinde dikilen Titan’ı fark ettim. Onu hemen tanıdım. “Perses,” diye gürledim. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu.”

“Evet.” Koyu tenli Titan tamamen siyah gözleriyle hareketlerimi izlerken ellerini kaldırdı. “Buraya savaşmak için gelmedim.”

Gözlerimi ondan ayırmadan devrilmiş aracın etrafından dolanıp Aiden’ın yanında dikildim. Aiden’ın Josie’nin durumunu gördüğünde iç çekişi bana omurgama çiviler batıyormuş hissi verdi.

“Sana yardım ediyorum.” Perses ellerini yavaşça indirdi. “Kızı koruma alanıyla çevirmişlerdi. Sen artık bir tanrı olduğundan,” -güldü- “onun yerini sezmeye çalışacağını düşündüm. Bunun olması için koruma alanının kalkması gerekiyordu. Bu onu ikinci dışarı getirişim. Şanslısın.”

“Öyle miyim?” diye sordum.

Perses, “Onu üçüncü kez çıkaramayabilirdim,” diye ekledi.

“Neden?” diye sordu Aiden. “Ona neden yardım ediyorsun ki?”

Sebep umurumda bile değildi.

“Sen beni esaretten kurtardın,” diye yanıt verdi Perses. “Sana borçlu olduğumu fark ettim. Kardeşlerim onun kaçtığını bilmeyecekler. Bunun önemi de yok. Diğer yarı tanrıları bulacaklar.”

Josie’nin yüzünü süzüp çürükleri; altdudağının hemen aşağısındaki yırtılmış, kırmızı deriyi; her iki gözünün altındaki morlukları aklıma kazıdım. Bileğindeki ısıruk izini gördüm. Üst kolundaki yırtık deriyi. Çenesindeki ve boğazındaki lanet olası parmak izlerini, kollarındaki bereleri, yıpranmış ve soyulmuş ayak tabanlarını. Onu

kollarımda hissettim. Onca kilo kaybettiğine bakılırsa aç bırakılmış olmalıydı.

Benim suçumdu bu.

Perses doğrudan benimle konuşarak, “Ayrıca kaçınılmaz olarak yaşanacağını bildiğim savaşta bunu hatırlarsın,” diye ekledi. “Senin için yaptıklarımı hatırlarsın.”

“Tabii,” diye mırıldandı Aiden. Koluma dokundu. “Gitmeliyiz.”

Kımıldamadım. “Bunu ona kim yaptı?”

“Çoğunlukla Hyperion. Onu epeyce elinde tuttu.” Perses kollarını göğsünde kavuşturdu. “Sonra onu Kronus’a götürdüler.”

Sessizce, “Ve?” dedim.

“Kronus ondan beslendi. Kız olup bitenler boyunca senin adını haykırdı.” Perses bunları söylerken Aiden yanımda huzursuzca kıpırdandı.

“Lanet olsun,” diye mırıldandı Aiden.

İçimde simsiyah bir boşluk açıldı. Sonrasında buz gibi, sonsuz bir öfkenin dışında hiçbir şey yoktu. Bu seferki his farklıydı. Akaşa öfkemle iç içe geçmişti. Yavaşça gözlerimi Perses’e çevirdim. “Sen orada mıydın?”

“Kızı zapt ediyordum.” Perses bir omzunu silkti. “Seçme şansım yoktu. Senin onu bulman için en kısa zamanda dışarıya çıkardım.”

Aiden’a dönüp, “Sen onu al,” dedim.

Sıktığı çenesi sert bir çizgi oluşturan Aiden, Josie’yi hiçbir şey sormadan kucaklayıp göğsüne yasladı. Ardından yeniden, bir zamanlar özgür kalmasına yardım ettiğim Titan’a döndüm.

“Sağ ol,” dedim. Sonra içimdeki en saf gücü çağırdım. Etrafımız parlak, beyazımsı kehribar rengi bir ışığa büründü.

Perses ağzını açsa da artık çok geçti. Sağ kolumu uzatıp gücü serbest bıraktım. Güç topu Perses'in göğsüne çarptı. Ağzı açılrsa da parlak, mavi sıvı akarken Perses'in hiç sesi çıkmadı. Derisinin altında beyaz ve sarı renkte parlayan bir damar ağı belirdi. Kuvvetli bir patlama sesi ve bir ışık parlamasının ardından Perses artık yoktu.

Ondan geriye sadece yanık toprak kalmıştı.

15

Ara sıra Josie kâbus görüyormuş gibi parmakla-
rı seğiriyor, alnı kırışıyordu. Hâlâ sık nefesler
alsa da daha düzenli nefes alıp vermeye başla-
mıştı. Bunların haricinde Josie hiç kıınıldamamıştı.

başla-

Uyanmamıştı.

Yatağın kenarındaki koltukta otururken gözlerimi
kırpmağ bile istemiyordum. Çünkü mantıksız bir yanımda
Josie'nin öylece yok olacağına inanıyordu. Koyu mavi yatak
örtülerinin içinde Josie son derece solgun görünüyordu.

Onu buraya getirip yatağıma yatırmağ sadece birkaç
saat geçmişti. Artık güvendediydi. Kimse beni aşmağ ona ula-
şamazdı. Hiç kimse. Ona zarar verecek herkesi ve her şeyi
bir an bile pişmanlık hissetmeden yok ederdim. Fakat Jo-
sie benim kararlarım, seçimlerim yüzünden bu haldeydi.

İşin aslı Josie'nin kendisini savunamayacağını düşün-
müyordum. Kurtarılmayı bekleyen çaresiz bir prenses de-
ğildi o. Atlas'la savaştığımızda pes etmemişti. Fakat niha-

yetinde Josie bir yarı tanrı, onlar Titanlardı.

Ben ise bir tanrıydım.

Alex bana Hyperion'la savaştıklarını söylediğinde Josie'nin onu savuşturmak için elinden gelen her şeyi yaptığını biliyordum. Yakalanması onun zayıflığının göstergesi değildi. Tıpkı benim şu ara onun emniyetini sağlamanın ona karşı bir hakaret olmadığı gibi.

Sadece onun gözlerini açmasına ihtiyacım vardı.

Josie bir yarı tanrı olduğu için kısa sürede iyileşeceğini düşünüyordum. Melezler bile ölümlülerden hızlı iyileşirdi. Fakat Josie'den beslenildiğini biliyordum. Hem de tanrılar bilir kaç kez. Josie'nin içindeki eteri güçlükle sezebiliyordum ve bu beni korkutuyordu. İçindeki eter kurutulanlar iblise dönüşüyordu. Yarı tanrılarda da öyle olabilir miydi? Tüm bilgi içimde saklı olsa da elimde hâlâ işe yarar yanıtlar yoktu.

Gözlerim Josie'nin hareketsiz bedeninin üzerinde gezindi. Kesinlikle kir içinde olsa da o hayatımda gördüğüm en güzel kadındı. Onu yıkamak, üzerindeki kirli giysileri çıkarıp saçlarını temizlemek, bedenine yapışan toprak ve küf kokusunu silmek istesem de onu rahatsız etmek istememiştim. Çürükler içindeki elini tutmaya bile çekindiğimden onu rahat bırakmışım. Tek yaptığım bileziklerini çıkarmaya çalışmak fakat becerememek ve daha ciddi yaraları olup olmadığını kontrol etmek olmuştum.

Ona fısıldadım. "Hadi Josie. Aç gözlerini. Sadece gözlerini aç."

Yanıt yoktu. Tıpkı babasını çağırdığımda olduğu gibi ve evet, bu ne kadar boktan bir şeydi. Apollo'yu bir kez daha çağırmaya çalışsam da gelmemişti. Josie'nin başına gelenlerden hâlâ haberdar olmaması mümkün müydü? Kızının ne durumda olduğuna ara sıra da olsa bakmıyor

muydu? Apollo'yu sezmek için her çabalayışımda olduğu gibi yine hiçbir şey bulamadım.

O pisliğin canına okuyacaktım.

Bitkin halde elimi yüzüme götürdüm. Yorgunluk kemiklerime işlemişti. Beslenmem gerekiyordu. Kontrolüm dengesizdi. Kendimi patlamak üzere olan bir nükleer bomba gibi hissediyordum.

Alex koridorda dikiliyordu. Gözleri hemen omzumun üzerinden Josie'ye çevrildi. "O nasıl?"

Yana çekildim. "Hâlâ uyanmadı."

"İzin verir misin?" dedi Alex. Bu şaşırtıcıydı. Çünkü o önce harekete geçer, sonra izin isterdi. Yine de başımı salladım. Alex yatağın kenarına gitti. Kenetlenen dudakları ince bir çizgiye döndü. "Tanrılar adına."

Koltuğuma dönüp saçlarımı kaşıdım. "Ben..." Alex'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Göğsüme bir çaresizlik yumruğu indi. "Ben...ne yapacağımı, ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum."

"Şu an yapabileceğin sadece burada, onunla olmak."

Elimi kucağıma bıraktım. "Öyle de bunun neye faydası var ki?"

"Uyanacak Seth. Uyanmak zorunda."

Josie'ye bakarken bundan emin olamıyordum. Ölümlü olsa şimdi hayatta olacağından gerçekten şüpheliydim. İçim burkuldu. "Daha önce bunun gibi bilezikler görmüş müydün?" Josie'nin bileklerine işaret ettim. "Bunların nasıl takılıp çıkarıldığını anlamadım."

Alex kaşlarını çattı. "Hayır. Daha önce böyle bilezikleri yoktu."

Bu bileziklere dair gerçekten kötü hislerim vardı. "Apollo'yu çağırmaya çalıştım."

Alex derin bir iç çekti. "Ben de."

Hayretle ona baktım.

“Bunu yapacağından -ya da onun sana yanıt-vereceğinden- emin olamadığımdan, Aiden bana onun ne tür bir... Eh, Josie’nin ne durumda olduğunu söyler söylemez Apollo’ya seslendim.”

Apollo ise Alex’e, seçilmiş kişisine bile yanıt vermemişti demek? Evet, hapı yutmuştu artık. *Hem de nasıl.*

Odaya sessizlik çöktü. Sonra durmadan zihnimi meşgul eden şeyi söyledim. “Perses bana...Kronus, Josie’dan beslenirken Josie’nin ismimi haykırdığını söyledi.”

Alex gözlerini bana dikti.

“Hyperion’ın ondan beslendiğini söyledi. Bir süre onu elinde tuttuğundan.” Dişlerimi sıktım. “Hyperion, Apollo’dan nefret ediyor. Ona ulaşmak için Josie’ye zarar verecek kadar çok. Ben de... Birkaç gün önce Josie’nin bana seslendiğini işittiğimi sanmıştım. Hayal gördüğümü sanmıştım. Sence işittiğim o muydu? Josie’yi duydum mu?”

Alex yatağın ayağına yaşlı banka oturdu. “Bilmiyorum.”

“Ya gerçekten Josie ise?” Sesim boğuklaştı. Öne eğildim. Elim Josie’nin yanağının üzerinde gezindi. “Karşılık vermedim. Bu olanların önüne geçmedim. O bana seslendi, ben ona yanıt *vermedim.*”

“Fakat veremezdin de,” diye akıl yürüttü Alex. “Perses onu koruma alanından çıkarana dek bunu yapamazdın.”

“Josie’nin kaçırıldığını bilmiyordum. Onca zamandır tanrılar bilir ona neler yapıldı. Ben ise buradaydım.” Tik-sinti... İçimde, derinlerde bir yerde kendime duyduğum tiksinti kaynıyordu. “Bunu unutamam.”

Alex uzunca bir süre yanıt vermedi. “Onu seviyorsun.” Sesindeki hayret seziliyordu. “Ona gerçekten âşıksın.”

Sert, hissiz bir kahkaha atıp koltuğa yaslandım. “Hay-

rete düşmüş gibisin. Benim duygularım olamazmış gibi.”

“Hayır. Bu aklıma bile gelmedi. Fakat sen...”

Bir kaşımı kaldırıp bekledim.

Alex’in yüz hatlarına dalgın bir bakış oturdu. “Sana bir keresinde birine hiç âşık olup olmadığını sormuştum. Sen de bana ‘kendine âşık olmak da buna dahil mi?’ diye karşılık vermiştin.”

Alex’in bu sözlerine hafifçe sırtıtarak karşılık verdim.

Alex de gülümsedi. “Sen aynı adam değilsin. Bunu tekrarlayıp durduğumun farkındayım. Fakat değilsin. Sanırım bunu daha önce söylemiştim fakat yine söyleyeceğim. Senin adına sevinyorum.”

Kahretsin. Kaskatı kesildim. Yüzümdeki o hafif gülümseme silindi. “Alex...”

“Mutluluğu hak ediyorsun. Josie gibi birini hak ediyorsun.” Viski rengi gözleri gözlerimle buluştu. “Bunları tüm içtenliğimle söylüyorum.”

Bir süre Alex’in gözlerine bakmamın ardından yeniden Josie’ye odaklandım. “Ve bak, aşkım nelere mal oldu. Onu savunmasız bıraktım. Onu terk ederek koruyabileceğimi sandım. Düşündüm ki... Ne düşündüğümün hiçbir önemi yok. Nihayetinde bana ihtiyacı olduğunda yanında değildim.”

Alex sessizce, “Seth,” dedi. “Bunun için kendini suçlayamazsın. O yola sapma. Aslında epeydir o yolda ilerliyorsun. Artık ‘Her şeyin suçlusu benim’ yolundan ayrılman gerek.”

Gerçekten buna verecek bir yanıtlım yoktu.

Alex kısa bir süre sessiz kaldı. “Şimdi ne yapacaksın?”

“Ne konuda?” Alex sınırsız sayıda şeyi kastediyor olabiliirdi.

Bir bacağına çekip bankın üzerine koydu. “Onu seviyorsun. Ona âşık olmana rağmen onu terk ettin ve daha önce

onunla ilişkini bir kez sonlandırmıştın, değil mi? Aiden’la ben Ölüler Diyarı’ndan geldiğimizde ikiniz bir arada de-ğildiniz. Senin onu iki kez terk ettiğin bile söylenebilir.”

“Aslında üç,” diye itiraf ettim. İçimden kendimi yumruklamak geliyordu. “Onu üç kez terk ettim ve ona karşı hislerim hâlâ değişmedi. Aksine hislerim daha da güçlendi.”

“Eh, aşk dediğin böyle işler budala.”

Ona yan yan baktım. “Kim olduğumu bile bile benimle böyle konuşacak mısın gerçekten?”

“Artık tanrı oldun diye senden korkacakmış gibi mi duruyorum? Hâlâ bir ahmaksın. Bu apaçık ortada. Onu seviyorsun ve onu terk ediyorsun. Defalarca. Bu yaptığın deliliğin tanımını gibi, anlıyorsun ya? Yani aynı şeyi tekrar tekrar yapıp farklı sonuçlar beklemek.”

Gözlerimi kısıtım.

Alex malum olanı dile getirerek, “O burada,” dedi. “Ve sana ne kadar önem verdiğini ispatlamak için gerçekten yanına gelmeyi planlıyordu. Senin için mücadele edecekti. Buna hazırdı.” Duraksadı. Sözlerini iyice idrak etmemi bekler gibiydi. “Ya şimdi bu konuda ne yapacaksın?”

Ne mi yapacaktım? Hyperion’ın onu kaçırdığını öğrenmeden önce niyetim ondan uzak kalmaktı. Hatta ne olduğumu, neden eterin beni kendisine bu denli çektiğini ve etere olan ihtiyacımı kontrol edebileceğimi öğrendiğimde bile niyetim buydu. Fakat Hyperion’ın onu kaçırdığını öğrendikten sonra onu buraya getirmeye niyetlendim. Fakat Josie’nin varlığının dayanamayacağım kadar büyük baştan çıkarıcılığını aklıma getirmemiş, kabullenmemiştim.

Sözcükleri güçlkle çıkararak, “Ben ona yaramam,” dedim.

Alex kaşlarını kaldırdı. “O zaman ona yaramaya çalış.

Bunu hiç düşündün mü? Yani onunla olabilmek için kendinle mücadele etmeyi?"

Ağzımı açtım.

Alex konuşmasını sürdürdü. "Aşk her şey berbatken bile sevdiğin kişinin yanında olmaktır. Aşk birbirinizin sırtını kollamak ve karşıdaki kişinin ihtiyacın olduğunda yardımına koşacağına güvenmektir. Senin yaptığın ise aşk değil. Sen işler sarpa sarar sarmaz kalkıp gidiyorsun. İçine kapanıp onu kendinden uzaklaştırıyorsun. Tanıdığım Seth değil bu."

Sırtımdaki her kas kasıldı. "Peki. Öncelikle, beni kızdırmaya başlıyorsun. İkincisi gerçekten tanıdığın Seth olmamı mı istiyorsun?"

"Öncelikle, sinirlenmen umurumda bile değil." Başını yana eğdi. "İkincisi tanıdığım Seth hiçbir zorluktan kaçmazdı. Tamamen hatalı olduğunda bile. Erkek gibi davranman gerek, Seth."

Sağ elimi yumruk yapıp inanmaz gözlerle ona baktım. "Az önce gerçekten bana erkek gibi davranmam gerektiğini mi söyledin sen?"

"Evet." Alex omuz silkti. "Hatta tekrar söyleyeceğim. Erkek-gibi-davran."

Başımı iki yana sallayıp, "Tanrılar adına," diye mırıldandım. "Senin yapacak işin yok mu? Gidip Aiden'ı kızdırmak gibi?"

"Hayır." Alex duraksadı. "Gerçekten onu bırakabileceğini düşünüyor musun?"

Gözlerim yeniden Josie'ye çevrildi. Ben Alex'le konuşurken o bir kez bile kımıldamamıştı ve bu benim ödümü koparıyordu. Yavaşça eğilip elimi elinin üzerine koydum. Kolumdan yukarı bir şok dalgası yürürken ciğerlerime hızla bir nefes çektim. İşin aslı Hyperion onu asla kaçırmasa ve

Josie buraya gelmiş olsa ona direnmeye çalışırdım.

Ve başaramazdım.

Çünkü onu gerçekten seviyordum.

Ve Hyperion, Josie'yi kaçırmasa ve onu Akit'te, bir yarı tanrıyı bulmak için çıktığı yolda ya da buraya geliş yolunda bulsam onu yeniden terk edemezdim. Çünkü onu seviyordum.

Alçak sesle, "Hayır," deyip Josie'nin hareketsiz elini ağzıma götürdüm. Avcuna bir öpücük kondurdum. "Birlikte olmasak da onu bırakamazdım."

"O halde belki de onunla olmalısın," dedi Alex. "Lanet olsun. Belki de çok geç kaldın. Söylediğine göre onu üç kez kendinden *uzaklaştırmışsın*."

İçimi huzursuzluk kapladı. Josei'nin artık benimle olmak istemeyeceği fikri aklıma gelmemiştii bile. Evet, bu kulağa son derece kibirlice geliyordu. Gözlerimi Josie'den ayırıp Alex'e diktim.

Alex sırtıttı. "Bu olasılığı hatırlatmam gerekiyordu. Fakat Josie seni seviyor. Muhtemelen onu terk ettiğin için seni affedecek. Fakat bunu yapmaya devam edemezsin. Anlıyorsun, değil mi? Yapamazsın çünkü sonu iyi olmaz. Bunu birine yapıp o kişinin *harap* olmamasını bekleyemezsin."

Lanet olsun.

Alex haklıydı. Bir keresinde kendime Josie'nin hak ettiği tarzda bir adam olacağımı söylemiştim. Doğru dürüst bir geleceğimiz olmasa da. Fakat kontrolümü ilk kaybettiğim anda onu yüzüstü bıraktım. Bunu onu korumak için yapsam da nihayetinde tam tersi oldu.

Josie'ye olan ihtiyacım, tüm o arzu sonsuzdu ve amansızca içimi dövüyordu. Bununla mücadele etmem imkânsızdı. Onu bir milyon kez terk etsem de hep geri dö-

nerdim. Oturuyor olmasam bu gerçeği anlamak o an dizlerimin bağına çözebilirdi.

Ve şimdi bir geleceğimiz olabilirdi. Sonsuzluğu paylaşabilirdik ve onun kesinlikle hak ettiği adam olabilirdim.

Tabii eğer beni kabul ederse.

Çünkü onu defalarca kendimden uzaklaştırmıştım ve kimse buna çok kereler katlanamazdı.

Fakat istediğimde müthiş ikna edici olabilirdim ben.

Josie'nin elinin her iki yanını öpüp kolunu nazıkçe bıraktım. Alex'in sorusuna yanıt vermesem de sanırım akıldan geçenleri çözmüştü. Sanırım anlamıştı.

Bir süre sonra konuyu değiştirip, "Aiden, Perses'i öldürdüğünü söyledi," dedi.

"Beslenmeler sırasında çılgınlık atan Josie'yi o zapt etmiş. Bunu yapıp da hayatta kalamazdı."

"Anlıyorum. Sanırım doğru olanı yaptın fakat bence bunun bazı dünyevi sonuçları olabilir."

Bir omzumu silktim. "Josie'yi kurtarmaya sensiz gitmemize kızdın mı?"

Alex homurdandı. "Biraz. Başınıza bir şey gelse habirim bile olmazdı."

Ona, "Hiçbir şey olmazdı," diye karşılık verdim. "Ben orada olduğum sürece."

"Evet, hiç de kendini beğenmiş değilsin gerçekten."

"Kendini beğenmişlik değil bu. Gerçek bu ve..." Josie'nin yanında duran elinin parmaklarının kıpırdanmasıyla donakaldım. Öne eğilip nefesini tuttum. Ümitle gözlerini açmasını bekledim. Kaçınılmaz olarak gözleri açılmadığında kendimi koltuğa bırakıp iç çektim. "Gölgen nerede?"

"Uyuyor."

"Yanında olman gerekmez mi?" Duraksadım. "Anladın sen onu."

“Hah. Olmam gereken yerdeyim ben.”

Gözlerim Alex’in gözleriyle buluştu ve bir kez daha ikimizin yaşadığımız onca şeyin ardından orada öylece oturmamız bana tuhaf geldi. Onun yanımda olması, benim ona ve Aiden’a yaşattıklarımın, onlara yaptıklarımın sonra Aiden’ın Alex’in tepesinde olmak yerine tek başına uyuması tuhaftı.

Alex gülümsedi.

Ve o an Alex’in beni affettiği gerçeği beni öyle bir sarsıtı ki oracıkta iki büklüm olabiliyordum. Beni gerçekten affetmişti ve ben bu affedicilikle ne yapacağımı, bunu nasıl sindireceğimi bilmiyordum. Boğazımı temizledim.

Neyse ki kapı tekrar, sessizce çalındı da Alex’e verecek bir yanıt bulmama gerek kalmadı.

Alex banktan kalktı. Gidip kapıyı açtı. Karina yatak odasına girip Alex’e başını salladı. “Rahatsız ettiğim için üzgünüm Kıryos fakat vakit geldi.”

Sözcüğü işitmesiyle Alex’in kaşları kalktı. “Kıryos mu?”

Alex’in ne kastettiğini biliyordum. “Sonra.”

“Özür dilerim Kıryos fakat beklemenizin bilgece olacağını sanmıyorum.” Başrahibe, Josie’ye imalı bir bakış attı.

Alex kollarını kavuşturup, “Burada, Josie’yle olması gerek,” dedi. Kısık gözleri onun Karina’yı tutup duvara çarpmak istediğini söyler gibiydi.

Sesli bir nefes verdim. Bunu yapmaktan nefret etsem de Karina haklıydı. Beklemenin sonu iyi olmayacağı gibi, herhangi bir tehlikeye karşı da zinde olmam gerekiyordu.

Alex’e, “Onunla kal,” deyip bitkince ayağa kalktım. “Lütfen.”

Karina’ya güvensiz gözlerle bakan Alex susup başını

salladı. Ona her şeyi açıklamam gerekecekti. Eninde sonunda. Karina odadan geri geri çıkıp bekledi. Peşinden gidip kapıyı arkamdan kapattım.

Josie

Uyanmak uyku haplarıyla dokunmuş bir bataklıkla mücadele etmek gibiydi. Gözlerimi açmam gerektiğini biliyordum. Bana o bunu yapmam için yalvarıyormuş gibi gelse de Seth burada olmadığı için bu deliceydi. Cehennemdeydim ben. Hyperion'ın beni Kronus'a geri götürmesini bekliyordum. Yoksa Perses'in mi? Perses'i görmemiş miydim ben? Anımsayamıyordum.

Beton zemin bana...yumuşak ve sıcak geliyordu.

Derin bir nefes aldım. Ya koku? O rutubetli, küflü kokuyu her burnuma çektiğimdeki gibi nefesim kesilmedi. Bedenimi bir titreme sararken birileri konuşuyormuş gibi geldi. Tanıdığım seslerdi bunlar.

Kiryos?

Efendi?

Cidden gözlerimi açmam gerekiyordu. Kalan gücümü son zerresine dek kullanarak gözlerimi zorla açtım. Eh, en azından birini. Sağ gözüm ancak hafifçe aralanıyordu. Neredeyse tamamen kapanacak kadar şişmişti. Bunun nasıl olduğundan emin değildim. Hyperion'un beni o depodan son çıkarışını hayal meyal hatırlıyordum. Kronus'a götürülmemden önce benden beslenmişti ve onlar... Bana öyle geliyordu ki benden fazlaca beslenmişlerdi.

Hani içimde bir şeyleri bozmuşlar gibi.

Görüşüm odaklanırken yavaş yavaş bir yatakta uzandığımı fark ettim. Geniş, rahat bir yataktı bu. Bej bir tavana bakıyordum. Havada sessizce dönen bir tavan van-

tilatörü vardı. Vantilatörün pervaneleri çiçek yaprakları şeklindeydi.

Boğazım inanılmaz derecede kurumuştı. Gözlerimi tavandan yatağın ayağına çevirdim. Bir kız sırtını bana dönmüş dikiliyordu. Kollarını kavuşturmuş, kapalı yatak odası kapısına bakıyordu.

Kalbim hızlandı. Bu mümkün müydü?.. Konuşmaya çalıştım. Rüya mı görüyordum? Ah, tanrılar, rüya görüyorsam bu kez uyandığımda hayatta kalmayabilirdim. Bunu başaramayabilirdim. Tekrar konuşmaya çalıştım.

Boğuk bir sesle, "Alex?" dedim.

Alex hızla döndü. Gözleri hissettiği ferahlamayla kocaman açıldı. "Josie?" Yatağın yanına koşup yatakla koltuğun arasındaki boşluğa girdi.

Hırıltılı bir sesle, "Bu...bir rüya mı?" diye sordum.

Alex'in güzel yüzü buruştu. "Hayır. Bu bir rüya değil. Güvendesin."

Güvende miyim?

"Ah, tanrılar adına, gerçekten uyandın." Alex sevinçten tepeme çıkmamak için kendisini tutuyormuş gibi titriyordu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ben..." Ağzım kurumuştı. Hayretle odaya bakındım. Elim boğazıma gidince irkildim.

Alex yataktan uzaklaştı. "Susadın mı? Dur sana bir şeyler getireyim." Alex dönüp hızla görüş alanımdan çıktı. Bir saniye sonra elinde kapağı çıkarılmış bir su şişesiyle döndü. "Al, dur sana yardım edeyim."

Alex oturur pozisyona geçmeme yardım ederken tüm bedenim sızladı. Ben dik durmak için elimi yatağa bastırırken Alex sırtımın arkasında küçük bir yastık dağı oluşturdu. Ben rahatça yaslanırken Alex şişeyi ağzıma götürdü. Soğuk sıvıyı dilimin üzerinde ilk kez hissetmem-

le ağzımdan bir inilti çıktı. Fakat bu kadarı bana yetmemişti. İçtiğim su bana birkaç damla gibi gelmişti.

Kolumu kaldırdım. Böğrümde aşağı inen bir ağrı hissetmemle yüzüm buruştu. Yine de elimi şişeye sarıp şişeyi biraz daha yükselttim. Kavrulmuş dudaklarımın arasından biraz daha muhteşem su geçti.

“Ağır ol,” Alex sınıksıkı kavradığım şişeyi elimden aldı. “Suyu yavaş içsen daha iyi olabilir.”

Haklıydı. Fakat *günlerdir* gerçek su içmemiştim. Alex’in elinin hemen üzerindeki şişeyi tutan elim titriyordu. Alex’in dudakları kenetlendi. Sonra sudan bir yudum daha içmeme izin verdi. Şişede su kalmayana dek şişeyi bir ileri bir geri hareket ettirdi.

Alex şişeyi bıraktı. “Ah, tanrılarım, çok endişelendik.”

Daha fazla su içmek istesem de midemde tuhaf bir his vardı. “Sen... Herkes iyi mi?”

Alex’in kaşları kalktı. “Tanrılar aşkına, biz iyiyiz. Hepimiz iyiyiz. Şu an bizim için endişelenmemelisin.”

Aklımda birçok soru olsa da beynim örümcek ağlarıyla doluymuş gibi geliyordu ve başımı eğip kendime baktığımda üzerimde hâlâ o aynı, iğrenç giysinin olduğunu gördüm. “Ben...neredeyim?”

“Seth’in evinde.”

Sarsıldım. Tüm bedenim acıyla titredi. “Seth... Seth burada mı?”

“Evet.” Alex kapalı kapıya baktı. “Aslında az önce odadan çıktı. Yanında oturuyordu. Gidip sana...”

Daha Alex sözünü bitirmeden hareketlendim. Seth... Onun yanına gitmeliydim. O *buradaydı*. Acıma aldırış etmeden yatağın kenarından indim. Acıyan ayaklarım zeminde değeri değmez homurdandım. Bacaklarım ağırlığımı taşımayınca düştüm. Dizlerimi yere çarptım.

“Josie!” Alex yanımdaydı. Eğilip kolunu belime doladı.

“Ben iyiyim.” Alex kalkmama yardım ederken dişleri mi sıktım. “Onu görmeliyim.”

“Birazdan dönecek.” Alex beni yatağa geri götürmeye çalıştı. “Bence onu beklemelisin.”

Tüm gücümü kullanarak Alex’ten uzaklaştım ve sendeleyerek ilerledim. Ayaklarım kayıyordu. Nefes nefese kapıya vardım. Kapıyı ancak yarım metre kadar aralayabildim. Aralıktan sıkışarak geçerken telaşlı gözlerim geniş koridorda bir aşağı bir yukarı gezindi. Gözüme yapraklı bitkiler ve mermer heykeller çarptı.

Alex’in bana seslendiğini işittim.

Bir tür ilkel içgüdünün rehberliğinde tökezleyerek koridorda nazıkçe dalgalanan beyaz perdelere doğru ilerledim. Alex’in peşimden geldiğini bilsem de durmadan dışarıya açılan kemerli geçide yürüdüm. Deniz kokusu güçlenirken tuzun kokusuna hoş bir koku karışıyordu. Çiçeklerin kokusu muydu bu? Emin değildim. Fakat koku depodan geliyor gibiydi. Burada hava taze, temiz ve tenefüs edilebilirdi.

Zayıf bacaklarım titrerken içimden koridorda öylece uzanmak gelse de Seth buradaydı ve ona -onu görmeye ihtiyacım vardı. Acıdan gözlerimden yaşlar aksa da bacaklarımı zorladım.

Elimi duvara yasladım ve ayaklarımı sürüyerek kemerden geçip balkona çıktım. Sağıma soluma bakarken bana zaman yavaşlamış gibi geldi. İşte o anda zaman bütünü durdu.

Öylece durdu.

Seth’i bulmuştum.

Başta onu görebiliyor olduğum gerçeği bile donakalmama neden oldu. Ona son bakışımın üzerinden bir ömür

geçmişti sanki. Güzel sözcüğü onu tanımlamak için fazla basit kaçsa da aklıma gelen tek sözcük buydu. Her ne kadar o anımsadığımdan güzel olsa da.

Saçları güneş rengiydi. Dağınık ve kabarık, kusursuz bir alından aşağı inen saçlar. Geniş, çıkık elmacıkkemikleri. Mermerden oyulmuş gibi duran sert bir çene. Altın rengi ten. Bir heykeltıraşın elinden çıkmış gibi mükemmel hatlı bir yüz ve vücut. Üzerinde koyu renkli blucin ve dar, gri bir tişört vardı.

Tenindeki dövmeleri görebiliyordum.

Çarpıcı, kehribar rengi kadim semboller açıktaki tenin her santimine yayılmıştı. Bu semboller nadiren görülebiliyordu.

Seth yalnız değildi.

Ah, tanrılar adına. Seth yalnız değildi. Kesinlikle. Bir an için hâlâ tam olarak uyanamamış olabileceğimi düşündüm. Bir kâbus görüyor olmalıydım çünkü Seth bir başka kadına sarılıyordu.

16

evdiğim adama -âşık olduğum adama- bakarken kalbimin küt küt atışı kaburgalarımı acı-tıyordu. Seth bir başka kadının dibinde, yanı başında dikiliyordu. Elleri de kadının üzerindeydi. Bir eli kadının küçük omzunu tutuyordu. Diğeri de kadının memelerinin hemen altındaydı. İkisinin de gözleri kapalıydı ve kadının gergin ifadesine bakılırsa o sanki...

Ah, *tanrılar adına*.

Gördüklerimi idrak etmeye çalıştım. Bir yanımda bunun yaşandığının farkında olsa da zihnim gördüklerimden güçlkle bir anlam çıkarabiliyor, bir düşünceden diğerine atladığından belli bir düşünceye odaklanamıyordum.

Onca yaşananndan sonra bu gördüğüm bana çok ağır gelmişti.

Geriye sendeledim. Kolumu uzatarak tam bir ruhsal çöküntü yaşıyormuşum gibi duvardan aşağı kaymamak için kendimi tuttum. Belki yaşıyordum da. Çünkü sessiz

balkonda gök gürültüsü etkisi yaratan hayret nidama engel olamadım.

Seth'in tüm bedeni sarsıldı. Döndü ve beni görmesiyle o kehribar rengi gözleri fal taşı gibi açıldı.

Alex yanımda belirdi. Öfke bedeninden dalgalar halinde yayılıyordu. Fakat Seth ona bakmıyordu. Mezardan kalkmış bir hayalet görmüş gibi bana bakıyordu, içten içe beni yeniden görmeyi hiç ummuyormuş gibi ve belki bu doğrudu. Çünkü o beni terk etmişti.

Sanırım bu da onun beni bir daha görmeyi ummadığı anlamına geliyordu.

Seth bana doğru bir adım attı. Anlaşılan altın rengi elbiseli kadını unutmuştu. "Josie?"

Sesi, boğuk bir sesle söylediği ismim duyularımda bir patlama etkisi yarattı. Gerçekte bu. Bunların hepsi gerçekte. Gözlerim bir Seth'e bir kadına çevrildi. Ellerini birleştiren kadın gülümsedi. Boğulurmuşçasına bir nefes aldım.

Sonra bir anda hareketlendim. Ne yaptığımdan ya da nereye gittiğimden emin değildim. Tek bildiğim oradan uzak olmam gerektiği idi. Bana düşünebileceğim, aklıma karman çorman eden, düşüncelerimi ve beni bataklarına çeken duygularımı dizginleyebileceğim bir yer gerekliydi.

Alex'in, "Şaka mı bu?" dediğini işittim. Sesinden şaşkınlık akıyordu. "Konuştuğumuz onca şeyin ardından? İnanamıyorum!"

Seth ona, "Şimdi bunun sırası değil," diye çıkıştı. Neden bahsettiklerini bilmiyordum. Bir kez daha, "Josie," diye seslendi. "Bekle."

Dönüp tökezleyerek içeri girdim. Attığım her adım bir öncekinden daha fazla acı veriyordu. Nefes nefese kalmıştım. Görüşüm küçük ışık benekleriyle bulanıyordu. Göz-

lerimi yummamla bir baş dönmesi beni etkisi altına aldı.

“Josie.” Bu kez Seth’in sesi daha yakından gelmişti. Çokça soluksuz kaldığımdan ve biraz dinlenmem gerektiğinden durdum. Yürümek güç olsa da Seth’in sesini, tam olarak nereye ait olduğunu bir türlü çıkaramadığım o hafif aksanını işitmek daha da güçtü. “Alex,” dediğini işittim. “Bizi biraz yalnız bırakır mısın?”

Alex, Seth’e, “Şu an sizi yalnız bırakmak istediğimden emin değilim,” diye çıkıştı.

Tanrılar adına, Alex, Seth’i o...o kadınla görmüştü. Kafamın içinde olan onca şeye, başıma gelen onca şeye rağmen utançtan yanaklarımın kızardığını hissettim. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Alex.” Bu kez Seth’in kalınlaşan sesinde uyarı seziliyordu. “Git kendine yapacak bir şeyler bul.”

Alex, “Gitmemi istiyor musun Josie?” diye sordu. O an saksılardaki o gür bitkilerin arasında kaybolmak istedim. “Çünkü istemiyorsan şurada duran rezil herifin gözünün önünden kaybolmasını sağlayabilirim.”

Seth uzun uzun ofladı. Gözlerimi açtım. Sadece Alex’e bakabiliyordum. Yüzü öfkeden kızarmıştı ve Seth’e memnuniyetle meydan okuyabileceğini düşündüm.

Güçlkle, “Ben...iyiyim,” diyebildim. “Sorun yok.”

Alex duraksadı. Seth’e doğru son, öfkeli bir bakış attı. “Sen bir gerzeksın, hem de koca bir gerzek.” Bana dönüp hafifçe gülümsedi. “Bir ara gelip seni yoklarım.”

“Peki,” diye fısıldadım. Neredeyse Alex’in gitmesine izin vermeyi istemeyecektim. Çünkü Alex’in uzun adımlarla koridora çıkmasıyla Seth’le ben yalnız kalmıştık. Bu tuhaftı. Çünkü Hyperion gelmeden önce, ben onu dışarıda görmeden önce hiçbir şeyi Seth’le yalnız kalmaktan daha fazla istemiyordum.

Seth bir süre sonra, "Açıklayabilirim," dedi.

Bedenim inanmazlık dolu, hırıltılı kahkahamla sarsıldı. Muhtemelen hayatımda işittiğim en klişe laftı bu.

"Dışarıdan nasıl görüldüğünün farkındayım fakat aklımdan her ne geçiyorsa yanılıyorsun," diye ekledi Seth. Bana doğru yaklaşan adımlarını işittim. Gözlerimi göğsüne çevirdim. "Ve sana her şeyi açıklayacağım fakat şimdi zamanı değil."

Duvara, kolunun yarısını kaybetmiş bir herifin heykelinin yanına yaslandım. Başım dönüyordu. Seth'in az önce gördüklerimi nasıl açıklayabileceğinden emin değildim. O kadın, artık her kimse, çarpıcı ve güzel biriydi. Ben ise o anda göreni kusturacak haldeydim. Üzerim toprakla, kirle, kurumuş kanla ve kim bilir başka nelerle kaplıydı.

"Seni yatağına geri götürmek istiyorum." Seth bana yaklaşıp elini uzattı.

"Hayır." Zayıf, titreyen kolumu kaldırdım.

Seth durdu. Yavaşça, nihayet gözlerimi gözlerine çevirdim. Bedenindeki semboller kaybolmuştu. Çenesinde bir kasın seğirmesi haricinde yüzündeki ifadede hiçbir duygu belirtisi yoktu. Kalbim sıkıştı. Daha önce Seth'in yüzünde o bakışı görmüştüm. Defalarca. "Josie, lütfen, bırak sana yardım edeyim."

Seth bana yardım etmek istiyordu ve bunun bir mahzuru yoktu. Değil mi? Gözlerim elime çevrildi. Suratımı astım. Parmaklarım toprakla kaplı ve kan lekeliydi. Kolum da aynı durumdaydı. Sadece tenim yer yer temiz kalmıştı ki burada temiz sözcüğünü kullanmak anlamını hayli esnetmek demek olurdu. Bir de o bilezikler vardı. O lanet bilezikler bileklerime sıkıca geçirilmişti.

"Ben...duş almalıyım." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz kulağa ne kadar gülünç geldiklerini anladım. Çünkü

tazelensem ve temizlensem de o kadın gibi görünmeyecektim ve şu an düş almak ters giden hiçbir şeyi düzeltmeyecekti. Yine de kiri ve kanı yıkayıp temizlemek istiyordum.

Seth'in kaşları çatıldı. "Bırak seni yatağına geri götürüyüm. Bir şeyler yedin mi?"

Başımı iki yana salladım. Kolumun yapış yapış teninde elimi gezdirirken parmaklarım bileziklerden birine dokundu. "Ben...son seferi anımsamıyorum."

Seth'in boş bakışları kayboldu. Etkileyici yüz hatları kedere benzer bir ifadeyle çarpıldı. "O halde lütfen, *lütfe*n bırak da sana yiyecek bir şeyler getireyim önce."

Boğazımdaki düğümü yutkunarak gidermeye çalışırken bir şeyler yememin midemdeki o müthiş boşluk hissinin epeyce gidereceğini düşündüm. Fakat düş almam gerekiyordu. "Ben... Önce temizlenmem gerek."

Seth'in gözleri fal taşı gibi açılırken bedeni bir kez daha titredi. Konuşmak için ağzını açtığı anda ne diyeceğini bilemedi. Sonra göğsü hızla şişti. "Peki. Sana yardım edeyim."

Elimle kendimi iterek duvardan uzaklaştım. "Ben hallederim. Sadece...banyonun yerini bilmem gerek."

"Josie, dur. Güçbela ayakta duruyorsun." Seth bir kez daha uzandı. Bu kez durmadı. Ellerini dikkatlice kollarıma doladı. Yüzümü buruşturdum ve bunun nedeninin dokunuşunun canımı yakması mı yoksa sadece bana dokunduğu gerçeği mi olduğundan emin değildim. "Lütfen, bırak sana yardım edeyim."

Neredeyse dip dibe, sessizce dikildik. Bu kez boğazına bakıyordum ve sanki...bir anda iki yabancı olmuştuk. Hayatın yollarını ayırdığı, farklı yönlerde sapan ve umulmadık bir şekilde yeniden bir araya gelen iki kişi.

Bir süre sonra Seth, "Sana yardım *edeceğim*," dedi.

“Aksi söz konusu olamaz.”

Bu konuda onunla tartışamayacak kadar zayıf düş-tüğümünden başımı salladım. Seth hızlı hareket ediyordu. Kendimi nasıl onun kollarında, göğsüne yaslanır halde, yanağımı omzunda bulduğumu ve kalbimin nasıl yeniden meyve sıkacağından geçirilmişe döndüğünü bilmiyordum. Hyperion beni defalarca kucağına almış, her seferinde bir daha asla Seth’in kolları arasında olamayacağımdan endişe etmiştim. Şimdi ise kucağındaydım.

Ve Seth daha *dakikalar* öncesinde bir başkasına sarı-lıyordu.

Gözyaşlarım gözkapaklarıma batıyordu. Endişe ede-cek, gözyaşı dökecek ve can sıkacak onca mesele varken bir de şimdi...bu eklenmişti.

Seth koridorda uzun adımlarla yürüdü. İkimiz göz açıp kapayıncaya dek yatak odasına döndük.

Seth yatağın karşısındaki çift kanatlı kapının başına gidip kapıları çizmeli ayağıyla iterek açtı. Beni küçük bir havuz kadar geniş küvete bırakırken sessizdi. Alçak sesle, “Duş mu, banyo mu?” diye sordu.

Gösterişli banyoya bakınırken beyaz mermerlerin ve lüks banyo havlularının arasında yerim olmadığını acıyla hissettim. “Artık...evin burası mı?”

“Büyüdüğüm yer burası.” Seth önümde eğilince dikka-tim ona çevrildi. Buradan evim diye bahsetmediğini göz-den kaçırmak imkânsızdı. “Burası banyolu konuk yatak odalarından biriydi.”

Aman Tanrım, kim bilir ana yatak odası nasıl bir yerdi?

Seth nazıkçe, “Duş almak mı yoksa banyo yapmak mı istersin?” diye yineledi.

Banyo yapmak kulağa harika gelse de küvette bir sani-ye kalsam suyu berbat ederdim. “Duş,” dedim.

Seth bir süre gözlerime baktıktan sonra hızla doğruldu. Dönüp gömme bir duşakabinin yanına gitti. Perde olmasa da duşakabini çevreleyen yüksek duvardan dolayı perdeye gerek de yoktu. Eh, en azından çoğu insan için. Büyük olasılıkla ben banyoyu su içinde bıraktırdım.

Seth'in banyo bataryasını ve duş başlığını açmasıyla duş çalıştı. O an özgür olduğum gerçeğini gerçekten idrak etmeye başladım. Uyanıp tepemde Hyperion'u bulmayacağımı da. Zorla bir başka odaya götürülmeyeceğimi de. Uyanık kaldığım her saniye mücadele etmeme gerek olmayacağını da. İçimi bir ürperti kaplarken dudaklarımın arasından küçük bir inilti çıktı.

"Sen iyi misin?" Seth hemen önümde tekrar diz çöktü. Elleri dizlerimdeydi. "Josie?"

Boğazımı temizleyip, "Evet," diye fısıldadım. "Ben sadece..." Aynı anda öyle çok şey hissediyordum ki. Korkuyordum. Kırgındım. Kafam karışıkta. Ferahlamıştım. Acı çekiyordum. Bitkindim. Bana birkaç gün içinde kalbim bin kez kırılmış gibi geliyordu.

"İyi değilsin. Aptalca bir soruydu benimkisi." Seth parmak uçlarını yanağıma yasladı. "Keşke acını yok edebilseydim. Acını hafifletmek uğruna her şeyi yapardım."

Nefesim kesildi. Sesi son derece samimi çıkıyordu. Fakat az önce orada ne yapıyordu? Onca zamandır ne yapıyordu? Buraya nasıl gelmiştim? Seth Titanlarla savaşım beni kurtarmış mıydı? Aklımda çok soru olsa da o an onları soracak halim yoktu.

Sadece, "Beni bırakıp gittin," diyebilirdim.

Seth gözlerini yumup elini saldı. Banyo buharla dolmuştu. Seth başını çenesi neredeyse dizime değene dek indirdi. "Biliyorum. Üzgün olduğumu söylemek ne bunu ne de başına gelenleri değiştirir. Fakat üzgünüm." Kirpikleri

kalktı. O kirpiklerin arasından bana bakarken gözleri tuhaf bir şekilde nemliydi. “Hayatımda başka hiçbir şey için bu kadar üzülmedim.”

Yüreğimin daha da burkulduğunu hissettim. Boğuk bir sesle, “Duş almam gerek,” dedim.

Seth koridordaki heykellerden biri kadar hareketsizleşti. Sonra düzensizce nefes verdi. “Orada ayakta durabilir misin?”

Kolay olmayacaktı bu. Fakat Seth’den yardım almaya dayanabileceğimden şüpheliydim. Evet, çıplak bedenimin *her köşesini* daha önce görmüştü fakat ben... *Yapamadım.* “Durabilirim.”

Seth bana inanmamış gibi görünse de tekrar dokundu. Sadece yanaklarıma parmak uçlarını değdirdi. Dokunuşuna kendimi eline yaslayarak karşılık verme arzumu mücadele ettim. “Burada güvendesin. Bundan böyle de güvende olacaksın.”

Yine o sözcük. *Güvende*. Bu sözcük bana gerçek dışı geliyordu. Çünkü Titanların yanında geçirdiğim sürede öğrendiğim bir şey varsa o da hiçbir yerin güvenli olmadığıydı. Yine de başımı salladım.

Seth bana birkaç saniyeden daha uzun süre baktı. “Dışarıda bekleyeceğim. Bir ihtiyacın olursa bana seslen.”

Bir süre bekledikten sonra elini indirdi. Kalkıp banyodan çıktı. Kış üstü düşebilirim diye -ki bu gayet olasıydı- kapıyı aralık bıraktı.

Birkaç dakika küvette oturmamın ardından acı içinde iğrenç giysilerimi üzerimden çıkarmaya koyuldum. Giysileri yere bıraktım. Bir daha onları görmek istemiyordum. Duşa doğru yürüdüm. Doksan yaşındaymışım gibi hareket ediyordum. Buğulu bir aynanın yanından geçtim.

Aynada halimi tam olarak göremesem de kendimi ber-

bat halde olduğumu bilecek kadar seçebiliyordum.

Duşakabinin yarım duvarına tutunup içeri, ılık suyun altına girdim. Suyun tenime çarpmasıyla inledim. Bedenim aynı anda hem haz duyuyor hem irkiliyordu. Açık yaralarımaya sanki iğneler batıyor, bana tenimi bin ateş karıncası kemiriyor gibi geliyordu. Fakat suyun altında kaldım. Yüzümü kaldırdım. Su günlerce biriken kiri ve kurumuş kanı yıkarken dizlerim titredi.

Daha beteri olabilirdi.

Gözlerimi aşağı çevirip elime bir şampuan şişesi alırken aklımdan bu sözcükler geaip duruyordu. Duş teknesindeki, pembe ve kahverengiye boyanmış su döne döne oluktan aşağı iniyordu. Suyun temiz akması için iki şampuan, bir saa kremi bitirmem ve bedenime baştan aşağı, ağrılı bir kese yapmam gerekti.

Ve hâlâ duşun altında dikiliyor, tırnaklarımın arasındaki kiri temizliyordum. Tırnaklarım temizlendiğinde bir kez daha yıkandım. Bileklerimi sabunlayıp derim kızarana ve acıyana dek bilezikleri çıkarmaya çalıştım. Ancak o zaman pes ettim. Banyo bir botanik bahaesi gibi kokmuştu.

Duş boyunca düşünmeyi bile bir kenara bırakmıştım. Ancak musluklara vardığımda pusun içinde zihnimde ilk düşünce belirmiş ve yeniden temiz olmanın verdiği o basit neşeyi hissetmiştim.

Annem ölmüştü.

Gerçekten ölmüştü.

Hyperion'ın yanında geaırdığım zaman boyunca kendimi bu konu üzerine fazlaca düşünmekten alıkoysam da buradayken annemin yüzü, neredeyse hep dalgın bakan gözleri ve dudaklarındaki tatlı gülümsemesi gözlerimin önüne geliyordu.

Annemi kurtaramayacaktım.

Onu görmeyi sabırsızlıkla bekleyemeyecektim.

Babam bana yalan söylemiş, beni Hyperion'ın yanında çürümeye terk etmişti. *Çürümüştüm* de. İçeriden. Acı. Karanlık. Direngen korku. Günlerce bunlarla yaşamıştım ve hâlâ içimdeydiler. Her nefesime musallat oluyorlardı.

Ve şimdi buradaydım. Seth'in yanında. Anneme olanları öğrenmeden, Hyperion beni kaçırmadan önce gelmeyi planladığım yerde ve her şey *tepetaklak* olmuştu. Hayal ettiğim, yeraltında esir edildiğim uzun, karanlık saatlerde akıl sağlığımı korumama yardım eden buluşma bu değildi. Böyle olmamalıydı.

Ellerimle yüzümü kapatıp geriledim. Ta ki duvarın soğuk karolarına çarpana dek. Duvardan aşağı kayıp yerde dizlerimi göğsüme çekerek kıvrıldım. Bu pozisyonda canım acıyor, yaralı derim geriliyor, çürüklerim baskı altında kalıyordu. Gözyaşlarım bir bent kapağı açılmışçasına akarken yüzümü dizlerimin arasına gömdüm.

Duşakabinin kenarında ne kadar uzun süre oturduğumu bilmiyordum. Belki dakikalar, belki saatler. Fakat gözyaşlarım dinmiyor, hareket edemiyordum. Kendimi içimde kokuşan tüm o acıyı ve korkuyu, *zayıf* olduğum gerçeğinin her şeye baskın çıkan, berbat farkındalığını bastırmaya zorlayamıyordum. Alex gibi değildim ben.

Daha güçlü olsam burada, düşün altında oturup doğum günü partisine kimsenin gelmediği bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamazdım. Kendimi toplayabilsem çoktan duştan çıkmış, gördüklerim ve bildiklerim hakkında konuşabilecek durumda olurum.

Fakat kımıldayamıyordum.

Tüm bunları aşamıyordum.

Yıkılmıştım. İçimde gerçekten, büsbütün yıkılmıştım ve boğazımda biriken panik bana bu durumu düzeltme

şansım olmadığını söylüyordu. Çünkü her şeyi sadece kendimin düzeltebileceğini biliyor ve bunu yapabilecek gücün bende olduğundan şüphe ediyordum.

Belki de vardı.

Belki bu karmaşık hissi üzerimden atarsam kendimi toplayabilirdim. Çünkü bunu yapmak zorundaydım. Yapmak zorunda olduğumu biliyordum fakat bu anda yapmıyordum.

Düşüncelerime fazlaca daldığımdan kapının açıldığını ve Seth'in bana seslendiğini işitmedim. Fakat sonra bir anda ağzından çıkan küfür kulaklarıma ulaştı. Birkaç saniye sonra su kapandı. Seth üzerinde giysileriyle düşün altına girip omuzlarıma yumuşak ve ılık bir havlu sardı.

Başımı kaldırdım. Akan gözyaşlarımdan dolayı onu güçlükçe seçebiliyordum. "Annem öldü."

Seth öyle alçak sesle konuştu ki ne söylediğini anlamadım. Sonra beni kendisine doğru çekti. Kucağındaydım. Bacaklarım bacaklarının arasındaydı. Üzerimden damlayan su Seth'in blucinini ve tişörtünü ıslatıyordu.

Seth bunu fark etmiyor gibiydi. Kollarını bana dolayıp beni sıkmadan mümkün olduğunca sıkıca sarmaladı. Yüzümü göğsüne yasladım. Bir eli ıslak ve karman çorman saçlarımin arasına daldı.

"Her şey yoluna girecek," dedi Seth. Dudakları alnımın üzerinde gezindi. Bu sözü defalarca tekrarladı. Fakat beni daha önce kucağına alıp bunu söylediğinde yalan söylemişti.

17

Seth

Gözyaşları azalıp durunca Josie'nin üzerindeki tüm gerginlik kalkmış gibiydi. Bedeni kollarının arasında gevşedi. Uyuyordu. Kendinden geçmişti.

Onu kaldırıp doğrulduğumda Josie ses çıkarmayıp kımıldamayınca endişelendim. Onu buraya getirdiğimde bilinci kapalıydı. Uyanalı da bir saat kadar olmuştu. Yine de bilinçsizlik dinlendirici bir uykuyla aynı şey değildi ve ben hâlâ onun neler yaşadığından habersizdim.

Ayrıca neden iyileşmiyordu?

Duşakabinden ıslanmış, derime yapışan blucinimle çıktığımda o lanet olası bilezikler dikkatimi çekti.

Josie'yi kollarımın arasında hareket ettirmemle havlu kılmıdım. Çünkü o an alabildiğine pislüğün tekiydim. Gözümü Josie'nin göğsünün yumuşak kavisinden ve ucundaki gül pembesi zirveden hızla kaçırmamıştım. Şehvet içime işlerken yatağa yürümek artık rahat bir iş olmaktan çıkmıştı.

Hava elementini kullanarak battaniyeyi kaldırdım. Sonra Josie'yi yatağa yatırıp başını yumuşak yaştığın üzerine bıraktım. Ben geri çekilirken eli tişörtümün önünü kavradı. Gözlerimi yüzüne çevirdim. Hâlâ uyuyordu fakat belli ki derin uykudayken bile yalnız kalmak istemiyordu.

Onu reddedemedim.

Parmaklarını nazikçe tişörtümden ayırıp yataktan geri geri uzaklaştım. Islak tişörtümü çıkardım. Sonra da blucinimi. Bol bir eşofmanı kapıp giydim. Josie'nin yanına yattım. Tepeden tırnağa titriyordu. Düşünmeden hareket geçtim. Bir kolumu beline dolayıp olabildiğince dikkatli bir şekilde onu göğsüme doğru çektim. Yumuşak, kısa bir ses çıkardı. Dudakları göğsüme sürtündü ve hepsi bu kaddardı.

Josie uyudu.

Ben de ona sarıldım.

Ona sarılırken Alex'le konuştuklarımızı düşündüm. Ona sarılırken dönüp karşımda Josie'yi, güzel Josie'mi deniz rengi gözlerinde dehşet ve hayretle bakar halde gördüğüm anı gözlerimin önüne getirdim. Ona sarılırken düşün köşesinde kıvrılmış, tüm bedeni hıçkırıklarla titrer halde düşündüm ve bu beni kahretti. Annesinin öldüğünü öğrendiğinde yanında olmadığını ya da onu Hyperion'dan koruyamadığımı bilmek içimi parçalıyordu. Çok hata yapmıştım. Sayısız hatalar. Josie'ye hak ettiği gibi davranmamıştım.

Fakat bundan böyle onun yanında olacaktım.

Islak saçını bir elimle düzleştirip yüzüne düşen saç tutamlarını geriye attım. Yüzündeki çürükler soluk teninde iyice göze çarpıyordu. Yorganı omuzlarına çekerken öfke-den elim titriyordu.

Muhtemelen Alex bir dahaki karşılaşmamızda testislerimi kesip elime verecekti. Eh, bu ancak bana Josie... kendisine gelmeden ulaşırsa olurdu.

Tanrılar adına.

Josie başka herhangi bir anda uyanıp dışarı çıkabilecekken bu tam da o an gerçekleşmişti. Öncelikle ona dışarıda gördüğü sahneyi açıklamam gerekiyordu. Sonra aynısını Alex'e açıklayacaktım. Fakat Josie'nin bu yeni... gerçekliği nasıl karşılayacağından emin değildim.

Josie

Gözlerimi açtığımda nerede olduğumu bilmiyordum.

Oda karanlıktı ve yumuşak bir şeyin üzerinde yatıyordum. Buna bir anlam veremiyordum ve... Tanrılar adına bir yorganın altında çıplaktım! Bir yataktaydım ve *çıplaktım*. Yüzlerce dehşet verici korku beynimi zehirliyordu. Yoksa Hyperion... Düşüncemin sonunu getiremedim bile. Kolumun göğsü fazlasıyla andıran sert, sıcak bir yüzeye yaslı olduğunu fark etmemle yüreğim ağzıma geldi.

Panik bir tüfek saçması gibi tüm hücrelerime yayıldı. Ben durup düşünmeye vakit bulamadan bedenim hareket geçti. Yataktan fırladım. Bacaklarımı yataktan sarkıtmamla acı bedenimi kapladı. Öne devrilmemle dizlerim taş zemine çarptı. Fal taşı gibi açılmış gözlerimle karanlık odaya bakınırken kalbim küt küt atıyordu. *Neredeyim ben? Neler oluyor?* Yataktaki o siluet -o beden- kımıldayıp yattığı yerde sırtını dikleştirdi.

Sürünerek kaçmaya başladım. Avuçlarım düz taşın üzerinde kayıyordu. Boğazımda kurtulmaya hazır bir çığlık olsa da çığlık atacak kadar nefes alamıyordum.

“Josie!”

Sesi işitmemle donakaldım. Dizlerimi göğsüme çektim. O sesi *tanıyordum*. Seth. Onun sesiydi bu. O müzikal, hafif aksanlı, gür ses. Fakat buna anlam veremiyordum. Çünkü nasıl burada, Seth’in yanında olabilirdim? Her şey bir kâbus değilse tabii. Yo, hayır, yaşadıklarım bir kâbus değildi. Gerçektir.

Yatağın üzerindeki şekil aniden bana yaklaştı. Ayaklar zemine inip bana doğru bir adım attı. Korku tüm duyularımı köreltirken ağzımdan boğuk bir inilti çıktı. *Bunu daha fazla yapamayacağım. Bunu daha fazla...*

Siluet donakaldı. “Sorun yok Josie. Yanımdasın. Güvendesin.”

O ses. Seth olmalıydı bu. O sözcüğü daha önce de işitmiştim. *Güvende*. Alex de ben...daha önce uyandığımda o sözcüğü kullanmıştı. Uykunun ve zihin bulanıklığının örümcek ağlarını temizlemek için çabaladım.

“Seth?” diye fısıldadım.

“Evet. Benim. Burada sadece sen ve ben varız. Şimdi ışığı açacağım. Tamam mı?” Benden yanıt gelmeyince döndü. Birkaç saniye sonra bir çıt sesi işittim ve yumuşak bir ışık odaya yayıldı. Artık karanlıkta değildim. Son birkaç saatte yaşadığım olayları yavaş yavaş hatırladım.

Seth yatağın önünde dikiliyordu. Kolları iki yandan sarkıyordu. Göğsü çıplaktı ve üzerinde bol bir eşofman vardı. Sarı saçları karmakarışık dalgalar halinde alnına düşüyor, kulaklarının üzerinde kıvrılıyordu.

Anımsadım.

Seth beni duşta bulmuş ve ağlarken bana sarılmıştı. Artık o korkunç odada değildim. Hyperion ya da Kronus için pil vazifesi görmek üzere o rutubetli mahzenden sürüklenerek götürülüyordum. Seth’in yanımdaydım. Son-

ra Seth'i balkonda, bir başka kadına sarılırken gördüğümü anımsadım.

Kısa, acı dolu bir nefes alıp çıplaklığımı gizlemek için kollarımı dizlerime doladım. Seth beni çıplak görmediğinden değil. Kendimi rahatsız ve fazla çıplak hissediyordum.

Özellikle de o bana o şekilde bakarken.

Kehribar rengi gözleri üzerimde gezindi. Mahrem bölgelerimin çoğu gizlenmiş olsa da onun çürüklerin ve kızarıkların oluşturduğu ağrı, ısırtıkları ve yırtık, soyulmuş deriyi gördüğünü biliyordum. Bunu o çarpıcı yüzünün gerginliğinden anlamıştım. Sonra da sesinin tonundan.

"Josie bebeğim..." Önümde diz çöken ve bana iyice sokulmayan Seth'in kehribar rengi gözleri parladı. "Ben..."

O susarken ben gözlerimi sımsıkı yumdum. Ne yapıyordum? Doğduğum günkü gibi çıplak halde yerde oturmak dışında ne yapıyordum? Dilimi hareket etmeye zorlarken boğazımın ne kadar acıdığını fark ettim. "Uyandım ve nerede olduğumu unuttum. Hâlâ *orada* olduğumu sandım. Ben...özür dilerim."

Seth'in hareket ettiğini işitmesem de elinin nazikçe koluma dokunduğunu hissetmemle gözlerimi açıverdim. "Özür dilemene gerek yok *psychi mou*."

Psychi mou mu? Seth bana daha önce hiç ruhum dememişti.

Parlak, amber gözleri kederle doldu. "İzin ver, sana giyecek bir şeyler getireyim, tamam mı? Sonra buradan gideriz. Tabii olduğun yerde kalmak istiyorsan o da olur. Yatağına dönmek istersen de öyle yaparız. Bana ne yapmak istediğini söyle, onu yapalım."

Morluklar içindeki dizlerime bakıp başımı sarsakça salladım.

Seth bir süre daha kımıldasız kaldıktan sonra doğrulup

önüme geçti. O geri gelene dek gözlerimi kapalı tuttum. Omuzlarıma yumuşak bir kumaşın serildiğini hissettim. O an gerçekten ihtiyacım olan son şey yerde, kollarımı dizlerime dolamış halde çıplak yattığımı kabullenmekti.

Bir kızın tahammül edebileceklerinin bir sınırı vardı.

Gözlerimi zorla açıp Seth'in bakışlarından sakınırken kollarımı inanılmaz derecede yumuşak ve pofuduk bir bornozun yenlerinden geçirdim. Seth kemeri çekti ve uzayıp bornozun iki ucunu bir araya getirdi.

Sonra kemeri bağladı. "Şimdi... Ne yapmak istiyorsun?"

Yanaklarım kızardı. "Ya-yatak."

Ben ayağa kalkmaya fırsat bulamadan Seth bir kolunu dizlerimin altından geçirip beni kolayca havaya kaldırdı. Kısa sürede beni yatağa geri götürüp bir yastık dağına yaslamıştı bile. Yanıma oturup bornozun etekliğini bacaklarımı örtecek şekilde ayarladı.

"Sana yiyecek bir şeyler getireyim," dedi.

Başımı iki yana salladım. "Aç değilim."

Seth'in başı yana eğildi. "Daha öncesinde bana...en son ne zaman yemek yediğinden emin olmadığını söylemiştin. Yemek yemen gerek."

Başımı kaldırıp ona bakarak bitkince, "Biliyorum," diye yanıt verdim. Seth yüzündeki endişe ve korkuyla gözüme çok farklı görünüyordu. Daha önce onu o halde gördüğümü anımsamıyordum. "Ben sadece... Şu an yemek istemiyorum."

Seth'in omuzlarındaki kaslar gerildi. "Josie, gerçekten bir şeyler yemelisin."

Başımı dalgınca salladım. Kemerimin kenarlarıyla oynadım. Aklımdan çok şey geçse de erişemediğim bir şey vardı. Zihnimin kuytularında olan, hatırlamam gereken, önemli bir şey.

“Seni neyin uyandırdığını biliyor musun?” diye sordu Seth.

Parmaklarım kemerimi sıkıca kavradı. “Sanırım kâbus görüyordum. Uyandığımda yine...orada olduğumu sandım.” Aldığım bir sonraki nefes boğazımı haşladı. “Sonra korktum.”

“Sorun yok. Ayrıca gayet anlaşılır bir durum bu...” Ellerimi tutup sesli bir nefes aldı. “Josie, tenin buz gibi.”

Buz gibi bir ten.

Ellerimi çekip göğsüme yasladım. Böylesi teni daha önce de hissetmiştim. Dokunuşu soğuk olan fakat bana tuhaf gelmeyen teni. Bir hatıra zihnimde gizlendiği yerden kurtuluverdi. Güçleri bağlı, yarı tanrı Lauren’ın nabzını yoklamak için yerde sürünüyordum. Lauren ölüydü. “*Tanrılar aşkına*,” diye fısıldayıp gözlerimi Seth’e çevirdim.

“Ne?”

Anılar yüzeye hızla çıkarken, “*Tanrılar aşkına*,” diye yineledim. “Yarı tanrıları gördüm. Kayıp yarı tanrıları. Onlardan biri... Adı Lauren’dı... Ben oradayken öldü.” Lauren’ın tenine dokunduğumda hissettiklerimi ve onun aç bırakılmış ve istismar edilmiş bedenini anımsadım. “Ona korkunç şeyler yaptılar Seth. Korkunç şeyler ve o öldü...” Sesim kısıldı. Yutkundum. “Toprak zeminli bir odada öldü o.”

“Josie,” dedi Seth. Sesi boğuktu.

“Aç bırakılmış ve dövülmüş olmalıydı. Bedeni kir ve çürük içindeydi.” Konuşmaya devam etmeli, içimdeki sözcükleri dışarı dökmeliydim. Deride oluşan bir su kabarcığının iğneyle patlatmak gibiydi bu. “Sandım ki... Sonumun onun gibi olacağını sandım. Anlıyorsun ya? Yani aylardır oradaydı o. Başına gelenler hayal bile...” Ben sığ bir nefes alırken Seth’in boğazından bir ses çıktı. “Lauren öldükten

sonra bile bizimle onu aynı odada bıraktılar.”

“Tanrılar adına.” Seth’in güzel yüzünde bir acı ifadesi belirdi. Ellerimi tekrar tutup elini elime doladı.

“Ve sonunda onu almaya geldiklerinde onlar... Lauren’ı odadan dışarı sürüklediler. Bir parça çöpten başka bir şey değilmiş gibi.” Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken bedenim ikinci bir hatıranın yüzeye çıkmasıyla sarsıldı. “Mitchell... Mitchell hâlâ orada Seth. Onu kurtarmamız gerek.” Bir kez daha ellerimi Seth’in ellerinden kurtarıp yataktan kalkmak için hareketlendim. Fakat Seth güçlü koluyla beni durdurdu. Şaşkın gözlerimi ona çevirdim. “Mitchell hâlâ orada.”

“Yerinden kalkmamalısın.” Seth’in sesi son derece soğukkanlı ve sakindi.

Gözlerimi ona diktim. Yerimden kalkmamak mı? “Anlamıyorsun. Geri dönüp onu kurtarmalıyız. Seth, o kötü durumdaydı ve onu ne zamandır... Aradan ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum fakat uzun süre hayatta kalmaz.”

Tabii hâlâ yaşıyorsa. Fakat bu olasılığı düşünmek bile istemiyordum.

Seth’in nazıkçe bana doğru dönmesiyle sırtım yine küçük yastık dağına yaslandı. “Ne demek istediğini anlıyorum fakat oraya geri dönmeyeceksin.”

Ağzımı açtım.

“Şu an hiçbir yere gidebilecek halde değilsin. Bunu gıcıklık etmek için söylemiyorum fakat şu an kendini tehlikeye atmak bir yana dursun, etrafta gezinmemelisin bile.” Kehribar rengi gözleri parladı. “Olduğun yerde kalmalısın, dinlenip iyileşmelisin.”

Ona, “Ben iyiyim,” diye karşı çıkıp ellerimi yumruk yaptım.

Seth'in kaşları kalktı. "Halini gördün mü hiç Josie? Vücudunun morarmamış yeri kalmamış. Bitkinsin ve güçlkle ayağa kalkıyorsun. Ayrıca ben sende hiç..." Sustu.

"Bende ne?"

Gözleri gözlerimi aradı. "Sendeki eteri güçlkle seziyorum Josie."

Midemin yandığını hissettim. "Onlar..."

"Sebebi biliyorum Josie. Isırık izlerini görüyorum." Seth'in gözleri ışık saçarken havaya elektrik yayıldı. "Şu an tek derdin iyileşmek olmalı. O kadar. Lütfen."

Yeniden konuşabilmem için birkaç saniye geçmesi gerekti. "Burada böylece oturup Mitchell diye biri yokmuş gibi davranamam."

"Senden bunu yapmanı istemiyorum."

"O halde benden ne yapmamı istiyorsun?" Uzanıp yüzüme düşen bir tutam saçı yana çektim. "Mitchell ellerinde ve inan bana, uzun süre hayatta kalmaz."

Seth yanıt vermedi.

"Gitmeme izin vermezsen beni bulduğun yere sen dönebilirsin. Onu bulmaya çalışıp burada..."

"Hayır."

Afallamış halde gözlerimi kırpıştırdım. Geri çekildim. "Lütfen. Lütfen. Onları, Mitchell'i unutamam. Benden bunu yapmamı isteyemezsin. Ona yardım etmek zorundayız."

Seth'in çenesindeki bir kas gerildi. "Senden onu unutmanı beklemiyorum."

Midemdeki hisse aldırış etmeden, "Öyleyse gidip onu arayabilirsin," dedim. "Sen onu ararken ben burada kalabilirim."

"Şu an nerede olduğumuzu bilmiyorlar. Fakat Titanlara ya da başka herhangi bir tanrıya karşı koruma alanımız yok. Sen benim bir numaralı önceliğimsin. Sana

odaklanıyorum.” Gözleri gözlerimle buluştu. “Her şeyden önemlisin.”

Hayal kırıklığı içimde taşan bir nehir gibiydi. Her ekle-mime ve kasıma yerleşen o son derece gerçek acıyla birleşip hâlâ tenimin altında kımıldanan dehşeti açığa çıkardı. “Fakat sen beni zaten terk etmiştin!”

Seth irkildi. Sırtı kaskatı kesildi.

Sözlerimi geri almak istesem de bunu yapamadım. Ağzımdan çıkan sonraki sözleri durduramadığım gibi. “Sen beni zaten terk ettin. Beni terk ettin Seth. Bu yüzden daha birkaç hafta önce senin için her şeyden önemli değildim. O halde nasıl oluyor da şimdi her şeyden önemli olabiliyorum?” Ondan uzaklaşmak için oturduğum yerde yana çekildim. Seth yine beni durdurmak istese de kolunu ittim. “Yapma.”

Kolunu geri çeken Seth’in yüzünde acıya benzer bir ifade belirdi. Yataktan indim. Derim çokça gerilmiş gibiydi. Birkaç metre yürüdükten sonra durdum. Titreyen bacaklarımın üzerinde dikildim. Gözlerimi yumup yüzüme düşen saçlarımı geriye attım. Seth’e söylediklerimden dolayı kendimi kötü hissetmek istesem de söylediklerim doğrudu. O beni terk etmişti ve Mitchell’ı aklımdan çıkaramıyordum. Benim hayatım onunkinden daha önemli değildi.

Seth alçak sesle, “Bunu hak ettim,” dedi. Gözlerimi açsam da yüzümü ona çevirmedi. “Seni terk ettim. Annene olanları öğrendiğinde ya da Hyperion seni kaçırdığında yanında değildim. Seni olabilecek en kötü şekilde hüsrana uğrattım. Ne kadar üzgün olduğumu ifade edemem. Sana yaşattığım hayal kırıklığını asla telafi edemeyeceğim.”

Boğazım yandı. “Sen...neler olduğunu bilmiyordun.”

“Sonuçta bunun bir önemi yok. Bana ihtiyacın varken

yanında değildim.” Sesi kalınlaşıp hırıltılı bir hal aldı. “Ben asla...”

Ne diyeceğinden emin olmasam da yine, “Yapma,” dedim. Bitkinliğin ağırlığı üzerime çökmüştü. Yıllardır uyu-muyormuşum gibi. Duygusal ve zihinsel açıdan tükenmiş bir halde yüzümü ağır ağır ona doğru çevirdim. Doğru dürüst dengede duramadığımdan hafifçe sağa sola yalpaladım. Gözlerim Seth’in gözlerine çevrildi. “Şu an önemli olan Mitchell. O hâlâ ellerinde ve bir şeyler yapmazsak ölecek Seth. Bunun olmasına izin veremeyiz.”

Seth çenesini sıktı. “Bir şeyler düşüneceğim Josie. Hiçbir şey yapmayacağımı söylemiyorum fakat sen iyileşene kadar seni bırakamam.”

“Seth...”

“Hayır.” Bu tek sözcük tartışmaya açık kapı bırakmı-yordu. “Günlerce tutsak edildin Josie. Az kalsın tüm ete-rin tükenecekti. Orada başına gelen her şeyi ancak tanrı-lar bilir.”

“İyi olacağım,” dedim.

Seth, “Bana kızabilirsin,” deyip yatağından kalktı. Savaşmaya hazırmış gibi dikildi. “Bundan dolayı benden nefret edebilirsin ve seni suçlayamam. Fakat seni bir daha asla savunmasız bırakmayacağım.”

Seth

Josie onun yanından ayrılmama kararına karşı çıkmaya devam etti. Ta ki her hareketine belirgin bir şekilde işleyen ve gözlerinin altındaki morluklara çizilen bitkinliğe teslim olana kadar. Yatağına döndü ve başını yastığa koyar koymaz uyuyakaldı.

Uyumaya niyetim olmadan yanına uzandım. Çünkü söyledikleri zihnimi meşgul ediyordu. Mitchell'ı neden kurtarmak istediğini -kesinlikle- anlasam da onu bırakıp gideceğim anlamına gelmiyordu bu. Alex ya da Aiden'i suçlamasam da ikisi daha önce Hyperion'ı durdurmayı başaramamışlardı. Yine başaramazlardı.

Titanlar her an ortaya çıkabilirdi.

Beni zaten terk etmiştin.

Josie'nin sözleri ruhuma bir bıçak gibi saplanıyordu. Çünkü o sözlerde soğuk, acımasız gerçek vardı. Onu terk etmiştim ve o acı çekmişti. Daha önce uyandığında nerede

olduğunu bile bilmiyordu ve o *pisliklerden* biriyle yatakta olduğunu sanmıştı demek? Tanrılar adına. Öfkem içimde lav gibi yanıyor, hissettiğim çaresizlik kanıma acı bir zehir gibi yayılıyordu.

Josie'yi bir daha hüsrana uğratmayacaktım.

Yanında saatlerce oturdum. Uyuklamış olmalıyım çünkü gözlerimi açtığımda cılız güneş ışığı kalın perdele-
rin altından sızıp taş zemine yavaşça yayılıyordu.

Başımı kaldırıp Josie'ye baktım. Uyuyordu. Fakat teni-
nin yara beresiz kısımlarına biraz renk gelmişti. Bu iyiye işaretti. Kendime bunu sık sık hatırlatmak zorundaydım. Çünkü ne zaman ona baksam içimden bir şeyleri havaya uçurmak geliyordu.

Mesela koca ülkeleri.

Josie'nin saçları yanağının üzerine düşmüştü. Saçı tu-
tup kulağının arkasına kıstırdım. Uzandığım yerde sırtı-
mı dikleştirip kapıya baktım. Josie'yi rahatsız etmemeye
dikkat ederek kalktım ve üzerinden düşecek gibi olan bat-
taniyeyi düzettim.

Gidip kapıyı araladım. Basil umduğum gibi dışarıda
bekliyordu. İki heykel arasında dikilmiş, ellerini gevşekçe
kenetlemişti. Orada ne zamandır beklediğini ancak tan-
rılar bilirdi.

Vakit geçirmesi için bir cep telefonu filan almalıydım
ona.

“Durumu nasıl Kiryos?”

“Yine uyudu.” Kapı çerçevesine yaslandım. “Biraz yi-
yecek getirir misin? Öyle çok fazla bir şey getirme. O...son
zamanlarda hiç yemek yememiş. Uyandığında bir şeyler
yesin istiyorum.” Josie yemek yemeyi bir kez daha redde-
decek olursa kahrolacaktım. “Kendim getirirdim. Fakat
yanından ayrılmak istemiyorum. Ben aç değilim. Bu yüz-

den sadece ona yiyecek getir.”

“Elbette.” Basil bir adım öne çıktı. Belli ki yapacak bir iş bulduğu için mutlu olmuştu. “Pirinç ve çorba getireceğim. Ona iyi gelecektir.”

“Sağ ol.”

Basil neşeyle gülümseyip önümde eğildikten sonra gitti. Bir süre orada dikildikten sonra kapıyı kapattım. Arkama döndüm. Josie o kâbustan uyandığında olduğu gibi akciğerlerimdeki hava boşalıverdi.

Josie uyanmıştı.

Uyanmakla kalmamış, yattığı yerde sırtını doğrultup battaniyeyi göğsüne çekmişti. Gözleri fal taşı gibi açıldı ve çürüksüz yanağına hafif bir pembe yürümüşü. Gözleri yüzümdeydi. Sonra çıplak göğsüme ve karnıma çevrildiler. Yanaklarındaki pembe daha da koyulaştı. Bu seferki uyanışı bir öncekinden çok farklı olmuştu.

Hissettiğim ferahlama neredeyse dizlerimin bağını çözecekti. Bir adım öne çıktım. Hatta *sendeledim*. “Uyanmışsın,” dedim. Bu söylediğimin ne kadar aptalca olduğunu fark ettim. Çünkü uyandığı ortadaydı. Daha önce de uyanmıştı.

Konuştı. “Ben rüya görüyordum ve sandım ki... Bunun bir rüya olduğunu sandım.”

Tanrılar adına.

Bu sözleri beni bir kez daha kahretti. “Gerçekten buradasın Josie. Artık gerçekten güvendesin.”

Josie’nin gözleri kısa bir an için kapandı. Battaniyeyi daha da sıkıca kavradı. Yüzünde bir acı ifadesi belirip kayboldu. Gözlerini yeniden açtığı anda gözyaşlarının pırlıltısını seçtim. Hiç düşünmeden yanına gittim. Göz açıp kapayınca kadar yatağın kenarına, onun yanına oturdum.

Josie irkildi. Gözleri kocaman açıldı. “Bu...hızlıydı.”

Hızlı sözcüğü hafif kaçırdı. Onun artık ne olduğunu bilmediğini anımsadım. Bu konudan bahsetme fırsatımız olmamıştı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Bir an duraksadı. “Bilmiyorum.” Gözleri perdeli pence-relere gitti. “Ne zamandır uyuyorum?”

“Birkaç saattir.”

Alnı kırıştı. “Sen... yanımdan hiç ayrılmadın, değil mi?”

“Hayır.” Derin bir nefes aldım. “Bana kızdığını biliyorum. Benden istediğin...”

Josie, “Sana kızmıyorum,” dedi. Bunu öyle sessizce söylemişti ki başta sözlerini hayal gücümün bir oyunu sandım. “Yani, senden... Mitchell’i bulmanı istiyorum. Bu fikrimden caymış değilim. Sadece...” Başını yavaşça iki yana salladı. “Sana kızgın değilim işte.”

Hayretle ona baktım. “Bana nasıl kızmazsın? Öfkeden küplere binmiş olman gerek. Senin benden...” Benden nefret etmesi gerekirdi. Fakat bunu söylemeye dilim varmadı. “Nasil kızgın olmadığını anlamıyorum.”

“Belki sonra kızarım.” Elini battaniyeye indirmesiyle bedeni titredi.

İçim cız etti. “Çok mu acı çekiyorsun?”

“Çok da değil,” dedi. Gözlerini yatak örtüsüne çevirdi. Parmakları battaniyenin kenarını kavradı.

“Isırık izlerini görüyorum. Senden çokça beslendiklerini söyleyebilirim. Bedenin çürükler içinde kalmış.” Duraksadım. “Hepsi geçti artık.” Öfke içimi döverken sesime soğukkanlı bir ton vermeye çalıştım. “O... Onlar sana etkisini gözlerimle göremediğim şeyler yaptılar mı?”

Josie’nin gözleri sımsıkı kapandı ve içimde ancak bir damla sabır kaldı. Dışarıda beyaz ışık parlamasını bir gök gürültüsü takip etti. Josie’nin gözleri açıldı. “Demek istediğin... tecavüze uğrayıp uğramadığımı mı? Hayır...”

Josie'nin parmakları battaniyeyi kıvrırdı. "Hyperion... O beni tecavüzle tehdit etti. Fakat bunu yapmadı. Fırsatı olmadı. Benden epeyce tiksiniyordu."

Bu sözler içimi çok da ferahlatmamıştı. Bazı tecavüz-cülerin kurbanlarına tecavüz etmeleri için onlardan hoşlanmalarına hatta onları çekici bulmalarına gerek oluyordu. Onlar için bunların bir önemi yoktu. Tek ümidim Josie'nin bir şeyler gizlemediğiydi. Hyperion'ın ona işken-ce etmenin başka yollarını bulduğu ve bunu yaptığı açıktı. Yine de şiddetli öfkem kısmen yatıştı. Dışarıda fırtına çıkmayacaktı. "Konuşmamız gereken çok şey var."

Josie bir süre bana baktı. Sonra gözleri odada gezindi. "Ben...neler olduğunu bilmiyorum." Yutkundu. "İlk uyan-dığımda aklım karışıktı ve... Neler oluyor, bilmiyorum."

Tek isteğim onu kollarıma almak olsa da bu bana doğru gelmiyordu. Sesinde eksik bir şey, yüzünde köşeye sıkıştırılmış ve şaşırmış bir hayvanın bakışı vardı. O an biraz kendini dinlemeye ihtiyacı olabileceğini düşündüm. Muhtemelen odadaki çok sayıda sandalyeden birine oturmam akıllıca olacaktı. Fakat yerimden kımıldayamadım.

Bu yüzden kımıldamadan oturdum. "Seni elimden geldiğince her konuda bilgilendireceğim fakat Basil'ı sana yiyecek bir şeyler getirmesi için gönderdim. Birazdan burada olur. Bu kez yemek yemeni istiyorum senden."

Josie'nin kaşları kalktı. "Basil mı? Şu bitki gibi mi yani?"

Hafifçe gülümsedim. "Basil Yunancada kral gibi anlamına gelir. O bir melez ve burada bir hizmetkâr."

Josie gözlerini yavaşça kırıştırdı. "Burada melez hizmetkârların mı var?"

Durumu kavramasını istediğimden açıklama yaptım.

* Basil: Fesleğen (ç.n.)

“Evet fakat düşündüğün gibi değil. Buraya geldiğimde onlardan gitmelerini istedim. Beni dinlemediler. Hiçbiri ikisirin etkisi altında değil. Hepsi özgür iradeleriyle burada.”

Parlak, mavi gözlerine şaşkın bir ifade oturdu. “Fakat neden hizmetkârların olsun ki?”

“Sana anlatacağım, biraz karmaşık bir öykü bu. Fakat öncelikle sana söylemek istediğim önemli bir şey var.”

Yatakta kıpırdanmasıyla Josie’nin yüzü buruştu.

“Sen iyi misin?”

Josie başını salladı. “Sadece...her yerim acıyor.” Kendisiyle savaşıyor gibi bir hali vardı. Sonra gözlerini gözlerime çevirdi. “Sanırım Hyperion hâlâ hayatta.”

“Uzun süre hayatta kalamayacak,” dedim. Kesinlikle yerine getirmeye niyetli olduğum bir vaatti bu.

“O halde ben nasıl oluyor da buradayım? Nasıl oluyor da orada, o...” Kısa ve sığ bir nefes almasıyla sesi kesildi. “Kafam çok karışık.”

Tanrılar adına. Josie çok şey yaşamıştı. Yerimden kalkmak için hareketlendim. “Bu konu bekleyebilir. Ben senin...”

“Hayır.” Soğuk eli şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde bileğimi kavradı. “Ben iyiyim. Konuşabilirsin.”

Bir süre gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Sonra ince bileğindeki bileziğe baktım. Uzanıp Josie’nin elini ağzıma götürdüm. Avcunu öptüm.

Josie’nin nefesi kesildi. Elini çekip kurtardı. Bir kez daha parmaklarını battaniyeye doladı. “Senin...cidden konuşmaya başlaman gerek.”

“Öyle.” Derin, açıklanamaz bir şekilde gergin bir nefes aldım. Daha önce ne zaman bu kadar endişelendiğimi anımsamıyordum. Aslında anımsıyordum. Annemin burada verdiği son partide. Saklanmak istemiştım. Çünkü

annemin beni bulup çıkaracağını, beni kullanarak caka satacağını, beni önemsiyormuş ve benimle gurur duyuyormuş gibi yapacağını biliyordum. Herkes bana bakacaktı. Korkuyla fakat aynı zamanda merakla.

“Seth?”

Başımı iki yana sallayıp Josie’ye odaklandım. “Biliyorum bunu daha önce söylemiştim fakat tekrar söylemem gerek. Üzgünüm. Seni Malibu’da bıraktığım için özür dilerim.”

Epeyce bir zaman geçti. Josie’nin tek kelime etmeyeceğinden endişe etmeye başladım. “Neden?” diye fısıldadı. “Neden beni...yaşadığımız her şeyden sonra terk ettin?”

“Seni...dönüştüğüm şeyden koruyacağımı sanmıştım,” diye açıkladım. “Haberin olmadan senden beslendim. Ne kadar korktuğunu ve tiksindiğini gördüm ki kesinlikle haklısın.”

“Şoke olmuşum,” dedi Josie. Bir eli ıslak saçlarını geriye taradı. “Ve evet, ben...kızmıştım. Yaptığın yanlış fakat birlikte bu sorunu aşabilirdik. Sen ikimize bir şans vermedin.”

“Biliyorum,” deyip ona doğru eğildim. “İkimize bir şans vermediğimi biliyorum fakat doğru olanı yaptığımı düşünmüştüm. Özellikle de Atlas’tan ve şu an olduğum şeye dönüşmemin ardından.”

“Tanrı Katili’ne mi?” diye sordu.

Başımı salladım. “Ne olduğumu fark ettiğimde... Lanet olsun, çok korkmuştum Josie. Neler yapabileceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Bunun bir mazeret olmadığını anlıyorum. Fakat korkmuştum ve Josie, ben *asla yaptığım* hiçbir şey için bu kadar üzülmedim. *Hiçbir şey için.*”

Josie’nin göğsü derin bir nefesle kalktı. Tam konuşmaya başlayacaktı ki kapı nazikçe çalındı.

“Büyük olasılıkla gelen Basil’dır.” Ayağa kalktım. Fa-

kat sonra duraksadım. “Sence içeri girmesinin bir mahzuru var mı?”

“Hayır.”

Gidip kapıyı açtım. Basil içeri girdi. Gözleri yere odaklandı. Odaya bitki kokusu yayıldı. “Tepsiyi yatağa bırakmamı ister misiniz Kıryos?”

“Tabii.” Gözlerimi Josie’den ayırmadan Basil’in peşinden gittim.

Basil geniş, gümüş bir tepsiyi yatağa taşıırken Josie’nin yüzünde meraklı bir bakış belirdi. Basil tepsiyi Josie’nin yanına bıraktı. “Size çorba getirdim Kırya. Ayrıca yabani pirinci hafif bir sosla buharda pişirdim.”

Josie şaşkınlıkla Basil’a bakarken her şeye rağmen yüzümde küçük bir gülümseme belirdi.

Basil kapakları kaldırınca iki geniş kâse ortaya çıktı. “Su getirdim. Fakat başka tür bir içecek isterseniz sizin için getirmekten memnuniyet duyarım.”

“Su iyi,” dedi Josie. Bana tereddütle bir baktıktan sonra gözlerini yeniden Basil’a çevirdi. “Teşekkür ederim.”

“Benim için bir zevk Kırya.” Basil eğildi. Sonra yataktan geri geri yürüyerek uzaklaştı. “Benden başka bir isteğiniz var mı?”

Başımı iki yana salladım. “Hepsi bu kadar.”

Basil bir kez daha eğilerek selam verdikten sonra odadan çıktı.

Josie şimdi hayretle bana bakıyordu. “O...az önce bana ‘hanımefendi’, sana da ‘efendim’ mi dedi?”

Josie’nin yanına dönmemle gülümsemem biraz daha yayvanlaştı. Kâseyi ve kaşığı elime aldım. “Buradakiler biraz ‘eski kafalı’ da.”

“Peki,” dedi Josie. Fakat beni inanmaz gözlerle süzüyordu.

“Konuşmamız gereken çok şey var fakat önce yiyebileceğin kadar yemeni istiyorum.” Kaşığı çorbaya daldırıp et suyu ve bir tür şehriye olduğu anlaşılan bir karışımla doldurdum. “Aç ağzını.”

“Gerçekten ellerinle mi besleyeceksin beni?”

Bakıp ne yaptığımı fark etmemle yanaklarım kızardı. “Galiba evet.”

“Kendi karnımı doyurabilirim.”

“Biliyorum fakat ben...bunu yapmak istiyorum.” Yapmıştım da. “Ayrıca sen o bornozla o çok ama çok muhteşem memelerini kapatmakla meşgulsün.”

Josie’nin yüzü kızardı. Gözleri kısıldı. “Memelerimden bahsetme.”

Dudaklarım bir başka sırtışıyla gerildi. “Fakat onlara bakabilirim, değil mi?”

Josie, “Hayır,” diye çıkıştı.

Bir kez daha sırtıttım. “Bakmayacağıma söz verebileceğimden emin değilim.” Kaşığı Josie’nin ağzına götürdüm. Ona yarım düzine kaşık çorba ve onun yarısı kadar pirinci yedirdim. Sonra Josie, “Seni gördüm,” dedi. “Bunun farkındasın, değil mi?” Geriye kaykılıp benden uzaklaştı. “Sizi balkonda gördüm ve gördüğüm son derece gerçekçi bir kâbus değilse orada neler olduğunu anlamıyorum.”

“Lütfen önce bir şeyler ye.”

Josie’nin yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. Bunu görmek beni heyecanlandırmıştı. Öfke ümitsizlik ve kederden iyiydi. “Seth...”

Ona, “Sana her şeyi açıklayacağım,” diye söz verdim. “*Her şeyi*. Fakat önce kendini toparlamanı, sağlıklı ve dinç olmanı istiyorum ve ben...” Birden konuşmakta zorlandım. “Senin için döndüm. Seni bıraktıktan sonra. Gable’ın evinde değildin. Başka bir yerdeydin. Bunu yap-

mak istemesem de kendimi tutamadım. Uyuyordun.”

Josie'nin gözleri kocaman açıldı. “Seni hissettiğimi sandım. Rüya gördüğümü düşündüm. Demek gerçekten *sendin?*”

Başımı salladım.

“Nasıl olur bu?”

“O konuya sonra geleceğim,” dedim. “Yanından ayrılmamın ardından kendime seni bir daha asla görme-yeceğimi söyledim. Fakat belli ki bu sözümü tutmadım. Yanından ayrıldıktan sonra sana döndüm. Sonra seni tekrar bulmaya çalıştım. Neler olduğunu işte o zaman öğ-rendim. O zamana dek olup bitenlerden haberim yoktu. Hyperion'ın seni kaçırdığını duydum. Kendimi hiç o ka-dar çaresiz hissetmemiştim. Daha önce hiç o kadar büyük bir korku duymamıştım. Çünkü seni bulamadım. Seni *nasıl* bulacağımı da bilmiyordum. Seni kaybedebilirdim. Hem de olabilecek en kötü şekilde. Fakat kaybetmedim. Buradasın ve şimdi sadece iyileşmene yardımcı olmak is-tiyorum. İyileşmek için de yemek yemelisin. Çünkü bana en son ne zaman yemek yediğini hatırlamadığını söyle-miştin. Bırak yapayım şu işi.”

Josie kıpırdandı. Bir an için teklifimi reddedeceğini düşünsem de başını salladı. Kaşığı tekrar kaldırdığımda elim belirgin bir şekilde titriyordu. Hiç konuşmadan çor-ba ve pirinci neredeyse bitirmiştik. Josie daha fazla yiyip içemeyeceğine yemin edince durdum. Tepsiyi kaldırıp ka-pının yanındaki masanın üzerine bıraktım.

Yanına döndüğümde Josie hâlâ bornozu göğsüne bas-tırıyordu ve o bornozun altında çıplak olduğu gerçeğini aklıma getirmemem gücü.

“Peşinden gelecektim,” dedi Josie. Bunu zaten bilsem de ondan işitmek hoşuma gitmişti. “Benden beslenmen

çok... ama çok yanlış olsa da peşinden gelecektim. Planım buydu. Sana destek olacaktım. Senin için savaşıacaktım. Senin...sana olan hislerime layık olduğunu ispatlayacaktım.” Sesi hırıltılı çıkıyordu. “Ve yaşanan onca şeyin ardından nihayet seni görüyorum ve tek istediğim yanında olmakken seni bir başka kadınla buluyorum.”

Sözleri ve gözlerinde biriken yaşlar kalbimi defalarca tuzla buz etti. “Sandığın gibi değil.”

Josie öksürüğü andıran hırıltılı bir kahkaha attı. “Gerçekten mi?”

“Bu söylediğimin kulağa nasıl geldiğini biliyorum,” diye devam ettim. “Gerçekten biliyorum. Fakat gerçek bu. O kadın Karina ve burada başrahibe.”

“Başrahibe mi?” diye sordu Josie.

“Sana anlatmam gereken karışık bir öykünün bir parçası da bu. Karina da o öykünün önemli bir parçası ve tanrılar biliyor ya, karmakarışık bir öykü bu. Ona *sarılmıyordum*. Aramızda kesinlikle bir şey yok. Hiçbir şey. Asla da olmadı. Olmayacak da.”

“Yalan söyleme,” diye fısıldadı Josie. “Seni gördüm. Ellerin onun üzerindeydi. Ona *dokunuyordun*...”

İleri fırladım. Takip edemeyeceği bir hızla. Yanaklarını iki yandan dikkatle kavrayıp gözlerini gözlerime çevirdim. “Sandığın gibi değil Josie. Sana yemin ederim. Aramızda asla bir şey olamazdı. Çünkü ben seni seviyorum. *Seni* seviyorum.”

19

Josie

Kalbim önce yavaşlayıp sonra hızlandı. Seth'in bana bunu daha önce sadece bir kez söylediğini sanıyordum. Uyuduğumu düşündüğü bir anda ve bazen ondan bu iki sözcüğü işittiğime yüzde yüz emin olamıyordum bile.

Fakat şimdi gerçekten söylemişti.

Her şeyden önemli o iki kısa sözcük Seth'in ağzından çıkmıştı.

Eh, "Hava güzel" de iki kısa ve güçlü sözcük olsa da Seth'ten beni sevdiğini işitmek bin ümidin ve rüyanın aynı anda gerçeğe dönmesi gibiydi.

Bir yanım yatak örtülerinin altından çıkmak ve üzerine atlayıp ona sarılmak istese de diğer yanım akıl karışıklığı ve endişeyle donakalmıştı. Neler olup bittiğini anlamıyordum. Belki sebep müthiş bitkin olmamdı. Çünkü uyanmak ve yemek yemek bile kemiklerime işleyen bir yorgunluğa neden olmuştu. Fakat soğuk toprak zeminin

hızla

üzerinde...Hyperion ya da geri kalan Titanlarla bir kez daha karşı karşıya gelmek yerine ölmeyi yeğler halde kıvrılarak yatışımın üzerinden sadece saatler geçmiş gibi geliyordu bana. Hâlâ buraya nasıl geldiğimi ya da Seth, Mitchell'i aramaya ya da yanımdan ayrılmaya yanaşmazken Mitchell'a nasıl yardım edeceğimizi anlamıyordum.

Ve Seth'in söylediklerinin keyfini çıkarmak istiyordum. Nihayet bana hislerini açıyordu. Fakat onu o güzel kumralla gördüğüm anı bir türlü zihnimden silemiyordum.

"Josie?" Gözleri gözlerimi aradı ve konuşmadığımı o an fark ettim.

Titrek bir nefes aldım. "Ben...bunu söylemeni o kadar uzun zaman bekledim ki."

Dudaklarında ağır ağır bir gülümseme şekillenmeye başladı. "Ve benim bunu sana o kadar uzun zaman önce söylemem gerekiyordu ki."

Ona gülümseyerek karşılık versem de tek yapabildiğim gözlerimi üzerine dikmek oldu. Konuşmamız gereken -odaklanmam gereken- çok şey vardı. Ve ben çıplaktım. Üzerime son derece bol gelen ve durmadan omzumdan aşağı düşüp önü açılan bornozun içinde çırlıçıplaktım. Seth'i, çıplak halde hıçkırırken beni duştan çıkarışını ve yataktan fırlayıp düştüğüm zeminde çıplak yatarken bornozu üzerime geçirmeme yardım edişini belli belirsiz anımsıyordum.

O kehribar gözlere endişe oturdu. "Josie, lütfen bir şeyler söyle. Ne olursa."

Bir şeyler söylemem gerekiyordu. "Beni seviyorsan neden...neden seni dışarıda onunla gördüm?"

Seth bir süre hareketsiz kaldı. Sonra ellerini indirdi. "Sanırım en baştan başlamam gerek."

"Evet." Battaniyeyi kollarımın altına kısırdım. "Ben-

ce böylesi daha makul olur.”

Yataktan kalkan Seth bir dolaba doğru yürüdü. Konuşmamız gereken onca konu olmasına ve başıma gelen onca şeye rağmen gözlerimi çıplak teninden alamıyordum. Daha önce de onu tişörtsüz görmüşsem de *fark etmemiştim*. Şimdi ise ediyordum. Çizgileri belirgin göğüs kasları. Sıkı karın kasları. Epey aşağılara akıp kalçalarının her iki yanındaki girintileri belli eden terleri. Sırtı bile muhteşimdi. Uzun, ince ve kaslı.

Ne diye tişört giymiyordu ki?

Fakat Seth’ti bu. Elbette ki giymeyecekti.

“Hayatım boyunca etere...açıklanamaz bir istek duydum. Eter beni hep kendisine çağırdı. Apollyon olarak uyanmamdan önce bile.” Öne eğilen Seth dolaba gizlenmiş mini buzdolabından bir su şişesi çıkardı. Bana doğru döndü. “Apollyon olduğumda bu istek daha da beter olsa da bunu hiç anlayamamıştım. Etere bağımlı hale gelip iblislere dönen safkanlar ve melezler hariç hissettiklerimi hissedecek kimseyi tanımıyordum. Alex uyandığında kendisini öyle hissetmiyordu. Hep bende bir tuhaflık olduğunu düşünmüştüm. Fakat artık...anlıyorum.”

Yatağa dönen Seth yanıma oturdu. Su şişesinin kapağını çıkarıp bana uzattı. Şişeyi aldım. “Tanrı katili olduğumda...içimde bir ses vardı. Yapacaklarımı yönlendiriyordu. Kulağa delice geldiğini bilsem de ben öyle hissediyordum. Sanki içimdeki her şey o an için yaşanmış, o ana uzanıyormuş gibi.” Susup kaşlarını çattı. “Su içmeli-sin Josie.”

Sersemlemiş bir halde kocaman bir yudum su içtim.

Seth memnun görünüyordu. “Bak ne diyeceğim, şimdi düşünüyorum da Ares gerçeği biliyor olabilirdi. Benim Tanrı Katili olmamı istiyordu. Beni kullanarak diğer

tanrıları kontrol etmeyi planladı fakat ben...kontrol edilemem.”

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çünkü Seth’in sözlerinde biraz olsun kibir yoktu. Sadece bir gerçeği dile getiriyordu. Dikkatle patlatılan bir gerçek bombasıydı bu. Seth artık kontrol edilemiyordu.

“Sanırım Tanrı Katili olduğumda neye dönüşeceğimi fark etmemişim.” Omuz silken Seth’in omuzlarındaki kaslar gerildi. “Fakat kim biliyor ki? Neyse, neler olduğunu tam olarak anlamamıştım. Bu yüzden yanından ayrıldım ve bunun seni terk edişim için yeterince iyi bir mazeret olmadığını biliyorum. Asla da olmayacak fakat ben...seni inciteceğimden korkuyordum. Kendimi kontrol edemeyeceğimden.”

Seth’in korktuğunu itiraf ettiğini işitmek her zaman hayret vericiydi. Çünkü Seth hiçbir şeyden korkmuyor görünürdü.

Biraz daha su içtim.

“Büyükannenin evinin dışında bize yardım eden perileri hatırlıyor musun? İçlerinden biri ara sıra bana görünüyordu. Adı Ewan. Çoğu zaman anlamsız laflar ediyor.” Seth’in dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. “Fakat benim sadece bir Tanrı Katili değil, tanrı olduğumu bana ilk söyleyen o oldu.”

Az kalsın su boğazıma kaçacaktı. “Ne?”

“Bir tanrı,” diye yineledi Seth. Kehribar rengi gözleri gözlerime kilitlendi. “Ben bir tanrıyım Josie ve bunu espri olsun diye söylemiyorum.”

Şaşkınlıktan nutkum tutulmuş halde gözlerimi ona diktim. Bir yanımda kahkaha atmak istiyordu. Çünkü Seth’in söyledikleri kulağa düpedüz delice geliyordu. Fakat ben bir yarı tanrıydım ve bu da başta bana delice gelmişti.

“Başta inanmadım. Daha önce yapamadığım şeyleri yapabilsem de bu bana gülünç gelmişti.” Seth bana yaklaşıp saçımın bir buklesini tuttu. Parmak uçları yanağımın kavisine dokunurken tutamı kulağımın arkasına kıstırdı. Ürperdim. “Fakat bu doğru. Bir şekilde, nedense her zaman olmam gereken şey buydu. Seçilmiş Tanrı. Yaşam ve Ölüm Tanrısı.” Seth söylediklerine gülerek elini indirdi. “Hatta burada bir tapınak var.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Bir tapınak mı? Senin için mi?”

Seth sırtıttı. “Benim için.”

“Vay canına,” diye fısıldadım. Söyleyecek daha iyi bir söz düşünememiştim bile. Seth bir tanrıydı. *Tapılan* bir tanrı.

“Dışarıda yanımda gördüğün o kadın var ya? Başrahibe o. Burada çok sayıda rahip ve rahibe var.”

Kadının lafının geçmesiyle gerildim. “Ve ne istiyorlar? Sana *hizmet etmek* mi?”

Seth’in gözleri parladı. “İma ettiğin şekilde değil.”

“Bir şey ima ettiğim yok.”

Seth’in bir kaşı kalktı. “Tüm bu ‘tanrı olmak’ meselesi aslında ‘senin beni dışarıda Karina’dan beslenirken görmen’ meselesi ilintili.”

Sıkıtığım plastik şişe buruştu. Seth’in gerçek bir tanrı olduğunu bir türlü kabullenemiyordum fakat şaşkınlığım yavaş yavaş azalıyordu. İçimde bir ses Seth’in az sonra söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı söylüyordu.

Seth gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadan alçak sesle konuşmaya başladı. “Bunu hiçbir şeyi haklı çıkarmak için söylemiyorum çünkü kulağa ancak bir müptelanın söyleyeceği bir şey gibi geliyor... Fakat benim...beslenmem gerekiyor. Tanrıları tanrı yapan da bu. Olimpos’ta ya da Ölüler Diyarı’nda olduklarında etrafları

eterle çevrili oluyor. Güçlerini böyle tazeliyorlar. Hep etere ihtiyaç duymalarının nedeni de bu.”

Kısa bir sessizliğin ardından, “Bu kulağa mantıklı geliyor,” dedim. “Titanlar bu yüzden beslenmek için beni...”

Seth hemen, “Bunu sana bir daha asla yapmayacağım,” diye karşılık verdi. “Seni asla buna zorlamayacağım.” Gözleri önce koluma, sonra bileğime çevrildi. Bornozun yenlelerinden epeyce çıkan kollarımı battaniyenin altına sokma isteği duydum. “Beslenmek benim için eskisinden farklı. Hiçbir şey aynı değil. Eskiden beni sarhoş ederdi. Fakat şimdi...” Başını iki yana salladı. “Hava solumak gibi bir şey. Bir süre yapmazsam ihtiyaç duyuyorum. Bana enerji veren ya da kafa bulduran bir şey değil bu. Sadece olması gereken bir şey.”

Elimde tuttuğum yarısı boş şişeye baktım. Şişeden bir yudum daha alıp öne eğildim ve şişeyi komodinin üzerine bıraktım. “Sen benden beslendiğinde canım yanmamıştı. Bunu yaptığını anlamamıştım bile. Senin yaptığın... Hyperion ve Kronus’un yaptıklarına hiç mi hiç benzemiyordu.”

“İlla ki acı vermesi de gerekmiyor. Fakat şu an bunun bir önemi yok. Bir daha asla senden eter almayacağım. Asla.” Seth yemin etse de kendimi kötü hissettim. Çünkü bunları kafamda niyetinin tam olarak da bu olduğuna dair hiçbir şüphe bırakmayacak şekilde söylemişti. “Josie?”

İsmimi söylemesinin hemen ardından parmaklarını çenemin altına nazıkçe bastırdığını hissettim. Gözlerimi gözlerine çevirdi. “Bir daha hiçbir şeyin canını yakmasına izin vermeyeceğim. *Asla.*”

Sözlerindeki korumacı hava...hoştu ve bakışlarındaki sertlik de, eh, seksiydi. Fakat onun beni koruyacağına bel

bağlayamazdım. Kimseye bel bağlayamazdım. Bunun nedeni de Seth'in Hyperion'ı durdurmamış olması değildi. Hyperion'un bana yaptıklarına rağmen ben hâlâ güçlü bir yarı tanrıydım. Korunmaya ihtiyacım yoktu.

Eh...

Bu tam olarak doğru değildi. Şu anda bir tahtakurusunu savuşturacak halim bile yoktu. Bu da aklıma bir şeyi getirdi. Gözlerimi aşağı çevirdim. "Bu bilezikler... Becerilerimi engelliyor bunlar."

"Ne?" Seth sağ elimi eline aldı. Kaşlarını çattı. "Çıkar-maya çalıştım. Fakat biraz olsun kımıldamıyorlar."

"Çıkabileceklerinden emin değilim," dedim. İçimi bir endişe kapladı. "Hyperion bunların Kronus ve Zeus'un kanından yapıldığını söylemişti. Titanları mezara koymak için kullanıldıklarını da."

Seth, "Lanet olsun," diye mırıldanıp parmağını bileziğin üzerinde gezdirdi. "Bunları çıkarmanın bir yolunu bulacağız. Birileri nasıl çıkarılacaklarını biliyor olmalı." Gözleri gözlerime çevrildi. "Gerektiği kadar hızlı iyileşmemenin nedeni bunlar olabilir.

"Sanırım öyle." Eterimin tükenmesinin ve sıradan besinler almamamın da bununla ilgisi olmalıydı. Gözlerini yumup o düşünceleri diğer her şeye baskın çıkmadan önce zihnimden uzaklaştırdım. Elim Seth'in elinden çektim. "Buraya nasıl geldim?"

Seth'in yüz hatları gerildi. Sırtını yaslayıp, "Yerini tespit etmeye çalıştım fakat varlığını hiçbir yerde seze-medim," diye homurdandı. "İyi olup olmadığını görmek için Malibu'ya gidene dek durumdan haberim bile yoktu." Gözlerini benden ayırıp tül perdeli kapıya dikti. "Sonra üniversiteye gittim. Marcus'u ve Luke'u gördüm ve..."

"Luke'un ve Deacon'ın durumu iyi mi? Ya Gable?"

Seth'in başını sallamasıyla içim ferahladı.

"Herkes iyi. Üniversiteler. Eh, Alex ve Aiden hariç herkes orada. Onlar kaçırıldığını söylemek için buraya geldiler."

"Ya?" Şaşırmıştım.

"Ben Akit'e giderken onlar adaya gelmek için yola çıkmışlar bile. Kaçırıldığını öğrendiğimde seni arayıp durdum. Bu tanrı gücü...insanların yerlerini sezmemi sağlıyor. Tanrılar bu şekilde bir görünüp bir kayboluyorlar. Fakat seninle arama bir engel konulmuştu. Yarı tanrılar da bu şekilde gizlenmişti."

Seth artık istediği anda bir yerde ortaya çıkıp kaybolabiliyor muydu? Neden benim böyle havalı yeteneklerimi yoktu ki?

"Ancak dün, seni sezmeye çalışırken varlığını hissettim. Tanrılar adına." Seth'in yanağında bir kas gerildi. "Seni ormanda buldum. Perses... Onu tanıyıp tanımadığınızı bilmiyorum."

"Onu tanıyorum," diye mırıldanıp battaniyeyi biraz daha yukarı çektim.

Seth gözlerini yumdu. "Alex ve Aiden'i kurtarıırken Perses'i de kurtarmıştım. Sanırım senin benim için değerini anladığından bana borcunu ödemeyi düşünmüş ve seni özgür bırakmış."

"Öyle mi?"

Seth'in gözleri gözlerime çevrildi. "Bunu hatırlamıyor musun?"

"Hatırlıyorum..." Kronus'un yanına tekrar götürüldüğümü anımsadım. Bir önceki karşılaşmamızdan daha genç görünüyordu. Artık kadim bir görüntüsü yoktu. Teni daha pürüzsüzdü. Gümüşü beyaz saçlarının arasında siyah teller vardı. Kırılğan kemikleri ve dokuları kaslarla

kaplanmıştı. Zapt edildiğimi ve Kronus'un beslendiğini anımsadım. Görüşüm kararana ve kendimden geçene dek içimdeki eteri çekmişti. Parça parça başka hatıralar da vardı. "Perses'in yanıma geldiğini anımsıyorum fakat sanırım...odadan çıkarılmadan önce bayıldım."

Seth gözlerini bana diyor, bana bir şeyler sormak istiyormuş gibi görünüyordu. Fakat vazgeçti. "Eh, Perses seni dışarı çıkarmış. Seni o sayede buldum."

Battaniyeyi kendime çektim. Beni beslenmeler sırasında zapt edenin Perses olduğunu anımsayıp ürperdim. "Sanırım ona minnettar olmalıyım fakat yakın zamanda ona teşekkür edeceğimi sanmıyorum."

"Teşekküre gerek olmayacak." Seth'in sesi sertti. "O öldü."

Başımı hızla kaldırdım. "Ne?"

"Ortak olduğu şeylerden dolayı onu öldürdüm."

Seth'e hayretle baktım. Sesinin tonunda ya da yüzündeki ifadede zerre kadar pişmanlık yoktu fakat...olmayışı umurumda değildi. Çünkü Perses'i öldürmek istemiştım. Bana, Lauren'a yaptıklarından dolayı, Mitchell'a yapmaya devam edeceklerinden dolayı onları öldürmek istemiştım.

İçtenlikle, "Sevindim," dedim. Seth uzun bir nefes verdi. Bir süre orada öylece oturduk. "Peki. Vay canına. Demek artık Titanların işini kolayca bitirebilen bir tanrısın. Bu cidden inanılmaz."

"Öyle." Seth'in yüzünde yarım yamalak bir sırıtiş belirdi. "Yani hep tanrı gibi olduğumu düşündüğümde bana büyük bir değişimmiş gibi gelmiyor."

"Hıh." Bir kaşımı kaldırdım. "Dur biraz. Bir tanrıysan artık diğer tanrılar sana neyi yapıp yapmayacağını söylemezler, değil mi?" Ümit göğsümün içinde kıvılcımlanıp azgın bir yangın gibi içime yayıldı. "Bir tanrıysan seni öldüremezler ve öldükten sonraki yaşamını Hades için ça-

lışmakla geirmezsin.”

Seth başını salladı. Gözleri sarımsı kahverengi bir ışıkla parladı. “Hayır, artık beni kontrol edemezler ve Hades’in kendisine yeni oynayacak bir oyuncak bulması gerekecek.”

“Bu çok iyi. Tanrım, bu harika bir haber.” Bu yle mt-hiç bir haberd ki neredeyse aşırı duygusal bir ocuk gibi ağlayacaktım. “Seth bunu işittiğime çok sevindim.”

Seth’in yüzündeki ifade yumuşadı. “Muhtemelen tüm bunların en iyi yanı bu. Bana, “Eh, bir anda istediğim yerde ortaya ıkıverebilmem de var tabii,” diye takıldı. Sonra o kalın kirpikleri bir kez daha kalktı. “Benim...bir geleceğim var Josie.”

Ağzım kurudu. Bir gelecek. Seth’le sahip olmayı planladımız şey. Bir şekilde gerçeğe dönüştürmeyi umduğum fakat bunu nasıl yapacağımı hiç bilemediğim şey. Artık Seth’in yarını, gelecek ayı ve ötesi vardı. Artık hiçbir şey bizi...

Bu düşünceleri susturdum çünkü bu kadarı...her şey bana ağır geliyordu. Annemi düşündüm ve...artık düşünmek istemez oldum.

Seth’le birbirimize baktık. Sessizlik uzadı. Seth gözlerini çevirip yutkunurken hava neredeyse uğuldar gibiydi.

“Tuvalete gitmem gerek,” diye fısıldadım. Sonra kızardım. Çünkü, tanrı aşkına, romantik bir ortamı bundan daha iyi bozacak bir söz olabilir miydi?

Seth başını sallayıp yataktan kalktı. Yataktan ıplak ıkmmam için battaniyenin altında bornoza sarınmamı bekledi.

Gösterişli banyoya gidip kapıyı arkamdan kapatırken Seth’in gözlerinin üzerimde olduğunun son derece farkındaydım. Yüzümü yıkarken çürükler ve yara bere içindeki yüzümün acımasıyla irkildim. İşim bittiğinde yine bitkin

düşmüştüm. Aynadaki yansımam da bunu belli ediyordu.

Bütün gece içip içip dağıtmış gibi bir halim vardı.

Düzeltemek için elimden bir şey gelmeyecek olan görünüşümü bir kenara bırakıp üzerime bol gelen bornozun kemerini sıktım ve banyodan çıktım.

Seth yatağın kenarında elinde soluk pembe ve mavi bir giysiyle dikiliyordu. “Basil’a senin için daha küçük bir bornoz getirttim. Sabah da giysi bulacağız.”

Kapıya bakıp ayaklarımı sürüyerek Seth’in yanına gittim. “O burada mıydı?”

Seth başını salladı.

“Desene sessiz...ve hızlı hareket ediyor.” Yeni bornozu Seth’ten aldım.

Seth hafifçe gülümsedi. “Basil...eh, epey faydalı.” Geri adım atıp sırtını bana çevirdi. “İşin bitince bana söyle.”

Ağzım açık kaldı.

Bana iştahla bakıp cinsel yorumlar yapmayacak mıydı yani? Seth’in bir tanrı olmasından da şaşırtıcıydı bu.

Eskiden...Seth arkasını dönmezdi. Gözlerini dikerdi. Bakışlarının ateşi bana bir okşayış gibi gelirdi. Bana beni sevdiğini söylemişti. Beni koruyacağını söylemişti fakat şimdi sırtını bana doğru dönmüş, dimdik dikiliyordu.

Aramızda olup bitenlerden ne çıkarmam gerektiğinden emin değildim. Bornozu üzerimden attım. Seth başını geriye attı. Gözlerimi ona epeyce uzun bir süre diktim. Tenimin kızarıp ısındığını hissettim.

Belki de bana bakmıyor olması, iffetimi düşünmesi iyi bir şeydi. Seth’in çıplak teninin tenime yaslandığını düşünmek bile ayaklarımı neredeyse yerden kesecekken kafam hâlâ karman çormandı.

Üzerime giydiğim yeni bornoz ince ve ipek gibi yumuşaktı. Belimdeki kemeri sıkınca bornozun dizlerime kadar indi-

ğini ve ne omuzlarımdan düştüğünü ne de önünün açıldığını görüp rahatladım. Boğazımı temizledim. “Tamamdır.”

Seth yavaşça dönüp gözlerini üzerimde gezdirdi. O çarpıcı gözlerdeki güçlü açlığı görmemle nefesim kesildi.

Eh, kesinlikle beni hâlâ arzuluyordu.

Ben de onu arzuluyordum.

Gözlerim pantolonunun beline çevrildi.

Onu hep arzulayacaktım.

“Evet,” dedi Seth. Tek söylediği de bu oldu. Neye yanıt verdiğinden bile emin olamadım.

Öne çıkıp Seth’in etrafından dolaştım. Yatağa çıkıp battaniyeyi çıplak bacaklarımdan üzerine çektim. Kalbim hızla atarken gözlerimi gözlerine çevirdim. “Ben...yine yorulurdum.” Kulağa kötü bir bahane gibi gelebilirdi bu. Fakat doğrudur. Bana bedenimin içi kurşunla doldurulmuş gibi geliyordu.

Seth duraksadı. Birdenbire gözümde bir tanrı; eşi benzeri olmayan, güçlü bir varlık gibi görünmez oldu. Kalın kirpiklerinin arasından bana bakarken soru sormak üzere olan sıradan bir adam gibi görünüyordu. “Seninle kalabilir miyim?”

Bu soruyu beklemiyordum.

Seth yatağa yaklaştı. “Yanımdan ayrılabilceğimi sanmıyorum Josie.”

Kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi. Bir anda geçmiş ve şimdiki zaman çarpıştı. Seth’i seviyordum. Onu her zaman sevecektim.

Onu sevmem seçimlerinin beni hüsrana uğratmadığı, o seçimlerin canımı yakmadığı anlamına gelmiyordu. Onu sevmem Seth’in o aynı seçimleri yapmaya devam edebileceği ve benim onu affedeceğim anlamına da gelmiyordu. Onu sevmek daha ona abayı yaktığım o ilk andan beri

Seth'in karmaşık biri olduğunu bildiğim, onu sevmemin kolay olmayacağı anlamına geliyordu. Onu sevmek... Eh, bunun anlamı onun için savaşmaya gönüllü olduğumdu.

Ve onu sevmek onun da benim için savaşmaya gönüllü olması gerektiği anlamına geliyordu.

"Kalırsan, *kalırsın*. Beni bir daha terk edemezsin." Gözlerine bakarken ağzımdan bu sözler çıkıvermişti. "Bana bunun sözünü samimi bir şekilde veremezsen benimle kalamazsın."

Seth şimşek kadar hızlı hareket etti. Bir an yatağın yanında dururken bir saniye sonra benden sadece iki-üç santim ötedeydi. Öne eğilip ellerini yatağın üzerine, kollarımın yanına koydu. "Seni bir daha asla o şekilde terk etmeyeceğim Josie. Bundan korkmana hiç gerek yok. Sana yemin ederim."

Dudaklarım aralandı. Dilimin ucunda bir sürü sözcük yeşerip soldu. Düşünmeyi, her şeyi düşünmeyi bıraktım. Yana kayıp yatak örtülerini onun için kaldırdım. Seth bir an bile tereddüt etmedi. Göz açıp kapayınca kadar yatağa girdi. Bedeni yüzü yüzüme bakacak şekilde kıvrıldı. Aramızda birkaç santim olsa da kalbim ikimizi birbirimizden ayıran hiçbir şey yokmuş gibi çarpıyordu.

Eskiden...tüm bunlar yaşanmadan önce aramızda bir santim bile olmazdı. Seth tensel temastan çok hoşlanırdı. Sarılmayı severdi. Fakat belki de bana sıkı sarılıp canımı acıtmaktan endişe ediyordu. Ya da belki benim...o tür bir yakınlık için hazır olmadığımı sezmişti.

Sağ elini ikimizin arasına koyarken sessizdi. Gözlerim açık avcunun beni beklediği noktaya çevrildi. Kalbim kabburgalarımı dövmeye başladı. Gözlerimi yumup uzandım ve sol elimi elinin üzerine koydum.

Seth parmaklarını parmaklarıma dolayıp elimi tuttu.

20

Seth

“Buna hazır olduğundan emin misin?”
Josie parmak uçları üzerinde dikilerek omzunun üzerinden bakmaya çalışıyordu. Basil koridorda bize hizmet etmek için beklediğinden orada öylece dikiliyordu.

Ona gerçekten internet bağlantısı olan bir bilgisayar almalıydım.

Josie'nin mavi gözleri kısa bir an için gözlerime çevrildi. “Evet. Kendimi daha iyi hissediyorum.”

Josie'yi dikkatle süzdüm. Durumu bana ancak biraz daha iyi görünüyordu. Morluklar birkaç ton açılmıştı. Tenin morarmamış kısımları hâlâ epey solgundu ve gözlerinin altında hâlâ morluklar vardı.

Hazır görünmüyordu.

Gözleri tekrar gözlerimle buluşan Josie altdudağını ısırdı. “Cidden. Ben iyiyim. Bu odadan çıkabilecek durumdayım.”

Yanımda uyuyakalmasından birkaç saat sonra Josie daha önce olduğu gibi yine debelendiği, çılgınlık attığı bir kâbustan uyanmıştı. O kâbus görürken onu tutup elimi belkemiğinden aşağı indirmiş, o susup yeniden uyuyana kadar kulağına fısıldamıştım.

Bunları hatırladığını sanmıyordum.

Ben hatırlıyordum.

O çılgınlıkları işitmek asla unutamayacağım bir deneyimdi. Çılgınlıkları derinlerime işlemişti. Yeniden uyuyamayınca yattığım yerde Titanların uzuvlarını birer birer küflü bir tereyağı bıçağıyla ağır ağır ve acı verecek şekilde kestiğimi hayal ettim.

Josie kollarını kavuşturup, “Beni bu odada tutamazsın,” dedi.

Ne kadar karanlık düşüncelere dalmışsam da bu sabah biraz daha kendisine geldiğini görmek beni heyecanlandırmıştı. “Herhalde seni kolayca bu odada tutabileceğimin farkındasındır.”

Josie gözlerini kıstı. “Bunu denediğini görmeyi isterim.”

Bu gerçekten seksiydi.

Lanet olsun, Josie’ye dair her şey seksiydi. Dün gündüzün geri kalanını ve tüm geceyi uyuyarak geçirmiş, sadece o kâbusu gördüğünde uyanmıştı. Ben bu sabah, ancak bir saat kadar önce uyandığımda feci sertleşmiş haldeydim. Bu bana kendimi biraz pislik gibi hissettirse de elimde değildi. Josie’nin kâbusunun ardından ona sıkıca sarılarak uyuyakalmıştım. Josie’nin sırtı bana dönüktü ve kıcı aletime yaslanmıştı ve ben bir erkektim. Bu yüzden olan oldu.

Peki. Sebep sadece bir erkek olmam değildi.

Onu *özlemiştim*. Ona bakmayı, sesini ve kahkahasını

dinlemeyi, en çok da ona dokunmayı özlemiştim. Tanrılar adına, ona dokunmayı ne de özlemiştim. Şu an bile kolumu omuzlarına dolamamak için irademi sonuna kadar kullanmam gerekiyordu. Onu altımda, kendimi onun *içinde* istiyordum. Onu bir ay boyunca bu odaya kilitlemek istiyordum ve bu arzusun iyice dinlenmesini sağlamak istememle hiçbir ilgisi de yoktu.

Fakat kendimi tuttum çünkü Josie'nin buna hiç de hazır olmadığını biliyordum. Hâlâ tutsak edildiğinde olanlar hakkında tamamen dürüst olduğundan emin değildim. Öyle de olsa çok zor günler geçirmiş, sonra bana gelmişti ve ilk gördüğü beslenişim olmuştu. Şu an en son ihtiyacı olan şey işleyen bir aleti olduğunu henüz keşfetmiş bir oğlan gibi tepesine çıkmamdı.

İç çekip yana çekildim. Kolumu kapıya doğru uzatıp eğildim. "Önden buyurun Kirya."

Josie'nin gözlerini kısıp bana bir bakış atması karşısında gülümsedim. Basil'in bulup buluşturduğu siyah, keten pantolon ve bluz bir beden küçüktü. Bundan şikâyet ettiğim de yoktu. İnce pantolon Josie'nin kıcını güzelce sarıyordu. Manzaranın tadını çıkarsam da dün Josie'ye onu sevdiğimi söylediğimde onun da bana beni sevdiğini söylemeyişinin endişesi içindeydim. Bu gözümünden kaçmamıştı. Koridora girmesiyle Josie'nin adımları yavaşladı. Basil'a baktı. Josie tereddütlü gibiydi. Belli ki Basil'a nasıl yaklaşması gerektiğinden emin değildi.

Josie'nin yanına gittim. "Evi şöyle bir turlayacağız," dedim.

Basil başını salladı. "Konuklarınız şu an mutfaktalar Kiryos. Onlara kendilerine kahvaltı hazırlamaktan büyük memnuniyet duyacak bir personelimiz olduğunu söylesem de kendi kahvaltılarını hazırlamak için ısrar ettiler."

“Sorun değil. Burada diledikleri gibi hareket edebilirler.”

Basil başını salladı. “*Kirya* için yeni kıyafetler bugün öğleden sonra gelecek.”

Melez eğilerek selam verip yanımızdan ayrıldığında bile Josie şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Bana doğru döndü. “Bu çok tuhaf. Yani cidden tuhaf. Demek istediğim, bir uşağın olması gibi bir şey bu. O hep senin işlerini yapmak için hazır bekliyor gibi.”

“Herhalde sıkıntıdan patlıyordur. Ona pek iş yaptırmıyorum. Buradaki personele de öyle. Onları hizmetçi olarak kullanmak...burada olmayı kendileri seçseler de bana uymuyor.”

Başını yana eğen Josie’nin uzun saçları omzuna düştü. “Fakat sen hizmetçilerle büyüdün, değil mi?”

Başımı salladım. “Bu ev hizmetçilerle doluydu.” Ona dokunmam gerekiyordu. Bu yüzden elimi beline koyup onu bir adım ileri götürdüm. “Burası üçüncü kat. Burada sadece birkaç yatak odası var.” Koridorda Josie’ye rehberlik ettim. “Diğer yönden gidersen balkonlara ulaşırsın. Balkonlar bütün evi çevreliyor.”

“Vay canına.” Josie’nin gözü eskiden yatak odama ve annemin yatak odasına çıkan kapalı kapılara çevrildi. “Bu odaları kullanan var mı?”

“Hayır. O odalar kapalı.” Onu iki odadan uzaklaştırıp geniş koridordan geçirerek ilk kattaki orta avluya inen helezon biçimindeki merdivene götürdüm. “İkinci katta çoğunlukla konuk odaları var. Ayrıca küçükken kullandığım ve sanırım artık kimsenin kullanmadığı bir oturma odası.”

İkimiz ikinci kata uğramadan merdivenden inerken Josie etrafa bakınıyordu. Tanrıların heykelleri ve tabloları karşısında büyülenmişti. Ana kata indiğimizde şaşkın görünüyordu. “Peki. Ne diye bu kadar büyük bir eve ihti-

yaç duymuşsunuz ki? Demek istediğim burada sadece sen ve annen yaşıyordunuz, değil mi?"

"Parası bol olan insanlar paralarının bol olduğunu sergilemekten hoşlanırlar." Onu evin arkasına götürdüm. Bu sırada çok sayıda beyaz giysili çalışanın yanından geçtik. Durup yerlere kadar eğilmeleri Josie'nin yüzünün kızarmasına neden oldu. "Annem sık sık partiler verirdi ve... konuklar haftalarca hatta aylarca bu evde kalırlardı. Sağında kalan oda kütüphane. Ana oturma odası da kütüphanenin hemen ilerisinde. Bitişğinde de bir sinema odası var."

"Sinema odası mı?" diye mırıldandı Josie. İkimiz mutfğa ve kızaran domuz pastırmasına uzanan koridora yaklaşırken başını iki yana salladı. "Demin 'konuklar' dediğinde bunu gerçekten konuk değillermiş gibi söyledin."

Cam odaya girdiğimizde omuz silktim. "Çoğunlukla başka safkanlar ve...âşıklardı." Seth'in yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Annem epey çapkındı."

Parmak uçlarını rahat ve geniş koltukların ve şezlongların arasındaki bitki saksılarından birindeki geniş yaprağın üzerinde gezdiren Josie'nin bakışı sertleşti. "Demek annenin çok sevgilisi vardı?"

Başımı sallayıp önüne geçtim ve gölgelik verandaya açılan kapıyı açtım. "Bu yol avluya çıkar. Orayı görmek ister misin?"

"Evet." Josie peşimden ılık esintiye çıktı. "Baban onun sevgililerinden biriydi."

"Ben öyle doğdum."

Josie gözlerini devirdi. "Eh, tabii." Başını kaldırıp tavan vantilatörlerine baktı. "Baban burada mı kalıyordu?"

Nasıl olup da konunun anne-babama bağlandığını merak ettim. Josie'nin sorusuna yanıt vermeden verandaya

ve parlak günışığına çıktım. Mermer patikada ilerleyip avlunun ortasına ulaştım.

“Seth?”

Omzumun üzerinden baktığımda Josie’nin çok sayıda taş banktan birinin yanında durduğunu gördüm. “Babam bir melezdi.”

“Bunu biliyorum.” Josie pembe bir çiçeğe dokundu. “Fakat onu tanıyor muydun?”

Dönüp Josie’nin dikildiği yere yürüdüm. Anne-babamdan bahsetmeyi hiç istemesem de Josie istiyorsa ona ayak uyduracaktım. Bir yandan Josie’nin bu konuya odaklanınca başından geçenleri düşünmediğini fark etmiştim.

“Babam bir Avcı ya da Muhafız değildi. Burada çalışan bir hizmetkârdı.” Josie’nin elini tutup parmaklarımı parmaklarına doladım. “Dışarıda, arazide çalışırdı. Asla iksir almazdı. Fakat alsa da bunun annemi durduracağından şüpheliyim.” İçim tiksintiyle doldu. “Annem birinin kendinde olup olmadığını umursamazdı. Fakat sanırım melezlerle yatmaktan iksirin yoğun etkisi altında olduklarında daha fazla hoşlanıyordu. Bu şekilde onlarla... oynaması daha eğlenceli oluyordu.”

Josie’nin kavuşmuş ellerimize çevrilmiş gözleri bir süre orada kaldı. “Bu...kulağa berbat geliyor.”

“Epey berbat biriydi zaten.”

Josie’nin omuzları derin bir nefesle kalktı. Gözleri gözlerime çevrildi. “Soruma yanıt vermedin.”

İşin aslı o soruya asla dürüst yanıt vermemiştim. Bir keresinde Alex’e babamla hiç karşılaşmadığımı, adını bile bilmediğimi söylemiştim. Bu bir yalandı ve geriye dönüp bakınca bu konuda neden yalan söylediğimi bile bilmiyordum. Öte yandan, o zamanlar pek çok konuda yalan söyledim. “Yatak odamda oturup onun her öğle yemeğinden

sonra bahçedeki çiçekleri budamasını izlerdim. Oradan arazinin daha da derinlerine yürüyüp gözden kaybolur, sonra onu ertesi güne dek tekrar görmezdim. O zamanlar babam olduğunu bilmesem de belki bir tür tuhaf biyolojik nedenden ötürü bunu hissediyor ve bu yüzden izliyordum.”

“Belki de,” dedi Josie. Gözleri gözlerini aradı.

“Ona benzemiyordum. Siyah saçlı ve açık tenliydi o. Ben anneme çekmişim.”

“Belli ki annen güzel bir kadınmış.”

“Öyleydi.” Josie’nin elini kaldırıp serçeparmağını öptüm. Gözlerinin mavisinin daha da koyulaşması beni memnun etti. “Melezlerin çoğu çok küçük yaşta konseyin önüne çıkarılır, orada avcı mı, muhafız mı yoksa hizmetkâr mı olacaklarına karar verilirdi. Bana ise bu yapılmadı. Herkes ne olacağımı zaten biliyordu.”

“Elbette,” diye mırıldandı Josie.

Sırıttım. “Benden önceki tüm Apollyon’ların gözleri uyanmalarının ardından kehribar rengine dönmüştü. Fakat ben o gözlerle doğdum. Bu yüzden Apollyon olduğumu hep biliyorduk. Babamın bir melez olduğunu, bir Apollyon’un nasıl doğduğunu öğrenmeden çok önce biliyordum.” Alex’ten gizlediğim bir diğer gerçek de buydu. “Bunu uzun zamandır biliyordum.”

Josie bana yaklaştı. Çıplak ayakları ayaklarıma sürüttü. “Nasıl öğrendin?”

“Babam söyledi bana.”

Josie’nin gözleri hayretle açıldı. “Ciddi misin?”

“On bir yaşındaydım. Annem gösteriş yapmak için beni yatak odamdan sürükleyip sıkça verdiği partilerden birinde konukların yanına çıkardı. Piç oğlunun Apollyon olmasıyla çok övündüğünden sıradan bir durumdu bu. Sergilendim ve şaşkınlıkla, hayranlıkla dolu sözlerin ar-

dından odama geri yollandım. Fakat o gece diğerlerinden farklıydı.”

Josie’nin kaşları bitmişti. “Neden?”

Kımıldanıp ellerimizi ikimizin arasından sarkacak şekilde indirdim. “Her zamanki gibi doğruca yatak odama gitmedim. Şu avluya çıktım. Sebebini bilmiyorum. Belki de kaderdi bu.” Gözlerimi yüksek eve çevirdim. Zamanının çoğunu dışarı bakmakla geçirdiğim yatak odası penceresini görebiliyordum. “O banklardan birine oturdum. Kendimi çok kötü hissediyordum ve büyük olasılıkla anemin tüm kıymetli heykellerini yıkıp dökme hayalleri kuruyordum. O sırada pencereden sıkça izlediğim adam bana yaklaştı. Ona çok da yakınlık göstermesem de buna aldırış etmiyor gibiydi. Yanıma oturup bana isminin Kristos olduğunu söyledi.”

Gözlerini bana diken Josie sessizdi.

O an bir şeyi fark edip kıkırdadım. “Tanrılar aşkına. İsmi Yunancada ne anlama geldiğini biliyor musun? Kutsanmış. Kahrolası kader. Neyse... Bana gerçeği, babam olduğunu söyledi. Başta ona inanmak istemedim. Babamın bu bahçıvan değil de...çetin ceviz bir avcı olduğu fikrini yeğliyordum. Bu yanlış, biliyorum fakat çocukken kılın tekiydim.”

“İnanmam,” diye mırıldandı Josie.

Dudak buktüm. “Bazı...çok kötü sözler söyledim. Çünkü ben, eh, dediğim gibi kılın tekiydim ve o bunu kınamıyor gibiydi. Sabırlı, hatta tavrıma karşı anlayışlıydı. Sanırım evde neler olup bittiğini biliyordu. Gelecekte olacağım şeyle gurur duyduğunu söyledi bana.” Güldüm. Gü-lüşüm kendi kulaklarımı bile tırmaladı. “Fakat oğlu için o tür bir hayatı istemiyormuş.”

“Vay canına.” Josie’nin gözleri açıldı. “Sonra neler oldu?”

“Eh, yanımdan ayrıldı. Bilmediğimiz ise gözlendiğimizdi. Annemin her yerde gözü kulağı vardı. Bu olanlar hiç de hoşuna gitmemişti. Ertesi gün beni İngiltere’deki Akit’e gönderdi. Babamı bir daha hiç görmedim.”

Josie başını yavaşça iki yana salladı. “Hâlâ hayatta olup olmadığını biliyor musun? Eğer...”

“Öldü. Kalpsiz, kaltak annemi korurken. Bundan kötü ne olabilir?”

Josie elimi sıkıp, “Aman Tanrım,” diye fısıldadı. “Seth...”

“Gel.” Elini çekiştirerek sözünü kesip gözlerimi o güzel mavi gözlerdeki acımdan kaçırdım. “Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Josie bir an için tereddüt etse de onu yeni açan çiçeklerin oluşturduğu labirentten geçirmeme izin verdi. İkimiz avlunun kenarına yaklaştığımızda geniş, kemerli yolları gören Josie’nin ağzından bir hayret nidası çıktı. Kemerlerin altından geçtik. Josie’nin tapınağı gördüğü anı hemen fark ettim.

Josie birden durup, “Vay canına,” diye fısıldadı.

Hepsi cilalı mermer sütunları ve pürüzsüz taşlarıyla tapınak gerçekten görülesi bir yerdi. Kapalı kapıların iki yanında geniş, Titanyum maltızlar yanıyordu. Çok sayıda rahip ve rahibe dışarıda dikiliyor, kehribar rengi giysileri rüzgârda dalgalanıyordu. Tek vücut halinde hareket ediyorlardı. Altısı da. Üç erkek ve üç kadın dizüstü çöküp alınları neredeyse yere değene kadar eğildiler.

Elimi bırakan Josie ilerledi. Sonra yine durdu. “Burası *senin* tapınağın mı?”

“Evet.”

“Ve bunlar *senin* rahiplerin ve rahibelerinden bir kısmı, öyle mi?”

“Evet.”

Josie tek kelime etmeden ellerini kaldırdı. Güneş saç-

larından yansıyordu. Tapınağın önünde dikilirken bir tanrıça gibi görüldüğünün hiç mi hiç farkında olmadığından emindim. Uzun saniyeler geçti. “Ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Tapınağa girdin mi hiç?”

Josie tapınağa girmek isterse onun için bunu yapardım. Fakat sadece onun için. “Girmedim. Girmek ister misin?”

Josie bir an sessiz kaldıktan sonra bana doğru döndü. “Henüz değil.” Dikildiğim yere geri yürüyüp omzunun üzerinden baktı. “Şu an için bana biraz fazla tuhaf geliyor bunlar.”

Rahat bir nefes aldım. Kıkırdadım. “Sana da, bana da.”

“Tüm bunlardan büyük bir keyif almamana şaşırdım.”

Alçak sesle, “Bunlara, bunların hiçbirine ihtiyacım yok,” dedim. Josie’nin gözleri bana çevrildi. “Sadece...”

“Sadece ne?”

Josie’ye yaklaştım. Belki de yapmamam gerekirken üzerine çöktüm. Fakat kendimi tutamamıştım. “Sadece sana ihtiyacım var Josie.”

Josie’nin sesli nefesi kulaklarımda yankılandı.

Yanaklarımdan ısındığını hissettim. Lanet olsun. Kızarıyor muydum ben? İçimden küfrettim. Ne yaptığımı kabul etmek beni utandırmıyordu. Fakat şu halimi başkaları görmese gerçekten daha iyi olurdu.

Kapılarda nöbet tutan, altın rengi giysiler içindeki muhafızların bizi işitecek mesafede olduklarının bilincinde, Josie’nin elini bir kez daha tutup onu tapınağın etrafından parıltılı denize bakan kayalıklara götürdüm. Josie manzarayı izlerken epeyce bir süre konuşmadık.

“Burası gerçekten güzel bir yer, Seth.” Josie okyanusa bakıp uzaktaki beyaz yelkenlere odaklandı. “Bu yerde güzel anıların olmadığını biliyorum. Fakat burası müthiş. Ev, ada, hatta tuhaf tapınak.”

Son sözlerine güldüm. “Evet. Güzel bir yer. Hatta artık daha da güzel.”

Josie yukarı bakıp hafifçe gülümsedi. “Bugün sevimliliğin üstünde.”

“Sadece gerçeği söylüyorum,” diye yanıt verdim. “Karnın acıktı mı?”

Başını salladı. “Ben hep açımdır.”

“İştahının geri geldiğini gördüğüme sevindim.”

“Hiçbir şeyin iştahımı kalıcı olarak etkileyeceğini sanmıyorum.”

“Geri dönebiliriz. Anlaşılan Alex ve Aiden kahvaltı ediyorlar.” Burada daha hızlı esen rüzgâr Josie’nin saçlarını yüzünün üzerine savuruyordu. Bukleleri tutup geriye yattırdım. “Zamanında varırsak yemeklerini çalabiliriz.”

Josie’nin kahkahası hırıltılı çıksa da işittiğim en muhteşem sestti. Bir süre gözlerimi ona diktim. Yürümek için arkamı dönecekken durup ona, “Sana...bir şey sorabilir miyim?” dedim.

Eli hâlâ diğer avcumdaydı. “Evet.”

Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı. Bu soruyu sonraya saklayabileceğimi biliyordum. Öyle de yapmalıydım fakat yanıtını bilmeden bir dakika ya da bir saat daha geçirmek beni deli edecekti.

Bu yüzden derin bir nefes alıp içimi daha önce hiç yapmadığım bir şekilde döktüm. “Beni hâlâ seviyor musun?”

21

Josie

Seth'in kehribar rengi gözlerinde katıksız bir kırılganlık vardı. Böyle bir soru sorduğuna, bunu sormaya ihtiyaç bile duyduğuna inanamıyordum. Bir yanımla onu yumruklamak -tabii sevgiyle yumruklamak- istedi.

Temkinli davranmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Seth bana sevgisini fısıldamış, her şeyin yoluna gireceğini söylemiş fakat sonra beni terk etmişti. Aramızdaki ilişkiyi haberim bile yokken, birden fazla kez bitirmişti. Fakat bunların hiçbirisi ona karşı hislerimi değiştirmemişti. Belki bu benim biraz kaçık olduğumu gösterse de zaten artık içinde yaşadığım dünya delice bir yerdi.

Fakat kendimi hem içimde hem de dışımda çok...yaralı hissediyordum.

"Ne düşündüğünü biliyorum," dedi Seth. Gözleri gözlerimi aradı. "Ve bunun nedeni düşüncelerini okuyabilmem değil."

“Bunun için Tanrı’ya şükürler olsun,” diye mırıldandım.

Yüzünde bir anlık bir sırıtış belirip kayboldu. “Seni yü-züstü bıraktım.” Ağzımı açtığımda elini kaldırdı. “Bunu yaptım Josie. Seni kendimden ittim... Bir kez de değil. Yan-lış seçimler yaptım. Hak ettiğin adam olmanın yanından bile geçemedim. Fakat bunların hepsini değiştireceğim.”

Ya?

Ya?

Seth alçak ve kararlı bir sesle, “Bir daha benden şüphe etmene asla gerek olmayacak,” dedi. “Öyle olacağına ölü-rüm daha iyi.”

Göğsümde yerden yükselip uzaklara uçacak, ipsiz bir balonmuşum gibi bir şişme hissettim. Gözyaşlarım görü-şümü bulandırırken titrek bir nefes aldım. “Seni sevmesem burada dikiliyor olmazdım Seth. Seni sevmesem dün gece benimle aynı yatakta uyumana izin vermezdim.” Nefesim kesildi. “Şu an aklımın almadığı çok şey var. Mesela şu ‘tanrı olman’ konusu gibi. Yani, bunu anlıyorum. Sen bir tanrısın.” Ellerimi çekip parmaklarımı kımıldattım. “Oley! Görünüşün aynı. Eh, artık daha olgunsun fakat bu hoşu-ma gidiyor ve bir tanrı ya da normal bir insan da olsan seni seviyorum. Ayrıca, evet, hâlâ çözmemiz gereken birçok mesele var. Mesela şu beslenme konusu gibi. Çünkü Ange-lina Jolie’nin dublörlüğünü yapabilecekmış gibi duran bir kadınla o kadar yakınlaşmanı hiç uygun görmüyorum ve...”

Seth öyle hızlı hareket etti ki ne yapmaya çalıştığını ancak dudakları dudaklarıma kenetlendiğinde anlayabil-dim. Nefesimi afallamış halde yuttum. Beni son öpüşü-nün üzerinden bir ömür geçmişti sanki.

Ağzı nazıkçe ağzımın üzerinde hareket ederken sade-ce parmak uçlarıyla yanaklarımı iki yandan kavırıyordu. Altdudağımdaki yarığın gayet farkında olduğu belliydi.

Yarayı daha da kötüleştirmemek için dikkat ediyordu. Nazik ve tatlı öpücüğü gözlerimi yaşarttı. Ellerim göğsüne gittiğinde avcumun altında kalbinin atışını hissettim. Dudaklarım ayrıldı. Öpücük daha da ateşli bir hal aldı. Dilinin ucu dilimin ucuna değince nabzım hızlandı.

Kısa sürede kolları arasında kendimi kaybettim; dudaklarının dudaklarımda bıraktığı histe, ellerinin dokunuşunda ve tadında. Kendimi kaybettim ve içten içe, asla bulunmak istemiyordum.

Seth parmakları boğazımdan aşağı kayıp omuzlarıma inerken hırıltılı ve aç bir ses çıkardı. Boğuk bir sesle, “Bir daha söyle,” dedi.

Arzudan sersemlemiş bir halde gözlerimi açtım. Daha fazla açıklamaya ihtiyaç duymadan neyi kastettiğini anlamıştım. “Seni seviyorum Seth.”

Seth beni bir kez daha öptü. Bu kez kolunu belime dolamamış olsa herhalde yere yığılıverirdim. Çünkü öpüşü beni nefessiz ve özlem dolu bir halde bırakmıştı. Beni kumlu çimlerin arasına çekip giysilerimi çıkarmaya çalışsa muhtemelen onu durdurmazdım. Ben de delicesine onun giysilerini parçalardım.

Fakat duran Seth oldu. Bir kez daha ağzını ağzımdan uzaklaştırdı. “Üzgünüm,” dedi. Sesi kalın ve seksiydi. “Seni...öpmek zorundaydım işte.”

Öne eğilip başımı göğsüne yasladım ve iç çektim. “Şikâyet etmiyorum.”

Seth’in boğuk kıkırtısıyla tenime bir ürperti yayıldı. “Umarım etmiyorsundur.”

Gözlerimi gözlerine çevirdim. “Bu kez anca beraber, kanca beraber, değil mi? Bu kez sahiden, değil mi? Benimle konuşmadan benim için daha iyi olacağını düşündüğün kararlar almayacaksın. Beni tekrar terk etmeyeceksin

kilde guruldayana dek. Seth buna işittiği en komik şeymiş gibi güldü. Ben ona bir daha vurmayı düşünürken o elimi tutup beni içeri götürdü.

Seth ve ben mutfağa girer girmez aynı anda durduk. İlk izlenimim soluk gri tezgâhları olan ve birçok adadan oluşan odanın gülünç derecede geniş olduğuydu. Aşçılık- la ilgili bir *televizyon programı* sunmadıkça kim, niçin bu kadar büyük bir mutfağa ihtiyaç duyardı ki? Fakat gözle- rimi mutfaktan çok başka bir yere dikiyordum.

Alex ve Aiden'a.

Odanın ortasında, çok sayıda brülörü olan bir ocağın yanındaydılar. Anlaşılan pastirmalarına yumurta ekle- mekle meşguldüler. Fakat yumurtalar bir kâsede pişiril- memiş, çırpılmış ve köpüklenmiş halde bekliyordu. Anla- şılan kendileri hariç her şeyi unutmuşlardı.

Alex ocağın yanındaki tezgâhta -güçbela- oturuyordu. Aiden kalçalarını onun bacakları arasına sokmuştu ve bir eli Alex'in üzerindeki bol bluzun altında bir yerdeydi. Alex bir eliyle Aiden'ın başını arkadan tutmuş, diğer eliyle Aiden'ın tişörtünü avuçlamış, çekiştiriyordu. Ağızları ve kalçaları neredeyse birbirlerine kaynamıştı.

Aman Tanrım.

Seth'e bakmamla yüzüm kızardı. Kaşları kalkmıştı. "Sanırım bebek yapmak üzereler," diye fısıldadı. "Ya da belki yumurta."

Seth kıs kıs gülünce Aiden kaskatı kesilip elini Alex'in tişörtünün altından çıkardı. Avcunu düz tezgâha yasladı. Alnı Alex'in alnına yapışmıştı ve Alex'in yüzünün görebil- diğim kadarı kan kırmızı kesilmişti.

Seth, "Bu mutfakta yine bir şeyler yiyebilirsem mem- nun olurum," dedi. "Bir de o tezgâhta yemek hazırlayabi- lirsem."

Alex, "Kapa çeneni," diye homurdandı. "Sanki yemek yapmayı biliyorsun da!"

Seth sırtıttı. Kasıla kasıla yürüyüp unutulmuş kâseyi eline aldı. "Diğer birçok özelliğimin yanında iyi bir aşçı-yımdır da." Aiden'a imalı bir bakış atıp tezgâha yaslandı. "Birilerinin aksine."

Aiden başını çevirip kaşlarını çattı. "Tanrı olman sana yumruk atmayacağım anlamına gelmiyor."

"Evimde misafir olman seni okyanusta boğmayacağım anlamına da gelmiyor."

"Eyvah," diye mırıldandım. Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Seth'in tehdidine aldırış etmeyen Aiden tezgâhtan uzaklaşıp bana baktı. Alex tezgâhtan aşağı atladı. "Kalkıp gezindiğini görmek güzel," dedi Aiden. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyiym." Ağır adımlarla mutfağın ortasına doğru ilerledim. "Sadece biraz yorgunum."

"Çok daha iyi görünüyorsun," dedi Alex. Muhtemelen bir yalandı bu. Alex yanıma gelip bana kısa ve güçlü bir şekilde sarıldı. Birkaç santim geriye çekilip, "Şu ahmakla aranda bir sorun var mı?"

Yumurtaları ısıtılmış bir tavaya atan Seth, "Seni duyabiliyorum," dedi.

Alex melodik bir tonda, "Umurumda bile değil," diye karşılık verdi.

"Hayır." Başımı sallayıp gülümsedim. "Her şey... yolunda."

Alex'in sıcak bakan, kahverengi gözleri parıldadı. "Bunu işittiğime sevindim." Kolunu koluma dolayıp beni etrafı çok sayıda yüksek sırtlı sandalyeyle çevrili mutfak adasına doğru götürdü. "İster inan ister inanma, biz herkese kahvaltı hazırlıyorduk."

“Tabii, anlaşılıyordu zaten.” Seth eline bir spatula aldı. Aiden iç çekip döndü. “Bir şeyler içmek ister misin Josie?” Durdum. “Kendim alırım.”

Aiden buzdolabına doğru yürüyüp, “Ben daha yakını,” dedi. Buzdolabının içine baktı. “Eh, seçeneklerin sonu yok gibi. Ne isterdin?”

“Şey, portakal suyu var mı?” Oturdum.

Alex yanımdaki sandalyeye otururken Aiden bardak aradı. “Dün gece Deacon ve Luke’la konuştuk. İyi olduğunu işitince rahatladılar.”

“Onların Akit’te güvende olduklarını bilmek beni mutlu ediyor,” dedim. Aiden önüme bir bardak portakal suyu koydu. “Teşekkür ederim.”

Aiden başını salladı. “Tam olarak güvende değiller. Dün Kanada’daki yarı tanrıyı aramak için Akit’ten ayrıldılar.”

Gözlerimi Seth’e çevirdim. Yumurtaları çırpıyordu ve başka zaman onun böyle evcil işlerle uğraşması yeterince tuhafken bir de artık bir tanrı olduğunu bilmek onu ocak başında oyalanırken izlemeyi iyice...büyüleyici kılıyordu. Onun yoktan omlet yaratmak ya da o tür başka havalı şeyler yapabileceğini düşündüm. “Güvende olacaklar mı peki? Titanlar hâlâ geri kalan yarı tanrıları arıyorlar.”

“Hepimiz kadar güvende olacaklar.” Aiden alnını ovuşturdu. “Onların en azından koruma alanları olan üniversitede kalmalarını tercih ederdim fakat Deacon artık bir...”

“Artık bir çocuk değil mi diyecektin?” Seth, Aiden’in cümlesini onun yerine tamamladı. “Ne yani? Deacon yardımcı olmak istiyor. Kardeşinin başına bir şey gelmesine izin vermez.”

Aiden susup gözlerini Seth’e dikti. “Bu neredeyse...teskin ediciydi. Hasta filan değilsin ya?”

Seth gözlerini devirdi.

Hafifçe gülümseyip portakal suyumdan bir yudum içtim. Asidin yaktığı midem rahatsız edici bir şekilde ekşidi. “Hiç...Apollo ya da diğer tanrılardan haber aldınız mı?” Babamdan bahsedilmesiyle göğsüme keskin bir ağrı saplandı. Tam bir hıyardı o. Cidden. “Kaçırılmadan önce sanırım...gökyüzünde furiler görmüştüm.”

“Ben furi filan görmedim. Furiler de kolay kolay gözden kaçırılmayacak yaratıklardır.” Alex çenesini yumruğuna dayadı. “Hiç tanrı da görmedim. Fakat bunun şaşılacak bir yanı yok. Ne zaman işler sarpa sarsa ortadan kaybolurlar zaten.”

Aiden, Seth’e merakla ve hayretle bakıyordu.

“Muhtemelen yakınımıza gelmezler.” Seth’in sol elini kaldırmasıyla dolaptan dışarı çok sayıda tabak uçtu. Tabaklar *Güzel ve Çirkin* animasyonundan çıkmışlar gibi tezgâhın üzerine nazikçe indi.

Alex, “Gösterişçi,” diye mırıldandı.

Seth kalın kirpiklerinin arasından bakıp göğsümdeki sızıyı dindirecek bir şekilde gülümsedi. “Tanrılar ne olduğumu biliyorlar. Sonlarını getirebileceğimi biliyorlar. Uzak duracaklardır. Hem de çok uzak.”

“Peki sen buna niyetli misin?” Aiden tabaklara tek tek dilimlenmiş domuz pastırması koydu. “Yani tanrılarının sonunu getirmeye?”

Seth eline birkaç yumurta alıp omuz silkti. “Bak buna karar vermedim işte.”

Bir kaşımı kaldırıp pastırmaya baktım. Midem açlıktan guruldasa da her an içeriğini döküverecekmiş gibi bulanıyordu da.

Seth’in gözleri gözlerime çevrildi. “Hiç düşünmeden canını almak istediğim bir-iki tanrı yok değil.”

Portakal suyumdan bir yudum daha alırken babamdan bahsettiğini fark etmemle gözlerim fal taşı gibi açıldı.

“Eh, belki de cinai dürtülerini kontrol altına almalı-sın,” dedi Aiden. “Tanrıların ne zaman işine yarayacağı hiç belli olmaz.”

Seth homurdanır gibi gülüp son yumurtaları da bir ta-bağa koydu. “Bu ancak senin işe yaraman kadar olası.”

Aiden’in dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Bak ne diyeceğim, sanırım sen bana abayı yakmışsın.”

Seth yanıt olarak gülümsemekle yetindi. Bu biraz da tuhaf, “çocukları uzak tutun” tarzı, bana Apollo’yu anım-satan bir gülümsemeydi. Bu benzerlik gülümsemeyi daha da tuhaf kılmıştı.

Alex, “Sanki *Alacakaranlık Kuşağı*,” diye mırıldandı. Gözleri kocaman açılmıştı. “Yani onları *herhangi bir şey* üze-rinde çalışırken görmek. Bu yumurta ve pastırma olsa bile.”

Sessizce güldüm.

Aiden’in çarpık gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı. İki tabak alıp Alex’le oturduğumuz yere getirdi. Birkaç daki-ka içinde Seth yanıma geldi. Aiden da Alex’in yanına.

“Güya artık yemek yemeye ihtiyacım yokmuş.” Seth bir parça domuz pastırmasını havaya kaldırdı. “Fakat domuz pastırması yememem asla söz konusu olamaz.”

Gözlerimi ona diktim. “Gerçekten mi? Artık yemek ye-men gerekmiyor mu?”

Seth sulu dilimi ısırp başını salladı.

Hadi oradan! Eksiksiz bir yarı tanrı olmama rağmen ben yemek yemek zorundaydım.

“Sen bir ucubesin,” dedi Alex.

Ağzıma bir çatal dolusu yumurta tıkarken o ara Seth’in ne kadar farklı biri haline geldiğini düşünmememin en iyisi olacağına karar kıldım.

Birkaç dakika sessizce kahvaltı ettik. Yumurtalar inanılmazdı. Yumuşak ve tereyağımsı. Midemi de yatıştırmışlardı sanki. Bir tava dolusu yumurta yiyebilirdim. İyi pişmiş ve yağlı domuz pastırması da lezzidti.

Boğazımı temizleyip, “E?” dedim. “Plan nedir?”

Aiden kaşlarını çatı. “Plan mı?”

“Evet. Şimdi ne yapacağız? Buradayım ve durumum iyi.” Son sözcüğü çıkarmakta zorlanmıştım. Çünkü ne kadar iyi olduğumdan emin değildim. Fakat, hey, hayatıydım işte. Ayrıca hiçbir şey benim kendimi toplamamı bekleyecek değildi. “Mitchell için ne yapacağız?”

Aiden’in siyah kaşları çatıldı. “Mitchell mı?”

“Evet, yarı tanrı Mitchell, o...” Sustum. Seth’e baktım. “Onlara söylemedin, değil mi?”

Seth, “Buna vaktim olmadı,” diye yanıt verdi. Kendisine bir dilim domuz pastırması daha aldı. “Plan senin burada kalman, iyileşmen ve iyileştikten sonra da burada kalmaya devam etmen.”

Çatalımı yavaşça indirip kaşlarımı kaldırdım. “Çoktan aldığın bu karara beni dahil etmen ne hoş.”

“Bir şey değil. Ha, unutmadan söyleyeyim, birkaç karar daha aldım.” Silah niyetine kullanmayayım diye çatalımı masaya bıraktım. “Bütün arama-kurtarma görevinde yer almayacaksın. O lanet olası bilezikleri bileklerinden çıkarmanın bir yolunu bulmamız gerek. Plan bu.”

“Eyvah,” diye fısıldadı Alex.

Aiden öne eğilip kollarını tezgâhın üzerine koydu. “Seth’in haklı olduğu söylenebilir.”

Seth, “Kahretsin, biri hemen şunu kayda alsın,” dedi.

Aiden’in gözleri kısılma da Seth’i duymazlıktan geldi. “Kendini toparlaman gerek Josie. İyileşmen gerek.”

“Anlıyorum fakat ya sonrası?” Etrafıma baktım. Gözle-

rimi Alex'e çevirdim. Sonra birden Seth'e doğru döndüm. Ani hareket mideme kötü etki etmişti. Sanırım yemek yemek işe yaramamıştı. "Burada sonsuzluğun kalan kısmında hiçbir şey yapmadan öylece oturmayacağım. Titanlar hâlâ orada bir yerlerde ve tutsak aldıkları tek yarı tanrı ben değildim. Yarı tanrılardan birini öldürdüler bile. Hiçbir şey yapmazsak Mitchell'ı da öldürecekler. O hâlâ orada."

Alex sırtını dikleştirdi. "Onları gördün mü?"

Seth'e bu meseleyi sonra tartışacağımızı belli eden bir bakış atıp Alex'e odaklandım. "Evet. Birinin adı Lauren'dı. O...öldü. İçini kurutup onu ölüme terk ettiler."

"Tanrılar adına," diye mırıldandı Aiden.

Derin bir nefes alıp midemdeki feci ekşime yokmuş gibi davrandım. "Mitchell'ın durumu kötüydü. Fazla dayanamaz. Onu oradan kurtarmamız gerek."

Seth'in çenesi kilitlendi.

"Onu ölüme terk etmeyeceğiz." Kaşlarımı çatıp Seth'e baktım. "Onu kaderine terk etmemize razı geleceğimi düşündün mü gerçekten?"

Topaz rengi gözler gözlerimle buluştu. "Hayır, senden bunu beklemiyordum. Bunu işitmek istemeyeceğini biliyorum fakat o kadar kötü durumdaysa şu an hayatta olma-yabilir."

Ona, "Bundan emin olamayız," diye karşı çıktım. "Vazgeçemeyiz ve onu..." Boğazımda acı bir tat hissetmemle hızla elimle ağzımı kapattım. "Ah, Tanrım."

"Ne var?" Seth hemen taburesinden kalkıp karşımda dikildi.

Midem kalktı. Bulanıklaşan Alex ve Aiden'i tek vücut olarak görüyordum. Kanepeden kayarak indim. "Ben...sanırım kötü oluyorum."

“Kusacak gibi mi?” Seth’in yüzünde şaşkınlık dolu bir ifade vardı.

“Evet, aman Tanrım.” Yutkundum ve hemen ardından bunu yaptığıma pişman oldum. “Nereye...”

Seth kolunu belime doladı. Bir saniye sonra kendimi banyoda buluverdim. Seth’ten ayrılp dizlerimin üzerine çöktüm ve klozet kapağını kaldırdım.

Midemin kalkmasıyla tüm o yumurtalar ve domuz pastırması ağzıma geldi. Klozeti kenarlarından tutup öğürdüm. Gözlerim sulanırken kusmuk durmak bilmedi. Alnımdaki soğuk ellerin saçımı geriye yatırdığını belli belirsiz hissediyordum.

Sonunda, bir cehennem çemberinin içinde geçen sonsuzluk kadar uzun gelen bir sürenin ardından, midemde kusacak bir şey kalmadı. “Ah, Tanrım,” diye inledim.

“Tamam mı?” diye sordu Seth.

Yüzümü eksittim. “Galiba.”

Seth beni nazıkçe çekip tuvaletten uzaklaştırdı. Sifonun sesini işitmemin ardından Seth’in kucagındaydım. Yanağım omzuna değerken derin, eşit nefesler almaya odaklandım. Seth dakikalarca sırtımın ortasını okşadı. Tanrı aşkına, kusmuştum. En son ne zaman kustuğumu bile anımsamıyordum. Çocukken mi?

Kapı çalındı. Alex’in, “Her şey yolunda mı?” dediğini işittim.

“Evet,” diye seslendi Seth. “Birkaç dakika verin bize.”

“Kendini nasıl hissediyorsun?” Seth terli alnımdaki saçlarımı geriye yatırdı.

Gözlerimi zorla açtım. “Daha iyi. Midem biraz...kötü.”

“Sana su içirmemiz gerek. Miden suyu kaldırır mı sence?”

“Sanırım. Of.” Başımı geriye attım. “Bu çok iğrençti.”

Seth’in gözleri gözlerimi buldu. O muhteşem yüzüne

endişe işlenmişti. “Josie, sen...sen bir yarı tanrısın. Hasta olmaman gerekirdi.”

Buna ne yanıt vereceğimi bilemez halde gözlerimi Seth’e diktim. Çünkü çok ama çok hastalandığım ortadaydı. “Belki de uzun süre hiçbir şey yemememin ardından çok yediğim içindir.”

“Bilmiyorum.” Seth’in sesinden sebebin bu olmadığını düşündüğü anlaşılıyordu. Gözlerini yere çevirdi. Gözlerimi baktığı noktaya çevirdiğimde bileklerimdeki bileziklere baktığını fark ettim. “Belki de.”

Bilezikler becerilerimi engelliyorsa aynı zamanda iyileşme hızımı düşürüyor da olabilir miydi? Beni hasta ediyor olabilirler miydi? İçimi bir endişe kapladı.

Bilezikler beni ölümlüye çeviriyor olabilir miydi?

22

Banyodan çıkmamızla kahvaltı işi de yatmış gibiydi. Her an tezgâhın üzerine kusacağım endişesinin iştahlarını kapatmış olabileceği düşüncesi kendimi kötü hissetmeme neden oldu. Fakat Seth bana su getirince kendimi çok daha iyi hissettim.

Bilezikler bileklerimi öncekinden daha fazla sıkmasa da bana kan dolaşımımı keseceklermiş gibi geliyordu. Bu his tamamen zihnimde olsa da bu bilezikler beni ölümlü yapıyorlarsa -virüslere ve ciddi yaralanmalara karşı savunmazsız kılıyorlarsa- ne olacaktı? Bu şüpheyi kendime saklayacaktım. Çünkü aynı şeyi Seth de düşünürse beni balonlu naylona sarmaya kalkardı.

Öte yandan Seth'in şahin gibi bakışlarından onun da aynı şüpheyi taşıdığını okuyordum.

Küçük bir hizmetçiler ordusu mutfakı temizlemek için birden ortaya çıkınca dördümüz hayatımda gördüğüm en geniş oturma odasına geçtik. Rahat, içi fazlasıyla doldu-

rulmuş bir koltuğa bağdaş kurdum. Midem epey düzelmişti ve kimse her an kusacağımı düşünüyormuş gibi görünmüyordu. Fakat havadar odaya bir gerilim hâkimdi. Alex ve Seth bir konuda tartışıyorlardı. Fakat bunun ne olduğundan emin olamadım. Evi gezmek, mükellef bir kahvaltı edip kusmak beni yormuştu. Uyumaktan çok istediğim bir şey yoktu. Fakat son zamanlarda günün büyük bir kısmını uyuyarak geçirdiğimden -hatta Hyperion'ın elindeyken bile- bu bir nebze endişe vericiydi.

İç çekip başımı kaldırdığımda Seth'in odanın diğer ucundan beni izlediğini gördüm. Kayalıklardaki öpüşmemizi anımsamamla içim kıpır kıpır oldu. Seth az önce ben porselen tanrının önünde dua ederken saçlarımı geri yatırdığından muhtemelen bunu düşünmüyordu.

Kehribar gözlerinin kısılmasıyla yanaklarım kızardı. Tamam, büyük olasılıkla banyoda olanları düşünmüyordu. Benden tiksindiğini bilmek güzeldi.

Alex iki kişilik kanepeye oturmuş, ellerini karnının üzerinde birleştirmişti. "Of, sanırım yediklerimden bir bebek doğuracağım."

Bitkin bir kahkaha attım. Sonra aklıma bir şey geldi. "Siz ikiniz...çocuk yapabilir misiniz?" Soruyu sorar sormaz yüzümü ekşittim. Çünkü burnumu sokmamam gereken, özel bir konuydu bu. "Özür dilerim. Bunu sormamalıydım. Ben..."

"Sorun değil." Alex sırtıp yüzüne düşen saçlarını geriye attı. Aiden'in elmacikkemiklerinin hafifçe kızardığını gördüğüme yemin edebilirdim. "Cidden bilmiyoruz. Yani ben normal bir yarı tanrı değilim. İkimiz de değiliz. Bu yüzden bunun bir gün olup olamayacağını bilmiyoruz. Çocuk yapmaya da çalışmadık. Fakat biz..." Susup omuz silkti.

Fakat korunmuyor da olmalıydılar.

Seth onlara, "Sizin çocuk yapmanız fikri bile beni korkutuyor," diye takıldı.

Alex, "Seni mi, beni mi?" diye mırıldandı.

Kollarımı karnımın üzerine koyup minderlere iyice sokuldum. Seth ikimizin çocuğu olup olamayacağından emin olmadığından hep prezervatif kullanmıştı. Eh, bir kez haricinde. Burnumu kırıştırdım. Seth yanımdan ayrılmadan önce beni kütüphanede bulmuştu ve o zaman prezervatif kullanmadığından gayet emindim.

Endişelendim. Sonra paniğe kapılıp en son ne zaman âdet gördüğümü anımsamaya çalıştım. Ciddi ciddi hamile kalmaktan endişe ettiğimden değil. Çünkü bu gerçekten olanak dışıydı. Tabii bir defa korunmasız seks yaptık diye hamile kalmayacağımı düşündüğüm de yoktu. Bende bu şans varken, bu son derece yüksek bir olasılıktı. Fakat Hyperion'ın bana yaptıklarından sonra...hamileliğimin devam etmesi imkânsızdı.

Of. Kafamda bir sürü düşünceyle oturduğum yerde huzursuzca kıpırdandım. Çok gençtim ve dünyaya bir bebek Seth getirme fikrini aklıma getiremeyeceğim kadar çılgınca bir dönemden geçiyorduk.

Bir bebek Seth.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Yine kusabilirdim.

Seth koltuğumun arkasına geçip ellerini omuzlarıma koydu. "Sen iyi misin?"

Zihnim delilik diyarında bir gezintiye çıkmış da olsa başımı geri atıp gülümsedim. "Evet," dedim. O tuhaf düşünceleri bir kenara atmamla daha önce düşünmediğim bir şey aklıma geliverdi. "Gerçekten büyük -farkında olduğumuzdan da büyük- bir sorunla karşı karşıya olabiliriz.

Titanları mezara koymak için altı yarı tanrının bir araya getirilmesi ve yeteneklerini her ne kilitler bağlıyorsa onların açılması gerekiyor. Hâlâ ikonlarına ihtiyaçları var. Fakat o ikonların nerede olduğunu biliyorum.” İkonların kütüphanede, Medusa’nın koruması altında olduğunu biliyordum. “Benim üzerimdeki bağ çözülmüştü. Çünkü bağ bizzat Apollo çözmüş, bu da onu zayıflatmıştı. Bu yüzden diğer tanrıların bunu yapacaklarından şüpheliyim. Artık altı yarı tanrı yok. Sadece beşi var.”

“O halde bu da Apollo’nun senin için yaptığını tanrıların diğer yarı tanrılar için yapması gerektiği demek oluyor,” dedi Aiden.

“Peki bunun olasılığı nedir ki?” diye sordu Alex. “Özellikle de bunu yaptıklarında zayıflayacaklarsa?”

“O halde Titanları mezara koymak konusunda endişelenmeliyim.” Seth bir omzunu silkti. “Perses gibi onların da icabına bakarım.”

“Seth, bunu yapamayız...” Sustum çünkü yüzündeki bakıştan söylediklerimi işitmediğini okuyabiliyordum ve gerçekten onunla tartışacak gücüm yoktu. Beş yarı tanrının Titanları durdurup durduramayacağı hakkında ise hiçbir fikrim yoktu.

Ya tek seçenek Titanları öldürmekse?

Neyse ki görünüşe göre Seth’in Perses’i öldürmesinin hiçbir yan etkisi olmamıştı. Henüz. Fakat ya diğer Titanlar? Onları öldürmenin mutlaka sonuçları olmalıydı.

“Sana birkaç soru sormak istiyorum.” Aiden, Alex’in yanına oturup öne eğildi. Kollarını bacaklarına dayayıp beni süzdü. “Sence bir mahzuru var mı?”

Seth’e bakmadan onun gerildiğini sezebiliyordum. “Hayır. Tabii sorabilirsin.”

Arkamda duran Seth iç geçirdi.

Aiden hafifçe gülümsedi. “Bize Titanlar hakkında neler anlatabilirsin? Neye karşı mücadele ettiğimizi anlamak için en küçük bilginin bile bize faydası dokunabilir.”

Derin bir nefes aldım. Kolumu açıp uzandım ve saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına kısırdım. “Sadece birkaçını gördüm. Gördüklerim daha çok Hyperion ve telaffuzu güç bir ismi olan bir kadındı. Ta ki Kronus benim ikisinin elinde olduğumu öğrenene dek.”

“Kronus mu? Peki.” Aiden’in gözleri fırtına bulutları gibi karardı. “Bize ondan bahsedebilir misin?”

“Umduğum gibi çıkmadı. Yaşlıydı, gerçekten kadimdi. Ak Gandalf gibi fakat çok daha yaşlı.” Onlara Kronus’un başta ne kadar aciz olduğunu, yardım almadan oturamadığını anlattım. Beslenme kısmını hepten atlasam da bir sonraki görüşümde Kronus’un daha güçlü görüldüğünü açıkladığımda boşlukları kendileri doldurabildiler. Ben konuşurken Seth gelip koltuğumun kolçağına oturdu. Çene kasları öyle sertleşmişti ki mermeri bile kesebilirdi. “Ben sadece iki Titan gördüm. Sanırım birinin adı Okeanus’tu. Açık mavi saçları Mohawk tarzındaydı ve o...”

Aiden nazıkçe, “O ne?” diye sordu.

Gözlerim bileklerime çevrildi. “Lauren’dan, ölen kızdan beslenen Okeanus’tu. Mitchell demişti ki Okeanus...” Yanağımın içini ısırıp duraksadım. “Okeanus’un ölmesi gerek.”

Bir sessizlik oldu. Sonra Alex, “Ya başka kimler vardı?”

“Perses de oradaydı fakat anlaşılan artık o yok.” Seth’e baktım. Gülümsedi. “Bir de şu dişi Titan vardı. İsminin telaffuzu çok zor fakat Tet’li bir şeylerdi. Tetis miydi?” Yüzümü ekşittim. “Bilmiyorum fakat pek hoş biri değildi. Hyperion bir ara ona kız kardeşim diye seslenmişti fakat bir ara deli gibi öpüştüklerinden bu bana tuhaf geldi.”

Alex'in dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Peki diğer Titanları görmedin mi?"

Başımı iki yana salladım. "Başlarda değil fakat sonlara doğru epey yalnız kaldım."

"İlk zamanlarda yanında kim vardı?" diye sordu Seth. Sesi çok alçaktı. Ona baktığımda gözleri topaz gibi parıldadı.

"Diğer iki yarı tanrı." Diğerlerine baktım. "Onları ilk gördüğümde gerçekten ölü olduklarını düşündüm. Neredeyse hareket etmiyor, nefes almıyorlardı." Onları ilk gördüğüm an aklıma gelince içim ürperdi. "Çok uzun zamandır oradaydılar."

Alex eliyle kolunu ovuşturdu. "Sen Mitchell'ın onu son gördüğünde hâlâ hayatta olduğunu söylemiştin, değil mi?" Başımı sallayınca konuşmaya devam etti. "İkiniz aynı yerde mi tutuluyordunuz?"

"Sanırım sonunda başka bir yere götürüldüm. Eski, terk edilmiş bir depo gibi bir yerdi. Bodrum gibi bir yerde yeraltında tutulduk." Durakladım. Çünkü unuttuğum bir nokta vardı. Zihnimin bir köşesinde, erişemeyeceğim kadar uzakta bir yerdeydi. "Depo her neredeyse gerçekten sıcaktı. Bu yüzden ABD'de bir yerde, güneyde olmalı. Çevresinde ağaçlardan başka bir şey yoktu."

"Etrafında hiçbir şey olmadığını nereden anladın?" Aiden başını yana eğdi.

"Hyperion bazen beni dışarı çıkarıyordu. Güneşin altında oturtuyordu beni." Elimi kaldırıp dudağımdaki yarığa dokundum. "Etrafta birilerinin ya da bir şeylerin olup olmadığını görmek için hep çevreye bakıyordum. Trafığın sesini bile işitmedim. Bir keresinde kaçmaya çalıştım. Fakat işe yaramadı."

"Peki." Aiden arkasına yaslandı. Yüzü biraz solmuştu.

Seth'e bakmak istemiyordum. "Bunu düşünmek istemediğini biliyorum fakat gerçekten Mitchell'ın hâlâ hayatta olabileceğini düşünüyor musun?"

Titrek bir nefes aldım. "Umarım hayattadır. Öyle bir yerde, başına gelenlerin ardından yapayalnız ölmek..." Sözümü bitiremedim. Boğazım düğümlendi. Orada Lauren gibi öleceğime gerçekten inanmıştım.

"Peki." Seth kalkıp elimi tuttu. Gözlerimi hızla çevirsem de itiraz edemeden beni koltuktan kaldırdı. "Bence şimdilik bu kadarı yeterli."

Ağzımı açmaya yeltensem de Alex'in başını salladığını gördüm. "Bir haber alıp almadıklarını öğrenmek için Deacon ve Luke'la görüşeceğiz."

Aiden, "Ben de topluluklardaki bağlantılarımı araya çağım," diye ekledi.

Seth kısa bir yanıt verip beni odadan çıkardı. "Harika."

Koridora çıkar çıkmaz durup elimi Seth'in elinden kurtardım. "Hey, bu da neydi şimdi?"

Seth bana doğru döndü. Çenesi kilitlenmişti. Kısa bir sessizlik oldu. Sonra konuşacağını sansam da hareketlenmedi. Bir an oturma odasının dışında dikilirken hemen ardından kollarımdaydım. Alnım alnına değerken dışarıda, ılık güneşin altında, ayak parmaklarım arasında kumla, okyanustan sadece birkaç metre ötede dikiliyorduk.

"Aman Tanrım!" Seth'ten uzaklaşıp geriye sendeledim. Dönüp kocaman açılmış gözlerimle manzaraya baktım. "Aman Tanrım!"

"Artık hiçbir yere yürümem gerekmiyor."

"Belli!" Dönüp yüzümü ona çevirdim. Midem bozulduğunda da bunu yapmıştı. Fakat kusmamak için kendimi tutmaya fazlasıyla odaklandığımdan benimle bir odada kaybolup diğer odada ortaya çıkışını doğru dürüst idrak edeme-

miştım. “Bir dahaki sefere beni uyarmaya ne dersin?”

Seth’in dudaklarına mahcup bir sırıtış oturdu. “Fakat o zaman yüzündeki o bakışı göremezdim.”

“Ne bakışı?”

“Beni hem tekmelemek hem de öpmek istiyormuşsun bakışını,” diye yanıt verdi Seth.

Gözlerimi kıstım. “Şu an yüzümde seni öpmek istermişim gibi bir ifade yok. Olsa olsa üzerine kusmak istiyormuşum gibi bir ifade vardır.” Elimi karnımın altına bastırdım. “Vay canına, havalı ve tembelce bir yetenek bu.”

“Fakat hızlı.”

Öyleydi.

“Yine mi miden bulandı?”

Başımı iki yana salladım. “Neden? Beni buraya neden getirdin?”

Seth yanıma geldi. “Başta aklıma gelmemişti. Kafama oturması da biraz zaman aldı. Fakat düşününce akla yatkın geliyor.”

“Ne?” Rüzgârın havalandırdığı saçlarım yüzümü örttü.

“Hyperion’ın seni güneşe çıkardığını söylemiştin. Sebebini hiç söyledi mi?”

Bir süre nereye varmaya çalıştığını anlamasam da neden sonra kafama dank etti. “Söyledi! Kaybettiğim eteri tazelememe faydası olduğunu söyledi. Bunu tamamen unutmuşum.”

Seth’in harika gözleri öfkeyle parıldadı. “Herhalde sebep babanın güneş tanrısı olması. Bunu seni buraya getirir getirmez düşünmem gerekirdi.”

“Bunu senin düşünmene gerek kalmalı mıydı ki? Hatırlamadım ve hatırlamam gerekirdi.”

“Kafan çok doluydu.”

“Senin de.”

“Hyperion’ın bunu benden önce düşünmüş olması beni kızdırıyor,” diye homurdandı Seth.

“Eh, Hyperion çok uzun zamandır yaşadığından bir şeyleri bilmesi doğal...” Etrafıma göz gezdirip ayaklarımı sürüyerek okyanusa yürüdüm. Sonra kuma oturdum. “Ha, bir de unutmadan, kendine karşı bu kadar sert olman anlamsız.”

Seth sessizce yanıma çöktü. Eğilip pantolonumun paçalarını sıvamamla kör edici solukluktaki baldırlarım ortaya çıktı. Sonra bacaklarımı uzattım. Serin, köpüklü su ayak parmaklarımı gıdıkladı. “Beni burada mı tutacaksın. Ne zamana dek?..”

“Seni sonsuza dek dışarıda tutmak isterdim. Fakat en azından sen...” Alnı kırıştı. “Kendini iyi hissedene dek tutacağım.”

Parmaklarımı oynatmayı bıraktım. “Evet, burada sonsuza dek kalma meselesini konuşmamız gerekecek. Fakat öncelikle, kendini iyi hissedene dek demekle ne kastettin?”

Omzu omzuma sürten Seth gözlerini okyanusa dikti. “Sana içindeki eteri güçbela hissettiğimi söylemiştim, hatırlıyor musun? Sendeki eter hep kuvvetli olmuştu... Neredeyse bir tanrıdaki kadar. Fakat daha önce dediğim gibi, artık onu güçlülükle seziyorum.”

“A, evet.” Dudağımı ısırdım. Dişlerimin kesiğe değmesiyle irkildim. “Bu...iyi değil.”

“Işık gibi. Normalde sen benim için bir deniz feneri gibisindir. Fakat şimdi ışığın titrek.” Seth başını bana çevirdi. “Zayıfsın. Hakaret olarak algılama fakat bu gerçek.”

“İyileşeceğim,” dedim.

“Biliyorum fakat hayatını tekrar tehlikeye atmak istemiyorum. O yarı tanrı için bile.”

Hislerimin normal olduğunu açıklarken sakın kalmak için kendimi zorladım. “Onu unutamıyorum Seth. Anlamıyorsun. Yaşadıklarının sadece bir kısmını biliyorum ve bu bile ona sırt çevirmemem için yeterli. Dışarıda herkes hayatlarını tehlikeye atarken burada kalamam.”

“Neden?” diye karşılık verdi Seth. “Yeterince kayıp vermedin mi? Yeterince fedakârlık yapmadın mı Josie? Büyükbabamı ve büyükbabamı, sonra da annemi kaybettin. Ya arkadaşın Erin? Onun hayatta olduğunu bilen var mı? Apollo o konuda da yalan söylemiş olabilir.” Birden ayaklanıp bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Omzunun üzerinden kalın, gri bulutların oluştuğunu gördüm. “Üniversiteyi ve arkadaşlarını terk etmen gerekti. Hayatın tepetaklak oldu. Tutsak alındın. Bir değil, iki kez. Kendinden *yeterince* çok şey verdin.”

Gözlerim yaşardı. Kalbim küt küt atmaya başladı. “Sen de öyle Seth.”

Seth durdu. “Ve bana bak. Bir tanrıyım. Nelerden vazgeçersem geçeyim nihayetinde meyvesini aldım.”

“Daha öncesinde nelere katlanman gerektiğini, nelerden fedakârlık ettiğini değiştirmiyor bu. Alex ve Aiden için tanrılarla bir anlaşma yaptın. Bir gün bir tanrı olacağını ve bu anlaşmanın hiçbir anlam ifade etmeyeceğini bilmeden.”

Dağınık, altın rengi saçlarında elini gezdiren Seth alçak sesle homurdandı. “Bunların hepsi önemsiz. Burada benden bahsetmiyoruz. Sen yeterince çabaladın Josie. Bırak bu işi ben bitireyim.”

“Nasıl bitireceksin?” Mavi gökte bulutlar hızla hareket ediyordu.

Yanı başımdaki kumların üzerine diz çöken Seth iki eliyle yanaklarımı kavradı. “Titanların sonunu getirebi-

lirim. Senin ve diğer yarı tanrıların onunla yüzleşmenize gerek yok.

İçimi bir endişe kapladı. “Seth...”

“Mitchell’ı da kurtaracağım,” dedi. “Umurumda olmasa da. Bunu söylemek pislikçe, biliyorum, fakat ben sadece seni önemsiyorum.”

“Bu doğru değil.” Parmaklarımı Seth’in bileklerine doladım. “Alex ve Aiden da senin için önemli.”

Kaşları kalktı. “Sadece öyle gerektiği için.”

Donuk bir sesle, “Seth,” dedim.

“Peki. Başlarına kötü bir şey gelmesi berbat olurdu. Özellikle de Alex’in. O benim için hep önemli olacak.” Eskiden olsa bu itirafı beni kışkandırırdu. Artık kışkandırmıyordu. Geçen zamanda Seth’in gönlünde Alex’in özel bir yeri olduğunu kabullenmiştim. “Aiden? Eh, onu çok da özlemezdim.”

“Seth!”

“Ya sen? Ya başına bir daha bir şey gelirse?” Bulutların arasından şimşekler çıkıyor, şimşekler göğe parlak beyaz bir ışık yayıyordu. “O zaman bu lanet olası dünyayı yakıp yıkar, sonra da Olimpos’u yok ederim.”

Gözlerimi yumdum. Söylediğini yapacağından biraz olsun şüphem yoktu. “Biliyorum. Biliyorum fakat Titanları öldüremezsin. Onları mezara koymamız, benim de buna yardım etmem gerek.”

“Titanları mezara koymak umurumda bile değil.”

Ellerimi kollarından aşağı kaydırıp saldı. Gözlerimi açtım. “Bu gezegende yaşamamız gerektiğinin *farkına varmalısın.*”

Seth öne çıkıp burnumun ucunu öptü. Sonra geri çekilip ellerini indirdi. “Titanları öldürmek dünyayı yok etmez. Yani, hadi ama! Atlas’ı öldürdüğümde sadece birkaç depresim oldu.”

“Zombi iblisleri serbest bırakan ve muhtemelen bazı masum insanların ölümüne neden olan birkaç deprem.”

Seth bana bu sözlerimle ne kastettiğimden emin değilmiş gibi baktı. İyi haber bulutların dağılmaya başlaması ve göğün mavisinin yeniden belirmesiydi. “Perses’i öldürdüğümde hiçbir şey olmadı.”

“Belki de sebep... Ne bileyim?.. Çok önemli olmamasıdır. Fakat biz yüzlerce, binlerce hatta milyonlarca ölümden sorumlu olamayız. Burada kalıp bu güzel adanın dışında hiçbir şey olmuyormuş gibi davranmam.”

Sessizce küfreden Seth sırtını yasladı. Yenişememiştik. Korumacı dürtüsünü anlıyordum. Hem de çok iyi. Onun da neden sonsuza dek burada oturamayacağımı anlaması gerekiyordu. Fakat ikimiz de geri adım atmak istemiyorduk.

Bir süre sonra Seth, “Yorgunsun,” dedi.

Şaşırp bir kez daha yukarı baktım. “Bunu sen de hissedebiliyor musun?”

Yüzünde yarım yamalak bir sırıtış belirdi. “Hayır, fakat sen...yorgun görünüyorsun işte Josie.”

“Ya? Teşekkürler.”

Sessizce kıkırdayan Seth öne eğilip dudaklarını yanağıma sürttü. “Yorgun görünüyorsun fakat hâlâ gördüğüm en güzel kadınsın.”

“Bu kulağa daha hoş geliyor.”

Şakağımı öpüp alnını alnıma bastırdı. “Bir anlaşma yapsak nasıl olur?”

“Anlaşmanın ne olduğuna bağlı.”

Seth kolunu uzatıp elini kalçamın üzerine koydu. “Titanların nerede olabileceklerini araştırıyoruz. Aiden’in safkan topluluklarında kayıp safkanlar olup olmadığını soruşturacak safkan tanıdıkları var. Öylece, hiçbir şey yapmadan oturmuyoruz.”

O halde neden bana bir Yunan adasında boş boş otuyormuşum gibi geliyordu? İç çekip arkama yaslandım. “Peki. O halde ne yapacağız?”

Seth yanımda gerinerek, “Biz en azından şu bileziklerin nasıl çıkarılacağını öğrenene dek sen belaya bulaşmayacaksın,” dedi. Başparmağı kalçamın üzerinde kayıp tişörtümü hafifçe kaldırdı. “Şu an yeteneklerinden yoksunsun. Bir ölümlü kadar zayıfsın. Açıkçası şimdi buradan ayrılman müthiş bir aptallık olur. En azından bırak da şu bileziklerin nasıl çıkarılacağını öğrenelim.”

Hoşuma gitmese de söylediklerinde haklılık payı vardı. Güçlerim engellenmişken yardımdan çok yük olurdum. “Peki.”

Seth’in yüzünde beliren neredeyse can acıtacak kadar muhteşem bir gülümseme onun ilahi güzelliğini artırıyor-
du. “O halde anlaştık mı?”

“Anlaştık *Sethie*.”

23

Seth

Frtesi akşam Josie, Alex ve Aiden'ın dönüşünü beklerken kanepede uyuyakalmıştı. Aiden'a Georgia'daki topluluklardan birinden telefon etmişlerdi. İkisi gideli henüz beş dakika olsa da Josie derin bir uykuya dalmıştı.

Kalçasının kenarında otururken yanağına düşen saçlarını geriye attım. Teni çok soğuktu. İçimi kaplayan hayal kırıklığıyla dişlerimi sıktım. Yakınlardaki bir dolaba baktım. Bir elimi kaldırıp kapıyı gücümü kullanarak açtım ve hava elementine uzandım. Yumuşak, ince bir battaniye odanın bir ucundan diğerine uçtu. Battaniyeyi kapıp Josie'ye doğru döndüm ve üzerini örttüm.

Huzursuzluk içimde ağır ağır kıyıya doğru ilerleyen bir fırtına gibi çalkalanıyordu. Bu da önümüzdeki bir iki gün içinde kesinlikle beslenme ihtiyacı duyacağımın işaretiydi. Muhtemelen daha uzun süre dayanabilirdim fakat gücümün azalmasını istemiyordum. Josie bu kadar

aciz bir durumdayken bunu yapamazdım.

Gözlerimi o lanet olası bileziklere çevirdim. Onları çıkarmamız gerekiyordu. Kahrolası bilezikleri tanrılar yarattığı için belki de sadece onların çıkarabileceklerini düşündüm.

Yaklaşan ayak seslerinin dikkatimi çekmesiyle kapı aralığına baktım. Bir saniye sonra Alex başını kapı aralığından uzattı. Bir elimi kaldırdım. Josie'ye doğru dönüp eğilerek onu yanağından öptüm. Ben ayağa kalkarken Josie hiç kımıldamadı. Oturma odasının hemen dışında bekleyen Alex'in yanına gittim.

"Neler oluyor?" diye sordum.

Alex bir kez daha oturma odasına baktı. "Yine uyuyor mu?"

Elimle göğsümü ovuşturup başımı salladım. "Siz odadan çıktıktan bir dakika sonra uyuyakaldı."

Alex'in yüzü endişeyle gerildi. "Yine hastalanmadı, değil mi?"

"İkindiden beri hayır." Oturma odasına bakmamla beyaz giysili hizmetkârlardan biri eğilip beni selamladıktan sonra koridorda yanımızdan geçti. Josie o sabahın geç saatlerinde kahvaltı etmiş, yine midesi bulanmıştı. Kusmasa da bir süre bulantıdan beti benzi solmuş halde bir ileri bir geri sallanmıştı. "Sebepler bileklerindeki şu bilezikler olmalı. Ben..." Sustum. Ne diyecektim ki? Josie'de ters giden bir şeyler vardı. Ben de bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

Alex bir elini koluma koydu. "Bir şeyler düşüneceğiz."

"Anladığımı kadarıyla Marcus'tan haber almadın, değil mi?" Dün gece Alex'e amcasını telefonla aratıp bu tip bilezikleri bilip bilmediğini sordurmuştum. Bilmiyordu. Fakat içinde bir sürü kadim metnin olduğu, devasa bir

kütüphaneye erişimi vardı. O metinlerde bileziklerle ilgili bir şeyler olmalıydı.

Alex başını iki yana salladı.

Aiden köşeden döndü. Cep telefonunu cebine attı. “Biliyorsun, güney eyaletlerindeki toplulukları araştırıyorum. Atlanta’nın hemen dışındaki bir topluluktan haber aldım. Sıklığı artan iblis saldırıları dışında bir tuhafılık yokmuş. Şüphe uyandıran kayıp olayları yaşanmamış.” Duvara yaslanıp ayak bileklerini üst üste koydu. “Ayrıca Phoenix ve Scottsdale’deki topluluklardan da haber aldım. Josie bulunduğu yerde havanın gerçekten sıcak olduğunu söylediği için oraları da soruşturmak gerektiğini düşündüm.”

Alex kaşlarını hafifçe çatıp başını yana eğdi. “Arizona da ağaç var mı?”

Aiden ve ben dönüp ona baktık. Aiden bir kaşını kaldırdı. “Evet, bebeğim. Arizona’da ağaçlar var.”

Alex gözlerini devirdi. “Orada ağaçlar olduğunu biliyorum. Kastettiğim geniş ormanlık alanların olup olmadığıydı.”

Aiden’in dudakları seğirdi. “Orada birkaç ulusal orman var.”

“Hah,” diye mırıldandı Alex. “gün geçmiyor ki yeni bir şey öğrenmeyeyim.”

Başımı iki yana salladım. “Neyse, orada ipuçları var mı?”

“Yok, fakat Baton Rouge’daki muhafızlardan biriyle konuştum. İçlerinden çok sayıda safkan kaybolmamış fakat ilginç bir şekilde gölge saldırıları olduğundan kuşkulandığım bazı olaylar yaşamışlar.”

İşte bu önemli bir bilgiydi. “Gölgeler neredeyse Titanlar da yakındadır.”

“Fakat Josie bir tür bodrumda tutulduğunu söylemiş-

ti,” dedi Aiden. “Oradaki evlerin ya da işyerlerinin bodrumları olduğunu sanmıyorum.”

Belki de Josie’nin tutulduğu yer bir bodrum değildi,” diye araya girdi Alex. “Belki ona bodrum gibi gelmiştir.”

Alex haklı olabilirdi. “Baton Rouge’da olanların araştırılması gerek fakat Josie’nin yanından ayrılmayacağım. O bunu işitmekten hoşlanmayacak olsa da kararım kesin.”

Alex gözlerini kıstı. “Bu konuyu onunla tartışırken o kadar da gıcık davranmazsan sana karşı daha anlayışlı olabilir.”

Omuz silktim.

Aiden, “Beni oraya hemen götürebilirsin, değil mi?” diye sordu. “Sadece birkaç saniyeni alır. Sonra bir gölge yakalayıp...onu konuşmaya ikna edip edemeyeceğime bakarım.”

Bu yapılabilirdi.

Alex ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. “Durun biraz. Bu hoşuma gitmedi.”

Aiden ağzını açtı.

“Titanların orada olup olmadığını bilmiyorsun. Çetin ceviz olduğundan şüphem yok tabii. Fakat orası gölgelerle kaynıyor olmalı. Yalnız gidemezsin.” Alex yüzünü bana çevirdi. “Beni de puf diye oraya götürebilir misin?”

“Yapabilirim fakat o zaman Josie burada savunmasız kalır.” Kollarımı kavuşturdum. “Birkaç saniye sürmesi umurumda bile değil. Yerimizi öğrenirlerse o kadar zaman onlara yeter.”

Alex ısrar edecek gibi görünse de akıllılık edip çenesini kapalı tuttu.

Duvardan ayrılan Aiden, Josie’nin uyuduğu odaya göz attı. “Onları arayıp geldiğimi haber vermeliyim. Onlara benim için bir ekip oluşturmaları için bir şans vermeli-

yim. Belki de birkaç saat beklemek mantıklı olabilir.”

“Bana uyar.” Alex’e doğru döndüğümde yüzündeki gergin çizgilerden çenesini güçbela kapalı tuttuğunu anladım. “Bana bir iyilik yapar mısın? Uyanırsa diye onunla kalabilir misin?”

Alex’in kahverengi gözleri ince çizgilere döndü. “Hatırlıyorum da sen son kez benden bunu istediğinde...”

Onu, “Alex,” diye seslenerek uyardım.

Alex iç çekti. “Evet, ona göz kulak olabilirim. Sen nereye gideceksin?”

Bir kaşımı kaldırdım. “Yapmam gereken bir iş var.”

“Ne gibi?”

Aiden bir kolunu Alex’in omuzlarına doladı. Onu kendisine çekip yüzünü göğsüne yasladı. Alex’in başının üzerinden bana kendisine borçlu olduğumu söyleyen bir bakış attı.

Başımı hafifçe sallayıp döndüm. Merdivenin yanından geçip mutfığa açılan antrede bekleyen Basil’a baktım. “Karina’yı gördün mü?”

“Tapınakta, Kiryos.”

Tanrılar adına.

“Gidip onu getirmemi ister misiniz?” diye sordu.

Alex’in koridorda olduğu ve Karina’yı, onu bir vuruşta okyanusa göndermek istiyor gibi süzdüğü düşünüldüğünde bu akıllıca olmazdı. “Ben onun yanına giderim.”

Basil başını salladı.

Bence yürümek fazlasıyla abartılan bir aktivite olduğundan avluyu zihnimde canlandırımdı. Bir saniye sonra avlunun hemen dışında dikiliyordum. Titanyum vazolar da alevler dalgalanıyordu. Bir rahip ve rahibe kapalı kapıların iki yanında dikiliyordu.

Sesli bir nefes verip kumtaşı tapınağa, kapıların üze-

rindeki yenilmezlik sembolüne baktım. O an en son istediğim şey o tapınağa girmek olsa da henüz oradakilere bilezikleri sormamıştım. Yakında beslenmem gerekse de Karina'yı Josie'yle aynı eve getirmek bana yanlış geliyordu. Yine de Karina'yı burada tutmam da gizli kapaklı işler çeviriyormuşum hissini uyandırıyordu.

Tam bir yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal durumu söz konusuydu.

Tapınağa doğru attığım her adımda kendimi çamurlu suda yürüyormuşum gibi hissediyordum. Geniş basamaklara ulaştığımda bir enerji dalgasının omurgamdan aşağı indiğini hissettim. Kapıdaki ikili beni eğilip selamladığında küfredmemek için kendimi tuttum. Gücümü kullanarak kapıyı açmamla ilk kez tapınağın içini gördüm.

Tütsü kokan serin hava bedenimi yaladı. İçeride geniş bir açıklık vardı. Duvarları süsleyen heykeller ya da tuhaf dini nesneler yoktu. Arkada rahibelerin ve rahibelerin kaldığı odalara açıldığını tahmin ettiğim kapalı kapılar vardı.

Tapınakta sadece bir kişi vardı.

Karina bir platformun üzerine kurulu, beyaz bir sunağın önünde dikiliyordu. Çok yanılmıştım. Tapınakta kesinlikle tuhaf bir şey vardı. Sunağın merkezinde bir tek mum ışıyordu. Yanında da kokunun kaynağı vardı. Yanan tütsü. Mumun yanında da Akit'te kullanılanlara çok benzeyen gümüş bir hançer vardı. Onlarda neden öyle bir hançer olduğunu veya ne amaçla kullandıklarını bilmek istemiyordum.

Karin yerlere kadar eğildi. "Kiryos, sizi bekliyorduk."

Ve evet, bu cidden ürkütücüydü.

Karina, "Tapınak hakkında ne düşünüyorsunuz?" de-yip ellerini önünde kavuşturdu. Her zamanki gibi siyah

saçlı başının üzerinde şaşırtıcı ve karmaşık bir topuz yapılmıştı.

Etrafıma bakındım. “Burası...hiç de etkileyici değil.”

Karina başını yana eğdi. “Daha önce başka tapınaklarda bulunmuş muydunuz hiç Kiryos?”

“Hayır. Burası ilk.”

Karina bana hafifçe gülümsedi. “O halde sizi temin ederim burası diğerlerine kıyasla epey etkileyici bir tapınak.”

Bu konuda onun sözüne güvenmem gerekecekti.

“Hemen beslenmek ister misiniz?” diye sordu.

Göğsümde bir şeyin sıkıştığını hissettim ve başımı istemsizce iki yana salladığımı fark ettim. “Hayır...şu an istemiyorum.”

Karina’nın yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. Başını salladı. “Nasıl isterseniz.”

Eh, bu son derece tuhaf bir sohbet oluyordu. “Buraya senin Josie’nin bileklerindeki şu...bilezikler hakkında bir şey bilip bilmediğini sormak için geldim. Titanlar bilezikleri Josie’nin yarı tanrı yeteneklerini engellemek için takmışlar ve bilezikler bir türlü çıkmıyor. Onun tamamen iyileşmesini engelledikleri gibi onu hasta ediyorlar.”

“Kiryos hasta mı?”

“Bence...öyle.” Öne çıkıp başrahibenin birkaç metre ötesinde durdum. İçindeki eteri hissedebiliyor, neredeyse damarlarında parlak bir ışık yayarak dolaştığını görebiliyordum. “O bir yarı tanrı. Hasta olmaması gerek.”

“Evet, hasta olmaması gerek. Bu bilezikler hakkında hiçbir şey bilmiyorum fakat Olimposluların bileceklerinden eminim.”

Hayal kırıklığım iyice büyüdü. “Babası bile çağrılarımıza yanıt vermiyor.”

Elbisesinin eteğini tutan Karina platformdan aşağı indi. “Onu tekrar çağırmayı denemelisiniz.”

Küfretmemek için kendimi tuttum. “Bu işe yaramaz.” Ayrıca bunun feci sonuçları olabilirdi. Çünkü Apollo bir kez daha çağrılarımı duymazlıktan gelirse büyük bir şeyleri havaya uçuracaktım.

“Tapınakların Olimpos’la bağlantı kuran iletim hatları olduğunu biliyor muydunuz?” diye sordu Karina. “Tanrılar burada dualarınızı çok daha net bir şekilde işitebilirler.” Yanımda durdu. “Özellikle de ateşi biraz kanla beslerseniz.”

Gözlerimi kısıtım. “Ne?”

“Bir denemelisiniz.” Yanımdan geçip gitti. “Ben dışarıda bekleyeceğim.”

Dönüp onun tapınak zemininin üzerinde süzülerek kapıdan çıkışını izledim. Gözlerimi yukarı, günışığını içeri alan açık panele çevirdim. Söyledikleri kulağa tamamen delice gelse de denemekle ne kaybederdim ki?

Bilezikleri Olimposlular yarattılsa Apollo nasıl çıkarılacaklarını bilmeliydi. Ondan yardım istemek içimde hayalarımın bir yumruk atma isteği uyandırsa da Josie için her şeyi yapmaya razıydım.

Platforma çıkıp sunağa yaklaştım. Bunun işe yarayacağından cidden şüphe etsem de hançeri elime aldım. Aleve kan dökmek mi? Başımı iki yana sallayıp hançeri avcumun ortasından aşağı kaydırdım. Kan ince bir çizgi halinde aktı. Elimi alevin üzerinde yumruk yapıp birkaç damla kan düşene dek sıktım.

Kaşlarımı kaldırdım. “Bu da nesi?”

Kan kırmızı olsa da mavi bir parıltı yayıyordu.

Lanet olası kanım artık *parıldıyordu*.

Kesik kesik nefesler alarak birkaç damla kanın alevle

buluşmasını izledim. Ateş cızırdayıp çıtırdadı. Elimini geri çekmemle duman önce siyaha sonra griye çaldı. İçimden küfrederken gözlerimi tavana çevirdim. “Apollo? Beni işitiyorsan hemen kışını kaldırıp buraya gel. *Kızının* sana ihtiyacı var.”

Bekledim.

Hiçbir şey olmadı.

Gözlerimi yumup başımı iki yana salladım. Ne sanıyordum ki? Apollo kendi kızı için bile gelip...

Tapınağı bir güç dalgası sardı. Güç bir elektrik kablo-suna dokunmuşum gibi tenimin üzerinde gezindi. Ensem karıncalanırken gözlerim aniden açıldı.

“Beni mi çağırmıştın?”

24

Apollo'nun sesi içimi birbirleriyle çatışan hislerle doldurdu. Onun nihayet çağrıma yanıt vermesi beni ferahlatmıştı. Çünkü belki Josie'ye yardım edebilirdi. Öte yandan varlığı bile beni çileden çıkarıyordu.

Yavaşça dönüp yüzümü ona çevirdim. İşte oradaydı.

Apollo iki lanet ampul gibi parlayan tamamen beyaz gözleriyle tapınağın ortasında dikiliyordu. Bir zamanlar, kısa bir süre için de olsa Apollo'ya gönülsüzce saygı göstermiştim. Apollo safkan bir avcı olan Leon kılığında gezerken. Onun ne olduğunu öğrenmemin ardından, Ares'in bedenindeki tüm kemikleri kırdığı Alex'in tedavisini üstlendiğinde de.

Şimdi ise en çok istediği şey kafasını omuzlarından düşürmektir.

Dişlerimi sıkarak, "Vakit neredeyse geldi," dedim. "Kabul etmem gerek. Ortaya çıkacak cesareti göstermene şaşırdım."

Apollo çenesini kaldırdı. “Bir tapınağın içinde bana zarar veremezsin.”

“Nasıl yani? Bir tapınağa gelince köşeye geçmişsin gibi dokunulmaz mı oluyorsun yani?”

“Köşe kapmaca oynuyorsak,” dedi Apollo, “evet.”

Ellerimi yumruk yaptım.

“Aleve döktüğün kan tapınaktayken yeteneklerimizi etkisiz hale getirir. Ben sana zarar veremem, sen de ancak orada dikilip surat asabilirsin. Ha, bu arada, benim bir şeylere cesaret edebileceğimden şüphen olmasın sakın.”

Buna verilecek çok yanıtlım olsa da tartışılması gereken daha önemli meseleler vardı. “Hangi cehennemdeydin? Hyperion kızını kaçırdı. Senin kızını Apollo. Onun neler yaptığını biliyor mu...” Sözümü yarıda kesip ona doğru bir adım attım. “Seni çağırdım. Alex seni çağırdı. Neredeydin?”

Apollo kımıldamadı. “Ya *sen* neredeydin Seth? Bildiğim kadarıyla sen de onun yanında değildin.”

“Ya? Güven bana, nerede olduğumu ve niçin orada olduğumu gayet iyi biliyorum ben. Ayrıca Josie’yi terk etmekle yaptığım büyük yanlışın da farkındayım. Onu ben-den uzakken daha güvende olacağı için terk etmiştim. Bu bir mazeret değil. Hayatım boyunca başka hiçbir şeyden o kadar pişmanlık duymayacağım. Fakat sen... Nasıl olur da onun başına gelenleri bilmezsin? Nasıl oldu da bunu *hissedemedin*?”

Apollo’nun çenesinde bir kas gerildi. “Söyleyeceğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecek, öyle değil mi?”

“Lanet olsun, evet!” diye bağırdım. Dışarıda gök gürlerken tapınak sarsıldı. Yeteneklerim burada engellenmiş olsa da dışarıda bir fırtına yaklaşıyordu. “Seni çağırdık ve çağrılarımıza kulak asmadın. Kızın kayıptı ve bunun

ne anlama geldiğini, onun kimin elinde olduğunu bilmen gerekirdi. Buna rağmen bizi duymazlıktan geldin, ona aldırış etmedin.”

Apollo başını çevirip gözlerini kaçırdı.

Ona öfke duymam için daha birçok neden vardı. Josie’ye annesi hakkında yalan söylediği için. Josie’ye evladı gibi davranmadığı için. Josie’nin güçlerinin bağını çözüp bunun nelere neden olacağını açıklamadığı için. Sonsuza kadar sebepler sayabilirdim fakat odaklanmam gerekiyordu. “Josie’nin durumu kötü.”

Apollo’nun başı hızla bana doğru çevrildi. Şimdi dikkatini çekmiştim işte.

“Fakat muhtemelen bunu zaten biliyorsundur. Biliyorsan hiç şaşmam.”

Apollo beni, “Dikkatli konuş,” diye uyardı.

Sırıttım. “Ah, hani birbirimize zarar veremezdik?”

“Elimizden geleni yapamayacağımız anlamına gelmiyor bu.”

Soğuk bir sesle, “Elinden geleni yaptığını görmek isterdim,” diye yanıt verdim. “Çünkü anladım ki yapabileceklerimin karşısında yapabileceklerin su tabancasıyla oynayan bir çocuğa denk olur.”

Apollo’nun burun delikleri şişti. “Kızımın nesi var?”

Apollo’dan, “kızım” sözcüğünü işittiğimde her şeyi keharbar rengi görür oldum. Fakat Apollo’yu kızdırmak ve ihtiyacım olanı almadan kaçırmak Josie’ye bir fayda sağlamazdı. Bu yüzden ağır olmalıydım.

Derin bir nefes aldım. “Gerektiği kadar hızlı iyileşmiyor. Fiziksel bir hastalık geçiriyor ve içindeki eteri güçlkle hissediyorum.”

Apollo bir süre kapıya bakınca tapınaktan çıkacağını düşündüm fakat gözlerini yumdu. Gözleri yeniden açıldı-

ğında irisleri belirgindi. Deniz kadar mavi gözler. Gözbebekleri haricinde tıpkı Josie'nin gözlerine benzeyen bir çift göz. Apollo'nun gözbebekleri siyah değildi. Beyazdı ve bu yüzden de gerçekten tuhaf görünüyorlardı.

"Titanlar onu alıkoyduklarında güçlerini engellemek için bileklerine bilezikler takmışlar."

"Lanet olsun," dedi Apollo.

Bu kötüye işaretti. "O halde bu bilezikleri biliyor olmalısın?"

Apollo başını hafifçe salladı. "O bilezikler Titanları mezara koymak için Tartarus'ta yapılmıştır. Eterin etkilerini engelliyorlar. Josie'nin yaraları...ciddiyse iyileşme sürecini yavaşlatabilirler."

"Eh, yaraları ciddi. O bilezikleri bileklerinden hemen çıkarmamız gerek."

"O bilezikleri ancak Hades çıkarabilir."

"O halde Hades'i buraya getirip bunu yaptırabilir miyiz?"

"Diğer tanrıların hiçbiri senin ya da Josie'nin yanına yaklaşmaz. Bu riski almazlar."

Öfke tenimin altında uğulduyordu. Lanet olası korkaklar. "Onu bu tapınağa getir. Ben de Josie'yi getiririm."

Apollo, "Ne bu tapınağa ne de bir başkasına girmeyi göze almayacaklardır," diye yanıt verdi. "Sana, yapabileceklerine güvenmiyorlar."

Ona, "Sen de mi?" diye karşılık verdim.

Apollo'nun gözleri bana odaklandı. "Senin her şeyi yapabileceğini biliyorum. Ben Josie'yi Hades'e götürüp..."

Çenem kilitlendi. "İşte o olmaz."

"Ona yardım etmeye yanaşmıyor musun?"

"Yalnız başına, seninle herhangi bir yere gitmesi fikrine yanaşmıyorum," diye karşılık verdim. "Hades'in Alex'ten

nasıl kurtulmaya çalıştığını unuttuğumu sanma.”

“Bu konunun Alex’le hiçbir ilgisi yok.”

“Fakat sizlerin berbat seçimler yaptığınızı gösteriyor.” Ellerimi açtım. “Josie’yi korumasız bırakmam. Yanında sen bile olsan. Başka bir çözüm düşün. O bileziklerin çıkması şart.”

Apollo’nun yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. Tuhaftı çünkü neredeyse gururu andırıyordu. Fakat bu bana anlamsız gelmişti. Muhtemelen sadece kabızlık çekiyordu. “Hades’i görüp neler yapabileceğine bakarım.”

Hayretler içinde kalmıştım. “Josie’nin başına gelenlerden nasıl habersiz olursun? Onun neler yaşadığından? Yoksa umurumda değil mi?”

Apollo, “Kızıma karşı hislerimi ya da onun için yapabileceklerimi sorgulama,” uyarısında bulundu. Sesinin alçaklığı ve sakinliği ürkütücüydü. “Anlamıyorsun. Anlamadın.”

Evet, işte bu saçmalığın daniskasıydı. “En azından onu terk etmekle hata yaptığımı itiraf edebiliyorum. Sen gerektiğinde onu yanında olmadığını kabullenemiyorsun bile.”

Apollo gözlerini yumdu. İçinden sayı sayıyormuş gibi bir hali vardı. Gözleri tekrar açıldığında hâlâ bana vurmak istiyormuş gibi görünüyordu. Bu çok fenaydı. “Doğru kararı verdin.”

Kaşlarım kalktı. “Ne?”

O feci ürkütücü gözler gözlerimle buluştu. “Josie’yi terk etmen o ara doğru seçimdi. Sende olduğuna asla inanmadığım düzeyde bir...irade sergiledin.”

Apollo bana iltifat mı ediyordu?

“Onu korumak için ondan ayrıldın. Bunda bir hata yok.”
Söyleyecek sözüm yoktu.

Hem de hiç.

Apollo geriledi. Gözleri platformun üzerindeki sunağa çevrildi. “Hades’in yanına gideceğim. Şu ya da bu şekilde bizi yardım etmesini sağlayacağım.” Gözleri tekrar bana çevrildi.

Benden ona teşekkür etmemi istiyorsa bunun için son-
suza dek beklemesi gerekecekti. Fakat ona sormak istedi-
ğim bir şey vardı. “Biliyor muydun? Neye dönüşeceğimi
hep biliyor muydun?”

Apollo derin bir iç çekti. “Ben kehanet tanrısıyım.”

“Buna yanıt denemez.”

Apollo bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Bir kehanetin
görüldüğü şekilde gelişeceğinin asla garantisi yoktur. Ka-
derin her yönü taşa yazılmaz. Seçilmiş’in gelişini gördüm.
Neler olacağını gördüm. Fakat gördüklerim değişebilir.”

“Bak ne diyeceğim, şu tanrı olmak konusunda bazı
uyarılarda bulunsan harika olabilirdi.”

Apollo sırtıttı. “Bu neyi değiştirirdi ki?”

“Neye dönüşeceğimi, neyi kontrol edebileceğimi bilsem
Josie’yi terk etmezdim.”

“Ve sen onun haberi olmadan rahibelerinden beslenme-
ye devam etmeyi planlıyorsun, öyle mi?” Apollo’nun ver-
diği bu yanıt olup bitenleri uzaktan izlediğinin kanıtıydı.
“Yoksa ondan mı besleneceksin?”

Öfke göğsüme bir yumruk gibi indi. Apollo’nun dibi-
ne gidip onunla göz göze geldim. “Ya da belki Olimpos’a
yerleşirim ve beslenmeyi dert etmeme gerek kalmaz.
Olimpos’un yeniden dekore edilmesinin faydalı olacağını
düşünüyorum.”

Apollo’nun gözleri bembeyaz oldu. “Bu bir tehdit mi?”

Gergince gülümsedim. “Sanırım bekleyip görmemiz
gerekecek, değil mi?”

Yüzündeki o kayıtsız ifade hiç değişmeyen Apollo yavaş yavaş silikleşerek gözden kaybolmaya başladı. “Olabilir.”

Josie

Yine rüya görüyordum.

Bir yanımlı bunu fark edebiliyordu; derinlerde bir yerde gerçekten üniversite yerleşkesinde olmadığımı diliyordum. Seth’in evindeydim. Bunu biliyordum fakat kollarımı yalayan, saçlarımı dalgalandıran ılık esintiyi hissedebiliyordum. Avluda dizili uzun, mermer heykelleri görebiliyordum. Sarı saçlı ve açık mavi gözlü yabancı öne çıkıp ellerimi tuttu.

“Selam,” dedi.

Adam ellerimi avuçlarımı yukarı bakacak şekilde çevirdiğinde birinin arkamda ağladığını işitebiliyordum. “Zaman geldi, sence de öyle değil mi?”

Şaşkın halde, “Neyin zamanı?” diye sordum.

Yabancı çocukça gülümsedi.

Titreyerek uyandım. Belimi doğrulttum. Yumuşak battaniye aşağı kayıp belimde toplanırken odaya bakındım. Başım biri kafatasımın içinde davul çalıyormuş gibi zonk-luyordu.

“Hey, uyanmışsın.”

Hızla döndüğümde Alex’in oturma odasının kapısından bana baktığını gördüm. Elinde bir kupa vardı. “Evet, ben...uyandım.”

Alex odaya girdi. Atkuyruğu her adımında yaylanıyordu. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyi.” Battaniyeyi yana itip çıplak ayaklarımla yere bastım. “Aslında feci başım ağrıyor.”

Basil aniden, “Baş ağrınız için bir şeyler getirebilir mi-

yim Kirya?" diye sorup kapı aralığında beliriverdi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Alex'in gözleri de. Basil'in odaya girdiğini işitmemiştim bile. "Şey, teşekkürler. Çok iyi olur."

Basil eğilerek selam verdikten sonra çabucak gözden kayboldu. Alex'e baktım. "Bir ninja hayalet filan mı o?"

Alex kıkırdadı. "Sanırım öyle."

"Herkes nerede?"

"Aiden birkaç yere telefon ediyor." Alex yakınımıdaki bir sandalyeye oturdu. "Nerede tutsak edildiğine dair bazı ipuçlarına ulaşmış olabiliriz."

"Gerçekten mi?"

Alex başını sallayıp kahve gibi kokan içeceği yudumladı. "Bir safkanlar topluluğunda gölge saldırılarını andıran bazı olaylar rapor edilmiş. Baton Rouge'un dışında. Aiden yarın sabah...oraya gidecek. Seth onu oraya *puf* diye götürecektir. Aiden gölgelerden birini yakalayıp konuşturmaya çalışacak."

"Tek başına mı gidiyor?"

"Evet. Bu durumdan pek de memnun değilim." Alex yana eğilip kupayı yanındaki masaya bıraktı. "Aiden'in başının çaresine bakamayacağından değil, fakat bu..."

"Anlıyorum," dedim. "Tehlikeli. Neden onunla gitmiyorsun?"

Alex bir kaşını kaldırdı. "Gidecek olsam Seth beni de oraya bırakıverirdi. O zaman sen tek başına kalırdın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yalnız kalabilirim."

"Biliyorum fakat..."

"Cidden. Ben iki dakika yalnız kalamayacağım diye Aiden bu işi tek başına yapıp seni burada endişe içinde bırakmamalı." Şakaklarımı ovup baş ağrımı hafifletmeye çalıştım. Pek faydası olmadı. "Seth nerede?"

Başını sallayan Alex gözlerini kaçırdı. “Ben...emin değilim.”

Gözlerimi kısıtım. “Neden içimden bir ses onun yerini bildiğini söylüyor acaba?”

Alex yanıt veremeden Basil geri geldi. Elinde nane kokulu bir kavanoz tuttuğunu görünce ellerimi saldı. Ne aspirin ne de su getirmişti.

Basil bana bakıp gülümsedi. “Nane yağı bu. Şakaklara uygulandığında baş ağrısını azaltır. Bunun bir kimyasaldan çok daha etkili olduğunu göreceksiniz. İzin verir misiniz?”

Alex’e bakıp, “Peki,” diye fısıldadım. Kupasını almıştı ve sadece kupanın üzerinde kalan kaşlarını görebiliyordum.

Basil yağ sürdüğü parmak uçlarıyla nazikçe şakaklarımı ovdu. Yağ soğuk olsa da hızla ısındı. Kısa masaj bana kendimi iyi hissettirmişti. İşe yaramasa da en azından güzel kokacaktım. Noel zamanı gibi. Aklıma getirdiği buydu.

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Başka bir isteğiniz var mıydı Kirya?”

Başımı iki yana salladım. Birinin benim için bir şeyler yapacak diye başımda beklemesi fikri beni biraz rahatsız ediyordu. Aslında bu beni epey rahatsız ediyordu. Basil nazikçe eğildikten sonra odadan çıktı. İçimden bir his onun koridorda bekleyeceğini söylüyordu.

“Seth’e dönelim,” dedim. “Nerede o?”

“Buradayım,” diye yanıt verdi Seth.

Sesini işitince irkilmiştim. Seth bir anda ortaya çıkmıştı. Şimdi oturma odasının ortasında dikiliyordu.

Alex’in, “Kutsal iblis taşakları adına!” diye ciyakladı. Kupasındaki kahve tişörtünün üzerine döküldü. “Tanrı aşkına. Buna gerek yoktu.”

Seth’in suratındaki sırtış iyice yayvanlaştı.

Ona, “Gerçekten yoktu,” dedim. Elimi hızla atan kalbimin üzerine koydum. “Sırf bir odada kaybolup diğerinde aniden ortaya çıkabilmen bunu yapmanı gerektirmiyor.”

“Fakat bu çok eğlenceli.”

Alex eliyle tişörtünün önüne hafifçe vurdu. “Tanrılar adında, Apollo kadar feci olacaksın sen.”

“Aslında bu dediğin hakaret sayılır.” Seth kanepeye, yanıma oturdu. Başını yana eğdi. “Sen neden...Noel gibi kokuyorsun?”

Dudaklarım seğirdi. Bana bazen Seth’le ikimiz çok farklı iki sahada top koşturuyormuşuz gibi geliyordu. Geri kalan zamanda ise aynı zihni paylaşır gibiydik. “Başım ağrıyordu. Basil da bana biraz nane yağı verdi.”

“Noel’in nasıl koktuğunu bilmene şaşırdım,” diye mırıldandı Alex. İç çekip gözlerini göğsüne çevirdi. “Şu an bir kahve dükkânı gibi kokuyorum.”

Seth koluma dokundu. Parmakları koluma nazikçe sürtsen de temas tenimin üzerinde gergin bir ürpertinin gezmesine yol açmıştı. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

“İyi.” Seth az kalsın kalp krizi geçirmeme neden olacaktı. Bu yüzden artık başımla ilgilenmeyi unutmuştum. “İyi ki aniden belirdin burada. Konuşmamız gerek.”

Seth, Alex’e baktı. Alex de ona yayvan bir gülümsemeye karşılık verdi. Seth gözlerini kıstı.

Seth’e, “Aiden’in tek başına gölgelerin peşine düşmesine izin vermeyeceksin,” dedim. Ağzını açacak olunca da konuşmama devam ettim. “Birini bir başka yere puflatıp geri dönmen ne kadar sürüyor? Saniyeler mi? Birkaç saniyede bir şey olmaz bana.” Buna inansam da korku omurgamdan aşağı buz gibi aktı. Bu histen nefret ediyordum. “Alex’i de götüreceksin.”

Seth bir süre bana baktıktan sonra gözlerini yeniden

Alex'e çevirdi. "Onu buna sen mi ikna ettin?"

Alex gözlerini devirdi. "Evet. Çünkü Josie'nin kendi aklı yok ya ne de olsa!"

Seth'e öfkeli bir bakış attım. "Karar benimdi. Doğru karar da bu."

Seth arkasına yaslanıp çizmeli ayağını sehpanın kenarına koydu. "Bunu düşüneceğim fakat sana şunu söylemeliyim ki..."

"Dikkatimi dağıtmaya çalışma." Seth'e doğru döndüm. "Alex'in Aiden'la..."

Seth, "Biraz önce Apollo'yu gördüm," deyip sözümü yarıda kesti.

Alex sandalyesinde öne eğildi. "Nerede?"

Seth'in gözleri önce yüzümün üzerinde gezinip sonra gözlerime dikildi. "Tapınakta onu çağırdım. Anlaşılan kanını bir tapınakta aleve akıtınca başka bir tanrıya zarar veremiyorsun. Böylece bu kez Apollo ortaya çıktı."

Hiçbir şey söylemedim. Çünkü ne diyeceğimi bilmiyordum. Babam burada, bu adadaydı ve beni görmeye gelmemiştii demek?

Seth, "Ona şu bilezikleri sordum," dedi. Uzanıp elimi tuttu. "Bunları sadece Hades'in çıkarabileceğini söyledi."

"Bu iyi haber." Alex dizlerini tuttu. "Tek yapmamız gereken Hades'i buraya getirmek."

"Buraya gelmeyecek, tapınak güvenli olsa bile. Belli ki Olimposluların cesaretle araları yok."

Babamın buraya geldiği ve onu görmediğim gerçeğine takılıp kalmıştım.

Alex, "Senin yüzünden mi?" diye sordu.

Seth küçük sırtışını gizleme ihtiyacı bile duymadı. "Apollo, Hades'le konuşmak için oraya gidecek. Hades kendisinden bekleneni yapmalı."

Alex bir şey söyledi. Başımı salladığımı hissettim. Fakat sanki tüm benliğime iğneler batırılıyordu. Tek düşünebildiğim babamın burada olduğu ve benim onu... *Dur bakalım*. Belki de onun beni görmesine Seth izin vermemiştir. “O...beni görmeye çalıştı mı?”

Seth hemen yanıt veremeyince yanıtı hemen anladım. Elimi çekecek oldum. Fakat Seth beni daha da sıkıca tuttu. Beni kendisine doğru çekti. Direnmeye çalışsam da kolu belime dolandığı an pes ettim. Yanağımı Seth’in omzuna dayayıp gözlerimi içlerindeki o aptalca, anlamsız yanmayı dindirmek için yumdum.

Neden şaşırmıştım ki?

Bir süre sonra, “Sohbetimiz pek de hoş geçmedi,” dedi. Boştaki eli yanağımın üzerinde gezindi. “Ve bence bu tapınaktan çıktığı anda bir daha konuşmayacağımızı biliyordu.”

Yüzüme cılız bir gülümseme kondurup Seth’in aslında Apollo’nun yaptığı şey için bahane uydurduğunu anlamamışım gibi davrandım. Çünkü bunu Apollo için değil benim için yapıyordu. Seth’in yaptığını ne kadar takdir etsem de acımı hafifletmiyordu bu.

Ömrüm boyunca babam beni hep ihmal etmişti. Annemin bunalıma, üstelik belki de kendisinin neden olduğu bunalıma batmasına göz yummuştu. Uzun ve yalnız geçen bir yaz haricinde bana destek de olmamıştı. O... annemin ölümü hakkında bana yalan söylemişti ve beni görmek istese görürdü. Seth ona engel olmazdı. Olsa bile Apollo bir yolunu bulup Seth’i aşabilirdi.

Göğsümdeki sızı yayıldı ve neden bu kadar acı verdiğini bilmiyordum. Fakat Seth’e sokulup gözlerimi açtığımda Apollo’yu babam yapanın sadece kan bağıımız olduğunu fark ettim.

Ve kan bağı... Kan bağıının hiçbir anlamı yoktu.

25

Seth

Beni ilk uyandıranın ne olduğundan emin değildim. Josie öğleden sonra iki civarı tam anlamıyla kendinden geçmişken uyuklayabilme me biraz şaşırmıştım da. Onun için hissettiğim sürekli endişe beni uyanık tutuyordu. Düşünceler kafamda hızla dönüyordu.

Apollo hangi cehennemdeydi?

Apollo'yla görüşeli üç gün olmuştu -Josie'yle anlaşmaya varalı da dört gün- ve Josie'nin morlukları ya donuk bir sarıya dönmüş ya da tamamen yok olmuştu. Öyle de olsa hâlâ kolayca bitkin düşüyordu. Onu ne kadar güneşin altında oturtsam da pek bir şey değişmiyordu. Gece boyunca uyuyor, bir ya da iki kez kâbus görüp uyanıyordu. Kâbus görmediği bir gece olmuyordu. Sonra öğleden sonra çok bitkin oluyordu. Son üç günde iki kez midesi kalkmıştı. Bir kez kahvaltıda, bir kez de kahvaltı sonrasında. Eteri hâlâ artmamıştı. İçinde hızla sönüyordu.

Dışarıdan bakıldığında Josie iyileşiyordu. Fakat içinde aynı durum söz konusu değildi. Bunun inkâr edilecek yanı yoktu ve kimse, hatta başrahibe bile biz Apollo'yu beklerken ne yapılması gerektiğini bilmiyordu.

Ve geçen her saatte Apollo geri gelip bu bilezikleri çikarmanın bir yolunu göstermezse onu bir dahaki ilk görüşümde ortadan kaldıracığıma dair yeminler ediyordum.

Apollo'yla görüşmemizden bir gün sonra Aiden ve Alex'i Baton Rouge'a götürdüm. Beni dün gece arayıp hiçbir şey bulamadıklarını söylemişlerdi. Gölgelerden hiçbir iz yoktu. Bir süre orada kalmış olsalar da artık gitmişlerdi. Alex ve Aiden buraya dönmek istediler. Burada olmalarının bir zararı olmayacağını düşünüp onları buraya pufladım.

Her defasında Josie'den yaklaşık on saniye ayrı kalsam da bundan nefret ediyordum. Hem de çok. Titanlar yerimizi bilmesede bizi arıyor olmalıydılar.

Bana doğru gelen koldan sakınmak için gözlerimi tam zamanında açtım ve Josie'nin elini burnumla buluşmadan yakaladım. Dirseğimin üzerinde kalkıp gözlerimi ona diktim.

Başını bir yandan diğerine çevirmesiyle alnındaki ter ince bir çizgi halinde aşağı süzüldü. Yüzü soluk, kaşları çatıktı. Göğsü çok hızlı nefeslerle inip kalıyordu.

Lanet olası bir kâbus daha.

"Josie. Bebeğim." Kolunu bırakıp çenesini tuttum. "Uyan. Hadi uyan."

Josie'nin gözlerinin çevresindeki deri gerilirken kirpikleri açılıp kapandı. Birkaç saniye sonra hayret dolu, gök mavisi gözleri gözlerimle buluştu.

"Hey." Başparmağımı altdudağında gezdirdim. Yarık iyileşmiş, dudakları yine canlı ve mükemmel olmuştu. Kalbim göğsümde acı verecek kadar kuvvetli atsa da sıırttım. "Sen iyi misin?"

Josie kaşlarını çatıp uykulu bir sesle karşılık verdi.
“Evet. Seni uyandırdım mı?”

Başparmağını yanağının üzerinde gezdirirken alnını
öptüm. “Kâbus görüyordun.”

“Öyle mi?”

Başımı kaldırıp gözlerine baktım. “Hatırlamıyor musun?”

Bir süre gözlerini bana diktikten sonra iç çekti. Gözlerini omzuma çevirdi. “Ben...rüyamda *oraya* dönmüşüm,” dedi. “Orasının” neresi olduğunu söylemesine gerek yoktu. “Üzgünüm. Ben...”

“Özür dilemene gerek yok.” Yüzüne düşen saçlarını çekip gözlerini gözlerime çevirdim. “Bunun için özür dileme.”

Bana bakarken sessizdi. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Onu sözcüklerle teselli etmek kolay olmasa da sözlerimin onu ferahlatmasını, yaşadıkları ona musallat olmadan uyuyabilmesini istiyordum.

“Rüyada ne gördün?” diye sordum.

Josie’nin dudaklarının köşeleri aşağı kıvrıldı.
“Orada...o yerde kapana kısılmıştım ve...”

“Ve ne?” Ben dirseğimin üzerinde geriye kaykılırken Josie yana dönüp yüzünü yüzüme çevirdi.

“Önemi yok. Bir kâbustu işte.”

“Joe...”

Gözlerini devirip elini göğsüme yasladı. Parmakları soğuktu. “Her neyse Apolly-anna.” Burnunu kırıştırdı. “Dur biraz. Artık sana böyle diyemiyorum bile. Haksızlık bu.”

Kıkırdadım. “Ne yazık.”

Bir parmağını göğsümde gezdirdi. “Ben uyuyunca bir yere mi gittin? Çünkü bana yataktan kalkmışsın gibi geldi.”

Şaşırdım. Kısa bir süre, beslenmek için yanından ayrıl-

mıştım. “Basil’la kısa bir görüşme yaptım.” Büsbütün yalan da değildi bu. Dönüş yolunda Basil’la karşılaşmıştım. Josie bana beslenme konusunda hiç soru sormamıştı. Sor-mamasını da diliyordum. En azından ben hâlâ beslenmem gerektiğini açıklamanın bir yolunu bulana dek. “Yanından ayrıldığımı fark etmene şaşıtım. Öyle sesli horluyordun ki...”

“Horlamıyordum!” Göğsüme bir şaplak indirdi. “Bu dediğin onur kırıcı.”

“Utanacak bir şey yok,” diye takıldım.

Bana fettan bir bakış attı. “Tam bir pisliksin.”

“Beni seviyorsun.”

“Seni sevdiğim için şanslısın.”

Yanıtı karşısında yüreğim teklemişti. Lanet olsun. Elimde değildi. *Gerçekten* şanslıydım. Ondan böyle sözler işitmemin üzerinde tanımlayamadığım etkileri oluyordu.

Uzanıp giydiği bluzun ince kayışlarını çekiştirdim. Battaniyenin altında pantolonsuz olduğunu biliyordum ve bu gerçeğe odaklanmamaya çalıştım. Uslu duracaktım. Kayışla oynarken aklıma Aiden’in bana onu ve Alex’i geri getirdiğinde söyledikleri aklıma geldi. Texas’ın güneyindeki bir topluluk normalin üzerinde safkan kayıpları rapor etmişti. Bunun bir ipucu olmasını ve Hyperion’ı yakınlarda bir yerlerde bulmayı ümit ediyordum. Haftayı o pislik torbasını zeminde bir lekeye çevirerek kapatacaktım. Belki Hyperion’ı öldürürsem Josie bu kadar gergin ve korku içinde olmazdı.

Josie, “Beynine kısa devre yaptıracakmışsın gibi bir halin var,” dedi.

Bir kaşımı kaldırsam da vereceğim ukala yanıt dilimin ucunda donup kaldı. “Sana yardım etmek istiyorum.”

Josie’nin gözleri bana çevrildi. Avcunu omzumun üzerine koydu. “Ediyorsun zaten.”

“Gerçekten mi? Bundan emin değilim. Her gece kâbuslar görüyorsun. Bazen gecede iki kez. Hâlâ bitkinsin ve hastasın.” Kısa bir nefes aldım. “Sana yardım etmek istiyorum. Bunu nasıl yapabileceğimi söyle bana.”

Josie uzun süre yanıt vermedi. Konuyu değiştirmenin bir yolunu aradığını biliyordum. Tutsak alındığı günlerden bahsetmek istemiyordu. Bunun için onu suçlayamazdım. Fakat söylenmemiş sözlerin ve istenmeyen hatıraların nasıl irin toplayacağını biliyordum.

Nihayet Josie, “Kafamı dağıt,” diye fısıldadı. Eli göğsümde ve ensemdede gezindi. Parmakları saçlarımın arasından kayıp yanağıma indi. “Öp beni.”

Tereddüt etmedim.

Onu reddetmem imkânsızdı.

Bunu asla yapamazdım.

Josie

Seth başını indirdi. Gözlerinin içinde kehribar rengi bir ateş yanıyordu. Dudakları dudaklarıma sürtündüğünde soğuk, sıkıştırılmış topraktan zeminin bana hissettirdikleri aklımdan çıkıp gitmişti.

Öpücük tatlı başladı. Dudaklarının dudaklarıma sürtünmesinden fazlasının özlemini duymama neden olan hafif bir baskı. Seth başını kaldırmaya başladığında onu ensesinden tutup durdurdum.

“Daha fazla,” diye fısıldadım.

Seth’in göğsü hızla şişti. “Emin misin?”

Kaşlarımı çattım. “Neden emin olmayayım ki?”

Seth’in gözleri gözlerimi aradı. “Çok şey yaşadın. Aceleci davranıp seni...”

Ağzımı ağzına götürüp sözünü kestim. Bir saniye için

afallasa da olduğu yerde kaldı. Öpüşmeyi başlatma konusunda harika sayılmasam da dilimi dudaklarının arasındaki çizgiye değdirmemle Seth hemen ağzını benim için açtı. Dilimi daha da derinlere götürdüm. Ona şimdi ihtiyacım olanın Seth'in -*bizim*- o beni terk etmeden, Hyperion yeniden ortaya çıkmadan önceki gibi olması -*olmamız*- olduğunu gösterebilmeyi ümit ederek. Yeniden buluştuğumuzdan beri tek yaptığımız öpüşmektir. Son zamanlarda da Seth aramızda mesafe bırakmak yerine yatakta bana sarılıyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Seth omzumu daha da sıkıca kavrarken bedeninin titrediğini hissettim. Geri kaçacağı korkusuyla nefesimi tuttum. Nihayet beni gerçek anlamda öptüğünde Seth gırtlığından o tanıdık sesi çıkardı. Hayvansı ve tamamen seksüel o sesi. Eli kolumdan aşağı kayıp karnımı buldu. "Peki," diye mırıldandı. "Tam bir kafa dağıtma uzmanıyım."

"Bence senin uzman olduğun pek çok alan var." Yalvarmak zorunda olmayacağımın verdiği heyecanla kemiklerim elinin göğüs kafesimin üzerinde gezmesiyle eridi.

Dili dilimin üzerinde gezinirken öpücüğü ben nefessiz kalana dek uzattı. Ancak o zaman dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Parmaklarım saçını çekiştirince kıkırdadı. "Mesela ne? Ürkek olma. Müthiş özelliklerimi sıralamana bayılıyorum."

Eli göğsümün üzerinde gezinince inledim. Kıvrak parmakları bluzumun altına girip özlem çeken tepeyi buldu. "Sen...bu işte gerçekten iyisin."

"Fakat bu işin ustası mıyım?" diye sordu Seth. Meme ucumu parmakları arasına alıp nazikçe çekiştirdi.

Belimi geriye büküp inledim. Elimi omzundan aşağı kaydardım. "Evet. Ev-vet!"

Bluzumun yakasını aşağı çekip saplantısı olan alanı ortaya çıkardı. “Ya buna ne demeli?”

Daha ben yanıt veremedi Seth az önce iki parmağının arasında olan noktayı ağzına iyice sokup sertçe emdi. Göğüslerime ağırlık çökerken karnımın gerildiğini hissettim. Haz damarlarımda hızla gezindi.

Seth başını kaldırıp diğer göğse geçti. Sıcak nefesi benim üzerinde dans etti. “Uzman mıyım?”

“Bence...sen yanıtı biliyorsun.”

Dili meme ucumda gezindi. “Sanırım senden işitmek istiyorum.”

Parmaklarım tenine gömüldü. “Uzmansın.”

Seth yanıtlamı dilini bir kez daha hareket ettirerek ve iç organlarımı eriten küçük bir ısırıkla ödüllendirdi. Doğruldu. Dili karnımdan aşağı indi. Parmak uçları külotumun lastiğinin altında kayd. Ağzı ağzımın üzerinde hareket etti ve bir an için beni öpmekten ve sertçe okşamaktan öteye gitmeyeceğinden endişe ettim. Fakat sonra eli hareketlendi ve uzun bir parmak bedenimin tam ortasından aşağı inmeye başladı.

Ağzının içine, “Ah, Tanrım,” diye fısıldadım.

“Evet?”

Yumuşakça güldüm.

Kalın ve hırıltılı bir sesle, “Bu alanda uzman olduğumu düşündüğünü zaten anlayabiliyorum,” dedi.

Elimi kaslı kolundan aşağı indirip parmaklarımla ön kolunu sardım. “Düşünüyorum. Gerçekten, *gerçekten* düşünüyorum.”

“O halde sanırım yeteneklerimi ispatlamam gerek.”

Seth tam da dediğini yapıp parmağını derinlerime soktu. Katıksız bir heyecan içime dolarken kalçalarım havaya kalktı. Başparmağı daireler çizip sinirlerin oluşturduğu

öbeğe baskı yaparken içeri bir parmağı daha girdi. Başta yavaş hareket eden parmağı içeride öyle bir büküldü ki kontrolümü kaybettim. Hayır, bu bir yalandı. Seth'in yanında olduğumda ve o bana *bunu* yaptığında zaten asla kontrolüm olmuyordu ki. Kolunu tutup bedenimi eline doğru bastırırken diğer elimle saçlarını kavradım. Öpüşü haz dolu haykırışımı engelledi.

Bedenim yatağa yığıldı. Bir an için orada öylece uzanıp o tatlı artçıların bedenimi sarsmasına izin verdim. Seth elini kalçalarımın arasından aldı. Kısık gözlerle parmağını ağzına götürüşünü izledim.

Lanet olsun.

Kasılıp kaldım. Ona uzanıp giydiği bol pantolonu tuttum. Bana çok da yaklaşmayıp tepemde süzüldü. Ona, "Kafamı dağıtma işin henüz bitmedi," dedim.

"Hım?" Kalçamı tuttu. "Hepsi senin içindi."

Onu çekştirip bedeninin bedenime yaslanmasını beklesem de yerinden kıınıldamadı. "İkimiz için de olsun istiyorum."

Beni öpüp yine o hırıltılı sesi çıkardı. "Az önce yaptığım ikimiz içindi."

Kalçamdaki sertliğini hissettiğim için bunu istediğini -beni istediğini- biliyordum fakat şüphelendiğim gibi kendisini tutuyordu. "Seth, seni...istiyorum."

Gözleri kapandı. "Bunu işitmekten hiç bıkmayacağım."

"O halde izin ver...izin ver sana sahip olayım, tamamen."

Alnını alnıma koyup, "*Psychi mou*, hazır olmanı istiyorum," dedi.

"*Hazırım.*"

Seth yanıt vermese de parmakları bileğimin, bileziğin üzerinde gezindi. Elini çekmeyip orada tuttu.

İçim hem heyecanla hem de hüznle doldu. “Hazır olmadığım bir şeyi aceleyle getirmiyorsun,” dedim. “Bunu asla yapmazsın da çünkü biliyorum...seninleyken hep güvende olduğumu biliyorum.”

Alnını alnımın üzerinde kaydırdı. “Daha önce senden beslendiğimde güvende değildin.”

“Canımı yakmadın. Beslendiğini hissetmedim bile. Ben...*onların* yanındayken olanlardan çok faklıydı bu. Zaten bu konuyu tartışmıştık. İzin almadan yapmanı onaylamıyorum. Hem de hiç. Fakat seni affettim ve sen bir daha benden izin almadan bunu asla yapmayacağına söz verdin. Hem bu meseleyi aştık biz. Sana güveniyorum Seth. Yanında hep güvende olacağıma güveniyorum. Senin...güvenliğimi hep sağlayacağına inanıyorum.”

Seth bir süre donakaldıktan sonra boğuk bir sesle, “Seni hak etmiyorum,” dedi.

Yanağını tuttum. “İşte şimdi aptalca konuştun.”

Ağzından şaşkın bir kıkırtı çıktı.

“Beni hak ediyorsun,” dedim. “Aşkımı hak ediyorsun.”

Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz dudakları dudaklarımın yöneldi. Bu kez durmayacağını biliyordum. Bana iyi olup olmadığımı sormayacak ya da buna hazır olmadığımın endişe etmeyecekti. Bu kez kesinlikle yapacaktık.

Dudakları boğazımdan aşağı inerken gerisinde ateşli öpücükler ve gergin ürpertiler bıraktı. Tenime farklı hisler yayılırken içimde bir coşku seli taşıtı. Bu gerçekten...

Kapının çalınmasıyla irkildim.

Tepemdeki Seth boğazımı hafifçe ısırdı. “Boş ver.”

İnleyerek, “Peki,” dedim. Elimi uzatıp bol, pamuklu eşofmanın altındaki kalın organını tuttum. Yanan tenime değen ağzından bir homurtu çıktı. Nefesimi tuttum. Sonra ağzı göğsümün üzerinde kapandı. Tüm bedenim

gerilip titredi. “Ah, *tanrılar aşkına*.”

Kapı tekrar çalındı. Bu kez daha da sertçe ve ısrarla. Fakat başladığı işi sürdüren Seth’in elleri battaniyeyi kenara attı. Aleti elimden kaydı.

“Seth!” diye haykırdı Aiden. “Orada olduğunu biliyorum.”

Seth’in başı onun için vaat edilmiş topraklara denk düşen bölgeye bir-iki santim kala durdu. “Hemen gitmezsen sana memnuniyetle fiziksel zarar veririm, Aiden.”

“Evet fakat o riski göze alacağım,” dedi.

Ayağa kalkan Seth’in ağzından alçak sesli bir homurtu çıktı. “Bu uyarımı ciddiye alsan iyi olur...”

Sesi kapalı kapının arkasından gelen Aiden, “Az önce Deacon’dan haber aldık,” dedi. “Kanada’daki yarı tanrıyı bulmuşlar.”

26

Lpey bir tartışmanın, birkaç kapının çarpılmasının, benim bir kayık çalıp adadan kaçma ve bir uçağa binme tehdidi savurmamın ardından Seth geri adım atıp üniversiteye onlarla gitme me razı geldi.

Benim için endişelenmesini takdir etsem de Akit, Titanlara karşı korumalı olduğundan orada güvende olurdum. Ayrıca oraya arabayla gidecek de değildik. Seth süper özel nakliye numarasını yapacaktı.

Seth hiçbirimizin oraya gitmesini mantıklı bulmasa da Aiden'ın Deacon'dan aldığı bilgilere göre yanlarında getirdikleri kız olanları pek de coşkuyla karşılamamıştı. Deacon'ın dediğine bakılırsa kız kendisini yatakhane odalarından birine kapatmış ve dışarı çıkmaya yanaşmamış. Elbette safkanlar kapıyı kolayca paramparça edip içeri girebilecek olsalar da bu ancak sorunları daha da büyüttü. Şu an Gable kendi deneyimlerini onunla paylaşıp

kızı tatlı dille ikna etmeye çalışıyordu.

Bir de yanlış insanı kaçırmış olmaları olasılığı vardı ki bu cidden yüksek bir olasılıktı. Çünkü Herk kızda yarı tanrı kanı olduğunu belirlemelerine yardımcı olmamıştı. Bu yüzden hepimiz çocukların kızı kaçırarak suç işlemiş olmamalarını ümit ediyorduk.

Ayrıca kırılğan bir prenses gibi geride bırakılmak istemiyordum. Bunu reddediyordum. Şu ara son ihtiyacım olan şey Titanlarla geçirdiğim günler ve annemin ölümü üzerine düşünmek için sınırsız zamanım olmasıydı. Bilinçaltım zaten bunu fazlasıyla yapıyordu.

Bu endişeler yetmezmiş gibi yaşadığım bulantı veren ve yorucu süreç de bana cidden stres yaşıtıyordu. Son birkaç günde en son ne zaman âdet gördüğümü hatırlamaya çalışmam gerekmişti. Seth'e Radford Üniversitesi'ndeki o merdivende rastladığım andan beri delice olaylar yaşamıştım. Stres âdet döngüsünü etkileyebiliyordu. Fakat bir aydan uzun bir süredir âdet görmediğimden emindim.

Fakat -ve bu esaslı bir fakattı- Hyperion'ın elindeyken neredeyse tamamen aç bırakılmıştım. Bunun âdeti etkileyeceğini biliyordum. Ayrıca korunmasız seksin hemen ardından -of, *tanrılar adına*- gebelik belirtileri göstermeyeceğimi de düşünüyordum. Demek istediğim, bana sonsuzluk kadar uzun gelse de aradan çok uzun bir zaman geçmemişti. Sadece üç hafta ve birkaç gün. Kadınların belirtileri bu kadar çabuk göstereceklerini sanmıyordum. Öte yandan tam olarak normal biri de değildim.

Hem yaşadıklarımın sonra hamileliğimin sürmesi mümkün müydü ki?

Ne zaman cidden hamile kalmış olabileceğimi düşünsem midem altüst oluyordu. Bunu kavrayamıyor, ne anlama geleceğini kestiremiyordum bile.

Bu yüzden, her yirmi yaşındaki normal kız gibi kendimi inkâr denizine bırakıp bu düşünceyi şimdilik kafamdan attım.

Basil'in bir yerlerden bulup çıkardığı blucini giyip saçımı atkuyruğu yapmamın ardından gitmeye hazırдық. Seth o müthiş tanrı numarasını yapıp Akit'e önce Aiden'i götürdü.

Alex başını sallayıp, "Bu çok tuhaf," dedi. "Demek istediğim şimdiye kadar buna alışacağımı düşünüyordum. Fakat alışamadım. Son derece tuhaf bir şey."

Ona baktım. "Fakat harika da."

"Öyle kıskanıyorum ki bunu."

Dudaklarım bir sırtışla gerilirken Seth yeniden karşımızda belirip yüreğimi ağzıma getirdi. Gülümseyip elimi tuttu. "Sırada sen varsın. Hazır mısın?"

"Hazırım denemez." Alex'e baktım ve bu hızlı yolculuğun kusmama neden olmamasını diledim. O gün midem iyi gibiydi. Yine de henüz hiçbir yere puflanmamıştım. "Bu gerçekten tuhaf bir his."

Gözleri kocaman açılan Alex, "Evet öyle," dedi.

Kolumu Seth'in beline dolayıp derin bir nefes aldım. Kendimi elimden geldiğince hazırladım ki bu hazırlık sadece gözlerimi yummaktan ibaretti. "Hazırım."

Seth kıkırdadı. "Bir uçaktan aşağı atlayacakmışsın gibi görünüyorsun."

Gözlerimi açmadan, "Kes sesini," diye homurdandım.

Seth bir kez daha güldü. Nefesini yanağımda hissettim. Hemen sonra dudakları dudaklarıma sürtündü. Ağzımdan bir hayret nidası çıkarken bundan istifade eden Seth dilini ağzımın derinlerine götürüp beni öptü.

Aiden, "İyi ki beni buraya aynı şekilde getirmedi," dedi.

Gözlerim birden açıldı. Başta tek gördüğüm ışıltılı, sarımsı kahverengi gözler oldu. Sonra yana çekilip etrafıma bakındım. Artık Seth'in evinde değildim. Geniş bir ofiste dikiliyorduk. Bir masanın başında dikilen yaşlıca adamı hemen tanıdım. *Marcus*... Alex'in amcası ve üniversitenin dekanı. Akit'teydik.

Seth kulağıma, "Kafa dağıtmada nasıl da usta olduğumu unuttun mu yoksa?" diye mırıldandı.

Kıpkırmızı kesildim.

Lanet olsun.

Seth *gerçekten* başarılıydı.

Yanağımyı öpen Seth beni bıraktı. "Hemen döneceğim."

Ben tek kelime edemeden Seth gözden kayboldu. Sonra birden Deacon'ın sarı bukleleri ve gümüşü gözleriyle karışında dikildiğini fark ettim. "Deacon!" Daha ismi ağzımdan çıkmadan kendimi onun uzun ince kollarında buldum. Ben ciyaklayana dek bana sıkıca sarıldı. Gülerek ben de onu kollarımın arasında sıktım. "Seni görmek çok güzel."

"Ne demezsin?" Beni bir sağa sola salladı. Bir saniye için ayaklarımın yerden kesilip havada sallandığına yemin edebilirdim. "Lanet olsun. Seni yeniden görmek harika."

Deacon beni bırakır bırakmaz bir başkası beni kucakladı. Bu kez Luke. "Seni özledik," deyip kollarımı bırakmadan geri adım attı. Yakışıklı yüzünde yarım bir gülümseme belirdi. "Sensiz tavuk kanadı ve patates kızartmasının tadı kalmadı."

Deacon araya girip, "*Supernatural* izlemenin de," dedi. "Luke için varsa yoksa Sam. Dean'ci ekibimize ihtiyacım var."

Birden yaşaran gözlerimi kırpıştırıp yine güldüm. Bu ikisi -onlarla tanışalı birkaç ay olsa da- dostlarımdı. Onları özlemiştim. "Eh, o halde tavuk kanadı ve kızarmış

patates alıp *Supernatural* izlememiz gerek. Ha, domuz pastırmasını da unutmayalım tabii.”

Üniversitenin domuz pastırması nefisti. Nasıl farklı bir tat yakaladıklarının bilmiyordum. Fakat bir şekilde başarıyorlardı bunu.

Deacon başını sallayıp bana onay verdi. “Domuz pastırmasını unuttur muyuz hiç?”

Marcus bana gülümsediğinde kendimi güçbela topladım. “Sizi yeniden görmek güzel Bayan Bethel.”

“Teşekkür ederim.” Seth yeniden, bu kez yanında sersemlemiş görünen Alex’le ortaya çıktığında yutkundum.

Alex bir adım geriye sendeleyip başını iki yana salladı. “Amanın, buna asla alışamayacağım. Asla.”

Marcus hissiz bir sesle, “Hele bir de aniden ofisimde belirivermesi yok mu?” dedi.

Seth yanıma geldi. “İyi de geleceğimi haber vermemin neresi eğlenceli olur ki?”

“Kesinlikle.” Marcus kaşlarını kaldırıp masasına yaslandı. “Artık hepimiz burada olduğumuza göre...”

“Sonunda Muhteşemler Ordusu yine bir arada.” Deacon sırtıırken kardeşi derin bir iç çekti. “Uzun zaman oldu.”

Marcus, “İlgilenmemiz gereken küçük bir sorun var,” dedi.

Deacon, “Küçük bir soruncuk,” diye eklerken Alex, Marcus’un masasının önündeki sandalyelerden birine çöktü. “Küçük Kanadalı yarı tanrımız olduğunu söyledimiz şey olduğuna inanmayı reddediyor ve biz ne olduğumuzu söylüyorsak oyuz.”

“Bu çok da şaşırtıcı değil.” Aiden kollarını kavuşturdu. “Ölümlülerin çoğu var olduğumuzu bile bilmiyor.”

Luke, “Evet ama o çoğu ölümlü gibi değil,” diye araya girdi.

Birden biraz mide bulantısı hissetmemle Alex’in yanın-

daki sandalyeye oturdum. “Nasıl yani? Durun bir saniye. Onun aradığımız kişi olduğundan nasıl emin olabiliyoruz?”

Alex bir kaşını kaldırıp, “Bu iyi bir soru,” dedi. “Adam kaçırmak ağır bir suçtur.”

“Eh, teknik açıdan, kız bir yarı tanrı olsa bile onu kaçırmış oluyolar.” Gözlerimizi çevirdiğimiz Seth omuz silkti. “Hey, tek yaptığım malum olanı dile getirmek.”

Luke, Deacon’a doğru döndü. “Bu şerefe nail olmak ister misin?”

“Tabii.” Deacon ilgi odağı olma fırsatını asla tepmezdi. “Gable’la buraya döndüğümüzde son iki yarı tanrıyı nasıl bulacağımızı bilmiyorduk. Aklıma bir fikir geldi. Neden kütüphaneciyi bulmaya çalışmıyordum ki?”

Aiden’in ağzı açık kaldı. “Medusa’ya mı gittin? Lütfen bana Medusa’yla konuşmaya kalkışmadığını söyle.”

Marcus, “Şu noktada onun üniversitenin resmi bir çalışanı olmadığını eklemeliyim,” dedi. Gülünç çıkan kıkırtımı bastırdım.

Deacon omuz silkti. “Almak istediğim bir riskti bu. Hem en kötü ne olabilirdi ki?”

Sesi tizleşen Alex, “Biliyorsun ya, mesela seni...taşa çevirebilirdi,” dedi.

“Belli ki beni tehdit olarak görmemiş. Çünkü şu an karşınızdayım ve taş değilim.”

“Kayıtlara geçmesi için belirtiyim ki onun böyle bir planı olduğundan haberim yoktu.” Luke kısık gözlerini erkek arkadaşına çevirdi. “Bana sormadan çekip gitti ve bunu yaptı.”

“Ve işe yaradı!” Deacon elini cebine soktu. “Kütüphaneyi bir kez ziyaret etmem yetti. Sanki Medusa beni bekliyor, geleceğimi biliyordu. Düşününce müthiş ürkütücü bir şey bu.”

Surat asmamaya çalışarak mırıldandım. “Ciddi misin? Ortaya çıkması için kaç kez gitmem gerekmişti.” -

“Eh, işte o kadar özel biriyim. Neyse, ona diğer yarı tanrıları bulacağımızı söyledim. O da bana bunu verdi.” Deacon elini açınca parmakları arasından sarkan bir kol-ye görüldü. Sıradan bir zincirden bir tür kuvars kristali sarkıyordu.

Öne eğilip gözlerimi kıstım. “Nedir o?”

“Bir keşif taşı.” Taşı diğer eline alıp sırttı. “Birini arıyorsan ve hangi şehirde olduğunu öğrenmek istiyorsan tek yapman gereken bunu bir haritanın üzerinde tutman ve güm! Sana tam yerini gösteriyor. Küçük Kanadalı yarı tanrımızın Thunder Bay’de bir kitapçada çalıştığını öğrendik.”

İçimde bir ümit kıvılcımlandı. Taşı bu yarı tanrıyı bulmak için kullandırlarsa Mitchell’ın nerede tutulduğunu öğrenmek için de kullanabilirdik. Bu düşünce aklımdan geçer geçmez taşın bize Mitchell konusunda faydası olma-yaacağını fark ettim.

Hayal kırıklığını bir kenara bırakıp taşla baktım. “Bu müthiş bir şey.”

“Değil mi?” Deacon taşı cebine geri koyarken Marcus yaslandığı masasının arkasına geçti.

“Dur bakalım biraz. O diğer ölümlüler gibi değil derken ne kastettin?” Seth ellerini sandalyemin sırtına yasladı. “Ne demek bu?”

“Sanırım tanrı annesinin kim olduğunu biliyorum. Tamamen normal olmayışı da bundan. Demeter’in kızı o.”

Marcus masanın ardındaki koltuğuna oturdu. Deacon başını salladı. “Gizlice gözetleme işini bir süre yürütüp en iyi yaklaşım yolunu bulmaya çalıştık. O ara onu iş çıkışı ilginç şeyler yaparken gördük.”

Seth ağzını açtı. Son derece uygunsuz bir laf edeceğini bildiğinden, “Sus,” diyerek onu uyardım.

Seth sırttı.

“Yaşlı, kuru çalıların arasında yürüyordu. Ne tür çallılar olduğunu bilmiyorum bunların.” Deacon sıçrayıp masanın üzerine oturdu. Marcus iç çekti. “Durup etrafa bakındı. Çevrede kimse yoktu. Bizim katıksız röntgenciler gibi arabada gizlendiğimizi görmedi.”

“Güzel,” diye mırıldandı Alex.

“Elini çalının üzerinde gezdirmesiyle çalı canlandı,” dedi Luke. “Ölü ve kahverengiyken bir anda oraya az önce dikilmiş gibi göründü.”

“Demeter birçok şeyin yanı sıra tarım tanrıçasıdır.” Marcus koltuğuna yaslanıp bacak bacak üstüne attı. “Bu da ölümlülerin yapamadığı bir şeyi yapan birinin gerçeğe neden bu kadar direndiği sorusunu getiriyor. Ayrıca bunu nasıl yapabildiğini de merak ediyorum. Onların güçlerinin bağlı olduğunu sanıyordum oysa.”

Hayrete düşmüştüm. “Vay canına. Benim hiç öyle havalı yeteneklerim olmadı. Hem de hiç.”

Eğilen Seth güldüğünde başı başımın yanındaydı. “Fakat sen hâlâ özelsin.”

Aksice, “Kapa çeneni,” dedim. “Hâlâ böyle özel becerilerim yok.”

Seth başımı okşayınca ona doğru bir yumruk savurdum. “E,” dedi Seth, “hâlâ bir yatakhane odasına mı kapanıyor?”

“Evet,” dedi Luke. Gergince gülümsedi. “Kapının diğer yanından Gable’la konuşsa da açmıyor. Odadaki su dışındada da yiyecek, içecek hiçbir şeyi yok. Onu oradan çıkar-mamız gerek.”

“O halde çıkarın onu.” Seth sırtını dikletirdi. “Ve boğa-

zından zorla yemek geçirin. Programa uygun hareket eder...”

“Ya da ne?” Aiden’in gözleri öfkeli bir griye çaldı.

Seth’in dudaklarının bir yanı yukarı kıvrıldı. “Başka seçenek yok, Aziz Delphi.”

“İfade ediş şekli rezil de olsa,” dedim, “Seth’in hakkı var. Kızla konuşmaya çalışabilirim.”

“Eh, siz çocuklar bu kızı deli olmadığınıza ve size dava açmamaya ikna ederken Aiden ve ben Texas’a gideceğiz.” Seth sandalyeden uzaklaştı.

“Ne?” Gözlerimi ona çevirdim.

“Aiden ve Alex Baton Rouge’dayken Houston’ın eteklerindeki bir toplulukta bazı safkanların ortadan kaybolduğunu öğrenmişler,” dedi Seth.

“Ve biz buraya gelmeden hemen önce bir avcı bana telefonla gölge olduğunu sandıkları bazı yaratıkların izini sürdüklerini söyledi,” diye ekledi Aiden. “Akit korulduğundan bu haberi araştıracağız.”

Seth’in beni burada bırakmaya razı gelmesine biraz şaşırsam da Akit’in güvenliğine olan inancı beni ferahlatmıştı.

“E, gidiyor musunuz şimdi beyler?” diye sordu Alex.

Aiden başını salladı. “Topluluklarının üç buçuk kilometre ötesinde birkaç terk edilmiş depo var.”

Alex başını kaldırdı. “O halde ben de sizinle geliyorum.”

Arkamda duran Seth iç geçirdi.

Aiden, “Buna gerek yok,” diye karşılık verdi.

Alex alçak sesle, “Yok mu?” diye sordu.

Deacon, “Of, hadi ama,” diye mırıldandı.

Alex ve Aiden sıkı bir tartışmaya girerken Seth omzuma dokundu. Gözlerini iyice açıp başıyla kapıya işaret etti. Sandalyemden kalktım ve Seth’in peşi sıra dekanın

ofisinden koridora çıkıp ofisin kapısını kapattım.

“Sence Aiden geri adım atıp Alex’in gelmesine izin verecek mi?” diye sordum.

Seth kalçasını duvara yasladı. “Alex aksiyon istediğinde epey ikna edici olabiliyor. Fakat bizimle gelmesi gerçekten gereksiz. Baton Rouge’a seyahatleri tam bir fiyaskoydu. Her ne kadar tutulduğu deponun tarifine uyan birkaç depo olsa da illa ki bir şey bulacağız demek olmuyor bu. Alex’in gelmesine gerek yok. Aiden’in da.”

“Fakat Aiden yardım etmek istiyor. İkisi de istiyor.”

“Bunu anlıyorum fakat bana ayak bağı olurlar.” Seth bir omzunu silkti. “Yarı tanrı da olsalar pekâlâ ciddi yaralar alabilir hatta ölebilirler. Beni öldürmek ise kolay olmaz.”

Seth’in tehlikeye atılacağı düşüncesi canımı sıkımişti. “Eh, biz yarı tanrılar da o kadar kolay öldürülmeyiz,” dedim. O sırada açılan kapıdan Marcus çıktı. Arkasından Deacon ve Luke geldi. Koridorun diğer ucuna yürüdüler. Aiden ve Alex’in dekanı kendi odasından kaçmak zorunda bırakmaları bana biraz komik gelmişti.

“Fakat sadece Kronus, Hera ve Zeus beni öldürebilir. Kronus hakkında söylediklerine bakılırsa da şu an benim için bir tehdit oluşturmuyor.”

“Ya Zeus ve Hera?”

Seth sırtıttı. “Onlar zamanlarının büyük bir bölümünü *Happy Days*’i izlemekle ve birbirlerini öldürmemeye çalışmakla geçiriyorlar. Sorun olmazlar.”

“*Happy Days* mi?” Zeus’u hayal ettim. Neden bilmem, gözlerimin önüne orta yaşlı ve sakallı, kanepeye kurulup geniş ekran bir televizyonda Fonzie’yi izleyen bir adam geldi. Bu arada da Hera bir koltuğa yaslanmış, ona öfkeyle bakıyordu. “Tamam, şimdi çetin cevizin de çetin cevizi

olduğunu biliyorum fakat dikkatli olmaman gerektiği anlamına gelmiyor bu.”

Seth’in dudaklarında hınzır bir sırıtiş belirdi. “Bilirsin beni. Hep dikkatliyimdir.”

“Hı-hı,” diye mırıldandım.

Bir süre sonra Seth, “Gitmek istememene şaşırdım,” dedi.

“Gitmemi ister miydin?”

“Hayır. Israr etmediğin için memnunum.”

Başımı yana eğdim. “Bir anlaşma yaptık ve bu bilezikler hâlâ bileklerimde.” Susup yeni bir bulantı dalgasına soluyarak direndim. “Ve ben...”

“Ne var?” Hınzır bakışı kaybolan Seth’in ifadesi sertleşti.

“Yumruk yumruğa mücadelede iyiyim. Yani, eğitmem sendim. Luke da öyle... Solos da öyleydi.” Ölen melezi düşünmek yüreğimi burkuyordu. “Fakat yorgunum.”

“Ne kadar?”

“Öyle ciddi bir şey değil,” diyerek ona güven aşılama ya çalıştım. Ona kendimi hasta hissettiğimi söylemedim. Çünkü bunu yaparsam beni bırakmayacağını biliyordum. “Sadece gücümü yüzde yüz kullanamıyorum ve yardım etmek istesem de geride kalmaktan nefret ediyorum. Biliyorum...kalmak gerek. Bileklerimde bu kahrolası bileziklerle dışarı çıkmak bana bugüne dek yaptığım en aptalca iş olacakmış gibi geliyor.”

Seth’in gözleri gözlerimi aradı. Başını salladı. “Teşekkür ederim.”

Ben ona bana niçin teşekkür ettiğini soramadan Aiden koridora çıktı. Dağılan saçlarına ve şişen dudaklarına bakılırsa Alex’le önce tartışıp sonra barışmış olmalıydılar.

“Hazırsan ben de hazırım,” diye seslendi.

“Ya Alex?” diye sordu Seth.

Aiden’in yanakları kızardı. “Geride kalmaya razı oldu.”

“Hı-hı.” Elini enseme götüren Seth alnımı ortasından öptü. Sonra dudakları dudaklarımla buluştu. Öpüşü ateşliydi. İçimi allak bullak etmişti. Ellerim göğsüne giderken parmaklarım tişörtüne yapıştı. Başını kaldırdığında gözlerden uzak bir yere gidip yatak odasında başlattığımız işi bitirebilmeyi istedim.

Dudağımın kenarını öpen Seth, “Yakında döneceğim,” dedi.

Başımı salladım. Seth’in beni bırakmasıyla az kalsın duvara çarpıp oracıkta yığılıp kalacaktım. Seth koridor-da Aiden’a doğru yürümeye başladı. Tanrım, ne öpücüktü ama! Sersemliğimi üzerinden atıp öne çıktım. “Seth?”

Seth omzunun üzerinden bana baktı.

“Seni seviyorum.”

Seth’in yanıtı hemen geldi. Yüzüne yayılan gülümseme yayvan ve güzeldi. Bana attığı bakış da içimi eritti. Elini Aiden’in omzuna koyarken gözlerini benden ayırmadı.

Bir saniye sonra gitmişlerdi.

Sırıtan Deacon elleri cebinde, yanıma geldi. “Konuşmuzla buluşmaya hazır mısınız?”

27

Seth

exas'a gitmeden önce silah odasında durakladık. Gerçekten ihtiyacım olmasa da iki hançer ve bir kemer aldım. En çok da hançer kullanmak eğlenceli olduğu için.

Aiden da bir hançer setinin yanında Titanyum başlı kurşunlarla dolu Glock'lardan birini aldı. Josie'ninki gibi onun da yarı tanrı becerileri sınırsız değildi. Sonunda bitkin düşecekti.

Ben ise sadece bir şeyleri bıçaklamak istiyordum.

"Hazır mısın?" diye sordum. Yine birlikte çalışmamız beni neşelendiriyordu. "Uzun süre buradan uzak kalmak istemiyorum."

"Anlıyorum." Aiden yanıma gelip durdu. Sakin bakan gözleri gözlerimle buluştu. "Bir Titan'la karşı karşıya gelirsek planımız nedir?"

Ah, *nerede o günler?*

Dudağımın bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Onları öldürmek."

Aiden kollarını kavuşturdu. Bir kaşı kalktı. “Bu tam olarak bir plan sayılmaz. Tanrılar...”

“Tanrıların ne istediği umurumda bile değil.”

İyi yürekli azizimiz Aiden, “Titanları öldürmenin feci sonuçları oluyor,” dedi. “Perses’te şansımız yaver gitmiş olabilir. Fakat bunu hesaba katmamız gerek. Yaptıklarımız masum insanların hayatlarını etkiliyor Seth.”

Acaba bunun umurumda bile olmadığını söylesem kulağa bir pislikmişim gibi mi gelirdi?

Aiden’in gözleri kısıldı. “Ne düşündüğünü tahmin edebiliyorum. Bu senin umurunda değil.”

“Bak işte sorun da burada Aiden. İstemediğim hiçbir şeyi yapmak zorunda değilim. Ben sen değilim. Burada dünyayı kurtarmak için bulunmuyorum. Öyle biri değilim ben. Asla da olmayacağım.”

Aiden’in çenesinde bir kas seğirdi. “O halde nesen sen?”

“Ne olduğumu biliyorsun.” Başımı yana eğdim.

Aiden soğuk bir sesle, “Bencil, kibirli bir hıyar?” diye yanıt verdi.

Gülümsemem daha da yayvanlaştı. “Gerçekten önem verdiğim tek kişi var. Güvende olması için dünyanın bir ucuna gideceğim tek kişi var. Sen o kişi değilsin. Bunu unutmaman akıllıca olur.”

Aiden başını kaldırdı. Gözlerinde gümüş bir parıltı vardı. “Alex’in güvende olması için her şeyi yapacağımı unutmamalısın. Titanları öldürmek de onu tehlikeye atacaksa seni durdurmak için ne gerekirse yaparım.”

Yardımseverce, “Bence sen ancak beni *durdurmaya çalışırsın*,” diyerek onu düzelttim. “Baksana, ne dememi istiyorsun Aiden? Hyperion, Alex’i esir alsa ve tüm o şeyleri ona yapsa sen ne yapardın?”

Aiden’in dudakları ince bir çizgiye döndü.

“Ares’e ne yapmak istediğini biliyorum,” dedim. “Bana ne yapmak istediğini de.” Aiden gözlerini kaçırdı. “Genel kanının aksine yaşananlardan hiç sorumlu olmadığım söylenemez. Josie’yi tehlikeye atmadan o Titanları mezarı koymanın bir yolu olsa bunu sonuna dek desteklerim. Fakat Hyperion’ın yaşamasına izin vermeyeceğim. Hiçbir şey beni aksine ikna edemez. Bu yüzden bununla bir sorunun varsa alışsan iyi olur. Çünkü onunla karşılaşırsam ölü bir pislik olacak.”

Bir süre sonra Aiden, “Bunu anlayabiliyorum,” dedi. Gözlerini tavana çevirdi. “Hyperion dünyanın sütunlarından biri olan semavi ışığın tanrısı, dünyayı ayakta tutan dört sütundan biri. Sanırım doğru sütunuydu. Onu öldürmenin ne sonuçları olacağından emin değilim.”

Hyperion’ın ölümü neye yol açarsa açsın Josie’nin onun geri döneceği korkusunu yaşamamasına değerdı. Cronus da öldürülecekler listemde olsa da henüz bunu kimseyle paylaşmayacaktım.

Aiden kısa bir nefes aldı. “Seninle onda dokuz aynı fikirde olmasam da bu konuda...Hyperion konusunda seni anlıyorum. Elime Ares’i öldürme fırsatı geçse kullanırdım.”

Gözlerimi gözlerine çevirdim. “Eline beni öldürme fırsatı geçse de kullanacaktın.”

“Evet. Evet, kullanırdım.”

“Birbirimizi anladığımıza sevindim.” Aiden’in omzuna bir şaplak indirdim. “Hadi gidelim.”

Yanıt vermesini beklemeden ikimizi Aiden’in temas kurduğu avcının bize söylediği buluşma yerine götürdüm. Saniyeler içinde kendimizi Houston’ın rutubetli ve kapalı havasında bulduk.

Arkamızdan gür bir erkek sesi geldi. “Tanrılar adına!” Dönüp gülümseyerek avcılara göz gezdirdim. “Evet?”

Ortadaki, konuşan avcı bir adım geriledi. Güneş koyu kahverengi teninden yansıyordu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Diğer üç avcı her an bayılacak gibiydi.

Aiden yanıma geldi “Torin?”

Avcı başını salladı. “Bana onun...bir tanrı olduğunu söylemiştin. Fakat buna hazırlıksızdım.” Melez bana baktı. “Gerçekten bir tanrısın sen.”

Gülümsemem yüzüme biraz daha yayıldı.

Adamın arkasındaki avcılardan birinin beti benzi sararmıştı.

Aiden iç çekti. “Evet, o gerçekten bir tanrı. Ve evet, tanrılara has tüm o müthiş numaraları da yapabiliyor fakat gerçekten zamanımız sınırlı. Bu yüzden şimdi şaşkınlık ve huşuyu bir yana bırakabilirsek harika olur.”

Aiden’a yan yan, uzun uzun baktım. “Eh, öyle olunca bunun hiçbir eğlencesi kalmıyor.”

Beni duymazlıktan geldi. “Elinde bize yarayacak ne tür bilgiler var Torin?”

Kısa kesilmiş, siyah saçlarında elini gezdiren Torin şoku atlatmış gibiydi. “Bildığınız gibi son zamanlarda aramızdan çok sayıda safkan kayboldu. Fakat fazla iblis saldırısına uğramadık.”

Bir başka avcı, Akit’ten ancak çıkacak yaşta görünen daha gençten bir kumral, “Hatta etrafta nadiren iblis görüyoruz,” diye söze girdi. “Bu da kuşku uyandıran bir durum.”

Torin, “Safkanlar topluluklardan ayrılırken yanlarına zorunlu olarak refakatçiler veriyoruz,” dedi. “Gölge tehlikesi altında olduğumuzu kısa süre önce gerçekleştiren bir alışveriş gezisinde öğrendik. Gölgeler çok sayıda ölümlüyü kontrol altına alıp gruplarımızdan birine saldırttılar.” Bir eli hançerinin kabzasındaydı. “Sadece bir kişi kurtuldu. O da olanları teyit etti.”

“O halde neden Houston’ın yakıcı güneşi altında bu çatıdayız?” diye sordum.

Dişi avcı öne çıkıp yanımızdan geçerek çatının beton kenarına gitti. Kolayca yukarı sıçradı. “Üç blok ötedeki ofis binasını görüyor musunuz? Şu uzun, piramit şeklindeki çatıyı?”

“Evet.” Aiden gözlerini kısarak kadının peşinden gitti.

Kadın avcı binaya doğru dönüp, “Size söylediğimiz gibi, bir süredir gölgeler olduklarını düşündüğümüz varlıkların izini sürüyoruz,” dedi. İnsanların arasına karışırlarsa onları teşhis etmek ancak...kokularıyla mümkün oluyor. Orada saklandıklarından gayet eminiz.”

Aiden, “Orası işleyen bir ofis binası mı?” diye sorduğunda elbette ki sesinden endişesi okunuyordu. “Orada çalışan ölümlüler var mı?”

“Evet.” Torin dişinin yanına gitti. “Bu yüzden oraya saldırmıyoruz. Anlaşılan en üst iki katta çatı katı tipi daireler var. Geri kalanı ofis alanı. Onlar bu binada ve anlaşılan etrafları kontrol altına almadıkları ve muhtemelen olup bitenlerden tamamen habersiz ölümlülerle dolu.”

Kız, “Ayrıca gölgelerin kontrol altına aldıkları ölümlüler de masum,” diye ekledi. “Gölgeler onların bedenlerine zarar vermediyse, o ölümlüler gölgeleri içlerinden çıkara-bilirsek kurtulabilirler.”

Samimi bir merakla, “Ve sizi alıkoyan buydu demek?..” diye sordum.

Avcıların hepsi dönüp baksa da Aiden öyle yapmadı. Gözlerini binaya dikmiş, muhtemelen içinden yas tutuyordu. Çünkü o ölümlülere yardım etmemizin mümkün olmadığını biliyordu.

“Kötü haberi size vermekten hiç hazzetmiyorum arkadaşlar,” dedim. “Bu bir *Supernatural* bölümü değil. Gölge-

ler bir bedene bir kez girdiğinde o ölümlü ölü sayılır. Geri dönüşü yoktur. Onları kurtarmak için bir halt yapamazsınız.”

Yüzü kireç kesilen kız bize doğru döndü. “Bunun kesin kanıtı yok. Çünkü gölgeler...”

Aiden yüzünü bize çevirip, “Çünkü gölgeler bedeni terk etmeden önce ölümlüleri her zaman öldürür,” diye yanıt verdi. “Oraya girmemiz ve neyle karşı karşıya olduğumuzu görmemiz gerek.”

Torin başını salladı. “Bu yüzden buradayız. Sizin destek kuvvetiniz olacağız. Orada bazı ölümlüleri kurtarmak için de elimizden geleni yapacağız. Ölmelerine göz yummayacağız.”

Sırıtsam da tek kelime etmedim. Desteğe ihtiyacımız olduğunu düşünmek istiyorlarsa, zaten ölü sayılan bir grup ölümlüye süper kahramanı oynayacaklarsa kendileri bilirdi. Öne çıkıp kenarına sıçradım. Binalar birbirine bitişikti. Girmemiz gereken ofise dek. Kendimi kolayca binaya puflayabilirdim fakat o zaman diğerlerini beklemem gerekirdi. Oturup beklemeyeceğimi de gayet iyi biliyordum. Aiden’a baktığımda çatıların aralarındaki mesafeyi kestirmeye çalıştığını fark ettim. Mesafeler bir ölümlü için bir dizi imkânsız sıçrayış gerektirse de bizim için durum farklıydı.

Eğitimli avcılar için de.

“Hadi şu işi yapalım.” Torin birkaç adım geriledikten sonra koşmaya başladı. Çizmeli bacakları çatının kenarından fırladı. Boşluğu aşip bir sonraki binanın çatısının üzerine takla atarak indi. Sonra hızla kalkıp yeniden koşmaya başladı. Aşağıdaki ölümlülerin takip edemeyecekleri kadar hızlı hareket ediyordu. Diğer üç avcı onun peşinden gitti.

Sırada Aiden vardı.

O da aynı şeyleri yaptı. Epeyce geriye gittikten sonra koşup sıçradı. Diğerlerinden daha uzun süre havada kalan Aiden yere dizüstü indikten sonra sıçrayarak kalkıp bir sonraki binaya yöneldi.

Benim koştumama gerek yoktu.

Kaslarım geriliydi. Güç bedenimdeki tüm hücreleri canlandırıyordu. Çatının kenarından atladım. Ilık hava bedenimi yalıyordu. Aiden üçüncü çatıya sıçrarken ondan boşalan ikinci çatının ortasına indim.

Seksek oynar gibi üç blok ilerledikten sonra nihayet ofis binasının yanındaki binaya -bir tür banka- ulaştık. Kadın avcı çatının kenarında, büyük bir neon tabelanın harfleri arasında çömeliyordu. Sırtındaki küçük çantadan bir dürbün çıkardı.

Çatının kenarına doğru yürüyen Torin'in alnında ter vardı. "Bir şey gördün mü Kia?" diye sordu. Kia binayı tararken bir elini kaldırdı. Torin yüzünü bize çevirdi. "Ana katta bir lobi var. Son iki kata kadar tüm katlarda ofisler var. Kia izini sürdüğümüz gölgelerden birini arıyor."

Aiden tabelaya çıkıp Kia'nın yanına çömeldi. Ben kenara yürürken kıza bir şeyler söyledi. Bina diğerlerinden farksızdı. Beton ve camdan inşa edilmiş bir modern çağ kalesi. Fakat gri taşta tutunan bir karanlık aurası vardı. Belki de tanrısal sezgilerim harekete geçmişti. Çünkü içerde gölgeler olduğundan hiç şüphem yoktu.

Kia dürbünü indirip, "Onları buldum. En üst kattalar," dedi. "Lanet olsun, en az yirmisini saydım. İzini sürdüğümüz gölgenin yanındalar. Bir kısmı insan fakat biraz tuhaf davranıyorlar."

Bir kaşımı kaldırdım. "Şu tuhaflığı biraz açabilir misin?"

“Bakabilir miyim?” diye soran Aiden dürbünle ödüllendirildi. “Evet, orada çok sayıda gölge var ve çoğu sanki... uzanıyor. Yerde. Birkaçı uyanık gibi. Onlarda... Lanet olsun.” Aiden dürbünü indirip sertçe nefes verdi. “Sanırım ellerinde sıradan ölümlüler var.”

Torin, “Farkı nasıl anladın?” diye sordu.

Aiden omzunun üzerinden baktı. “Onları bağlamışlar.”

Kendimi tutamayıp kıs kıs güldüm. “Eh, bu kesinlikle yeterli bir gösterge olabilir.”

Dürbünü Kia’ya veren Aiden doğruldu. “Herhalde asansör sizi lobiden en üst katlara çıkarır fakat o odalara girmek için özel bir giriş şifresi gerekiyor mu?”

Torin, “Evet, bu yüzden bir elektronik karta ihtiyacımız olacak,” dedi. Aiden başını salladı. Torin, “Lobinin yanında içinde tüm anahtarlar olan bir bakım odası var. Anahtarları alıp asansörle yukarı çıkarız. Oradan da...”

Gözlerimi onlardan ayırıp en üst kattaki cam pencerelere göz attım. Hayır, lobiye yürüyüp lanet olası bir anahtarı bulacak zamanım yoktu. Gözlerimi kısıp yerden tavana dek uzanan pencere camlarına baktım. Siyahlar içinde, üzerimizde tabancalar ve hançerlerle dikkat çekmememiz imkânsızdı. İkna gücü kullanmamız gerekecekti. Biz buna fırsat bulamadan da muhtemelen biri çılglığı basacaktı. O zaman sinirlenecektim. Sonra da biri kurbağa gibi patlayacaktı.

Sohbete katılıp, “Şuradaki pencereler mi?” diye sordum. “Doğru mu?”

“Evet.” Kia ayağa kalktı. “Orası bir tür oturma odası gibi görünüyor.”

“Güzel.” Yüzümü onlara çevirdim. “Sır tutabilir misiniz? Hani biriyle paylaşırsanız canınızı almam gerekecek türde büyük bir sır ama bu.”

“Seth.” Aiden iç çekip gözlerini devirdi.

Avcılar birbirlerine baksalar da Torin omuz silkip, “Evet, sanırım tutabiliriz,” dedi.

“Güzel.” Gülümseyip kendi etrafımda döndüm. Ellerimi kaldırdım. Bir güç dalgası odaya yayıldı. “Çünkü birilerini öldürmek üzereyim. Karşı tarafta görüşürüz.”

Aiden bana doğru atıldı. “Seth...”

Artık çok geçti.

Kendime odaklanmamla etrafımı çeviren mavi gök siliikleşti. Yerini beyaz tavanlar, yavaşça dönen vantilatör pervaneleri ve çok sayıda misk kokulu ölümlü aldı.

Bingo.

28

Josie

 kimiz yatakhanelere doğru yürürken Deacon'a, "Burada işler nasıl gidiyor?" diye sordum. Üniversiteye son gelişimde safkanlar ve melezler arasında bir savaş çıkmak üzereydi.

Melezler çok çile çekmişlerse de artık saldırılara karşılık vermeleri an meselesiydi.

Deacon elleri cebinde, bulutsuz, mavi göğe baktı. "Luke'la geri döndüğümüzden beri ortalık biraz durulmuş gibi. Sanırım bunda Marcus'un hoşgörüsüz politikası epey etkili oldu. Birçok safkan üniversiteden atıldı."

Samimiyetle, "İyi," dedim. Bazı safkanlar korkunç şeyler yapmışlardı.

"Ayrıca birçok safkan da melezlere destek veriyor." Basamaklardan çıktık. Kapılara ilk varan Deacon oldu. Omzunun üzerinden bana baktı. "Değişimin sürmesini diliyorum. Çünkü eski düzen tam bir felaketti."

"Kesinlikle."

Yatakhanenin ortak alanına vardık. Kanepelerde oturan bir grup öğrencinin yanından geçtik. Seth ve benim odalarımızın olduğu o aynı koridordan geçtiğimizi hemen fark ettim.

Koridorun yarısında Deacon durup yüzünü bana çevirdi. “Şu tanışma faslından önce senin gerçekten ne durumda olduğunu öğrenmek istiyorum.”

Lafı uzatmadım. “İyiyim.”

Deacon başını yana eğdi. “Josie, babanla hesaplaşmayı kafasına takan psikotik bir Titan tarafından esir alındın. Böyle bir deneyimin ardından nasıl iyi olabilirsin ki?”

Ağzımdan titrek bir kahkaha kaçırıldı. “Eh, o halde olabileceğim kadar iyiyim sanırım.”

Deacon’ın tunç grisi gözleri gözlerimle buluştu. “Senin için çok endişe ettim. Hepimiz ettik.”

Yutkundum. Sessizce, “Ben de kendim için endişe ettim,” dedim. “Bir daha...” Başımı iki yana sallayıp derin bir nefes aldım. Uzanıp saçımdaki tokayı çıkardım. “Bir daha kimseyle görüşemeyeceğimi düşündüm.”

Deacon yanıma gelip kolunu omuzlarıma doladı. Beni kendisine doğru çekti. Ben de kollarımı onun ince beline doladım. “Her ne kadar daha önce söylesem de yine söyleyeceğim. Burada olduğun için mutluyum. Biriyle konuşmaya ihtiyacın olursa ben buradayım. Unutma bunu.”

Bir anda hücum eden yanma hissi karşısında gözlerimi yumdum. “Unutmam.”

“Güzel.” Deacon başının üzerine bir öpücük kondurup geri çekildi. “Şimdi, hadi şu kızı tatlı dille odasından çıkarmaya ikna edelim.”

Cılız bir gülümsemeyle başımı salladım. Koridorda yürümeye devam ettik. Kızın odasının benim kaldığım odanın beş oda ötesinde olduğunu fark ettim. Odasının kapısı

önünde durduğumuzda kendimi topladım. Sonu Mitchell -ya da ben- gibi olmasın diye kızın burada neler olduğunu anlamasını sağlamamız önemliydi.

Kapının diğer yanından biri “Orada birilerinin olduğunu biliyorum,” diye seslendi. “Nefes alıp verdiğinizizi işitebiliyorum.”

Kaşlarımı çattım. Deacon’a bakıp kaşlarımı kaldırdım.

Deacon sırtıp, “Sesli nefes alıyorsun,” diye mırıldandı.

Gözlerimi devirip duvara yaslandım. “Selam. Adım Josie. Sen Cora’sın, değil mi?”

“Evet. Adım bu.” Kısa bir sessizlik oldu. “Çıkıp gitme izin vermeyeceksen senin buradan gitmen gerekiyor.”

Sanırım şimdi ona yaşadığı kasabanın adının neden Thunder Bay olduğunu sormak için uygun bir zaman değildi. Kasabanın nasıl böyle esaslı bir isim aldığını merak ediyordum.

Elimi kapıya dayayıp sığ bir nefes aldım. “Biliyorum, herhalde çok korkuyorsundur. Aynı şeyleri ben de yaşadım. Gerçekten.”

Cora, “Seni de kaçırıp bir yarı tanrı olduğunu mu söylediler?” diye karşılık verdi.

“Ashında evet.” Deacon’a baktım. “Ben ‘kaçırılma’ sözcüğünü kullanmaktan hoşlanmıyorum. Fakat bulunduğumda bana söylenenlerin tek kelimesine ben de inanmamıştım. Fakat söyledikleri doğru. Hem de hepsi. Dışarıdan öyle görünmeyebilir belki fakat biz iyi adamlarız ve sen burada güvendesin.”

Uzun bir sessizliğin ardından, “O herif orada mı?” sorusu geldi.

“Deacon benimle birlikte.”

Deacon, “Selam!” diye şakıdı. “Ben seni kaçıranlardan biriyim.”

Gözlerimi kocaman açıp Deacon'a baktım. Omuz silk-mekle yetindi.

Yanıt olarak, "Seni kastetmedim," geldi. "Diğer adam. İsmi Gable."

"Hayır, o burada değil," diye yanıt verdim. Gable'ı henüz görmediğimden nerede olduğunu merak ettim. "Onunla konuşmak istiyor musun?"

Bir kez daha uzun bir sessizlik oldu. "Hayır."

Deacon kapının diğer yanından Cora'ya, "Josie, Apollo'nun kızı," diye sesledi. "Fakat senin gibi havalı yetenekleri yok."

Deacon'a ortaparmağımı gösterdim.

"Yeteneğim filan yok!" diye haykırdı Cora.

"Ben öyle duymadım." Gözlerimi yumup yana eğdiğim başımı duvara yasladım. "Ölü bitkileri hayata döndürdüğünü işittim. Bu gerçekten müthiş bir yetenek."

Deacon, "Ayrıca ölümlülerin yapamayacağı bir şey," diye ekledi. "Fakat bunları zaten konuşmuştuk."

"Deacon haklı," dedim. "Özel yeteneklerim yok." Deacon güldü. Ona aldırış etmedim. "Eh, elementlere hükmedebiliyorum fakat bu da nedir ki?"

Birkaç saniye geçti. "İsminin Josie olduğunu söylemiştin, değil mi?" Bu kez ses kapının daha yakınından geldi. "Evet."

"Gable senden bahsetmişti. Senin...lanet olası Titanlar tarafından kaçırıldığını söylemişti."

"Kaçırılmışım. Kurtuldum. Şanslıydım. Fakat bizim gibilerin bir kısmı o kadar da şanslı değildi. Şu an kendini şanslı hissetmesen de sana ilk ulaşan Deacon ve Luke olduğu için ne kadar şanslı olduğunu bilmelisin. Benim gördüklerimi görsen bir saniye bile kuşku duymazdın." Gözlerimi açtığımda Deacon'ın bana baktığını gördüm.

“Sana söylediklerinin hiçbirisi yalan değil. Titanlar seni arıyorlardı. Bulurlarsa da...”

“Evet, bulurlarsa?..” dedi Cora.

Gözlerimi yere çevirip, “Ölmüş olmayı dilersin.”

Bir dakika kadar bir süre geçti. Kızın bize aldırış etmeyeceğinden korktum. “Bitkileri canlandırma yeteneği bende hep yoktu.”

Deacon duvara yaslanmayı bıraktı. Gözleri ilgiyle parıldadı. Kızın söylediği yeni bir bilgi olmalıydı. “Yok muydu?”

“Evet. Birkaç hafta önce başladı. Tesadüfen keşfettim. Bir vazoun içindeki yaşlı bir çiçeği devirmiştım. Elime aldığımda kahrolası çiçek canlanıverdi.” Cora güldü. “Başta aldırış etmedim buna. Çünkü böyle bir şeye kim inanır ki? Sonra bir gün aynı şeyi yine yaptım. Solmuş bir karahindibayı koparmak için elime aldığımda o küçük, narin şeyler canlanıverdi.” İkinci bir kırılgan kahkaha geldi. “Bana deliriyormuşum gibi geliyor.”

O yeteneğin neden kısa süredir ortaya çıktığına dair hiçbir fikrim yoktu. “Delirmiyorsun.”

“Hepsi bu da değil.”

“Değil mi?” Deacon’ın sesi öğrenme hevesiyle doluydu.

“Bazı şeyleri hissedebiliyorum. Mesela birinin hasta olduğunu. Etraflarında o grimsi parıltı oluyor. Bir tür aura gibi. Başta gözlerimin bozulduğunu sanmıştım.” Cora konuştukça onun nasıl normal bir ölümlü olduğunu düşündüğüne şaşırdım. “Kadınlar hamile kalınca da anlıyorum! En azından anladığımı sanıyorum. Ha, bu arada o yüzden işten atıldım.”

Gözlerimi yavaşça kırptım.

“Anlat,” diye mırıldandı Deacon. Gözleri ilgiyle parıldadı.

“Bağımsız yazarların kitaplarını satan bir dükkânda çalışıyordum ve müdürüm bir sabah işe her zamanki gibi geç saatte kocasıyla geldi. Karnına baktığımda nedense o küçük ışık topunu gördüm ve nedense ışık bebek şeklindeydi! Yumruk büyüklüğünde, bebek şeklinde bir ışık topu.”

Deacon’la bakıştık.

Cora kapının diğer yanından anlatmaya devam etti. “Ne yapabilirdim ki? Onun hamile olduğunu ağzımdan kaçırıverdim. Kocasıyla çocuklarının olmadığını ve kadının ancak bir başkasından hamile kalabileceğini bilmiyordum tabii.”

“Vay,” dedim.

“Ya? Vay. O öğleden sonra patronum beni kovdu.” Kapının diğer yanından gelen *küt* sesinin kapıya vuran başı olmamasını diledim. “Elbette bu da bana halüsinasyonlarımı insanlarla öylece paylaşmamam gerektiğini öğretti.”

Deacon sırtıttı. “Akıllıca fakat belki de gördüğün bir halüsinasyon değildi.”

Cora kapının diğer yanından işitebileceğimiz bir iç çekti. “Bu gerçek ve siz ikiniz hiçbir yere gitmeyeceksiniz, değil mi?”

“Bu gerçek ve seni kesinlikle yalnız bırakmak istemiyoruz,” dedim. Duvara yaslanmayı bıraktım. “Karnın açtır, değil mi? Sana yiyecek bir şeyler getirip tüm sorularını yanıtlayabiliriz.”

Hemen yanıt gelmese de kapı tokmağının yavaşça çevrildiğini gördüm. Geriye çekilip kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum. İçimde kapı açılmadan kaçıp gitmek için dayanılmaz bir istek uyandı. Kadınların karınlarındaki bebekleri görebiliyorsa...

Tamam.

Aptalcaydı bu.

Hamile değildim.

Kollarımı açıp yüzüme kondurduğum gülümsemenin Deacon'ınki kadar ürkütücü olmamasını ümit ettim.

Kapı yavaşça aralandı. Deacon ve Luke'un teknik açıdan kaçırdıkları kızı gördüm. Neredeyse benim boyumdaydı ve çok güzeldi. Kuzguni saçları sıkı, yay gibi buklelerle göğüslerine kadar iniyordu. Teninin koyu ve yumuşak kahverengisi gri ve mavi arası, soluk gözleriyle kontrast oluşturuyordu.

Ona şöyle bir el sallayıp, "Selam," dedim.

Cora gözlerini Deacon'dan ayırıp bana tuhaf bir bakış attı. Gözleri karnıma çevrildi. Kaşları kalktı. Sonra gözlerini yumup burun köprüsünü iki parmağı arasına aldı. "Deli değilim ben. Deli değilim."

Bir cehennem tazısının önünde duran bir kedi kadar hareketsiz kaldım.

Deacon'a baktım. Tuhaf bir şey fark etmiş gibi bir hali yoktu. Fakat ben paniğe kapılmanın eşiğindeydim.

Peki.

Biraz tuhafın ötesinde bir durumdu bu.

Cora kenara çekilip bize kapıyı açtı. Yatakhane odasına girerken yüzüme zorlama bir gülümseme kondurdum. Aslında içimden geçenin en yakın köşeye geçip dövmek olduğunu gizleyerek. Kız ya benim -bileziklerden dolayı- hasta olduğumu ya da başka bir şeyi görmüştü.

Mesela bebek şeklinde bir ışık topunu.

Deacon kapıyı ardımızdan kapatıp, "Konuşacak çok şeyimiz var," dedi.

Cora gergince bir bana bir Deacon'a baktı. Gülümsemin yüzümden düşmemesine dikkat ettim. "Öyle."

Burada işimiz biter bitmez Alex'i bulmalıydım.

* * *

Bir saat kadar sonra Cora'nın odasından çıkıp lobinin yolunu tuttum. Deacon hâlâ Cora'nın yanındaydı. Cora epey sakinleşse de doğal olarak işittikleri karşısında kafası karışmıştı.

Midem durulmuştu. Artık kendimi her an sağa sola kusabilirmişim gibi hissetmiyordum. Fakat şimdi de midem farklı bir nedenden ötürü gerilmişti.

Muhtemelen aptalca düşündüğümü bilsem de sırf içimi rahatlatmak için bir gebelik testi yaptırmam gerekiyordu. O an istediğim son şey muhtemelen gıcığın teki gibi aşırı tepki verdiğim gerçeğini biriyle paylaşmaktı. Fakat nerede gebelik testi yaptıracığımı bilmiyordum. Üniversite kitapçısında gebelik testi yapacaklarından şüpheliydim.

Ya da belki yapıyor olabilir miydi?

Sonra aklıma bir şey geldi. Öğrencilerden çoğunun doğum kontrol iğneleri yaptırdıklarını işitmiştim.

Belki de bu konuyu bir araştırmalıyım.

Endişeli ve gergin bir halde ortak kullanım alanından hızla geçtim. Birkaç melez bana baksa da ben kapıları açıp Alex'i ararken kimse bana pek de odaklanmamıştı.

Alex sütunlardan birine yaslanmış, Luke ve diğer yarı tanrıları getirmek için yola çıkmadan önce bir şekilde tanıştığım siyah saçlı bir melezle konuşuyordu.

"Hey!" Colin yüzünde bir gülümsemeyle döndü. Mavi gözleri anımsadığım kadar parıltılıydı. "Lanet olsun, seni bir daha göreceğimden şüphe eder olmuştum!"

"Selam!" Ona şöyle bir el sallayıp, "Nasılsın?" diye sordum.

Colin tek koluyla bana kısa bir süre sarılıp beni bıraktı. "Harikayım. Sizin başınıza biraz çılgınca olaylar geldiğini işittim."

Alex araya girip, “Biraz mı?” dedi. Colin’in onu ve Aiden’i idolleri olarak gördüğünü biliyor muydu acaba?”

“Evet, öyle oldu,” dedim.

“İyi olduğunuzu görmek güzel.” Colin, Luke’a baktı. “Biraz...sıkıntılı zamanlar geçirdiğini duydum.”

Dudaklarımı birbirine bastırıp başımı salladım. Kollarımla göğsümü kapattım. “İyiyim.”

Luke, Colin’in etrafından dolaşp, “Cora’yla işler nasıl gitti?” diye sordu.

“Nihayet kapıyı açıp bizi içeri aldı,” dedim. “Yola gelmeye başladı. Yani artık bize inanıyor. Fakat sanırım onu fazla sıkmamak için küçük adımlarla ilerlemeliyiz.”

“Küçük adımlarla mı?” Colin’in kaşları kalktı. “Ve onu orada Deacon’la bıraktın öyle mi? Muhtemelen şimdi kızını yaylım ateşine tutmuştur.”

“Kahretsin. Çok haklısın.” Luke iç çekti. “Ben gidip onlara baksam iyi olacak.”

Alex, Luke’un peşine düşmeden omzuna dokundum. “Seninle bir dakika konuşabilir miyiz?”

“Tabii.” Alex sütuna yaslanmayı bırakıp uzun atkuyruğunu omzundan aşağı saldı.

Sohbeti yarıda kestiğim için suçluluk duyduğumdan Colin’e, “Özür dilerim,” dedim. “Sohbetinizi bölmek ya da Alex’i götürmek istemezdim.”

Colin sırtarak, “Yo, yo,” dedi. “Sorun değil. Ben Luke’un peşinden gitmeyi deneyecektim. Bir başka yarı tanrıyla buluşmak için. Şu ara her yerde yarı tanrı bitiyor.”

Luke, “Bir de bana sor,” dedi. Colin’e kendisini takip etmesi için el etti. “Gidip Deacon’ın Cora’ya psikolojik travma yaşatıp yaşatmadığını görelim.”

“Onu kaçırdığınızda yaşattığınızdan büyük bir travma mı yani?” Colin yanımdan geçerken elini omzuma koydu.

“Bak, adam kaçırma sayılmazdı o.” Luke kapıyı açtı. “Daha çok rızasız tanık tehciri gibiydi. İkisi tamamen farklı.”

Kapıyı arkalarından kapatmalarıyla konuşmaları işitilmez oldum. Alex kaşlarını kaldırdı. “Kızı bir köşede dövünür hale getireceklerine benimle kaç paraya bahse girersin?”

“Ya da arka arkaya *Supernatural* bölümleri izleteceklerine. Arası yok çünkü.”

Alex güldü. “Doğru.” Gözlerini yumup ışığı azalan güneşe baktı. “E, benimle ne konuda konuşmak istiyorsun?” Yüzünde endişe belirip kayboldu. “Yoksa Seth’ten bir haber filan...”

“Hayır. O tür bir şey değil.” Kapılara bakarken yüreğime bir taş oturdu. “Yürüyüp konuşsak olur mu?”

“Tabii.” Şimdi gözleri merakla doluydu.

Göğsümde kavuşturduğum kollarımı açmadan yürüdüm. İkimiz geniş basamaklardan inip inanılmaz derecede etkileyici mermer yürüme yoluna çıktık. Yerleşkedeki yolları yapmak için harcanan para muhtemelen küçük bir ülkeyi doyurabilirdi.

Endişe içimde düğüm düğüm oldu. Kafamdaki sözcükleri gerçekten söyleyeceğime inanamıyordum. Özellikle de muhtemelen bebeğimin babası olacak adamla birlikte olan birine. Tamam, bu sorunu aşmıştım. Fakat yine de rahatsız edici bir durumdu. Başka gidecek kimsem de yoktu.

“Josie?” Alex’in alçak sesi beni düşüncelerimden ayırdı. “Beni endişelendirmeye başladın.”

“Özür dilerim. Endişelenmeni istemezdim. Sadece ben...” Derin bir nefes alıp pantolonumu yukarı çektim. “Acaba nerede...gebelik testi yaptırabileceğimi biliyor musun?”

Eli ayağına dolaşan Alex sendeledi. Yola yüzüstü yığılmamak için bir elini uzatıp kolumu tuttu. Doğrulurken şaşkın gözlerini bana çevirdi. “Şey... ben... Dur biraz. Ne dedin sen?”

Yanaklarımda kırmızının bin tonuyla etrafıma bakındım. Yakınlarda kimse yoktu. “Sanırım ben...hamile olabilirim.”

Alex’in dudakları ayrılıp tam bir daire oluşturdu. Yüzündeki sudan çıkmış balık ifadesi bir süre kaybolmadı.

Kendimi son derece rahatsız hissetmeye başladım.

Gözlerini art arda iki kez kırpıştıran Alex kendini toplamış gibiydi. “Kusura bakma. Bu habere son derece hazırlıksız yakalandım. Bunu beklemiyordum.”

“Senin kadar ben de beklemiyordum.” Bir elimi kaldırıp saçlarımı yüzümden çektim. “Yani, bir kez hariç hep korunmuştuk ve ben... Eh, bu sadece benim saçmalamam mı, bilemiyorum.”

Alex yüzünü bana çevirdi. “Herhalde tüm bu gebelik meselesinden şüphelenmen için ciddi nedenlerin vardır?”

Cora konusunu açmamaya karar verip başımı salladım. “Sadece hamile olup olmadığımı bilmem gerekiyor. Buralarda gebelik testi yaptırmamın bir yolu var mı?”

“Bunun için revire gitmelisin.”

Yüzümü buruşturdum. “Ciddi misin?”

“Evet.” Alex’in yüzünde anlayışlı bir ifade belirdi. “Kimlerin hamile kaldığının kaydını tutmak için testleri dükkânlarda satmıyorlar. Mahremiyetin son derece barbarca ve utanç verici bir ihlali. Fakat buradan ayrılmadığımız süreci -ki ayrılmamız akıllıca olmaz- testi revirde yaptırman gerekiyor.”

“Of, bebek İsa aşkına,” diye mırıldandım.

Alex kolumu sıktı. “Şimdi gitmek ister misin? Seninle gelirim.”

Başka seçeneğim var mıydı ki? Boyun eğip iç geçirdim. “Evet. Gitmek istiyorum.”

Alex gergince gülümsedi. Yeniden yürümeye başladık. Bu kez geriye, ana binalara doğru. “Şimdi anlaşıldı.”

Ona baktım.

“Mide bulantıların,” diye açıkladı Alex. “Belki de hasta olman ve bulantılarının nedeni sadece bileklerindeki bilezikler değildir.”

Bayılacak gibiydim. Birkaç dakika sessiz kaldım. “Ben... Hyperion’la yaşadıklarımın sonu hasta olmam doğaı.”

İkimiz içinde eğitim salonlarının bir kısmı ve çok sayıda bakım istasyonu olan tek katlı, kare binaya yaklaşıırken Alex’in sorgulayan gözleri gözlerimle buluştu.

Gözlerimi kaçırıp ilerideki bronz, çift kanatlı kapıya odakladım. “Onunla mücadele ettim,” dedim. Boğazımın arkasında oluşan düğümü geriye ittim. “Mücadele ettim ve...o mücadeleleri kazanamadım.”

“Anlıyorum.” Alex uzanıp elimi sıktı. “Ne kastettiğini anlıyorum.”

Gözlerime doluşan yaşları kırpıştırarak engelledim. “Bu yüzden belki de aşırı tepki veriyorumdur.”

Alex elimi bırakıp kapıya uzandı. “Belki de.” Bir sessizlik oldu. “Fakat sen bir yarı tanrısın ve Seth de bir Apollyon... Yani Apollyon’du. Bu ikisinin birlikteliğı nasıl bir çocuk çıkarır, bilmiyorum. Fakat muhtemelen çok güçlü bir çocuk olur.”

Ağzımı açsam da söyleyecek sözüm yoktu. Çünkü içimde ne tür bir çocuk olabileceğini düşünmemiştim bile. Ebeveyni bir yarı tanrı ve tanrı olan bir çocuk.

“Acaba sebep tuhaf âdet döngüleri mi? Bu mümkün. Yani hamile kaldığını sanmayan kadın yoktur ki.” Panik yüzümden okunuyor olacaktı ki Alex beni teskin etmeye

çalışıyordu. “Ben de bir kez hamile olduğumu sanmıştım fakat anlaşıldı ki içimde yaşayan iki küçük tanrı varmış.”

Gözlerimi ona diktim.

“Tabii senin içinde tanrılar olduğunu filan söylemiyorum. Fakat biliyorsun işte, bunun herhangi bir sebebi olabilir. Neyse...” Alex kapıyı açtı. “Hadi ne olduğunu öğrenelim.”

Sersemlemiş halde, Alex’in peşinden içeri girdim. Ben endişeden konuşamazken Alex bir hemşire buldu. Hemşire ikimizi küçük, nane kokan bir odaya götürdü. Oda da hiç sandalye yoktu. Sadece bir ameliyat masası vardı. Masa bana çok resmi göründüğünden üzerine oturmak istemedim.

Üzerinde soluk mavi bir önlük olan safkan hemşire kapıyı ardından kapattı. Çok güzel, simsiyah gözleri olduğunu düşündüğüm yaşlıca bir hanımdı bu. Elindeki klasörle bize doğru döndüğünde o tuhaf gözler bir Alex’e, bir bana çevrildi.

Herhalde ilk kez iki yarı tanrıyla anı odada bulunuyordu.

Kadının yüzünden ne yapacağını bilemediği okunuyordu. “Siz ikinize nasıl yardım edebilirim?”

Alex’e bakmak için dönecekken cidden bir yetişkin gibi davranıp gebelik testi yaptıracağımı söylemem gerektiğini fark ettim. “Ben burada öğrenci değilim. Ben...”

“Kim olduğunu biliyorum,” dedi hemşire. “İkinizin de kim olduğunuzu biliyorum. Üniversitedeki herkesin kim olduğunuzu bildiğinden eminim.”

Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğundan emin değilim. Sesli bir nefes verdim. “Sanırım hamile olabilirim. Bu yüzden bir test yaptırabileceğimi ummuştum.”

Hemşirenin yüzündeki ifade biraz olsun değişmedi. “Hamilelik belirtileri gösteriyor musun?”

Başımı salladım. “Âdetim gecikti ve... bulantılarım var.” Bileklerimdeki bileziklerimden bahsetmek içimden gelmedi. Sonra bir şey fark ettirecekmiş gibi, “Korunmasız seks yaptım,” diye ekledim. “Bir kez... Bunun gerçekten aramızda kalmasını istiyorum. Hani şu hastanın mahremiyeti kuralı hâlâ geçerli, değil mi?”

Alex kıs kıs güldü. “Akit’te mahremiyet mi? Mümkün değil. Fakat içimden bir ses onun Apollo’nun kızını kızdırmak istemeyeceğini söylüyor.”

Hemşirenin ağzını çevreleyen deri gerildi. “Yemin ettiğimde bu yemini herkes için ettim. Ben tedavi ederim. Ben...”

Alex, “...diğer safkanlar gibi değilim,” diyerek hemşirenin sözünü onun yerine tamamladı. “Anlaşıldı. O halde bu konuşma ve olası sonuçları bu ofisten dışarı çıkmayacak, değil mi?”

Lanet olası kız, diye düşündüm.

“Doğru.” Hemşire klasörü bıraktı. “Basit bir idrar testi yapar, sonrasına bakarız. Uygun mudur?”

Alex’e bakıp, “Uygun mudur?” diye sordum. Alex başını salladı.

Hemşire bana en yakın tuvaletin yerini gösterdi. Sonra bir bardağa işedim. Olası felaketin bardağı küçük bir pencerenin içine yerleştirildi. Sonra Alex’in beni beklediği penceresiz odaya döndüm.

Duvara yaslanıp ellerimi yüzüme götürdüm. O an tüm bunların gerçekten yaşandığını idrak ettim. Hamile olmam gayet olasıydı. Bunun da hamile kalmak dışında ne anlama geldiğini de yakında anlayacaktım. “Bunları yaşadığıma inanamıyorum.”

“Seth...bilmiyor, değil mi?” diye sordu Alex.

Ellerimin altında kalan ağzımdan, “Hayır,” sözcüğü

çıktı. “Yakın zamana dek üzerine düşünmediğim bir şeydi bu. Seth’i... Sanırım onu endişelendirmek istemedim.” Seth’in nasıl tepki vereceğini bilmiyordum. Test pozitif çıkarsa benim buna ne tepki vereceğimi de bilmiyordum. “Seth’in ne yapacağını hatta ne düşüneceğini bile bilmiyorum. Bu konuda konuştuğumuz söylenemez.”

Alex parmaklarını koluma dolayınca ellerimi yüzümden çekti. “Dürüst olayım mı? Muhtemelen en az senin kadar şaşırarak. Fakat Seth seni seviyor Josie. Gerçekten seviyor ve bu inanılmaz bir şey.”

Kalbim hafifçe hızlandı. “Biliyorum.”

Başını hafifçe iki yana salladı. “Gerçekten bildiğinden emin değilim.” Ellerini salıp derin bir nefes aldı. “Seth’in kendisinden çok birini sevebileceğine asla inanmazdım. Fakat seni seviyor. Bu yüzden testin sonucu pozitif olursa ona bunu söylemekten korkmamalısın.”

Başımı geriye, duvara yasladım. “Seth durumu tamamen olumlu karşılarsa da bunu nasıl yapabiliriz ki? Şu ara her şey öyle sarpa sarmış halde ki... Ve ben... Bilmiyorum işte.”

“Bir yolunu bulursun,” dedi Alex. “Güven bana. Bulacaksın, çünkü bulmak zorunda kalacaksın.”

Alex haklıydı. Çünkü bir yol bulmak zorunda kalacaktık. Başımı eğdim. “Sonuç pozitif çıkarsa lütfen kimseye söyleme. Seth’e söyleyeceğim fakat haberin yayılmasını istemiyorum.”

“Elbette söylemem,” diye yanıt verdi Alex. “Daha az önce bir safkanı dilini tutması için tehdit ettiğime göre ben de çenemi kapalı tutacağım demektir.”

Gergince güldüm. Fakat kapı açılıp hemşire içeri girdiğinde bedenimdeki her bir kas kilitlendi. Yüzünde bir ipucu arasam da ifadesinde etkileyici bir hissizlik vardı. Yine de kalbim merdiven çıkmışım gibi çarpıyordu.

İsmi ni hiç sormadığımı fark ettiğim hemşire kalçasını tezgâha yaslayıp kollarını gevşekçe kavuşturdu. “İdrar testlerini kesin sonuç vermesi açısından birden fazla kez yaparız. Bu yüzden testleri tekrarladık.”

“Peki,” diye fısıldadım. Kulaklarımın içinde gürleyen kanı işittim.

“Sonuç pozitif,” dedi hemşire. “Hamilesin.”

29

Seth

Gölgelerin önünde dikilip onları hızla saydım. Sayıları kesinlikle yirmiden fazlaydı. Otuza yakındı. Birkaçı arabalarını başka arabaların üzerine sürdükleri bir cesaret oyunu oynamış ve kaybetmiş gibi görünüyordu. Etleri yer yer kopmuştu ve yamalanmış gibiydi. Gölgeleer içlerine girdikleri ölümlü bedenlerini bırakmak istemezlerdi. Ölümlü hayatını yitirdikten sonra bile geriye hiçbir şey kalmayana dek bedenini kontrol ederlerdi.

Sanki Styx Nehri buraya kusmuş, sonra da birkaç cehennem tazısı gelip sıçmış gibiydi. Arka tarafta, boş bir mutfğa açılan alçak bir duvarın önünde halatlarla bağlanmış ölümlüler vardı.

Pek de canlı görünmüyorlardı.

Ellerimi cırıptım.

Başlar hızla kalktı. Farklı şekillerde ve renklerde gözler fal taşı gibi açıldı.

Gülümseyerek, “Hey,” dedim. “Adım Seth. Birkaç sorum var.”

Gözlerinin beyazında suya dökülmüş mürekkep gibi karanlık gölgeler geziniyordu. Odanın her köşesinden alçak bir tıslama sesi geliyordu. Birçok balondan hava kaçıyor gibi. Hızla kalktılar.

“Yardım etmek istemeniz beni sevindirdi.”

Bir blender’a yüzünü sokmuş gibi görünen bir sarışın üzerime atıldı. Uzanıp hançerlerimden birini kancasından çıkardım. Fazla efor sarf etmem gerekmedi. Tek yaptığım hançeri kaldırıp yana çekilmek oldu.

Sarışın kendisini hançere saptırdı.

Bir saniye sonra açık ağzından siyah duman çıkmaya başladı. Duman tavana yükselip bir çıkış yolu aradı.

Elimi kaldırıp bir kanepeyi odanın diğer yanına gönderdim. Kanepe kapının açılmasını engelleyecek şekilde yan yattı. Bir başka gölge üzerime yürürken gülümseyerek döndüm. Bu gölge biraz daha taze olsa da kendisini yerde buluverdi.

Arkamdan kırılan camın sesi geldi. Bir saniye sonra Aiden zıplayıp çömelir pozisyonda yere indi. Torin kontrollü bir taklayla zeminde yuvarlandı. Ne yazık ki kontrollü taklası sırasında parçalanmış gölgelerin artıkları arasından geçti. Onun adına üzücü bir durumdu bu.

Aiden hızla doğruldu. Etrafı bir anda ölümlü bedenlerini yöneten gölgelerle çevrildi. Eter için yanıp tutuşan iblisler gibi Aiden’ın peşine düştüler. Torin kalkıp üzerine bulaşan kanı ve diğer şeyleri sildi. Gölgelerin artık benimle oynamak istememelerine biraz gücenmiştim.

Bir gölge Aiden’ın acımasız yumruğuyla geri uçtu. O yumruk ölümlüyü -tanrılar saf ruhunu kutsasınlar- ölü değilse bile öldürmüş olabilirdi.

“Hım, bakıyorum durum kontrolün altında.” Elimi kaldırıp Torin’i geriye, duvara, etrafta özgürce dolaşan gölgelerin uzağına ittim. “Ve sen,” dedim. “Gerçekten Aiden’in peşinden gelmemeliydin.”

Aiden eğilip gölgelerden birinin bacaklarını yerden kesti. Hızla kalkıp omzundan baktı. Siyah kaşları bitişti. “Cidden mi?”

Sırıttım. Kollarımı göğsümün üzerinde bitiştirip arbededen uzaklaştım. “Formdan düşmeni istemem.” Aiden küfredip arkasına dönerken güldüm. “Hey, ben ikimiz için en iyisini düşünüyorum sadece.”

Torin köşeden çıkmaya çalışsa da başımı iki yana sallayıp onu geri ittim. “Bu pisliklere karşı fazla dayanamazsın. Üzgünüm. İzlemen gerekecek.” Duraksadım. “Ve saklamaya söz verdiğin sırrı da unutma.”

Torin ağzını açacak oldu. Fakat ben dönüp en yakınım-daki gölgeyi tuttum. Gölgeyi çevirip hançeri göğsünün derinlerine sapladım. Gölge, Aiden’in alt ettikleriyle beraber kaçtı. Hepsisi tavanda sürünüyor, kırık camları hedef alıyordu.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Bir keresinde bir furinin bir gölgeyi yakaladığını görmüştüm. Furi o lanet şeyi yemişti. Ben buna kalkışmayacak olsam da artık bir tanrıydım. Bu yüzden bir akaşa darbesinin o pisliklerin işini bitirip bitirmeyeceğini merak ettim.

Güce uzanıp kolumu kaldırdım. Beyazımsı, kehribar rengi ışık pazımdan aşağı akıp avcumdan püskürdü. Güç enerjisi kırık pencereden geçen gölgeleri vurdu. Akaşa gölgelerin oluşturduğu kütleyi sararken odaya ürkütücü bir uluma yayıldı. Gölgelerin oluşturduğu grup çarpılıp dalgalandı. Oluşturdukları karanlık kütlesi büyüyüp parçalandı. Pencerelelere mürekkebimsi lekeler sıçradı.

“Hah.” Güldüm. “Peki o zaman.”

Aiden bana, “Bize biri canlı gerek,” diye hatırlattı. “Bunu unutmamaya çalış.”

Yana çekilip bana en yakın sarışını tuttum. Başını geriye atıp ağzını açtı. Hiç ses çıkmadı. Çenesini hızla kapatıp boğazını tutan elime baktı.

Gölge kaçamıyordu.

“Şu işe bak! Anlaşılan o bedende kısıldın.” Güldüm. İlginçti bu. Herhalde bir başka yeni tanrı özelliğiymişti bu. Gözlerimi gölgeye çevirdim. “Bence hapi yuttun.”

Gölge öfkeyle gürlledi. “Hayır. Bence bu beden hapi yuttu.”

Bedenin başını hızla sağa çevirdi. Boyun kırıldığında gök gürültüsü gibi bir ses çıktı. “Tanrılar adına.” Mürekkebi gibi gözleri gözlerime doğru kayarken dudaklarını büktüm. Baş doğal olmayan bir açıya sarktı. “Buna gerek yoktu.”

Gölge güldü. “Eğlenceliydi.”

“Kesinlikle kendine bir hobi bulmalısın.”

Torin bir başka gölgeyi yere çarptı. Hançerini yarattığın göğsüne saplarken siyah gözlerini Aiden’a çevirdi. “Onlara yardım etmek mümkün değil, yanılıyor muyum?”

“Evet.” Aiden bir başka gölgeyi bir tekmeyle geri savurdu.

“O halde burada ne yapıyoruz?” Gölgeyi kaldırıp duvara çarptım. “Safkanları yakalayıp onları Titanlara mı götürüyorsunuz? Titanlar yakında, değil mi? Bahse girerim bu şehirde değiller. Fakat yakındalar.”

Gölge hırıltılı bir kahkaha attı. “Sence?”

“Bence sen Titanlar için bir oyuncaktan başka bir şey değilsin.”

Gölgenin ağzının kenarlarından siyah kan sızıyordu.

“Onların da yemesi gerekiyor, biliyorsun ya? Serpilip güçlenmek için.”

“Hı-hı.” Öne çıkıp elimi göğsüne yasladım. Avcumdan ısı aktı. “Neredeler?”

Gölgenin dudakları açılınca katran karası dişleri ortaya çıktı. “Onları asla bulamayacaksın.”

“Ya? Sanırım bulacağım.” Avcumu bedenine bastırdım. “Sana bir kez daha soruyorum. Neredeler?”

Ateş elementini çağırmamla gölge kaskatı kesildi. Aiden’ın bana yaklaştığını hissettim. “Kim olduğunu biliyorum,” dedi. Gömleğinin önünden dumanlar çıkarken debelendi. “Biliyorum, sana ait bir şey elimizdeydi.”

Donakaldım. Dünya sessizleşti. “Ne dedin sen?”

Gölge boğuk bir inilti çıkarırken ağzından yine kanlar dökülmesiyle sesine lıkırtılar eklendi. “Hyperion...o sarışın kaltağı eve sürüklerken verandada dikilip izliyordum. Çılgınlıkları beni sertleştiriyordu. Onu özlüyorum.”

Öfke içimde çağlayıp içimdeki güçlü eterle karıştı. Etrafımdaki havadan çıtırtılar geldi. O mürekkep karası gözler gözlerimle buluştuktan sonra fal taşı gibi açıldı. Gömlek elimin altında yanarken ve deri kabarırken gözlerimi kaçırmadım. Kan ve ten eriyip gölge yere yığılırken gözümü bile kırpmadım.

Uzun bir nefes verip gözlerimi yumdum. Boynumu soldan sağa çevirdim. Gözlerimi açtım. Fakat içimdeki her şeyi yakıp yıkma arzusu dinmemişti. O lanet olası binayı yerle bir etmek istiyordum.

Aiden, “Sana ne dedi?” diye sordu.

Ellerimi yumruk yapıp yanık giysilerden ve erimiş etten uzaklaştım. “*Oradaymış.*” Aiden ne kastettiğimi sormaya gerek duymadı. Çünkü biliyordu.

“Titanlar burada. Texas’talar.”

Josie

“İdare edebileceğinden emin misin?” İkimiz burada son kez bulunduğumuzda Seth’e verilen odanın kapı aralığında dikildim. Bana ruhum bedenimden çıkmış gibi geliyordu. Üzerimde bu hissin yol açtığı sersemlikle kendimi Alex’in sorusuna başımı sallayarak karşılık verir halde buldum.

Sessizce yatakhaneye geri yürüdük. En azından ben sessiz kaldığımızı düşündüm. Alex konuşsa da onu işite-meyecek haldeydim. Aklım hâlâ o nane kokulu odadaydı.

Hamileydim. *Hamile*.

Hemşire çubuk testini doğrulamak için kanımı almıştı. Safkanların ve herhalde soy düzeni yasası feshedildiğinden beri melezlerin gebe kalmalarının ölümlü gebeliği gibi olduğunu öğrendim. Anlaşılan kan testi bana ne zamandır hamile olduğumu gösterecekti. Fakat Seth’in kullandığı prezervatiflerden biri yırtılmadıysa en fazla üç haftalık hamile olmalıydım. Sanırım bu mümkündü.

Fakat hemşireye göre asıl sorun çok erken dönemde bu kadar fark edilir belirtilere nadiren rastlanmasıydı. Bazı kadınlarda rastlanıyormuş. Yine de ben ölümlü de, safkan da değildim. Hemşire bir yarı tanrının gebeliğinin çok farklı olacağını kabul ediyordu.

Odada kesinlikle, “Anne Adayı Yarı Tanrılar” için broşürler yoktu.

Kan testleri yarın alınacaktı. Fakat sonucun ne çıkacağını zaten biliyordum. Hamileydim.

Alex’in yüzüne bir şüphe ifadesi yerleşti. “Seth geri dönene kadar seninle kalmamı ister misin?”

“Sağ ol. Fakat hayır. Bana gereken...” Yüreğime bir taşın oturmasıyla sustum. O noktada bana *gerekmeyen* neydi ki? Hamileydim. Seth’ten hamile kalmıştım. İçim-

de ölümlü, yarı tanrı ya da gerçek bir tanrı olabilecek bir fetüs vardı.

Lanet olsun, o bebek bir *minotaur* bile olabilirdi.

Bu yüzden bana birçok şey gerekse de bir tek şey gerekmiyordu. “Bir süre yalnız kalmam gerek. Durumu sindirmem için.”

“Anlıyorum.” Alex fırlayıp bana kısa bir süre, sıkıca sarıldı. “Her şey yoluna girecek. Hele sen Seth’le konuştuğunda.” Geriledi. Durdu. Gözlerini gözlerime çevirdi. “Tebrikler.”

Hafifçe nefes aldım. Boğazım düğümlenirken göğsümün içinde bir çarpıntı hissettim. Aklıma hamile olabileceğim düşüncesi girdiğinden Alex’in beni tebrik edişine dek hamileliği olumlu bir şey olarak görmemiştim. En çok da bu konuda doğru dürüst düşünmek bile istemediğimden.

“Teşekkürler,” diye fısıldadım. Samimiydim de.

Alex gülümsedikten sonra bana el salladı.

Kapıyı kapatıp arkamı döndüm. Ayaklarımı sürüyerek oturma odasından yatak odasına geçtim. Yatak yapılmış, odaya çekidüzen verilmişti. Neyse ki bu odada babamın ya da diğer başka tanrıların ürkütücü portreleri yoktu.

Hamileyim.

“Ah, tanrılar adına,” diye fısıldadım.

Yatağın bacağının kenarında durdum. Gömleğimi kaldırıp karnımı ortaya çıkardım. Karnım düz olmasa da hayatım boyunca hiç düz olmamıştı zaten. Eskisinden farklı görünmüyordu.

Fakat orada bir bebek vardı.

Gömleğimi indirip elimi karnıma bastırdım. Sonra durup döndüm ve kendimi yatağa attım. Ellerimi yüzümde gezdirip belki yüzüncü kez başımı iki yana salladım.

Bu iş nasıl yürüyecekti ki?

Bunun bir yarı tanrı ve bir tanrı için ne ifade ettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hem de hiç. Mesela bu bebeği dokuz ay karnımda taşıyacak mıydım? Seth gibi mi doğacaktı. Baklava karınlı ve zihniyle çevresindekileri kontrol edebilen bir bebek mi?

Ayrıca Titanlar peşimizdeydi. *Benim peşimde*. Yüreğimin ezildiğini hissettim. Ellerimi kucağıma götürdüm. Ya Hype-
rion hamile olduğumu öğrenirse ne olacaktı? Tanrım, o...

Onun -diğer Titanların- neler yapacağını aklıma bile getiremiyordum.

Hiçbirimiz güvende değildik ve bu ortama bir bebek getirmek delilikti.

Çünkü bu bilezikleri bileklerimden çıkardığımda Titanlarla savaşmak zorunda kalacaktım. Seth onların hepsini öldürmek istiyordu. Fakat bunun korkunç sonuçları olabilirdi. Onları mezara koymamız gerekiyordu. Bunun için de diğer yarı tanrılarla yan yana savaşmam gerekiyordu.

Hamileyken bunu nasıl yapabilirdim?

Savaşmamam söz konusu olabilir miydi?

Fakat sadece bir ölümlü olsam ve bu Titan meselesi olmasa da zihinsel ve duygusal açıdan bir çocuk doğurmaya hiç hazır değildim. Benden anne olmazdı.

Daha yirmi yaşındaydım.

Seth yirmi ikisindeydi.

Birbirimizi seviyorduk. Fakat uzun zamandır beraber değildik ve hâlâ üstesinden gelmeye çalıştığımız birçok sorun vardı. Seth'in çocuk isteyip istemediğini bile bilmiyordum.

Kendimin bile çocuk istediğinden emin değildim.

Artık bunu düşünmek için geç sayılırdı.

Boğuk bir kahkaha ağzımdan kaçarken gözlerimi karnıma çevirdim. Nefesim kesildi. Elimi karnıma götürdüm.

Karnıma dokunduğumda bana normal gelse de...

Hamileydim.

Ve bu bebek...*tanrılar adına*, bu bebek doğmak istiyordu. Çünkü bir ölümlü olsam ya da bu çocuk bir ölümlü olsa olanların ardından sağ çıkacağını sanmıyordum. Göbeğimin üzerindeki parmaklarımı açtım. Bir şekilde bu çocuğun güçlü olacağını biliyordum.

Karnıma doğru, "Sen küçük bir savaşçısın, değil mi?" dedim. Sonra ciddi ciddi karnımla konuştuğum için kıpkırmızı kesildim.

Gözlerim bej duvara çevrilirken dudaklarım seğirdi. Google'da gebelik ve bebekler hakkında araştırma yapmaya başlamalıydım.

Önümdeki alan bir anda çarpıldı ve sonra Seth'in karşısında beliriverdiğini gördüm.

Ciyakladım. Az kalsın yataktan aşağı kayacak olunca elimi karnımdan çektim. "Aman Tanrım!" Hızla kalkıp ona vurdum. Göğsüne *sert* bir darbe indirdim. "Önceden uyarsan hiç de fena..."

Elimi tuttu. Altın rengi gözlerin parıltısını görmemin hemen ardından beni çekip göğsüne yapıştırdı. Diğer kolu belime dolanırken dudakları dudaklarıma yapıştı.

Seth beni ilk kez taze havayı içine çekiyormuş gibi öptü. Derin ve yakıcı bir öpücüktü bu. Heyecan bedenimi sarıp içime aktı ve diğer her şeyi bir kenara itti. Seth'i öldürmek nihayet derin ve sonsuz bir uykudan uyanmak gibiydi. Dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde bana bile yabancı gelen bir ses çıkardım. Bu da Seth'i güldürdü.

"Seni özledim," dedi. Dudaklarımın köşesine bir öpücük daha kondurdu.

Elimi omzuna kaydırıp alnımı alnına dayadım. "Benden o kadar da uzun süre ayrı kalmadın."

Burnunu burnuma sürttü. “Yeterince uzundu.”

Seth’in sağ salim geri dönmesinin verdiği ferahlamayla kollarında titredim. Bu dünyada Seth’i öldürebilecek sadece üç varlık olduğunu bilmeme rağmen onun emniyeti için endişelenmem tuhaftı. “Aiden iyi mi?”

“Tabii.” Seth yine kıkırdadı. “Onu orada bırakacak değildim.”

Geriye kaykılıp kaşlarımı kaldırdım.

Seth’in sırtışı içimde hoş bir his uyandırdı. Bu çok... şeytaniydi. “Seni inançsız.”

“Hı-hı.”

Eli omurgamdan aşağı kayıp tokasız saçlarımda gezindi. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Bir nefes alıp, “İyi,” dedim. Ona hamilelik meselesinden bahsetmem gerekse de bu da önemliydi. “Bir şeyler buldun mu?”

“Evet.” Alnımı öpüp beni bıraktı. “Bence seni kesinlikle Houston’ın doğusundaki bir bölgede tutuyorlardı.”

İçimde filizlenen ümitle yatağın kenarına oturdum. “Depoyu buldunuz mu?”

Seth elini saçlarında gezdirip başını iki yana salladı. “Hayır fakat gölgeleri bulduk. Orada olmalarının nedeni kesinlikle Titanlar.”

Ellerimi kucağımda kavuşturdum. “Nereden biliyorsun?”

“Anlaşılan sandığımdan da müthişmişim.”

“Ya, öyle mi?”

“Evet.” Yüzünde hâlâ saçmalık derecesinde seksi ve sinir bozucu o sırtışla, “Birini yakaladık,” dedi. “Ve anlaşılan tanrı olduğunda bir gölgenin içine girdiği bedenden ayrılmasına engel olabiliyormuşsun. Bu sayede ondan biraz bilgi koparabildik.”

Bunu nasıl yaptıklarını düşünmek bile istemiyordum. “Neler öğrendiniz.”

O kehribar rengi gözlere soğuk bir bakış yerleşti. “Titanlar Texas’ta. Ya da kısa süre öncesine kadar oradaymışlar.”

Texas’ta her şeyin daha büyüğü olurdu. Ağzımdan sırtlan sesini andıran bir kıkırtı kaçtı.

Seth, “Gölge seni tanıyordu,” dedi. Gerildim. “Ormanlık bir bölgede tutulduğunu söylemiştin. Aiden ve ben oradan çok da uzak olmayan Piney Woods adında bir yer olduğunu öğrendik. O bölgeyi araştırmaya başlayacağız.”

Daha önce olduğu gibi, bilinçaltımın bir köşesinde bir türlü çekip çıkaramadığım bir şey vardı. “Bana...unuttuğum bir şey varmış gibi geliyor. Bir şeyi, gördüğüm bir şeyi unutuyormuşum gibi. Orada fakat hatırlayamıyorum işte.”

“Aklına gelecektir.”

Başımı sallayıp seslice nefes aldım. Ona baktığımda nabzım hızlandı. Seth baba olacaktı.

Tanrılar aşkına, ben bir anne olacaktım.

Fakat Seth bir *baba* olacaktı.

Gerçekten seksi bir baba... Hani kucağında bebeğiyle, gördüğünüzde yumurtalıklarınızı patlatan türden. Tabii benim yumurtalıklarım zaten patlamıştı ya!

Kahretsin, neler düşünüyordum ben böyle? Seth’i seksi bir baba olarak düşünmemeliydim. Çünkü baba olacağını bile bilmiyordu. Bunu ona söylemeliydim.

Endişe göğsüme yayıldıkça ellerimi bir açıp bir kapadım. “Bu...iyi. En azından genel bir fikir edindik.”

“Evet,” dedi Seth. Beni izlerken gözleri sarımsı kahverengi bir ışıkla parladı. “Kaçırılan yarı tanrıyla işler nasıl gitti.”

“Şey, iyi. Ona kapıyı açtırdık. Deacon da yemek götür-

cekti ona.” G z göze gelmemizle gözlerimi kaçırdım. “Burada ona yardım etmek için bulundu umuzu biliyor. Bu yüzden doğru yolda birkaç adım attık.”

“Güzel.” Seth kalçalarını uzandı ında üzerinde hançerler olduğunu gördüm. “ stersen adaya dönebiliriz.”

Orada kalmamız gerekiyordu. En azından yarına dek... beklememiz. Seth’in yaptığı Şu puflamanın ne kadar güvenli olduğundan emin değildim. Birkaç kereden fazla yaptığına göre herhalde güvenli olmalıydı. “Biraz burada takılabilir miyiz? Burası güvenli, değil mi?”

Seth ba ını salladı.

“Han erleri ne zaman aldın?” diye sordum.

“Texas’a gitmeden önce silah odasına u radık. Sanırım bunlara ihtiyacım yok. Fakat kullanması eğlenceli.”

“Hım, bu akıllıca. Eğlenceli kısmı değil. Çünkü o biraz ürkütücü. Fakat yanına alman  yle.” Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki kusaca ımı sandım. “Ne zaman yola çıkacak-sın?”

Seth hançerleri kancalarından çıkardı. “Yakında. Yarın Piney Woods’a göz atmayı d  n yordum.”

Bu iyiydi. Çünkü Mitchell’i bulmamız gerekiyordu. Geç kalmamış olmamızı diledim. Fakat Seth yarın oraya d necekse ona bebek konusunu a malı mıydım? Titanlarla karşı karşıya gelebilirdi. Dikkatinin dağılması ihtiyacı olan son Şeydi.

 l mc l olabilirdi bu.

Sı  bir nefes aldım. Seth gücünü toplamı  bir Cronus’la karşı karşıya gelirse neler olurdu?

“Hey,” dedi Seth. Gözlerimi gözlerime çevirdi. “Neler oluyor?”

Islak avuçlarımı dizlerine silip rahat bir tavır takınarak omuz silktim. “Hiçbir Şey. Sadece kafam çok dolu.”

Seth hançerleri şifonyerin üzerine bıraktı. Elleri hançerleri tutan kemere gitti. “Kendini iyi hissettiğinden emin misin? Biraz kızarmış görünüyorsunuz.”

Kendimi her an kahkahalar atıp ağlayacak, yüzüstü yatağa atlayacakmışım gibi hissediyordum. Ağzımı açsam da hiç ses çıkmadı.

Silah kemerini de çıkaran Seth kemeri şifonyerin üzerine koyup yanıma geldi. “Bak, kendini iyi hissetmiyorsan bana karşı dürüst olmalısın. Bilmem gerek... Bilmek *istiyorum*.”

Ağzım kurumuştı. Başımı iki yana sallayıp bir kez daha bir şeyler, herhangi bir şey söylemeye çalışsam da ağzımdan ancak işitilmeyecek sesler çıktı. Ne yapıyordum? Ona anlatmamam söz konusu olabilir miydi? Ne tepki vereceğini, bu konuda ne hissedeceğini bilmesem de bu sırrı ondan saklayamazdım. Çok büyük bir sırdı bu. Çok önemliydi. İkimizi de ilgilendiriyordu.

Geleceğimizi ilgilendiriyordu... Tabii bir geleceğimiz varsa.

Karşımda dikilen Seth’in yüzünü asmasıyla dudaklarının kenarları aşağı büküldü. Çömelip ellerini ellerimin üzerine koyarak beni ellerimle derimi sıyırmaktan alıkoymuş oldu. “Josie,” dedi. Endişeli gözleri gözlerimi aradı. “Neler oluyor?”

“Benim...sana söylemem gereken önemli bir şey var.”

Kaşları çatıldı. “Tamam.”

“Bunu öylece söylemeden sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum.” Nefesim tutuldu. Sanki kalbim göğsümden fırlayacaktı. “Hamileyim.”

30

Seth

 oğulurcasına bir kahkaha attım. “Sen... Dur biraz, *ne dedin?*” Josie’nin okyanus rengi gözleri kocaman açıldı. Yanakları hafifçe pembeleşti. “Ben... Hamile gibiyim. Yani, *gibi* değilim. Birinin hamile *gibi* olabileceğini sanmam.”

Yarım yamalak gülümsemem kayboldu.

“Alex benimle geldi. Çünkü nerede gebelik testi yaptırabileceğimi bilmiyordum. Ayrıca, evet, bu biraz tuhaftı. Neyse, anlaşılan testler satılmıyormuş. Gidip yaptırmak gerekiyor. Ben de şu *çiş* testini yaptırdım ve sonuç pozitif çıkınca testi tekrarladılar. İki test de pozitif çıktı. Yani hamileyim. Senden.” Josie yüzünü buruşturdu. “Son söylediklerimi zaten kendin de çıkarmışsındır. Yani bebeğin sana ait olduğu kısmını.”

Kesik bir nefes almamla dudaklarım aralandı.

“Bu yüzden midem bulanıyormuş ve kusuyormuşum,”

diye devam etti Josie. “Sanırım bilezikler normalden daha yavaş iyileşmeme yol açıyor fakat bitkinliğe ve diğer şeylere onların neden olduğunu sanmıyorum. Böyle olduğumu... Yani hamile olduğumu birkaç gün önce âdetim başlamayınca fark ettim.”

Demek Josie...

Sözleri beynimi işgal eden şok sisinin arasından geçerken nefes almayı bıraktım. Aklımdan hızla, art arda yüzlerce düşünce geçiyordu.

“Sebebin sadece stres olduğunu düşünmüştüm. Fakat sonra... Eh, şu revirlerden birine gittim ve dediğim gibi, test yaptırdım.” Josie ellerini kavuşturup göğüslerine bastırdı. “Ve evet, sonuç pozitif.”

Çömeldiğim yerden ona bakarken kalbimin defalarca kez atmadığından son derece emindim. Zihnim Josie’nin söylediklerini ağır ağır idrak ederken başım yana eğildi. Josie...benden hamile miydi?

İçimi dizginsiz bir duygu dalgası kapladı. Asitsi korku ve muhteşem bir neşenin çılgınca bir karışımı. Ömrüm boyunca hissetmediğim türde bir korku ve neşe. Bu duygular öyle saf ve güçlüydü ki onlara anlam vermekte ve düşünmekte güçlük çekiyordum.

Josie’nin altdudağı titredi. “Lütfen bir şey söyle. Çünkü bütün günü endişe etmekle geçirdim. Şimdi de sen gözlerini bana dikmiş konuşmuyorsun.”

Hiçbir şey söylememiş miydim? Söylemem gerekiyordu. Hem de çok şey. Fakat doğrulurken dizlerimin tuhaf bir şekilde zayıf olduğunu fark ettim. Kastan ve kemikten yoksunmuşlar gibi. Bir şekilde dengemi kaybettim. Geriye sendeleyip kış üstü oturdum. Arkamdaki şifonyerin üzerindeki hançerler tıngırdadı.

“Aman Tanrım!” Josie sıçrayıp bana uzandı. “Seth!”

Gerçekten düşmemin şaşkınlığı içinde, orada bir yerde bacaklarımı koparan bücür bir hayalet görecekmışim gibi odaya bakındım. Elbette ki öyle bir şey yoktu. Sadece dizlerimin bağı çözülmüştü.

“Seth...”

Gözlerimi Josie’ye çevirip nihayet konuşabildim. “Hamile misin?”

Josie geri çekilip ellerini kavuşturdu. Başını salladı. “Evet.” Göğsü derin bir nefesle şişti. O güzel gözler -iki parlatılmış safiri andıran o gözler- akmayan gözyaşlarıyla parılıyordu. “Üzgünüm,” diye fısıldadı.

Sarsıldım. Demek istediğim tüm bedenim sarsıldı.

Josie üzgündü. Benden hamile kaldığı için mi? Kaşlarım kalktı. O kısacık an için buz gibi bir korku göğsümün içine aktı. Nasıl iyi bir baba olabilirdim ki ben? Josie’nin emniyetini sağlamak için yaptığım -ve *yapacağım*- onca şeyden sonra? Ellerim kirliydi. Fakat yakında kan da bu-laşacaktı o ellere. Üzgün olmasının nedeni bu muydu? Bir çocuk sahibi olmaya, bir çocuk yetiştirmeye uygun son kişi olmam mıydı sebep?

Fakat ben çocuğum için canımı verirdim.

Josie yeniden oturdu. Dudakları oynarken gözleri sıkıca kapandı. “Biliyorum, sürpriz oldu. Bu...beni şoke etti. Herhalde o zaman, sen beni bırakıp gitmeden önce oldu bu. Prezervatif kullanmamıştık. Buna hazır olup olmadığımızı bilmiyorum. Fakat ben umuyordum ki...” Susup başını iki yana sallarken parmak uçlarını ağızına götürdü.

İşte o an kafama dank etti.

Haberi duyunca mutsuz olacağımı sanıyordu. Bunu düşünmek için de haklı nedenleri vardı. Çünkü tam bir salak gibi lanet olası zeminde oturuyordum.

Sersemliğimden sıyrıldım. Hızla ayaklanıp Josie’nin

ellerini tuttum. Onu irkiltmiştim. Islak kirpikleri kalktı. “Ben üzgün *değilim*,” dedim. “Senden çocuğum olması beni *asla* üzmez.”

Gözleri fal taşı gibi açılan Josie, “Ne?” diye fısıldadı.

Josie’nin ellerini göğsüme çekip onu ayağa kaldırdım. “Ben...lanet olsun, şoke oldum. Senin bunu söyleyeceğini hiç beklemezdim. Fakat üzgün *değilim*.”

Josie’nin göğsü şişip kavuşan ellerimize yaslandı. “Değil misin? Yani benimle bir sorunun yok mu...bu konuda?”

“Nasıl olsun ki?” Kalbim deli gibi çarparken başımı iki yana salladım. “Tanrılar aşkına, Josie, öyle şaşırdım ki kık üstü yere oturdum. Fakat seni seviyorum. Seni hep seveceğim. Çocuğumuzu da seveceğim demek oluyor bu.”

Az önce o sözcüğü söylediğime inanamıyordum. *Çocuğumuz*. Fakat ağzımdan çıkmasıyla bu sözcüğün içime ne kadar sindiğini fark ettim. O an anlamıştım ki gerçek buydu.

Josie’nin bedeni titredi. “Fakat biz...bunu nasıl yapabiliriz? Hazır *değiliz*...”

Ona, “Hazır olacağız,” dedim. Samimiyetle. Fakat tanrılar biliyor ya, o haklıydı. Hazır olmaktan çok uzaktık. Fakat olacaktık. “Hiçbir şüphem yok...” Hislerim sesimi kalınlaştırıp çatallaştırdı. “Harika bir anne olacaksın.”

“Aman Tanrım,” diye haykırdı Josie. Yüzünü omzuma gömdü. “Az önce bunu söylediğine inanamıyorum.”

“Neden?” Josie neden ağlıyordu? Ellerini bırakıp bir kolumu beline dolayıp diğer kolumla başını nazikçe geriye attım. “*Psychi mou*, niçin ağlıyorsun?”

Josie burnunu çekerek, “Bilmiyorum,” dedi. “Sadece... mutsuz olacağından çok korkmuştum. İyi bir anne olup olmayacağımı bilmediğim için de korkuyorum. Demek istediğim, her gece diş fırçalamak gibi bir sorumluluğu bile

yerine getiremezken bir başkasının sorumluluğunu alacağım demek? Çok genciz, fazla genç. Yani sonsuza kadar yaşayabiliriz ve bu çocuğun neye dönüşeceğini bile bilmiyorum. Ayrıca şu an çılgınca bir dönemden geçiyoruz.”

Boğuk bir kıkırtı çıkarıp gözyaşlarını sildim. “Asla mutsuz olmazdım. Senin de korkman için hiçbir sebep yok Josie. Yan yanayız. Biliyorum, zor bir dönemden geçiyoruz. Fakat yalnız değilsin.”

Josie gözlerini hızlıca kırıştıırıp bana dikti. “Sence gerçekten...bir sorun yok mu?”

“Bizim...bir bebeğimiz olacak Josie. Bunun neresi benim için sorun olabilir ki?”

Josie boğuk bir ses çıkarıp kollarını bana doladı. “Seni seviyorum, seni seviyorum.” Bu iki sözcüğü defalarca tekrarladı.

O an kafama dank etti. Farkına vardığım şey neredeyse bir kez daha dizlerimin bağını çözecekti. Her şeyin değişeceği anlamına geliyordu bu. Bir bebeğimiz olmasının ne anlama geldiği üzerine cidden konuşmamız da gerekiyordu. Fakat o an tek odaklanabildiğim bu... -kahretsin- yaşayacağıma o ana dek ihtimal vermediğim *bu* güzel andı.

“Bir baba olacağım,” dedim. Bu farkındalık tek başına beni sersemletmeye yetiyordu. Dudaklarımın bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim. İstesem de durduramayacağım bir gülümseme idi bu. “Ben asla... Üzerine düşündüğüm bir şey değildi bu.” Elimini yanağıma götürdüm. “Geleceğimde bunun olacağını hiç düşünmezdim. Muhtemelen kısa süre öncesine kadar bir geleceğim bile *olmadığından*. Fakat ben hiç...” Hayretle güldüm. Nutkumun böyle tutulması şaşırtmıştı beni. “Baba olacağım.”

Josie gülümseyip başını salladı. “Sen...harika bir baba

olacaksın. Başka hiçbir çocuk daha çok sevilmeyecek ve daha güvende olmayacak.”

Güçlü duyguların göğsümü delip geçmesiyle Josie’nin yüzü bulanıklaştı. Bu sözleri işitmenin bu kadar güçlü ve derin bir etki yatacağını kim bilebilirdi? Fakat yaratmışlardı. Gözlerimde tuhaf bir ıslaklık vardı. Dizlerim yeniden zayıflarken bedenim...güçlü ve spontane tepkiler veriyordu.

Üzerine atılıp Josie’yi kaldırdım ve sırtüstü yatırdım. O muhteşem saçları yatak örtüsüne yayıldı. Yumruk yaptığım elimi başının yanında yatağa yaslariken üstüne eğildim. Diğer elimle de kalçasını kavradım. Kalbim kaburgalarımı döverken gözlerimi ona diktim.

“Seni seviyorum,” dedim. Sesim titriyordu. Uzatıp göbeğinin üzerine yerleştirdiğim elim de. “Ve bu...çocuğu da şimdiden seviyorum.” Sözlerimdeki doğruluk karşısında hayrete düşmemle nefesim boğazıma takıldı. Gözlerimi sersemlik ve hayret içinde Josie’ye çevirdim. “İkinizin de hiçbir eksiğiniz olmayacak. Buna söz veriyorum.”

Ve bu uğruna can alacağım bir sözdü.

Gerekirse de canımı vereceğim bir söz.

Josie

Duyguların keskin sancısı içimi sardı. Korku ve zihin bulanıklığı içimde savaşa da küçük bir mutluluk zerresi olarak ortaya çıkan şey son derece saf ve coşkun bir neşeye dönüştü.

Yan yanaydık.

Ve Seth için bir sorun yoktu. Hatta mutlu olmuştu.

Bunu biliyordum. Çünkü hislerini o sarımsı kahverengi gözlerde görebiliyordum. Seth de benim kadar etkilenmiş-

ti fakat paniğe kapıldığı yoktu. Bu gerçekten beklenmedik gelişmeye balıklama dalıyor, onu *bağrına basıyordu*.

Seth çocuğunu doğuracağım için mutluydu.

Ondan ne beklediğimi bilmesem de beklediğim bu -gözlerine dolan o *yaşlar*- değildi. Gözlerimi aşağı çevirdiğimde karnımın üzerindeki elini gördüm. Dokunuşu öyle saygılı ve nazikti ki hıçkırıklara boğulmama ramak kalmıştı.

İçimde bir hortum gibi dönen dizginsiz duygu şüpheyi ve yakın zaman önce güçlerinin üzerindeki kilit kalkmış ve yeni tanrıya dönüşmüş biri tarafından hamile bırakılmamış kişilerin de pekâlâ hissedebileceklerini tahmin ettiğim o korkuyu defetti.

Uzanıp Seth'in pürüzsüz çenesine dokundum. Parmaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirdim.

Parmaklarıma bir öpücük kondurdu. "İyi olacağız. Hatta iyiden de öte."

Ah, Tanrım, yüreğim patlayacak gibiydi.

Tartışmamız ve karara bağlamamız gereken çok şey olsa da şimdi o sözcükleri istemiyordum. Seth'i, sadece onu istiyordum. Ve aramıza başka hiçbir şeyin girmemesini.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup dudaklarımı dudaklarına sürttüm. Ne istediğimi, neye ihtiyacım olduğunu tam olarak biliyor gibiydi.

Seth bacaklarımın arasına yerleşip beni yatağa bastırdı. Bir daha fırsatımız olmayacakmış gibi öpüştük. Birbirimize açmışız gibi öpüştük. Açtık da. Ellerimiz hiç durmuyordu. Elleri belimin altındaki kavise kaydı. Elim tişörtünün altına girdi. Öpüşmeye devam ettik. Sadece siyah tişörtünü çekip çıkarmak ve onun da benimkini çıkarması için ara verdik. Tişörtler yerde bir yerlere düştü. Sonra botları ve spor ayakkabılarım.

Parmaklarımı belirgin göğüs kaslarında ve karnındaki çıkıntılı, boğum boğum karın kaslarında gezdirdim. Altın rengi teni tenimde çeliğin üzerine gerilmiş ipek hissi bırakıyordu. Parmaklarım pantolonunun düğmesine indi. Bu kez beni durdurmadı. Yo, hayır. Kalçalarını kaldırıp düğmeyi açtı. Fermuarı indirdi. Sutyenimin bir kayışlarını sırayla iki kolumdan ayırdı. Sutyenimin kupları arasına bir parmağını soktu. Sonra hızlı bir bilek hareketiyle memelerimi açıkta bıraktı.

Ve hâlâ öpüşüyorduk. Seth yana kayıp pantolonunu ve boksör şortunu indirirken dillerimiz birbirine dolaşıktı. Kıvrak parmakları blucinimi çabucak çıkardı.

Seth doğrulup hızla aşağı indi. Blucinimi ve külotumu tutup aşağı indiriverdi. Saniyeler içinde tamamen çıplak kalmıştım. Sanki son sevişmemizin üzerinden bir ömür geçmişti.

Elleri bacaklarımın arasında gezinip kalçalarıma indi. Nefis bir sızı içimi sararken kalbim küt küt atıyor, damarlarımdaki kan zonkluyordu. Bir süre tepemde hareketsiz kaldı. Başının eğilmesiyle sarı saçlarının bukleleri öne düşüp yüzünün yarısını örttü. Ona uzanıp kolunu tuttum ve başını aşağı çektim.

Seth karnımı, göbeğimin hemen altını öptü.

Bu tatlı jest karşısında nefesim kesildi. "Seth..."

Işıl ışıl gözlerle bana baktı. "İşte bu..." dedi. Bir elini karnımda gezdirirken sesi kalın çıkıyordu. "Bu bir lütuf. Kesinlikle...mucizevi bir lütuf bu."

Gözyaşlarım gözlerimi bulandırırken -ah, tanrılar aşkına!- yine ağlamaya başlayacak gibiydim. Tek yapabildiğim ona uzanmak oldu. Ve o bana geldi. Bacağının çıplak teni bacağımın üzerinde gezindi. Bacağımda tenimi dağlayan sıcaklığını ve sertliğini hissetmemle inledim.

Ateşli gözleri yüzümün üzerinde gezindikten sonra aşağı, memelerimin gergin uçlarına indi. Bakışları fiziksel bir okşayış gibiydi ve bedenime ürpertiler yayıyordu. Sonra gözleri daha da aşağı çevrildi ve dudakları aralandı. Dudakları söyleyecek bir şeyler arıyor fakat bulamıyormuş gibi kımıldadı. O kalın kirpikler kalktığında gözleri gözlerimi delip geçti. O gözlerde yine o huşuyu gördüm.

“Seni seviyorum,” dedim. Elimi ensesine doladım. “Seni çok seviyorum.”

Seth o kısmen hayvansı, kanımı eriyik lava dönüştüren sesi çıkardı. Isı varlığımın özüne yayıldı. Ağzını ağzıma doğru çekip onu boğuluyormuşum gibi öptüm. Boğuluyordum da.

Bekleyemedik.

Uzun ve tembelce okşamalara ya da uyuşturan, baş döndüren öpücöklere gerek yoktu. Hazırdım. O da hazırды. Ona ihtiyacım vardı. O beni istiyordu. Seth bir elini ikimizin arasına götürürken kalçalarımı hareket ettirip kaskatı kesilmiş organını içime yönlendirdim. Dudaklarıma dokunan dudaklarından o güzel sözleri fısıldarken içime girdi. Aleti, sertliği beni olabilecek en mükemmel şekilde genişletip yakıyordu.

Sırtım bükölürken başımı geri attım ve ağzımdan bir inilti çıkıverdi. Seth çenemi tutup gözlerimi gözlerine çevirdi. O gözlerini gözlerime dikerken ben gözlerimi kaçıramadım. Ağzı ağzımın üzerinde süzölürken yavaşça, çıldırtıcı bir şekilde aletini içime itti. Girişini santim santim hissettim.

Nefes nefese, “Seth,” dedim. Bacağımı kaldırıp beline doladım. Seth daha da derinlere indi. Ta ki kalçalarımız arasında hiç boşluk kalmayana, ikimiz bir olana dek.

Dudaklarımızın arasında kalan boşluğa doğru ismimi

homurdandı. “Yapamam... Sana ihtiyacım var. Buna şimdi ihtiyacım var.”

“Bekleme,” diye fısıldadım. “Bekleme.”

Seth bir küfür savurdu. Sonra kalçaları hareket etmeye başladı. Her giriş çıkışı tüm hücrelerime elektrik akımları gönderiyordu. Beklentim büyürken bedenim titredi. Kollarımı ona dolayıp topuklarımı bacaklarına gömdüm. Onun bedeninin sert olduğu her bölge benim bedenimde yumuşaktı.

Sığ ve düzensiz nefesler alırken ona sarıldım. Giriş çıkışları hızlanıp ritmini tamamen kaybetti. Kolunu yatağa yaslayıp beni kaldırdı. Seth hiç olmadığı kadar sert ve hızlıydı. Uzun, ince bedeni bedenimin üzerini örterken kalçaları ileri geri hareket ediyordu. Nefesleri kesik kesik gelmeye başlarken her şey...

Her şey çılgınca bir hal aldı.

Ellerimiz kenetleniyordu. Tenimin üzerinden boncuk boncuk terler akıyordu. Doğrulduğumda yatağa geri bastırılıyordum. Onu içime aldıkça daha fazlasını, hep daha fazlasını istiyordum. Dudaklarından ismim döküldü. Benim dudaklarımdan da yumuşak iniltiler çıktı. Hazzın filizleri sıkıca birbirine dolandı. Tırnaklarım Seth’in tenini sıyrırken bedenine yapışık bedenim sarsıldı. Kıvrım kıvrım, yakıcı bir sıcak tenimi dağıldı.

Daha fazla dayanamadım.

Bedenim patladı.

Zor işitilir sesler odaya yayılırken içim hazla doldu. Bu sesleri çıkarabildiğimi bilmezdim. Seth’in kalçalarının ileri doğru her hareketi giderek daha derinlere indi. Tekrar tekrar. Sonra derinlerimde kaldı. Ağzı ağzıma yapışırken Seth’in bedeninin titreyip kasıldığını hissettim. Fırtınanın ardından hareketsiz kaldı. O hoş, artçı haz

sarsıntıları beni özüme dek sarsarken ona ve bu birleşmenin anlamına sıkıca sarıldım.

Ağzını ağızımdan çekip başını kaldırdı. Gözleri gözlerime kilitlendi. Hiçbir şey söylemedi. Sözcüklere ihtiyaç yoktu. Dudaklarımdan kenarları yukarı kıvrıldı. O da gülümsedi. Öylece birbirimize baktık. Öylece birbirimizi... izledik.

Seth yan yatıp içimden çıktı. Ellerim kollarından aşağı kayarken alnını göğüslerimin üzerine koydu. Bacaklarımız birbirine dolaştı. Nefes alıp verişimiz ve kalplerimiz yavaşladı. İkimiz de uzunca bir süre hiç kımıldamadık.

“İyi misin?” Birbirine dolanmış, ıslak saç tutamlarını alnımdan ayırdı.

“Evet.” Bedenimi bedenine doğru çevirdim. “Bu...”

Dudakları yanağıma değen Seth, “Her şey,” diye mırıldandı.

Evet. Bu her şeydi.

“Tanrılar adına Josie.” Seth kollarını bana dolayıp bedenimi bedeninin yan tarafına yaslandı. “Sen...hayatıma anlam verdin.”

Yüzümde yayvan bir gülümseme belirdi. “Kulağa etki-leyici geliyor.”

“Öyle.”

Göğsüne yatıp yanağımla kalbinin hızla attığı noktaya bastırdım. Seth uzanıp bacağımla bacaklarının arasına aldı. Titredi ve dudaklarının alnıma sürtündüğünü hissettirdi. Gözlerim yaşardı. Çünkü nihayet...olmam gereken yerdeyim.

Fakat bundan fazlası vardı. Çok daha fazlası.

Seth beni nazıkçe sırtüstü çevirip bana siper olmak istermiş gibi bedeninin yarısını bedenimin üzerine yerleştirdi. Elini dudaklarımdan çekip bedenimin ortasından

indirmeye başladı. Eli karnımda durdu. Parmaklarını ayırdı. Gözlerimi gözlerine çevirmemle kalbim hızlandı.

Yüzünde yumuşak bir ifade vardı. Dokunuşu daha da yumuşaktı. “Bak ne diyeceğim...”

“Evet?”

Dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı. “Benim ilk MILF'im* olacaksın.”

Gözlerimi kırıpıştırdım. Onu doğru işittiğimden emin olamadım.

“Ben de senin DILF'in** olacağım.”

Ağzım açık kalmıştı. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

Seth omuz silkip sıırttı. “Gerçek bu.”

Ona gözlerimi diktim. Sonra döndüm. Kolumu beline dolayıp güldüm. “Sen çok...”

“Müthiş miyim? Mükemmel mi? Seksi mi? Bir hayvan mıyım?”

Kıkırdayarak başımı iki yana salladım. “Sen delisin.”

“Sana delice âşığım.” Beni önüne alıp kollarıyla sardı. “Josie?”

Ne diyeceğinden habersiz, “Ne?” diye mırıldandım.

Seth elini önce omurgamdan aşağı indirdikten sonra enseme çıkardı. Orada parmakları enseme sahiplenmeci ve korumacı bir şekilde kavradı. Kısa bir sessizliğin ardından, “Teşekkür ederim,” dedi.

* “Mom I'd Like to Fuck”ın kısaltması. Kibarca cinsel açıdan çekici, orta yaşlı kadın (ç.n.)

** “Dad I'd Like to Fuck”ın kısaltması. Kibarca cinsel açıdan çekici, orta yaşlı erkek (ç.n.)

Seth'in parmağı tenimde görünmez desenler çiziyordu. Üst kolumda bir çember ve omzum boyunca bana bir çarpı işareti gibi gelen bir şekil. Bazen de sanki sırtımda kendi kendine tık-tak-to oynuyordu.

Yan yatarak yüzlerimizi birbirimize çevirmiştik. Seth battaniyeyi bellerimize kadar çekmişti. Bunu yapmak için de elini kullanmamıştı. O battaniye kendi kendine hareket etmişti.

Tüm bu müthiş şeyleri yapabilmek için gerçekten özlem duysam da o an bilezikleri aklıma getirmemeye çalışıyordum.

“Demek Alex biliyor?” dedi Seth.

“Evet. Bana destek vermesi tuhaf gelse de hoştu.” Parmağımı meme ucunun çevresinde gezdirdim. “Gerçekten çok korkmuştum. Hamile kalmak benim...planladığım bir şey değil.”

Seth bana, “Cidden mi?” diye takıldı.

Sırtarak gözlerimi ona çevirdim. Gözlerini yummuştu. Upuzun kirpikleri elmacıkkemikleri üzerine birer yelpaze gibi kapanmıştı. “Aklıma çocuk sahibi olmayı getirmemiştin bile. Düşündüğüm bir şey değildi bu.”

Parmağı kolumda gezinen Seth, “Ben de bunu hiç düşünmemiştim,” diye itiraf etti. “Bana asla bir seçenek gibi gelmemişti.”

Tanrılığına -ya da buna her ne denirse- erişmeden önce Seth’in bir geleceği olmadığından bu söylediği akla yatkındı. Yüzündeki çarpıcı çizgileri incelerken dudağımı ısırdım.

Bazen, itiraf ettiğimde kulağa ne denli sığ gelse de ona bakarken dalıp gidiyordum. Onunla ilk karşılaştığımda ne düşündüğümü anımsayabiliyordum. Güzelliği soğuk, neredeyse gerçek dışı ve dokunulmazdı. Eskiden. Şimdi ise o güzellikte inkâr edilemez bir sıcaklık ve yumuşaklık vardı.

Elimi göğsünün üzerine bastırıp kalbinin güçlü atışını hissettirdim. “Ben...korkuyorum.”

Seth’in kirpikleri kalktı. Eli kolumun üzerinde donakaldı. Gözleri gözlerimi aradı. “Josie...*psychi mou*.”

Bunu söylemesi hoşuma gidiyordu. *Ruhum*. Bu beni her defasında olabilecek en harikulade şekilde savunmasız bırakıyordu. “Bence bu yaygın bir durum, sence de öyle değil mi? Yani bebek bekleyen çoğu...anne için. Doğru şeyleri yapıp yapmadığımı bilmiyorum sadece.” Karnıma bakıp annemle ya da büyükannemle konuşabilmeyi diledim. “Yüzüme gözüme bulaştırabileceğimi düşündükçe korkuyorum.”

“Yanında olacağım.” Seth yanağımı avcuna alıp gözlerini bana çevirdi. “Yalnız olmayacaksın.”

“Biliyorum.” Aramızda kısa bir sessizlik oldu. “Başıma

gelen onca şeyin ardından gebeliğimin sürdüğüne şaşıyorum. Bu bebek...”

“Bu bebek bir savaşçı. Peki bu bizi şaşırtır mı?” Seth’in yüzünde yarım yamalak bir gülümseme belirdi. “Sen de bir savaşçısın.”

“Sen de.” Seth nasıl bunun farkında olmazdı ki?

“İkimiz de,” diye düzeltti. Başparmağını altdudağıma yasladı. “Fakat ben savaşmanın doğal olduğu bir hayata doğdum. Sen ise bunların içine itildin. Bir açıdan çoğu avcıdan güçlüsün.”

Bundan şüpheliydim. Hamilelik ödümü koparıyordu. Doğum yapmanın nasıl olacağına dair hiçbir fikrim yoktu ve eğlenceli olacağından cidden kuşkuluydum. Çocuk büyütme, küçük bir varlığın sorumluluğunu almak korku vericiydi. Bebeği birkaç kez elimden düşürmem gayet olasıydı. Ve bu diğer birçok şeyin yanında devede kulaktı.

Fakat Seth’in söylediği hoşuma gitmişti. “Bu çocuk bir... Of, ne olacak bu çocuk?” Merak ediyordum. “Bir yarı tanrı mı? Yoksa tanrı mı?”

Burnumun ucunu öptü. “Bilmiyorum fakat öğreneceğiz. Her halükârda her şey güzel olacak.”

Geri çekilip gözlerimi ona diktim. “Sen nasıl bu kadar...sakin olabiliyorsun?”

“Sakin mi?” Seth’in kaşları kalktı. “Ben sadece paniği mi gizlemekte daha başarılıyım.”

“Panik içinde misin?”

Seth elini enseme gezdirdi. “Ben... Ben de korkuyorum. Çocuk sahibi olmak benim için bir ilk. Her şey...değişti, Josie.”

Nefesim kesildi. Sanırım ne kastettiğini anlamıştım.

“Bugün dünden çok farklı,” dedi Seth. Gözleri gözlerime dikildi. “Ve bu gece uyuduğumuzda her şey dün gece-

den çok farklı olacak. Çocuk sahibi olmamız yaptığımız her şeyi, aldığımız her kararı etkileyecek.”

Sığ bir nefes alsam da nefes boğazıma takıldı.

“Artık hiçbir şey ikimizle sınırlı değil. Bununla kastettiğim artık, ‘biz’ diye bir şey olmayacağı değil.” Seth ellerini saçlarımda gezdirdi. “Fakat önemli kararlarda sadece kendimizi düşünemeyeceğiz.”

Haklıydı. Bunu biliyordum. “Ne zaman sadece *bizi* düşünmeye fırsatımız oldu ki?” dedim.

Seth ağzını açsa da ne diyecekti ki? Haklıydım. İlişkimizde bencil olma şansımız olmamıştı. Muhtemelen uzunca bir süre boyunca da olmayacaktı.

“Hamile kaldım diye dünya duracak da değil. Titanlar da mola vermeyecekler. Ya tanrılar? Titanların icabına bakıldığında bu konudan ve hayatlarımızdan ne kadar süre uzak kalacaklar?” Endişemin artmasıyla olduğum yerde kıvrınmaya başladım. “Bu odanın dışındaki hiçbir şey kaybolup gitmedi. Bu olmayacak da. Hâlâ Mitchell’i bulmamız gerek. Hâlâ Titanların ve yolumuza çıkacak diğer her şeyin üstesinden gelmeliyiz. Bunlar aynı kaldı.”

Seth’in gözleri donuk topazlara döndü. “Fakat bazı değişiklikler yapmamız gerekecek.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Bizim mi?”

“Evet.” Seth’in yüzündeki sert bakış bir gülümsemeyle yumuşadı. “İkimizin de. Muhtemelen benim bile bilmediğim yöntemler kullanarak.”

Sessizce konuşarak, “Hamile olsam da olmasam da yardım etmem gerek,” dedim. “Titanları mezara koymalıyım. Biliyorum, bunu işitmek hoşuna gitmiyor. Fakat hepsini öylece öldüremezsin.”

Dudakları büzüştü. Yüzünden bana, “Bunu yapsam ne çıkar ki?” diye sormak istediğini okuyabiliyordum. Fakat

sormadı. Seth başımı geriye atıp beni öperken tek kelime etmedi.

Ve o öpücükler derinleşip çok daha fazlasına dönüştükçe beni nefessiz ve özlem içinde bıraktı. Kendimi sırtüstü uzanır halde buldum. Seth'in muhteşem, yetenekli elleri bacaklarımın arasına girerken sinsi parmaklarının yeri ni dişleri aldı.

Kısa sürede Seth'in dokunuşu ve kendine has tadı beni benden aldı. Bedenlerimiz birbirine kaynarken birbirimizi dolandıkça dolandık. Önce kucağındaydım. Sonra dizlerimin üzerinde. Seth'in kolu göğüslerimin altına yapışmıştı.

Bu kez acele etmedik. Ellerimiz bedenlerimizde hızla gezinmedi. Telaşlı ileri geri hareketler de yoktu. Yine de bu seferki boşalma da en az bir önceki kadar kuvvetliydi. Fakat sonrasında, ısınmış ve terli bedenlerimizle; birbirine karışan nefeslerimizle ve delice atan kalplerimizle birbirimize sarılırken sorular geri döndü.

Görevime nasıl sırt çevirebilirdim?

Doğacak çocuğumu -*çocuğumuzu*- nasıl tehlikeye atabilirdim?

Bilmiyordum.

Doğru ya da yanlış bir yanıt olup olmadığını da bilmiyordum.

Bildiğim bir şey varsa o da seçim yapmam gerekecekti.

Fakat bir seçeneğim olmayabileceğini de biliyordum.

Seth parmaklarıyla küçük desenler çizmeye devam ederken ben uyukluyordum. Bu kez diğer yana yatarak ve kalamı kasıklarına yaslamış halde uzandığından parmakları karnımın üzerinde geziniyordu. Ara sıra parmakları

nın tenimin üzerindeki dansı beni uyandırıyor. Bedeni-ne yapışan bedenimi oynatmamla hemen beni yanağıma veya boynuma kondurduğu bir öpücükle ödüllendiriyordu.

Seth'in güçlü kolları arasında uzanırken kaslarıma bir...huzur hissi yayılıyor, tüm endişelerim odanın kapısından çıkıp gidiyordu. Sadece o, ben ve...inşa ettiğimiz gelecek vardı.

Fakat yine de bir rüya gördüm.

Bir kâbus.

Artık Seth'in kollarında değildim. Yerde yatıyordum. Sert ve kırık asfalt avuçlarıma batıyor, kirli ve yırtık blucinimin altından dizlerimi sıyrıyordu. Saçlarım kalın tutamlar halinde yüzümden sarkıyordu.

Orada, deponun dışındaydım ve *onun* yanımda olduğunu hissedebiliyordum. Bekliyor, izliyordu. Ağzım açılrsa da sesim çıkmadı. *Gerçek değil bu. Gerçek değil bu.* Bu üç sözcüğü tekrarlayıp duruyordum. Çünkü artık o depoda olmadığımı biliyordum. Uyanmalıydım. Yapmam gereken...

Biri başımı arkadan tutup çekti. Geriye devrilirken panik içinde kollarımı salladım. Başım geriye çekilirken gözlerim önce ağaçları, sonra da garaj binalarının önünde duran kamyonu seçti. Kıç üstü düştüm. Uzun bir silüet parlak güneşi kapattı.

Yo, hayır, hayır, hayır.

Hızla doğrulup hızlı nefesler alırken kolumu ileri uzattım. Bej duvarlar netleşse de gözlerim duvarları görmüyordu. Çıplak tenimin altındaki yatağı ya da yanımdaki Seth'i hissetmiyordum.

Bir yanım hâlâ depoda, neredeyse boş park yerindeydi. Orada *bir şey* vardı. Gördüğüm, yeniden görmem gereken bir şey.

“Josie.” Seth yattığı yerde belini doğrultup kolumu tuttu. “İyi misin?”

Karşımda hâlâ o gür ormanı görüyordum. Güneşin tenimi yakışını, yüzümden akan terleri hissedebiliyordum. Baskı göğsümü doldurup genişlerken tiz bir nefes aldım. “Ben...bir kâbus gördüm. Yine depodaydım.”

“Bebeğim.” Seth arkama geçip kolunu belime doladı. Sırtımı yeniden göğsüne yapıştırdı. Diğer kolunu da bana dolamasıyla artık onun kolları arasında, o cehennem gibi yerden uzaktaydım. “Güvendesin.” Şakağımı öptü. “Bir daha asla öyle şeyler yaşamayacaksın.”

Seth’e sokulup gözlerimi yumdum. “Orada gördüğüm bir şey vardı. Eminim. Dışarıdaki bir şey...” Orman, o yüksek ve sonu gelmeyen ağaçlar yine gözümün önüne geldi. Çatlak asfalt ve kamyon... “Tanrılar adına!”

“Josie?..”

Seth’ten ayrılıp döndüm. Dizlerimin üzerine çöküp omuzlarını tuttum. Çıplak olmam umurumda değildi. “Bir şey hatırladım!”

“Ne?” Gözleri göğsüme çevrildi. Çünkü... Eh, Seth her zamanki Seth’ti işte!

“Dikkatini söyleyeceklerime ver.” Onu sarstım.

Seth’in yüzünde hınzır bir sırıtiş belirdi. “Üzgünüm. Çok güzelsin ve ben gerçekten...”

“Odaklan.” Omuzlarına bir şaplak indirdim. “Deponun dışında bir şey görmüştüm. Şu ana kadar bunu hatırlamadığıma inanamıyordum. Fakat dışarıda bir tür kamyon vardı... Dorseli, kargo kamyoneti gibi bir şey. Yan tarafında bir isim yazılıydı. MILLS AND SONS. Kamyon o depoya aitse.

Seth ne kastettiğimi kavradı. “O halde artık depoyu bulmamızın bir yolu var.”

Seth

Josie duş alırken geride bırakılan bir kargo pantolonuyla bir tişörtü giydim. Banyodan uzaklaşırken Josie'nin yanına gitmemek için irademi son damlasına dek kullanmam gerekti.

Onunla üçüncü, dördüncü, onuncu kez sevişmeyi her şeyden çok istesem de Aiden'a Josie'nin aklına gelenlerden bahsetmem gerekiyordu. Josie de bir şeyler yemeliydi. Bu yüzden sorumluluk bilinciyle duşa ilk ben girip Josie'yi rahat bıraktım.

Yüzüme düşen, hâlâ ıslak saçlarımı geriye atıp küçük oturma odasına girdim. Yarı yolda üzerime bir ağırlık çökmesiyle olduğum yerde kaldım.

Josie hamileydi.

Gözlerimi tavana çevirdim. Olduğum yere çakılıp kalmıştım. Josie bana haberi verdiğinden beri o iki sözcük sonsuz bir döngü halinde zihnime bir girip bir çıkıyor, her defasında o sözleri ilk kez işitmiş gibi oluyordum.

Birçok duygu içime doldu. Mutluluk beni çılgına çeviriyordu. Josie'ye söylediğim gibi dürüst olmak gerekirse çocuk sahibi olmayı hiç düşünmemiştim. Fakat çocuk istemediğim anlamına da gelmiyordu bu. Sadece aklıma getirmemişim işte. Yüz yıl düşünsem bu habere gerçekten sevineceğim aklıma gelmezdi. Fakat sevinmişim. Hem de çok.

Kutsanmış biriydim ben.

Fakat tanrılar adına, hissettiklerim beni yine yere yıkıverecekti neredeyse. Gözlerimi yumup sesli bir nefes verdim. Öne eğilip avuçlarımı bacaklarıma bastırdım.

Hiç dua eden biri olmamıştım.

Tanrıların dualara yanıt verdiklerine inanmazdım. Bunu yapmayacak kadar umursamaz olduklarını gayet iyi bilsem de o an dua etmek istiyordum. Bunun gerçek olması, gerçekten yaşanıyor olması için dua etmek.

Fazla iyi, fazla güzel bir şeydi bu.

Tanrılar aşkına... Josie'nin yanında bir de doğacak çocuğumuzu hak etmem bir rüya gibiydi.

Ve bir sürü nedenden ötürü bunun korku veren bir yanı vardı.

Çünkü korkuyordum. Josie'nin, bebeğin -ikisinin de- başına bir şey geleceğinden korkuyordum. Bir şekilde her şeyi yüzüme gözüme bulaştırmaktan korkuyordum. Çünkü babalık etmek hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

Dünyada birilerinin çocuk emanet edecekleri son kişi olmam da cabasıydı. Baba olacağımı öğrenmemden daha bir saat kadar önce bir adamı içinden dışına doğru eritmişim, o *halde*...

Fakat söz konusu *benim* sevgilimin karnında taşıdığı, *benim* bebeğimdi.

Bu da saniyeler içinde her şeyi değiştirdi.

Doğrulup titrek bir kahkaha attım ve kendimi gülüm-

ser halde buldum... Boşluğa doğru.

Kendimi toplamam gerekiyordu.

Bu işi yüzüme gözüme bulaştırmamamın bir yolu dünyayı Josie ve çocuğumuz için emniyetli bir yere dönüştürmektir.

Odadan dışarı çıkarken koridora baktım ve tamamen farklı bir gülümseme gözüme çarptı. Aiden'i sezince varlığına odaklandım. Hemen sonra kendimi odalarca ötedeki bir başka oturma odasında buldum.

"Merhaba," dedim.

Aiden oturduğu kanepeden hızla kalktı.

"Lanet olsun!" diye ciyakladı Alex. Az kalsın kanepenin kolçağından aşağı düşecekti. "Tanrılar aşkına! Şimdi bir de buna mı başladın?"

"Hiç hoş değil." Aiden'in gözleri fırtına bulutları gibiydi. "Hem de hiç."

"Bana gayet hoş geldi."

Alex hayretle bana baktı. Dönüp eline aldığı küçük yastığı bana doğru fırlattı.

Yastığı havada yakalayıp kanepeye geri attım. "Umarım size mani olmamışımdır."

Alex bana öfkeli bir bakış atıp, "Sadece konuşuyorduk," dedi. "Yoksa iki gözün eksilirdi."

Aiden, "Ondan eksilecekler gözlerle sınırlı değildi," diye mırıldandı.

Ona göz kırptım. "Önemli haberler getirdim. Josie de-puyla ilgili bir şeyler hatırladı."

"Ben de bizi özlediğinden birden yanımızda bitiverdin sanmıştım." Alex tekrar kanepeye oturdu. "Ne hatırladı?"

Onlara, "Onu tuttukları deponun dışında bir kargo kamyonu görmüş," dedim. "Kamyonun üzerindeki yazıyı anımsadı. MILLS AND SON."

“Lanet olsun. Bu önemli. O kamyon o depoya aitse elimizde araştırarak bir şeyler var demektir.” Aiden kaşlarını çatıp odaya bakındı. “Deacon’ın dizüstü bilgisayarını alıp neler bulabileceğime bakacağım.”

“Bana haber ver.”

“Aradığımız yer orasıysa hemen yola çıkacak mısınız?” diye sordu Aiden.

Tuhaf bir soruydu bu. “Tanrılar biliyor ya, Josie aradığımız yerin orası olduğunu öğrenirse hep birlikte oraya gitmemizi isteyecektir. Fakat karnını doyurmalıyım ve... evet. Sonrasında neler olacağına bakarız.”

Aiden beni süzüp başını salladı. “Bana uyar.”

Bir şeyler söylemek için ağzımı açacak olsam da gözlerim Alex’e çevrildi. Omzumun üzerinde kalan duvara bakıyordu. Dudaklarını kenetlemişti ve yanakları balon balığı gibi şişti. Kıstığı gözlerini bana çevirdikten sonra hızla kaçırdı.

İç çekip kollarımı kavuşturdum. “Söylemek istediğin bir şey mi var Alex?”

Tuhaf bir şekilde sessiz kalan Alex başını iki yana salladı.

“Cidden, yok mu?”

Gözlerini duvara dikip başını yukarı aşağı salladı.

Aiden’a baktım. Alex’in ona haberi vermemiş olma ihtimali neydi? Muhtemelen imkânsıza yakın bir şey.

Aiden gözlerini yere çevirdi ve o an dudaklarının gülümsememeye çalışmış gibi seğirdiğini fark ettim.

“Ona söylemişsin,” dedim.

Alex’in gözleri bana çevrilirken içinde tuttuğu hava ağzından kaçırıldı. “Söylemek istememiştin! Ağzımdan kaçırdım denebilir. Fakat bu Aiden. Aiden’a söylemem gerekirdi.

Aiden, “Bana söylemesi gerekirdi,” diyerek Alex’e destek verdi.

“Başka kimseye söylemeyeceğim. Yemin ediyorum. Ayrıca Aiden’a söylediğim için de kendimi kötü hissediyorum. Çünkü Josie’ye kimseye söylemeyeceğime dair söz vermiştim. Umarım bana kızmaz.” Kanepenin üzerinde huzursuzca kıvranan Alex’in alnı kırıştı. “Söylediğim için özür dilerim fakat...”

İçimde biraz olsun öfke olmadığını fark ettim. Sonra farkına vardığım gerçek beni bir fırtınanın gücüyle sarsıtı. İnsanların çocuğumuz olacağını bilmelerini *istiyordum*. Fakat neler düşünüyordum ben böyle? Daha bu gerçeği kendim bile nasıl kabulleneceğimi bilmiyordum ki.

Alex, “Fakat sen...sen bir baba olacaksın,” dedi. Cümlemin sonuna doğru sesi huşu dolu bir fısıltıya dönüşmüştü.

Gözlerimi yavaşça kırıştıtırıp kollarımı açtım. “Evet. Evet, olacağım.”

Alex ellerini kavuşturdu. “Şu an içim dışım soru benim.”

Hissiz bir ses tonuyla, “Senin mi, benim mi,” diye yanıt verdim.

“Sen...mutlu musun?”

“Çok heyecanlıyım,” dedim. Sonra koltuğa oturdum. “Şaşkın haldeyim.” Gözlerimi bir Alex’e, bir Aiden’a çevirdim. “Hayatımda hiç bu kadar şaşırmamıştım. Josie bana haberi verdiğinde resmen kış üstü yere düştüm.” Yanaklarımın kızardığını hissettim. “Olup bitenlerin zamanlaması öyle delice ki. Fakat nasıl mutlu olmam? Josie’yi seviyorum. Ve daha şimdiden...bu çocuğu da seviyorum.”

Alex’in gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Sanırım ağlayabilirim.”

Alex’e, “Lütfen yapma,” derken Aiden’a doğru baktım.

Gözlerini yere diken Aiden ellerini yüzüne götürdü.

Gerildim. Aiden'ın her şeyi daha ciddi düşünmeye başlamam, daha iyi birine dönüşmem gerektiğini salık veren bir nutuk atmasını beklerken bedenimdeki her kas gerildi. Mesela, "insanları eritmeyi bırak" ya da, "Titanları öldürmekten vazgeç" gibi şeyler.

Alex, Aiden'a yaslanıp elini onun bacağının üzerine koydu. Bir süre anlamasam da sonra hatırladım. Lanet olsun. Unutmuştum. Alex bir zamanlar hamile olduğunu sanmıştı. Aiden'ı tanıdığımdan onun haberi aldığında neler hissettiğini de tahmin edebiliyordum. Benim hissettiklerimi.

Lanet olsun.

Alex hamile çıkmamış, bu tamamen Ares'in başının altından çıkmıştı. Ares oğullarına Alex'in zihnini karıştırmalarını emretmişti. Ben Ares'in böyle bir planı olduğunu bilmiyordum. Fakat bunu bilmemem nihayetinde hiçbir şeyi değiştirmemişti.

Tüm bu hissettiklerimin ardından onlarla benzer bir duruma düşersek neler hissedeceğimi hayal bile edemiyordum.

Aiden'ın, Alex'in neler hissettiklerini hayal bile edemiyordum.

Sertçe, "Üzgünüm," dedim.

Aiden başını kaldırdı. Göz göze geldik ve o biliyordu. Evet, niçin özür dilediğimi biliyordu. Yutkundu.

Yanıdaki Alex boğazını temizledi. "Senin adına gerçekten seviniyorum Seth. Zamanlamanın feci olduğunu ve ikinizin planlarında bir çocuğun olmadığını bilsem de habere sevindin. Josie de öyle. Önemli olan da sadece bu."

Fakat önemli olan sadece bu değildi. Çünkü Josie'nin bana söyledikleri doğrudu. Dünya durmayacaktı. Asla.

“Bunu söylediğime inanamıyorum fakat bence iyi iş çıkarıyorsun.” Aiden hafifçe gülümseyip kendi kendisine hak vermiş gibi başını salladı. “Daha da iyisini yapacaksın Seth.”

Gözlerimi ona acil tıbbi müdahaleye ihtiyacı varmış gibi diktim.

“O haklı. O çocuğun hiçbir eksiği olmayacak.” Alex geriye yaslanıp dudaklarını büzdü. “Dur bakalım. Çocuğun bir tanrı mı olacak şimdi? Bu konuda hiç bilgim yok. Kitapları karıştırmam gerek.”

“Bunun kitaplarda yazacağından emin değilim Alex.” Aiden sırttan yüzünü Alex’e çevirdi.

“Peki,” dedim. Ayağa kalktım. “Sohbet bitmiştir.”

Aiden doğruldu. “Senin adına gerçekten seviniyoruz Seth. Hâlâ boğazına bir yumruk indirmek istesem de senin adına seviniyorum.”

“Hı-hı.” Böylece, ikisinin sözleri karşısında afallamış bir halde olduğumdan havalı bir şekilde oradan ayrılacağıma yürüyerek kapıdan çıktım.

Josie’yi Aiden’in kamyonun üzerindeki ismi araştırdığına dair belki yüzüncü kez temin etmemin ardından kafeteryadan yiyecek bir şeyler aldık. Josie dışarı çıkmak istiyordu. Bunda bir sakınca görmedim. Kim bilir? Belki güneşin altında oturması bileziklerin ve gebeliğin yol açtığı etkilere iyi geliyor olabilirdi. Denemekten bir şey çıkmazdı. Güneşin batmasına hâlâ en az bir saat vardı.

İşin aslı, sanırım Josie herkesi özlüyor ve Akit’te olmak istiyordu. İsteddiği bu ise burada olacaktık. Şimdilik belki burada daha güvendeydi.

Fakat gücümü toplamak için birkaç gün içinde geri dönmem gerekecekti. Bunu aklıma getirmiyordum. Kendi

keyfimi kaçırmak olurdu bu.

Tepsilerimiz ellerimizde, sarmaşık kaplı kapılardan geçerek avluya yürüdük. Önden giden Josie bankların ötesine yürüdü. Genişçe bir çimenlik alan bulana dek yürümeye devam etti. Tepsiyi önüne bıraktı. Tabağını ben doldurmuştum. Patates kızartması. Tavuk kanatları. Salata da eklemiştim. Çünkü sebze tüketmesi de gerektiğini düşünmüştüm. Bir bardak su ve gazoz vardı. Tabağın yanını çileklerle süslemiştim.

Akşam güneşi Josie'nin eğdiği başından yansıyor, saçındaki tüm tonları altın rengine çeviriyordu. Gazoz kutusunu almak için eğilen Josie'nin saçları omzundan aşağı inip kalçasına sürttü.

Başını kaldırdı. "Bana katılacak mısın?"

"Dürüst olmak gerekirse ben burada dikilip sana biraz daha bakmayı düşünüyordum," dedim.

Josie sırtıp gazoz kutusunun açma halkasını çıkardı. "Eh, bu beni kesinlikle rahatsız etmez."

Gülerek yanına oturdum. Tabağımda hamburger vardı. Aç filan değildim. Fakat hamburgeri kaçırabilir miydim? "Sana bakmamdan hoşlandığını sanıyordum."

"Ağzıma yiyecek tıkarırken değil." Josie önce patates kızartmasına yumuldu. "Yarı tanrı olarak hâlâ yemek yemeye ihtiyaç duymam fakat senin tanrı olarak buna ihtiyaç duymaman tuhaf."

"Kuralları ben koymuyorum," diye mırıldandım. Noktaları birleştirip yeniden beslenmem gerektiği gerçeğine ulaşmamasını diledim. "Bugün hiç kustun mu?"

Josie başını iki yana salladı. "Sadece sabah midem bulandı. Şimdiden semptomları sergilememe biraz şaşırdım. Bunun önümüzdeki dokuz ayı delice kusarak geçireceğim anlamına gelmemesini diliyorum."

Hamburgeri elime almamla gözlerim kocaman açıldı. “Sen mi, ben mi?”

“Ayrıca gebeliğimin tam dokuz ay sürüp sürmeyeceğini bilmiyorum.”

Bunu ıstıtmemle bir şeyi hatırladım: “Bu arada Alex, Aiden’a söylemiş.”

Josie’nin dudakları seğirdi. “Tabii ki söylemiştir.”

“Kızmadın mı?”

Josie başını iki yana salladı. Sonra gazozdan bir yudum içti. “Aiden, Alex’in hayatının aşkı. Aralarında gizleyecekleri hiçbir sır olacağını sanmam. İnsanlar eninde sonunda öğrenecekler. Ben sadece Aiden’ın ben sana haberi vermeden öğrenmesini istememiştim.”

Bu söylediğine gülümseyerek karşılık verdim. “Bu haberi sadece gerçekten güvendiğimiz kişilerle paylaşmalıyız. İstenmedik kişilerin kulağına gitmesini istemeyiz.”

Tavuk kanatlarına geçip ktır parçaları ranch sosa batıran Josie başını salladı.

“Neyse, sanırım Alex hamilelikle ilgili kitaplara göz atacak. Çocuğumuzun tanrı olup olmayacağını öğrenmek istiyor.”

Ağzına giden eli donakaldı. “Bunlar daha önce işiteceğimi hiç düşünmediğim sözcükler.”

Kıkırdayarak ona baktım. Eter düzeyi hâlâ düşüktü ve ışıklar bir yanıp bir sönüyordu. Sebep bilezikler mi yoksa bebek miydi? Bilezikler demişken, Apollo hangi cehennemdeydi?

Ayrıca Josie’nin hamile olduğunu öğrendiğinde ne halt edecekti acaba?

Bu ilginç olabilirdi.

Birilerinin yaklaştığını hissetmemle gözlerimi kapıya çevirdim. “Konuklarımız var.”

Birkaç saniye sonra Alex ve Aien avluya girdiler. Hemen arkalarından Luke ve Deacon geldi.

Elinde küçük, kâğıt bir torba olan Alex, “Burada olacağınızı düşündük,” dedi. O bize yaklaşırken burnuma tereyağlı patlamış mısır kokusu geldi. “Keyfinizi kaçırmak istemezdik.”

“Fakat sadece keyfinizi kaçırmıyoruz,” dedi Deacon. “Size bir...”

Deacon'ın gözlerine bakıp başımı iki yana salladım. Buraya gelmişlerse depo hakkında bir şeyler öğrenmiş olmalıydılar. Konunun Josie'nin yanında açılmasını istemiyordum. Bilmesini istemiyordum. Çünkü işi onun haberi olmadan bitirmeyi planlamıştım.

Bana çok kızacaktı.

Fakat güvende ve öfkeli bir Josie'yi tehlikede bir Josie'ye yeğlerdim. Çünkü bileklerinde o bilezikler olsa da Josie şu güçleri bağlanmış yarı tanrı için içinde olduğu için bize katılmak isteyecekti. Anlaşmamızı unutmıştu ve bana öncesinde değil, sonrasında bağırmasını tercih ederdim.

Ayrıca onun endişelenmesini de istemiyordum. Çünkü endişelenecekti. Mitchell'ı bulursak bir Titan bulmamızın da mümkün olacağını biliyordu. Lanet olsun, o pislikler Josie'nin nerede tutulduğunu öğrenmek için bizi bekliyor olabilirlerdi.

Neyse ki Deacon kendisine baktığımı fark edince çenesini kapattı. Aiden'a baktım. Kendisine gönderdiğim sessiz mesajı anlamış gibiydi.

“Bize bası ne?..” diye sordu Josie.

Kaşları kalkan Deacon, “Size bir...hikâye anlatacaktım da...” dedi.

Luke kaşlarını çatı.

“Ya?” dedi Josie. “Ne hakkında?”

“Şey hakkında, hım... Eh, *Supernatural*’da John Winchester’ı oynayan adamın şimdi *The Walking Dead*’de oynadığını ve herkesin kafasını beysbol sopasıyla patlatan adam rolünde olduğunu biliyor muydun? Sam ve Dean babalarıyla gurur duyuyor olmalılar.”

Josie gözlerini yavaşça kırıştırdı. “Ben...bunu bilmiyordum.”

“Evet.” Deacon, Josie’nin yanına oturdu. “Maggie de *Supernatural*’da oynamıştı.”

İşin içinden iyi sıyrılıp sıyrılmadıklarından emin olmasam da işe yaramıştı işte.

Josie bir dilim kızarmış patates daha alıp, “Gable nerede?” diye sordu. “Cora’nın yanında mı?”

Uzun ince Deacon gerinirken Luke yakındaki banka oturdu. “Evet. Colin de yanlarında.”

“Kız nasıl?” diye sordu Josie.

Luke arkasına yaslanıp kollarını kavuşturdu. “Her saat daha da iyiye gidiyor,” diye yanıt verdi. “Hâlâ diğer yarı tanrıyı bulmamız gerek.”

“Diğeri İngiltere’de, değil mi?” Aiden, Luke’un yanına oturdu. Herhalde kimsenin birazdan kalkmak gibi bir niyeti yoktu. “Şu hayaletli kasabada.”

“Aman!” Deacon ellerini salladı. “Demek hatırladın bunu?”

“Kim nasıl unutulabilir ki?” Alex, Aiden’in kucağına oturdu. “Akit’e dönerken yol boyunca hep bundan bahsettin.”

Deacon başını iki yana sallayıp, “Ahbap, bunun heyecanlandırmayacağı biri var mı ki?” diye haykırdı. “Güya bütün bir kasaba hayaletliymiş. Oraya gidip de korkudan ödüm patlamazsa hayal kırıklığına uğrarım.”

Aiden kollarını Alex’in beline dolayıp, “Oraya gideceğini kim söyledi?” diye sordu.

Deacon homurdandı. “Şu konuyu tekrar açmasak ol-

maz mı? Gidip diğer yarı tanrıyı getireceğim, onlar onu...”

Alex’e baktım. Josie’ye her an bir sürü soru soracaktım gibi bakıp duruyordu. Alex’in hâlâ ağzından bir şey kaçırmadığına şaşırıyordum. Öte yandan, Deacon ve Luke’un neler olduğunu fark edeceklerini düşünüyordum.

Onlara boş verip Josie’ye odaklandım. Yüzünde tuhaf, neredeyse şaşkın bir ifadeyle güllere bakıyordu. Omzunu dürttüm. Bana baktı. “Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Josie gülümseyip başını eğdi. “Hiçbir şey. Sadece... dalmışım.”

Gözlerimi aşağı çevirip tabağını zihin gücüyle ona yaklaştırdım. “Daha fazla yemen gerek.”

“Oysa sana baksana, tam bir tanrı olarak tabağına dokunmuyorsun bile,” dedi Josie.

Kıkırdayıp ona sokuldum. “Bu özelliklerimle ne kadar yaratıcı olduğumu bir hayal etsene...”

Bir enerji akımı avludan geçip kollarımdaki tüyleri diken diken etti. Enerjiyi herkes hissetmişti. Josie’nin kolunu tutup ayağa fırladığımda girişin hemen önünde kadim, bronz renkli kapılar belirdi. Metalin üzerine runik harfler oyulmuştu... Ölümler Düvarı’nı temsil eden harfler ve semboller.

“Bu da nesi?..” Aiden çoktan ayaklanmıştı. Alex ve Luke da.

Kapılar açılırken Josie’nin önüne geçtim. O kapılardan geçecek her şeye hazırlıklıydım.

Etrafa yayılan sis çimlerin ve güllerin üzerinde süründü. Sonra yoğun sisin çekilmesiyle bir silüet belirdi. Çok uzun bir zamandır görmediğim sarışın bir oğlan öne çıktı.

İşte buna *hazırlıksızdım*.

Şaşkın halde Josie’nin kolunu bıraktım. Neler alıyordu? Alex’in, “Caleb!” diye haykırmasıyla Josie irkildi. “Ne

arıyorsun burada?"

Caleb, Alex'e doğru dönüp sırtıttı. "Uzun hikâye fakat önce burada yapmam gereken bir iş var." Açık mavi gözleri bize odaklandı. "Gerçekten önemli bir iş."

Tanrılar adına, Caleb onu canlıyken son görüşüm-den farksızdı. O aynı dağınık saçlar ve yayvan gülümse-me. Bize doğru hareketlenmesiyle içgüdüsel bir tepkiyle Josie'nin önüne geçtim.

Caleb'in gülümsemesi yüzüne daha da yayılıp gözleri-ne uzandı. "Burada olmamın nedeni Apollo."

Alex kalın bir sesle, "Ne?" diye fısıldadı.

"Bırakın kızını göreyim," dedi Caleb. "Ona yardım ede-bilirim."

Bir yanım Caleb'a-hatta konu Josie olduğunda hiç kim-seye- güvenmiyordu. Fakat o lanet olası kız etrafımdan dolandı. Caleb uzanıp Josie'nin ellerini tuttu.

"Selam," dedi Caleb. Avuçlarını yukarı çevirdi. "Sence de zamanı gelmedi mi?"

"Neyin zamanı?" diye sordu Josie. Yüzüne yine o tuhaf bakış oturdu.

Caleb gülümserken Josie endişeli bir ses çıkardı. Kal-bim duracak gibi oldu.

"Tanrılar adına," diyen Josie ellerini çekip geriye sen-deledi.

Dönüp kolumu Josie'ye doladım. Caleb'a hayalet görmüş gibi bakarken yüzündeki kan çekildi. Fakat bu imkânsızdı. Çünkü Josie daha önce Caleb'ı hiç görmemişti.

Caleb, Josie onunla tanışmadan ölmüştü.

"Seni daha önce gördüm," diye fısıldadı Josie.

Caleb'a doğru döndüm. Kaşları bitişmişti. "Üzgünüm." Alex'e baktı. "Fakat daha önce hiç karşılaşmamıştık. Ben sadece..."

Josie, “Hayır, karşılaştık,” diye ayak diredi. “Onu daha önce *gördüm*... Bunu rüyamda *gördüm*. Tanrılar aşkına, anlıyorum. Rüya değildi. Rüyaların hiçbirisi rüya değildi.”

“Ne?” Büyük bir şaşkınlıkla yanaklarını tuttu. “Ne diyorsun sen?”

Sonra Josie beti benzi atmış olmasına karşın çok tuhaf bir şey yaptı. Gülümsedi. Hem de alabildiğine. “Ben *özelim*.”

“Şey, evet...evet, öylesin.” Endişelenmeye başlıyordum. Alex, Caleb’a yanaştı. “Josie neden bahsediyor?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Caleb.

“Anlamıyorsun.” Bileklerimi tuttu. “Gördüğüm rüyaların bir kısmı...rüya değildi. *Kehanetlerdi*.”

33

Josie

A

man Tanrım, gerçekten *özeldim*.

Sadece şu ana dek bunu bilmiyordum.

Eh, bitkileri hayata döndürebilen, birinin hasta ya da hamile olduğunu anlayabilen Cora kadar özel olmasam da benim de *kehanetlerim* vardı. Bu akla yatkındı da. Ortalıkta görünmeyen babam birçok başka vasfının yanında kehanet tanrısıydı.

“Josie, neden bahsediyorsun sen?” Seth’in kehribar rengi gözleri endişeyle doluydu.

“Bunu gördüm. Rüyamda onun bana geldiğini gördüm. Tıpkı Atlas’ı gördüğüm gibi. Sadece gördüğüm kişinin Atlas olduğunu fark etmemiştim.” Seth’in beni nazıkçe kavrayan elinden kurtuldum. “Her seferinde, o rüyaları görmemin öncesinde ve sonrasında başım ağrıyordu. Baş ağrılarımı hatırlıyor musun?”

“Evet, hatırlıyorum.” Seth kollarını saldı.

Döndüm. Herkes bana alnımın ortasında üçüncü me-

mem çıkmış gibi bakıyordu. Kimse bir anda ortaya çıkıveren, ardına kadar açık kapılara -Ölüler Diyarı'nın kapılarına- aldırış etmiyor gibiydi.

Benden birkaç yaş küçük oğlana, "Seni gördüm!" dedim. "Yanıma gelip ellerimi tutmuştun. Ve sen..." Yüzümü Alex'e çevirdim. Yanakları ıslaktı. "Rüyamda ağlıyordun."

Alex yanaklarını silip, "Aslında çok duygusal değilimdir," dedi. O an oğlanın kim olduğunu anımsadım. Deacon bana ondan -Alex'in bir iblis saldırısında ölen arkadaşından- bahsetmişti. Caleb. "Fakat onu burada görmek farklı bir his."

Seth'e dönüp ellerimi uzattım. "Biliyorum, delice geliyor. Fakat bunun olduğundan kesinlikle eminim. Fakat keşke..." Susup kollarımı indirdim. Babam orada olup sollarımı yanıtlasa iyi olurdu. Fakat bu oğlan ondan bahsetmişti. "Seni babamın gönderdiğini mi söylemiştin?"

"Evet," diye yanıt verdi Caleb. "Saraydaydı; Hades'in sarayında ve ikisi feci tartışıyordu."

Yanımda dikilen Seth, "Öyle mi?" dedi.

"Evet. Hem de öyle bir tartışıyorlardı ki Persephone, Hades'i Apollo'nun istediğini yapmazsa çekip gitmekle tehdit etti. Bilmiyorum, fakat mevsimlerin içine eden sanırım bu. Sonra saraya çağırıldım."

"Seni neden çağırdılar?" Alex herkesin aklına takılan soruyu sormuştu.

"Zaten ölü olduğumdan Seth'in beni gerçekten öldüremeyeceğini düşünmüş. Caleb omuz silkti. Hayretten ağızım açık kaldı. "Sanırım bir neden de Seth'in canımı yakmayacak olması, yanılıyor muyum?"

"Doğru," diye mırıldandı Seth.

Deacon ayaktaydı. "Kahretsin, seni görmek güzel. Gerçekten öyle. Fakat seni buraya neden gönderdiler ki?"

Seth kibirli bir edayla, “Çünkü tanrılardan hiçbiri yanıma yanaşamıyor,” dedi.

“Tombala!” dedi Caleb. “Bu yüzden şu şeyleri, bileklerdeki o bilezikleri çıkarmam için beni gönderdiler.”

Caleb’in rüyamda *-kehanette-* söyledikleri şimdi anlam kazanmıştı. “Sen...bunları çıkarabilir misin?”

Caleb ellerini uzattı. “Bana öyle söylediler.”

Öne çıkacak oldum. Fakat Seth beni durdurdu. “Dur biraz,” dedi. “Bunun bir numara olmadığını nereden bileceğiz? Alınma Caleb, fakat sen farkında olmadan seni kullanıyor olabilirler.”

Şaşkın görünen Alex, “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?” dedi. “Apollo’nun Caleb’i kullanarak öz kızına zarar vereceğini mi?”

“Kahretsin,” diye mırıldandı Luke. “Bu pislik ötesi bir şey olurdu.”

Seth’e baktığımda göğsüm iyice sıkıştı. “O bunu yapmaz.”

Seth dişlerini sıkıp Caleb’a baktı. “Bilezikleri nasıl çıkaracaktıydın?”

“Sadece ona dokunmam gerekiyor,” diye açıkladı Caleb. “Hades elini başımın üzerine koyup tuhaf, hokus pokuslu bir şeyler söyledi. Bana tek yapmam gerekenin onun ellerini tutup parmaklarımı bileziklerin üzerinde gezdirmem olduğunu söyledi. O zaman açılacaklarımı.”

“Ve hepsi bu, öyle mi?” diye sordu Seth.

Apollo’nun bana zarar verecek herhangi bir şeyi onaylayacağına gerçekten inanmıyordum. Tamam, belki içimden ona bir uçan tekme atmak geliyordu. Fakat o benim babamdı. Güçlerimin bağını çözmek uğruna zayıf düşmeyi göze almıştı.

Seth size birinin düşüncelerini okuduğunuzu düşün-

düren o ürkütücü tavırla, “Ne düşündüğünü biliyorum,” dedi. “Beni endişelendiren Apollo değil. Hades. İşin-içinde o oldu mu mutlaka bir bit yeniği vardır.”

“Eh, bir bit yeniği *var zaten*,” dedi Caleb.

Kaskatı kesildim. “Ne demek istiyorsun?”

Caleb mahcup bir sırtışıla Seth’e baktı. “Hades bilezikleri senin bileklerine takmamı istiyor.”

Hayretle, “Ne?” dedim.

Alex öne çıkarken Luke sessizce, “Hay lanet,” dedi.

Seth kollarını kavuşturdu. “Demek öyle?”

“Evet. Ona çıldırmış gibi baktım. Çünkü bilezikleri bileklerine sen fark etmeden nasıl takmamı umduğundan pek de emin değilim.” Caleb ortada önemli bir mesele yokmuş gibi omuz silkti. “Ayrıca Apollo’nun tüm bunlar olup biterken gözleri normalse o gözleri devirdiğinden eminim.”

Seth aptalca bir şey yapmadan araya girdim. “Dur biraz. Senden beni özgür bırakman fakat Seth’in yeteneklerini bağlaman bekleniyor, öyle mi?”

“Bekleniyor mu? Evet. Bunu yapacak mıyım? Hayır.”

Alex, Caleb’ın yanına gitti ve onun gözlerinin içine bakabilmek için başını geriye attı. “Josie’yi özgür bırakırsan ve onların istediğini yapmazsan ne olur?”

Caleb, “Hadi ama...” dedi. “Hades’in, Seth’in orada öylece bekleyip bu bebekleri bileklerine geçirmeme izin vermeyeceğini bilmesi gerek. Bu yüzden düşündüm de belki beni şu tanrı şimşeklerinden biriyle çarpıp gönderebilirsin. O zaman en azından Seth’in bana engel olduğunu söylediğimde yalan söylememiş olurum.”

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı.

“Ne?” dedi Alex. “Seni yıldırımla filan çarpmayacak!”

Deacon, “Bu iş gerçekten tuhaf bir hal aldı,” diye mırıldandı.

Seth başını yana eğdi. “Bunun onu öldüreceği filan yok ki.” Caleb başını salladı.

Alex, “Yine de canını yakar!” diye itiraz etti.

“İşin aslı, zaten ölüysen sadece anlık bir çarpılma hissedersin.”

Şimdi çenem yere değecekti neredeyse. “Sen daha önce...bir tanrı şimşegiyle çarpıldın mı hiç?”

Caleb güldü. “Persephone ve Hades, Mario Kart’ta ya da herhangi bir mücadelede kaybederlerse tam birer pislik oluyorlar. Sayısını unutacağım kadar çok çarpıldım.”

“Peki o zaman,” diye mırıldandım.

“Fakat buraya sana yardım etmek için geldim. O bilezikleri çıkarabilirim.” Caleb konuşurken Seth’e doğru dönmüştü. “Sadece beni geri yollamadan önce izin ver de buradakilerle birkaç dakika geçireyim, olmaz mı?”

Seth teklifi düşünür gibiydi. “Burada istediğin kadar zaman geçirebilirsin.”

“Teşekkür ederim.” Caleb, Alex’e utangaç bir bakış atıp sırtıttı. “Size hep bir ümit olduğunu söylemiştim.”

Alex dudaklarını büzerken Seth gözlerini kıstı. Ne olduğunu anlamasam da Caleb ellerimi tuttu. Ancak o an ellerimi tutanın ölü biri olduğunu fark ettim.

Düpedüz ölü biri.

Caleb avuçlarımı yukarı çevirirken yüzüme sakın bir ifade vermeye çalıştım. Caleb’in omzunun üzerinden geçit kapılarına baktım. Kapıların ötesinde karanlıktan başka bir şey yoktu. Fakat kendimi o kapılardan geçersen anneyi bulup bulamayacağımı merak etmekten alıkoyamadım.

Bu çok riskliydi. Hem benim hem de karnımda taşıdığım çocuk için.

Caleb başparmaklarını ince bileziklerin üzerine bastırırdı. Başta hiçbir şey olmadı. Ona baktım. Hafifçe omuz

silkti. Dudaklarının bir kenarı aşağı kıvrıldı. “Bunun işe...”

Hafif bir *çıt* sesi Caleb’in sözünü kesti. Bir saniye sona bilezikler bileklerimden kayıp çıktı. Caleb ellerimi bırakıp bilezikleri hızla yakalarken bana elektrik hissi veren bir akım damarlarımda gezindi.

Bir inilti çıkarıp bir adım geri gittim. Ellerimi kaldırdım. Ellerimdeki damarlara beyaz bir sıvı doldu. Sıvı kollarımdan yukarı aktı. Tenimin altındaki sıcaklığın bedenimde gezindiğini hissedebiliyordum. Dikkatimi Seth’e çevirdim.

Seth’in bana bakan gözleri parlıyordu. Damar ağımda gezinen, bedenime ışık ve güç pompalayan eteri görebiliyordu. Ben ise *hissedebiliyordum*.

Sabah ilk iş soğuk suyun altına girmek gibiydi bu. Bedenim şoke olmuş, nabzım hızlanmıştı. Önce ayaklarıma sonra bedenimin her karışına iğneler batarmış gibi oldu. Son bir sıcak dalgası iç organlarımı kaplayıp Apollo’nun göğsümün ortasında bıraktığı yara izinin çevresine odaklandı.

Sonra hepsi bitti. Şimdi sadece...

İçimdeki eteri hissedebiliyordum. Sesli bir nefes alıp Seth’e doğru döndüm. “Ben.. Şimdi görebiliyor musun onu?”

“Evet.” Bana -karnıma- diktiği kehribar rengi gözleri parladı. Yine dizlerinin bağı çözülecek ve kış üstü düşecekmiş gibi bir hali vardı. “Evet, onu görebiliyorum. Peki onu kullanabiliyor musun?”

Yeniden normal ben ne isem o halime dönüp dönmediğimden emin olmanın bir tek yolu vardı. Tepsimdeki gazoz kutusuna odaklanıp elimi kaldırdım.

Luke geriye kaçtı. “Eyvah eyvah.”

Ona aldırış etmeden hava elementine uzandım. Kutu sarsıldı. Sonra dimdik doğruldu. Ben bana doğru uçan kutuyu havada kaparken kahverengi sıvı elime döküldü. Gözlerimi Seth'e çevirdim. "Geri geldim."

Seth uzanıp boştaki elimi tuttu. Beni kendisine doğru çekti. İçeceğimi üzerine dökmemeye dikkat ettim. Bir kolumu belime dolayan Seth başını Caleb'a doğru eğdi. "Sağ ol, adamım."

Caleb'a, "Evet. Sağ ol," dedim.

"Önemli değil." Bilezikleri elinde tutup sırtıttı. "Birilerine gerçekten yardımcı olma fırsatım pek olmuyor. Eskiden olduğu gibi yani."

Alex'in yüzünün hafifçe buruştuğunu görmemle yüreğim cız etti. Alex ciyaklamayı andıran bir ses çıkardı. Sonra sarışın oğlanı tutup ona sarıldı. Saniyeler içinde Alex, Deacon ve Luke Caleb'ın çevresini sardılar. Aiden da onlara katıldı.

Alex ve Aiden Ölüler Diyarı'nda Caleb'ı görebiliyor olmalıydılar. Fakat herhalde burada...herkesin canlı sayılabileceği bir yerde görüşmek farklı olsa gerekti.

Mutlu buluşma sırasında Seth yanağını yanağıma bastırdı. Konuştuğunda sesi sadece benim onu işitebileceğim kadar alçak çıktı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"İyi." Ne sorduğunu biliyordum. "Fark yok fakat öncesi kadar...yorgun değilim. Tabii bunun bir anlamı varsa."

"Var." Seth kulağımın altına bir öpücük kondurdu. "Şimdi sana baktığımda ışıgı titreyenin ne olduğunu anlıyorum."

Yanağımı yanağına doğru çevirdim. "Ne demek istiyorsun?"

Seth'in aldığı nefesi hissettim. "Sana içindeki eterin ışığının titriyormuş gibi görüldüğünü söylemiştim, ha-

tırladın mı? Gördüğüm senin eterin değildi. O ara eterin neredeyse tükenmiş olmalıydı. Çünkü o titrek ışığı hâlâ görebiliyorum. Sanırım... Yo, eminim ki bebek bu.”

“Ne?” Şaşkın halde geri çekildim.

Seth’in gözlerinde yumuşak bir ifade vardı. Alçak sesle konuşmaya devam etti. “Hâlâ görebiliyorum. Eterini ve... bebeğin eterini.”

Dudaklarım aralansa da söyleyecek söz bulamadım. Duygular boğazıma dayanıp düğümlendi. Çocuğumuzdaki eteri görebiliyordu demek? Bu... Vay canına. Bunu nasıl karşılayacağımı bilemiyordum. “O... İyi mi? Yani bir şeyi yok, değil mi?”

“Sanırım iyi.” Seth alnını alnıma yasladı. “Yani öyle olmalı.”

Birden içimden ağlamak geldi. Mutluluk gözyaşları dökmek.

Böylece yüzümü Seth’in omzuna yasladım.

Bir şekilde Seth gazoz kutusunu elimden kopardı. Kutu bir yerlere -kim bilir nereye?- gitti ve her iki kolu beni sardı. Göğsüne doğru, Alex’in daha dakikalar önce söylediği sözleri tekrarlardım. “Genellikle bu kadar duygusal değilimdir.”

“Ne?” dedi Seth.

Sesim hâlâ boğuk çıksa da konuşmayı sürdürdüm. “Sadece...sen onu görebiliyorsun ve bu onu daha da gerçek kılıyor.”

Elini sırtıma bastırırken ismimi kulağıma fısıldadı. “Bazen beyninin işleyişini kavrayamasam da seni seviyorum,” dedi. Beni daha da sıkıca kavradı. “Seni varlığımın her zerresiyle seviyorum.”

Gülümsemem dizginsizdi. Her ne olursa olsun bu bir başlangıçtı.

34

Seth

Caleb’i bir tanrı şimşegiyle çarpıp Ölüler Diyarı’na göndermeden önce Josie’ye ve Luke’a Ölüler Diyarı hakkında öyküleri Nintendo tarzı anlatan Deacon’ı bir kenara çektim.

İhtiyacım olan bilgi ondaydı.

İsmi öğrendiğimiz depo aslında Piney Woods’un dışındaki, terk edilmiş bir depoydu. Josie orada, diğer ikisiyle birlikte tutuluyordu ve büyük olasılıkla Hyperion’ı orada bulacaktım.

İçimden bir ses Hyperion’ın varlığını sezerse bana geleceğini söylüyordu. İşte öyle ahmak bir pislikti o.

Gruba doğru bakan Deacon, “Ne yapacaksın?” diye sordu. “Keşfe mi çıkacaksın? Yarı tanrıyı mı kurtaracaksın?” Duraksadı. “Hyperion’ı çağırıp onu öldürecek misin?”

Bir omzumu silktim.

Deacon başını geriye attı. “Bana söylemene gerek yok. Çünkü zaten bildiğimden eminim.”

“Öyle mi?”

Başını salladı. “Seni bunun için suçlayamam.” -

Ona beni ne konuda suçlayamayacağını soracağım sırada durdum. Gözlerim ona kilitlendi. O gümüşü gözler fazlasıyla gözlemciydi. Bazen Deacon’ın kendisini olaylara ne denli kaptırdığını unuttuyordum. Hepimiz unuttuyorduk.

“Sadece ne yap et geri dön,” dedi Deacon. Gözlerini Josie’ye çevirdi. “Yine terk edilmeyi hak etmiyor.”

Ben de Josie’ye bakıp, “Biliyorum,” dedim. “Döneceğim.”

Josie’nin yanağına bir öpücük kondurup gözlerimi yumdum ve kendimi yataktan kalkmaya zorladım. Zor işti. Josie’nin tenime değen teninin sıcaklığının ve dilimdeki tadının cazibesine karşı koymak gücü.

Fakat bunu yapmak zorundaydım. Çünkü o uyanmadan icabına bakmam gereken bir iş vardı.

Hemen üzerimi değiştirip hançerleri şifonyerin üzerinde bıraktım. Onlara bu kez ihtiyacım olmayacaktı. Gitmeden önce dönüp kendimi tutmayıp ona son bir kez baktım.

Gözlerime öyle güzel görünüyordu ki.

Yan yatmış, ellerini yanağının altına koymuştu. Uzun saçları yastığa yayılmıştı. Gözüme bir melek gibi görünüyordu. Gerçekten benim şahsi meleğimdi de o. Biliyordum ki uyanık olsa ve planımı bilse bunu yapmamamı tavsiye eder, hatta beni kararımdan caydırmaya bile çalışabilirdi. Ne de olsa ben dünyayı Hulk öfkesiyle yerle bir etmek isterken onun varlığının sakinleştirici bir etkisi oluyordu. Fakat sakın olmama gerek yoktu.

Hyperion’ın işini bitirecektim.

Dünya beni bencil ve pervasız görebilirdi. Umurumda bile değildi. Ne sonuçlar doğurursa doğursun Hyperion’ın işini bitirmeye değerdi.

Apollo gibi değildim ben. Daha çok kişiyi korumak uğruna değer verdiğim bir avuç insanı kurban etmeyecektim.

Bunu Josie için yapıyordum.

Bunu çocuğumuz için yapıyordum.

Çünkü Josie'nin bir gün daha Hyperion'dan korkarak yaşamasına izin vermeyecektim. Ayrıca Josie'nin karnındaki, doğacak çocuğumun da bu tür bir dehşetin gölgesinde yaşamasına izin vermeyeceğimden de son derece emindim.

Yavaşça bir nefes verip kendimi koridora çıkmaya zorladım. Hemen ardından homurdanmamak için kendimi tutmam gerekti.

Aiden, Alex'le kaldığı odanın dışında; ellerini göğsünde kavuşturmuş, duvara yaslanıyordu. Üzerinde bir avcı kıyafeti vardı. Hançerler ve diğer her şey. Hazır olduğunu anlamıştı.

Ona doğru yürüyüp omzumun üzerinden baktım. Sonra gözlerimi ona çevirdim. Ağzını açacak oldu. "Hayır," dedim.

Gözlerini kıstı.

"Benimle gelmeyeceksin."

Aiden kollarını çözüp duvara yaslanmayı bıraktı. "O depoya gideceksin ve ben de seninle..."

"Diğerleriyle uslu uslu oynadığımdan emin olmak için mi benimle geleceksin?" diyerek Aiden'in sözünü kestim. "Mitchell adındaki şu adamı bulacağım."

"Tabii, tabii. Sanki o herif umurunda!" dedi Aiden. Eh, bu sözlerine itiraz edemezdim. Aiden lafı dolandırmadı. "Gidiyorsun çünkü bunun Hyperion'ı sana çekeceğini umuyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım.

Aiden derin bir nefes aldı. "Perses'te şansımız yaver

gitmiş olabileceği gibi ölümünün ne gibi olumsuz sonuçlar doğurduğundan haberdar olmamış da olabiliriz. Hyperion ilk on iki Titan'dan biri. Onu öldürmenin kesinlikle gerçekten kötü sonuçları olmaması mümkün değil."

Kendi kendime konuşur gibi "Sanki bunları daha önce konuşmuştuk," dedim.

Aiden'ın gözleri cıvaya döndü. "Hyperion bilgelik tanrısıdır..."

Güldüm.

Aiden yılmadı. "Hyperion bilgelik, ihtiyat ve ışık tanrısıdır. Şimdi, ilk ikisi belki çok da sorun olmayabilir. Fakat ya ışık? Bence Hyperion'ın ölümünün ışığa bir etkisi olabilir."

Gözlerimi ona dikip boynumu kütlettim. "O halde, sanırım bunu umursadığımı işitmek istiyorsun. Fakat bence umursamadığımı zaten biliyorsun. *Bu yüzden* rica etsem bu sohbeti sonlandırabilir miyiz? Yapacak işlerim var."

Aiden hissiz bir sesle, "Umurunda olmadığını biliyorum," diye yanıt verdi.

"Bak, dünyayı kurtarmak filan gibi işlerin peşinde koştuğunu biliyorum. Fakat bunları daha önce konuşmuştuk. Hyperion tüm o kötülükleri Alex'e yapsa şimdi onun peşinde olurdun. Sırf benim yerimde değilsin diye bir an bile aklına yerimde olsan neler yapacağını bilmediğimi getirme sakın."

Aiden gözlerini kaçırdı. Çünkü söylediklerimi inkâr edemezdi.

"Benimle gelmene izin veremem. Hyperion seni yakalarsa ve ölürsen Alex'le uğraşmak istemem."

Aiden gözlerini yeniden bana çevirip kaşlarını kaldırdı.

"Bana yük olursun. Çünkü Hyperion seni öldürebilir."

"Ve seni öldüremez, öyle mi?"

Gülümseyerek başımı iki yana salladım. “Hayır.”

Aiden’in yüzünde bir duygu ifadesi belirip kayboldu. Bana tedirginlik gibi gelen bir ifadeydi bu. Peki sebebi neydi? Emin değildim.

Ona, “Gerçekten bana yardımcı olmak istiyorsan benim için Josie’ye göz kulak ol,” dedim. “Uyandığında henüz dönmemiş olursam ona döneceğimi söyle. Endişe etmesini istemiyorum. İşte bunu yapabilirsin.”

Aiden tartışmaya hazırlanır gibi görünse de bir süre sonra başını salladı. Orada daha fazla kalsam benimle tartışacağını bildiğimden Akit’ten ayrıldım. Önce Piney Woods’a gitmedim. Adaya, tapınağın hemen dışına gittim.

Ben basamaklarından çıktığım tapınağa girip aradığım kişiyi bulduğumda gün ağarmıştı.

Karina sunağın yanında dikiliyordu. Ellerini bekliyormuş gibi kavuşturmuştu. Basil gibi rahibelere de birer iPad alıp onları Snapchat’le filan tanıştırmam gerektiğini düşündüm. “Kiryos?” diye seslendi.

Kollarımı iki yanımdan sarkıtarak Karina’ya doğru yürüdüm. Ellerimi öyle sıkıyordum ki parmak eklemlerim beyazlamıştı. “Beslenmem gerek,” dedim.

Güç kazanmak bana akıllıca geliyordu. Gücüme son damlasına kadar ihtiyacım olacaktı. Deacon’ın bana daha önce bahsettiği yere odaklandım. Dünyanın çevresinde bir tur atıp o yıkık dökük, boktan depoya ulaşmak saniyeler sürdü.

Bina görünür görünmez doğru yere geldiğimi anladım.

Neden bilmem, binanın ürkütücü bir havası vardı. Kırık pencereleri ve kirli dış duvarları “seri katil barınağı” diye haykırıyor gibiydi.

Ön kapılara yaklaştığımda uzaktan cırcırböceklerinin

sesi geliyordu. Ay ışığı yolumu aydınlatıyordu. Endüstriyel kapının tokmağını tutup ateş elementine uzandım. Avcumda tuttuğum metal ısınırken kapının içindeki çarklar eridi. Kapı kayarak açıldı.

İçeri girdiğimde epey toz kalktı. Botlarımın sesi yamuk yumuk zeminde yankılanıyordu. İçerisi karanlık olsa da gözlerim karanlığa hemen alıştı. Unutulmuş iş tezgâhları ve paletler yere saçılmıştı. Saklandıkları deliklerden çıkan fareler ciyaklıyor, pençeleri zeminde tıkırdıyordu.

Josie'nin anlattıklarına göre onu hep yeraltında tutmuşlardı. Ana katı araştırdım. Duyularımı hep tetikte tuttum. Binanın arkasına yaklaşıp ofislere açılıyor gibi görünmeyen, kapalı bir kapıya göz attım.

Bu kapı kilitli değildi.

Kapıyı açmamla nemli ve miski andıran bir koku ve iyiye işaret olmayan mide bulandırıcı fakat tatlı, kötü bir koku etrafımı sarıverdi. Lanet olsun. Orada ne bulacağımı bilerek aşağı indim.

Ay ışığı küçük bir pencereden sızıyor, cılız ışık küçük ve toprak zeminli odaya vuruyordu. Tavandan, patlak bir borudan su damlıyordu. Köşede, bir giysi yığını vardı... Bir şey daha.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

Köşeye gidip yere çömeldim. İlk gördüğüm cılız bilekleri saran altınimsı bilezikler oldu. Adamın derisi yer yer soyulmuştu. Biraz sırtüstü, biraz da yan yattığını fark ettim. Gözleri kocaman açılmış ve cam gibi olmuştu. Mitchell ölmüştü.

Epeydir ölüydü.

Bu haber Josie'yi üzecekti ve onun üzülmesi beni kahrediyordu. Kamyonun üzerindeki ismi daha önce anımsasa Mitchell'i kurtarabileceğini düşünerek kendisini suçlayacak-

tı. Fakat anlaşılan bu adamın zaten hiç şansı olmamıştı.

İç çekip geriye yaslandım. Rutubetli odaya göz gezdirip başımı iki yana salladım. Josie haklı çıkmıştı. Kimse böyle bir yerde ölmeyi hak etmiyordu.

Eh, yine de bunu hak eden birini tanıyordum.

Ensemden aşağı farkındalık süzülürken yüzümde ağır ağır bir gülümsemenin şekillendiği hissettim.

Bir kahkaha sessizliği böldü. Hyperion, “Geleceğini biliyordum,” dedi.

Gözlerimi rutubetli duvarın yukarılarına çevirerek ağır ağır doğruldum.

Hyperion alaycı bir tonla, “Bekledim,” dedi. “Epey geciktin. Yoksa cesaretini toplaman mı gerekti?”

Sırtım ona dönük, başımı yana yatırdım. “A, evet. Öyle korktum ki.”

“Korkman gerekirdi, seni küçük kaltak.”

İnsanların ve tanrıların bildikleri en ölümcül elementin içimde kaynadığını hissederek bir kahkaha attım.

“Yüzüme bakamıyorsun bile, değil mi?” Hyperion güldü. “Diğer Titanları korkutmuş olabilirsin. Hele Atlas ve Perses’i öldürdüğünde. Fakat ben senin ne olduğunu biliyorum.”

Öfke tenimin üzerinde geziniyordu. “Neymişim peki?”

Hyperion kıkırdayarak, “Sadece güçlendirilmiş bir Tanrı Katili’sin ve bu da seni öldürebileceğim anlamına geliyor,” dedi. “Fakat seni hızlı öldürmeyeceğim. Güzel kız arkadaşına yaptığım gibi seni burada tutacağım.”

Akaşa birden canlanıp içimi saran, yanardağ gibi patlamaya hazır öfkeye dolandı.

“Senden besleneceğim,” diye ekledi Hyperion. “Ve o sarışın fahişeyi tekrar bulup gözlerinin önünde iç organlarını çıkaracağım.”

Parmak eklemlerimden gücün çıtırtıları geldi. “Bu bir söz mü?”

“A, evet. Fakat tabii önce onunla biraz eğleneceğim.” Hyperion yine kıkırdadı. “Sonrasında, sen ölmek için yalvarırken seni Cronus’a teslim edeceğim, o da ödül olarak bana Apollo’yu verecek.”

“Peki o zaman,” dedim. Döndüm. Hyperion kapının yanında dikiliyordu. “Seni yavaş yavaş öldürmeyi planlıyordum.”

Hyperion sıırttı. “Ya?”

Başımı sallayıp, “Evet,” dedim. “Ağırdan alacak, derinden küçük parçalar keserek seni canlı bir boyama kitabına çevirecektim. Biliyorsun şimdi bu çok moda. Sonra seni içeriden dışarıya doğru yakacaktım. Tabii önce aletini kesip boğazına soktuktan ve taşaklarını bir ilmik gibi boynuna doladıktan sonra.”

“Kulağa eğlenceli geliyor.”

“Öyle olabilirdi. Fakat olgunlaştım.” Sırtarak ona doğru bir adım attım. Hyperion gerilince sırtışıım yüzüme daha da yayıldı. “Ağırdan almayacağım. Seni sızlanan bir et ve kırık kemik parçasına dönüştürüp zevk almayacağım.” Duraklayıp başımı eğdim. Saf gücün omurgamdan yukarı yürüdüğünü hissettim.

Hyperion dudak büktü. “Hiçbir şey yapmayacaksın. Mutlak değilsin sen.”

“O halde elinden geleni ardına koyma.” Kollarımı kaldırdım.

Yinelememe gerek kalmadı. Hyperion odanın diğer yanından fırlayıp bir kolunu geriye attı. Bir saniye sonra yumruğunun çeneme inmesiyle birkaç santim geriye sendeledim. Ellerimi kaldırmadığım gibi onu durdurmaya da çalışmadım.

Acı gerçekten hoş bir his vermişti.

O acıyı hissetmem gerekiyordu. Çünkü bir yanımda o yumruğu ve ikincisini hak ediyordu. Darbenin yakıcı ısı-rığını bağrıma bastım. Josie'ye çektiğim acının cezasıydı bu. Üçüncü yumruk beni yere indirdi. Akciğerlerimden kaçan hava gecenin sonunda masum insanlara büyük bir olasılıkla çektireceğim acının bedeliydi.

Karnıma inen tekme yeterli gelmişti.

Hyperion tepemde dikildi. İki yanından sarkan yumrukları kanlıydı. "Karşılık vermeyecek misin?"

Kan tükürüp buz gibi bir kahkaha attım. "Sen bir salaksın."

Hyperion bana şaşkın gözlerle baktı.

Başımı geri atıp ona gülümsedim. "Sadece oynuyorum seninle." Ayağa kalkıp yumruklarımı omuzlarına indirdim. Titan odanın diğer ucuna kışkırtıcı yığıldı. "Şimdi öleceksin."

35

Tn saf, en şiddetli gücün bedenimi teslim almasına izin vererek kolumu kaldırdım. Kehribar rengi ışık odaya dolarken akaşadan bir tanrı şimşegi pazımdan aşağı yürüdü. Dört bir yanımla beyaza çalarken mutlak gücün şimşegini serbest bıraktım.

Güç odanın diğer yanına uçup Hyperion'ın göğsüne indi. Hareket etmeye çalışmıştı. Yana kaçsa da yeterince hızlı değildi. Onunla bu kadar oyun yeterdi. Buraya kaddı. Bitmişti.

O pislik ölecekti.

Ve Atlas'ın kaderini paylaştı.

Hyperion'ın yüzüne katıksız bir şaşkınlık yerleşirken beyaza çalan sarı ışık yanıp söndü. Göğsünün ortasında açılan kocaman deliğe bakarken yüzünde ölümsüzlük kartını elinden aldığıma inanmadığını belli eden o aynı aptalca bakış vardı.

Dışarıda, şimşekler yeri döverken; gökyüzü gök gürül-

tüleriyle yarıldı. Hyperion bir dizinin üzerine düştü. Yere çarpmasının şiddetiyle zemin çatladı. Devam edip içimdeki ölümcül gücü son damlasına dek dışarı çektim. Mücadele eden Hyperion, akaşa akışını durdurmak istemiş gibi kolunu geriye attı. Hyperion'ın teninin altındaki ince damarların oluşturduğu ağ ışıldarken çıtırtılar ve patırtılar çıktı.

Kolumu indirdim. “Ben *mutlağım*.”

Damarlarındaki ışık genişleyip damarlarından dışarı akarak tüm bedenine yayılan Hyperion ağzını açsa da hiç sesi çıkmadı. Işık bir kez daha yanıp sönerken tavanı ve zemini -hatta tüm binayı- sarsan, havai fişekleri andıran patlamalar oldu.

Sonra geriye kavrulmuş topraktan başka bir şey kalmadı.

“Hayır!” Bağırان bir kadındı.

Döndüm. Bu oydu. Dişi Titan. Güç tenimin üzerinde dolaştı. Başımı indirip uzun adımlarla ona doğru yürüdüm. “Çok geç.”

Geri çekilen dişi Titan acı ve tiz bir çığlık attı. Titan baş döndürücü bir daire çizerek dönerken çığlıkları havada dalgalandı. Bedenini siyah duman çevirirken bir kez daha mutlak gücü çağırdım.

Dişi Titan yana kaçtı. Öfke dolu küçük bir güç topu bir duvarı delip geçti. Parçalanan sıva havaya savruldu. Dişi Titan gitmişti. Büyük olasılıkla günleri sayılı diğer takım arkadaşlarını uyarmak için.

Dişlerimi sıkıp az önce Hyperion'ın dikildiği noktaya döndüm. Omuzlarımdan bir yük kalkmıştı. Tamam, hâlâ endişe etmemiz gereken diğer Titanlar vardı. Fakat bu Titan... Evet, işte bu Titan'ın yok olması gerekiyordu.

Kararmış zeminde bir şeyler değişmişti. Işıldayan kır-

mızı korlar küçük benekler halinde yanıp sönüyordu. Ellerimi yumruk yapıp oraya gittim ve yere bakıp kaşlarımı çattım. Bu benekler sanki...

“Ne yaptın sen?”

Sırtım kaskatı kesildi. Arkamda dikilen kişinin kim olduğundan şüphem yoktu. “Kızını kaçıran Titan yok olduktan sonra ortaya çıkman ne de cesurca.”

Apollo, “Seni kızıma olan sadakatimi sorgulamaman konusunda uyarılmıştım,” diye karşılık verdi. “Tekrar uyarmayacağım.”

Tehdidini umursamadan yüzümü Apollo’ya çevirdim. “Ne yaptığım gayet belli bence.”

“Bunların nelere neden olacağını biliyor musun?” Apollo bana yaklaştı. “Hyperion’ın mezara konması gerekiyordu.”

“Ölmesi gerekiyordu!” Etrafımı çeviren havadan cı-tırtılar çıkıyordu. “Onun Josie’ye neler yaptığını biliyor musun? Bu pisliği mezara koymak mümkün olmayacaktı. Josie’nin korku içinde yaşamasına göz yummayacağım. Onun ve...” Sesimi kestim.

“Onun ve ne?..” diye sordu Apollo. Sonra sesli bir nefes aldı. Gerçeği tahmin edip etmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu teyit etmeye de hiç niyetim yoktu. Çünkü o alçağa güvenmiyordum. Tanrının tamamen beyaz gözle-rinden kıvılcımlar yayılıyordu. “Artık bir tanrı olabilirsin fakat seni duygularının yönetmesine izin veremeyeceğini anlamalısın.”

“Ya, bu sözlerin senden gelmesi gerçekten komik.”

Apollo’nun göğsü şişti. “Tanrı olmak büyük sorumluluk gerektirir...”

“Bunu Örümcek Adam’dan mı aşırdın sen?”

Apollo’nun yüzü gerildi. “Senin için her şey bir şakadan mı ibaret?”

“Evet.” Odaya bakındım. “Özellikle de sen.”

Apollo ofladı. “Kızım seni sevmeseydi...”

“Ne olurdu?” Kollarımı uzattım. “Ne yapardın Apollo? Beni kedi çışı gibi kokan bir çalıya mı çevirirdin? Cidden... Sence bu biraz modası geçmiş değil mi? Ben...”

Apollo fark edemeyeceğim kadar hızlı hareket etti.

Bir an önümde dikiliyorken hemen ardından eliyle boğazımı kavrayıp sırtımı duvara çarptı. O eğilip yüzünü yüzümün dibine getirirken toprak havaya kalktı. “Sabrımı çok zorluyorsun,” diye homurdandı. Parmakları soluk boruma gömüldü.

“Merak ediyorsan söyleyeyim, yüzümdeki umurumda bile değil ifadem.”

“Kiminle konuştuğunun farkına varsan iyi olur Seth.”

Elimi bileğine dolayıp ona dişlerimi gösterdim. “Sen de kiminle dalaştığının farkına varsan iyi olur.” Boştaki elimi Apollo’nun eline indirdim. Elinden kurtulup onu geriye savurdum.

Apollo yüzünde bir hayret ifadesiyle toparlandı. Ben duvardan ayrılırken fal taşı gibi açılmış gözleri gözlerimle buluştu.

Ona doğru yürüyüp, “Seni öldürmeyeceksem bunun bir tek nedeni var,” dedim. “Fakat seni ölümün kıyısına getiremeyeceğim demek olmuyor bu.”

Epey bir duraksayan Apollo’nun çenesinde bir kas seğirdi. “Ne başlattığın hakkında bir fikrin var mı? Nasıl bir olaylar zinciri başlattığını biliyor musun?”

Ağzımı açsam da verecek bir cevabım gerçekten yoktu.

“Ewan’ın sana ne söylediğini hatırlıyor musun?” Apollo periden bahsederken sırtını dikleştirdi. Başını iki yana salladı. “Hazır olsan iyi olur.”

Omurgamdan aşağı bir ürperti indi. “Neye hazır olsam?”

“Yaptığının sonuçları olacak,” dedi Apollo. “Bu gece yaptığının.”

“Her zaman olmaz mı ki?”

Geriye çekilen Apollo çenesini kaldırdı. “Böyle olmaz Seth. Bu şekilde olmaz.”

Josie

Uyanır uyanmaz neler olduğunu anladım. Yatağımın boş olduğunu fark ettim. Yer sarsılıyordu. Sanki bir içgüdü bana neler olduğunu anlatmıştı.

Seth'i öldürecektim.

Peki, onu öldürmeyecektim fakat kesinlikle ona vura-
caktım.

Örtüleri üzerimden atıp ayağa kalktım. Giysilerimi yerden alıp Akit başıma inebilir diye hızlıca giyindim. Yatak odasından çıkıp oturma odasına geçtim. Kapıyı ardına kadar açtım. Sonra gümüş gözlü yarı tanrıyla göz göze gelmemle aniden durdum.

“O nerede?” diye sordum. Kalbim göğsümü acıtacak kadar hızlı çarpıyordu.

Aiden başının üzerinde yanıp sönen lambaya baktı. “Nereye gittiğini biliyorsun.”

Sessizce küfrettim. Koridorda bir kapı açıldı. Alex kapıdan çıkıp gözlerini hızlıca kırıştırdı. Koridor sarsılırken dengede kalmak için kollarını uzattı. “Tanrılar aşkına, bu normal bir deprem değil. Öyle değil mi?”

Aiden iç çekti. “Hayır demem gerekiyor.”

Alex kollarını indirdi. “Gitmesine izin mi verdin?”

Aiden soğuk bir sesle, “Pek seçeneğim yoktu,” diye yanıt verdi. “Sanırım artık Seth'in bir tanrı olduğunu unut-
tun.”

Alex durup kaşlarını çattı. “Tişörtünü ters giymişsin.”

Bu beni şaşırtmamıştı.

Koridordaki tüm kapılar açıldı. Deacon ve Luke’u gördüm. Sesli bir nefes alıp geriledim. Lambanın ışığının titremesi kesildi. “O gideli ne kadar oldu?”

“Şimdiden özledin mi beni?”

Nefes nefese arkama döndüm. Seth kapının önünde dikiliyordu. Hiç düşünmeden kolumu geri atıp tüm gücümle karnına bir yumruk indirdim.

Seth belini bükerek homurtuyla karışan bir kahkaha attı. “*Tanrılar adına.*”

“Ne yaptın sen?” diye sordum. Sonra doğrulmasıyla onu doğru dürüst gördüm. Yanağında bir morluk vardı. Dudağı yarılmış gibiydi. Tişörtünün eteği ise...yanmıştı. “Yüzüne ne oldu? Ya giysilerine?”

“Merak etme, mükemmel yüzüm iyileşecek,” dedi Seth. Sırıttı. Bunun canını yakabileceğini düşündüm.

Başımı iki yana salladım. “Seth...”

Yüzündeki gülümseme kayboldu. “Yapmak zorundaydım Josie.”

“Fakat yapmadın,” diye fısıldadım. Fakat...kimi kandırıyordum ki ben? Seth’in Hyperion’ın peşine düşmeyeceğine bir an olsun inanmış mıydım? Hayır, inanmamıştım. Gözlerimi yumdum. “Hyperion öldü mü?”

“Evet. Yerde açılan bir çukurdan çıkan yanmış bazı iblisler de öyle.” Birkaç saniye sonra Seth’in ellerini yanaklarımda hissettim. İzleyicilerimiz olduğunun farkında olduğumdan bana sokulup alınını alnıma dayadığında kaskatı kesildim. “Biliyorum, belki öfkelenдин; hayal kırıklığına uğradın. Bunun için üzgünüm. Hyperion yaşayamazdı. Artık yapamazdı bunu. Mümkün değildi bu.”

Ürperdim. Hyperion öldüğü için ferahlamakla onun

ölümünün doğuracağı sonuçların korkusu arasında kalmıştım. Neler olacaktı? Hyperion önemliydi. Sonra hatırladım. Başım kalktı ve gözlerim açıldı. "Mitchell? Peki sen onu..."

Seth başını iki yana salladı. "Üzgünüm. O... başaramadı."

Habere inanmayı reddederek, "Hayır," diye fısıldadım. "O hayattaydı. Hayatta olması gerekiyordu."

Seth'in sarımsı kahverengi gözleri gözlerimi aradı. "*Psychi mou*, o öleli epey olmuş."

Gözyaşları boğazımı düğümledi. Bunun beni neden bu kadar etkilediğini bilmesem de etkilemişti işte. Mitchell önemliydi. Kendisine yapılanları hak etmemiştii. Ve o şekilde ölmek? Haksızlıktı bu.

Seth bir şeyler söyledi. Bir saniye sonra odaya geri dö-nüverdii. Yataktaydık. Kucağındaydım ve kolları beni sıkıca sarıyordu. "Üzgünüm," dedi. "Senin suçun değil Josie. Sonucu değiştiremezdin."

Bundan emin değildim. Belki kafamı daha erken toplasam ve kamyonu hatırlasam yapabiliirdim.

"Lütfen." Gözlerimi gözlerine çevirmek için çenemi kaldırdı. "Bu günah senin değil. Bunu ona Hyperion yaptı. Titanlar yaptı. Kabahatin yok senin."

Bu sözleri kafamın içinde tekrarlamak hislerimi ve Mitchell'in öldüğü haberinin bana verdiği o acı hüznü değiştirmiyordu. Artık Titanları nasıl mezara koyacaktık? Seth onları öldürmeye devam edemezdi. Sarsıntılar dursa da kim bilir dünyanın farklı köşelerinde neler oluyordu?

Derin titrek bir nefes aldım. "Şimdi ne olacak?"

Elini yanağımın üzerine koyan Seth'in yüzüne hüznü-lü bir ifade oturdu. "İşlerin kolay olmayacağını biliyorum. Olacakları bilemesem de bildiğim bir şey var."

"Nedir o?"

“Hyperion’dan ya da başka bir Titan’dan korkman gerekmeyecek. Çocuğumuz tehlike altında olmanın endişesini yaşamayacak.” Seth açık parmaklarını karnıma yasladı. “Çünkü buna bir son vereceğiz. Çocuğumuza güvenli bir hayat vereceğiz.”

“Birlikte mi?”

Seth’in dudakları çeneme sürtündü. Durup şahdamarıma bir öpücük kondurup, “Birlikte,” dedi.

Gözlerimi yumup ona sokuldum. Olacakların önüne nasıl geçeceğimizi düşünmek istemiyordum. O an sadece bize, bir süre önce ikimizin de hissettiği şeye odaklanmak istiyordum. Çünkü sıcak ve harika bir histi bu.

Belki de berbat biri olduğumun ispatıydı bu. Birçokları ölmüştü ve ölümlerin gerisinin geleceğini biliyordum. Dünyanın bu küçük parçasının dışında birçok olay yaşanıyordu. Bir saat sonrasını bile öngöremiyordum. Dünya bizim ve değer verdiğimiz herkesin başına yıkılabilirdi. Bununla mücadele edecektik. Çocuğumuz ve arkadaşlarımız için. Muhtemelen yarın Seth’e yine vuracaktım. Muhtemelen Hyperion’ın peşinden gittiği için ona kızacaktım. Fakat onu yine sevecektim. Bu yüzden bu sorunların üstesinden gelecektik.

Şu an...elimizde sadece *şu an* vardı.

Seth’in dudakları dudaklarımla buluştu. Yürekten bir öpüştü bu. Seth’in beni öpüşünün hep özel bir yanı vardı. İlk ve son öpüşüymüş gibi. Bana beni sevdiğini hiç söylemese bile öpüşü bunu bana söylüyordu.

Fakat o sözcükleri *söylemişti de*.

Kollarımı beline dolayıp yanağımı göğsüne yasladım. Seth’in eli belkemiğimin üzerinde bir aşağı bir yukarı gitti. Tam gözlerimin yeniden kapanacağı sırada bir şey kafama dank etti.

Ve anımsadım.

Kısa bir nefes alıp geri çekildim. Gerilim göğsümü sıkıştırdı. Apollo yeteneklerimin üzerindeki kilidi kaldırdığından beri geleceğe dair rüyalar görüyordum. Bunların çoğu olacıklara dair birer uyarıydı.

“Josie?”

Gözlerim Seth’in gözlerine çevrilirken buz gibi bir hayret hissi damarlarımı işgal etti. O an aslında rüya olmayan rüyalarımnda sadece Caleb’i görmediğimi anımsadım. Atlas’ın peşimizde olduğuna, birimizin öleceğine dair tehditlerinden fazlasını işitmiştim. Başka bir şey daha görmüştüm. Hem de bir kereden fazla. Bunun bir rüya olmadığını da biliyordum.

Kendi ölümümü görmüştüm.

Atlas’ın gelip Solos’un canını alması ve daha Caleb’i tanımadan önce onun önümde dikildiğini gördüğüm gibi bu kehanetin de gerçekleşeceğini biliyordum.

Ve Seth’in verdiği söze uyacağını da. O bilmeseydi bununla *birlikte* yüzleşecektik.

Teşekkürler

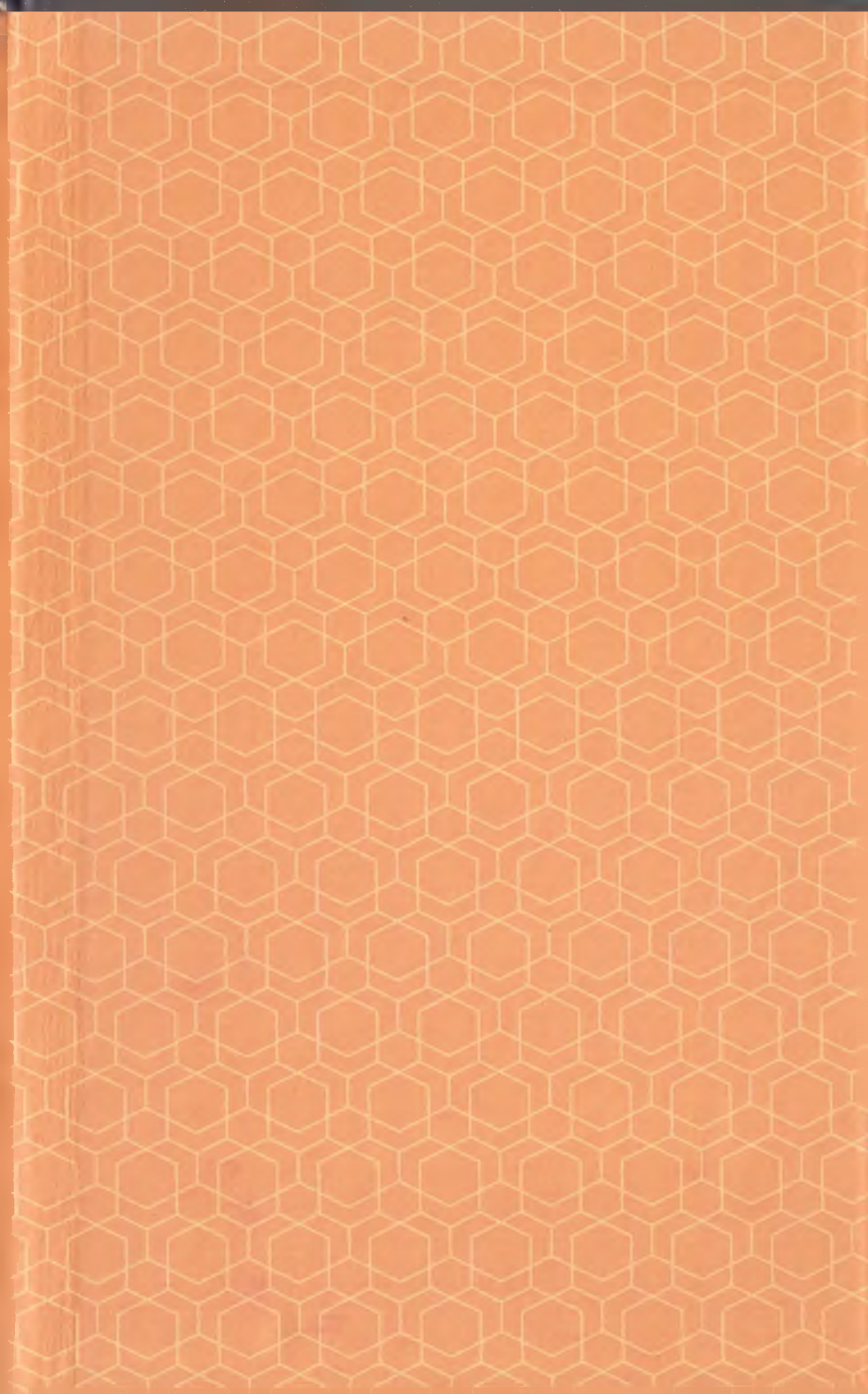
Herkesten önce temsilcim Kevan Lyon'a ve yurtdışı telif hakları sorumlusu Taryn Fagerness'a kitaplarımı olabildiğince çok okura ulaştırmak için ne mümkünse yaptıkları için teşekkürler. Mücadele'ye çekidüzen veren, gelenekçi redaksiyon ekibime ve kitap düzenlemesinde harikalar yaratan Type A Formatting'den Christine Borgford'a kocaman teşekkürler. Ayrıca Drew Leighty'ye hayallerimdeki Seth'i en muhteşem şekilde canlandırdığı ve Brooke DiTullio'ya Josie olarak kitabın kapağını süslediği için teşekkür ederim. Kapağı hazırladıkları için Okay Creations'a ve çektikleri muhteşem fotoğraflar için E. J. Photography'ye de teşekkürler.

Stacey Morgan, Stephanie Brown, Hannah McBride, Sarah J Maas, Andrea Joan, Laura Kaye, Jillian Stein, Liz Berry, Jay Crownover, Kathleen Tucker, Cora Carmack, Jen

Frederick ve daha birçoklarının desteği ve dostluğu olmasa bunların hiçbirini mümkün olmazdı. Elbette aileme, Loki'ye...ve Diesel'a da teşekkürler. Köpeklere neden teşekkür ettiğimi bilmiyorum fakat lütfen beni sorgulamayın.

Ve son olarak bu kitabı okuyan sizlere de teşekkür ederim. Çoğunuz bu seriyi ta en başından beri takip ediyorsunuz. Bazılarınız ise bu maceraya Seth'in yolculuğuyla ortak oldunuz. Siz olmadan bu yazılanların hiçbir anlamı olmazdı. Tüm okuyucular, tüm eleőtirmenler... Teşekkürler!

Seth, Josie'ye istemeden zarar verebileceği korkusuyla onu terk etti. Bu zor ayrılığın üstüne hazmetmesi gereken bir gerçek daha var: "Tanrı Katili Seth" in artık "Tanrı Seth" e dönüştüğü gerçeği...

Yeni güçlerine ve istemese de ona hizmet etmeye gönüllü yeni hizmetkârlarına alışmaya çalışan Seth, başka bir haberle sarsılıyor: Josie, Hyperion'un eline düşmüş ve işkence görüyor. Böyle bir durumda sevdiği kadından ne kadar uzak durabilir? Bir tanrı olarak buna nasıl izin verebilir?

Seth'le Josie'nin tekrar bir araya gelmesi hiç beklenmedik bir sürprizle taçlanıyor. Tüm bu göksel varlıkların amansız mücadelesinde, yeni bir haberle ve Josie'nin babası Apollo'dan aldığı kehanet yeteneğiyle, hayatları beklenmedik bir dönemece giriyor.

Yazdığı maceralarla tüm dünyada çok sevilen yazar Jennifer L. Armentrout'un "Titan" serisi, Mücadele ile sürüyor!

DE
X
PLUS

www.daxkitap.com

f t i /DEXpub

ISBN 978-605-09-4620-4

9 786050 946284

serisi 100. kitap

Tıvallye
Edilen
Sıby
Fiyatı

32